

USA TODAY BESTSELLER

SARAH MacLEAN

Bir Çapkını Baştan Çıkarmanın Dokuz Yolu

Rita Ödüllü

nemesis
KİTAP

"Enfes bir hikâye."
Eloisa James

Bir Çapkını Baştan Çıkarmanın Dokuz Yolu

1. Tutkuyla öpüşmek
2. Puro ve viski içmek
3. Bacaklarını iki yana açarak at binmek
4. Eskrim öğrenmek
5. Düelloya katılmak
6. Silah ateşlemek
7. Kumar oynamak (erkeklere özel bir kulüpte)
8. Bir balodaki tüm danslarda dans etmek
9. Güzel olarak anılmak. Bir kez olsun.

Bir Çapkını
Baştan Çıkarmanın
Dokuz Yolu

Sarah Maclean
Bir Çapkını Baştan Çıkarmanın Dokuz Yolu
Kitabın Özgün Adı: Nine Rules to Break When Romancing a Rake
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 309
Yazan: Sarah Maclean
Çeviren: Deniz Rukiyye Sakallı
Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzelti: Zeynep Erdem
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-60-3

© Sarah MacLean
© Nemesis Kitap
Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Şubat 2016

Baskı ve Cilt:
Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul
Tel: (212) 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
NEMESİS KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

nemesis
KİTAP

SARAH MACLEAN

Çeviren: Deniz Rukiyye Sakallı

nemesis
KİTAP

Tüm hikâyelerime ilham veren Casus'a ve İtalyan'a.

Dayanağım Eric'e.

Barbara Delhi Joan MacLean'ın, Thomas Pearson'ın,
Ada Fiori'nin ve Giuseppe Trabucchi'nin anısına.

BİR ÇAPKINI BAŞTAN ÇIKARMANIN DOKUZ YOLU

Tutkuyla öpüşmek

Puro ve viski içmek

Bacaklarını iki yana açarak at binmek

Eskrim öğrenmek

Düelloya katılmak

Silah ateşlemek

Kumar oynamak (erkeklere özel bir kulüpte)

Bir balodaki tüm danslarda dans etmek

Güzel olarak anılmak. Bir kez olsun.

Giriş

Londra, İngiltere
Nisan 1813

Leydi Calpurnia Hartwell, Worthington Malikânesi'nin balo salonundan, en yeni ve en yıkıcı utancına sahne olan yerden kaçarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Büyük mermer merdivenlerden aşağıya telaşla indiği sırada gece havası tatlı ve serindi, baharın gelişini belli ediyordu. Umutsuzluk, adımlarını küçültüyor, onu geniş ve karanlık bahçelerin gölgelerine taşıyordu. Balodakilerin görüş alanından çıkınca derin bir nefes alıp yavaşladı, sonunda güvendeydi. Annesi, en büyük kızının yanında refakatçi olmadan dışarıda olduğunu fark etse deliye dönerdi ama hiçbir şey Callie'yi o korkunç yerde tutamazdı.

İlk sezonu tam bir fiyaskoydu.

Sosyeteye takdimi yapılalı bir ay bile olmamıştı. Allendale Kontu ve Kontesi'nin en büyük kızı Callie kesinlikle balonun gözdesi olmalıydı, bu hayatı yaşamak için yetiştirilmişti -tüm o zarif dansların, kusursuz nezaketin ve çarpıcı güzelliğin olduğu hayat. Sorun da buydu elbette. Callie iyi bir dansçı ve kusursuz bir nezaket örneği olabilirdi ama güzel miydi? Her şeyden çok, mantıklı biriydi ve bunlardan birine bile uymadığını biliyordu.

Worthington bahçelerinde duvarları çalılardan oluşan bir labirent bulunuyordu. Bu labirentin hemen içerisindeki mermer banka kendini bırakırken, "Bunun bir facia olacağını bilmeliydim," diye düşündü.

Üç saattir balodaydı ve tamamen uygunsuz adaylardan başka kimse onu dansa kaldırmamıştı. Biri çok sıkıcı, diğeri yetmiş yaşından küçük olmayan ünlü servet avcılarından sonra Callie keyif alıyormuş gibi görünmeye devam edemez hale gelmişti. Çeyizinin toplamı soy ağacına eklendiğinde, sosyetenin gözünde bir değeri olduğu ortadaydı ama bu bile gerçekten hoşlanabileceği bir kavalyeyle dans etmesine yetmiyordu. Gerçek şuydu ki, Callie sezonun büyük kısmını uygun, özenilen, genç bekârlar tarafından göz ardı edilerek geçirmişti.

Genç kadın iç geçirdi.

Bu gece en kötüsüydü. Sadece sıkıcı ve yaşlı adamlara görünebilir olması yetmiyormuş gibi, bu gece bir de sosyetenin geri kalanının bakışlarına maruz kalmıştı.

Kendi kendine, "Annemin beni bu çirkin şeyin içine sokmasına asla izin vermemeliydim," diye söylendi. Başını eğmiş, söz konusu elbiseye bakıyordu. Elbisenin beli çok dardı, üst kısmıysa çok küçüktü, modanın belirlediği ölçülerden çok daha büyük olan göğüslerini kapatamıyordu. Hiçbir balo prensesinin böyle canlı turuncu renkte bir tacı olmadığına emindi. Ya da şu durumda, böylesine çirkin bir elbisesi.

Annesi bu giysinin modanın zirvesi olduğuna dair ona güvence vermişti. Callie elbisenin vücut şekline pek uymadığını belirttiğinde Kontes onun yanıldığını söylemişti. Çok çarpıcı görünecekti. Terzi etrafında dört dönerken,

Callie'yi dürtüp iğneleyerek kıyafetin içine tıkıştırmaya çalışırken annesi böyle söz vermişti. Terzinin aynasında dönüşümünü izlerken Callie de onlara hak vermeye başlamıştı. Elbisenin içinde gerçekten çarpıcı görünüyordu. Çarpıcı bir biçimde çirkin.

Serin gece havasından korunmak için kollarını sıkıca kendine sardı, aşağılanma duygusuyla gözlerini kapadı. "Geri dönememem. Sonsuza dek burada yaşamam gerekiyor sadece."

Gölgelerin içinden derin bir kahkaha sesi geldi. Callie ayağa fırladı, şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kaçmayı düşünmeden konuştu, tüm gecenin hoşnutsuzluğu sesine yansıyordu. "Karanlıkta insanlara gizlice yaklaşmamalısınız bayım. Bu, bir beyefendiye yakışmaz."

Adam cevap vermede gecikmedi, sesinin derin tınısı Callie'yi etkisi altına alıyordu. "Özür diliyorum. Şüphesiz, karanlıkta sinsice dolaşmanın da bir hanımefendiye yakışmadığı söylenebilir."

"Ah. İşte burada yanılıyorsunuz. Ben karanlıkta sinsice dolaşmıyorum. Karanlıkta saklanıyorum. İkisi oldukça farklı şeyler." Tekrar gölgelerin içine çekildi.

Adam ilerlerken sakin bir sesle, "Sizi ele vermem," dedi. Sanki aklını okuyordu. "Ortaya çıksanız da olur. Ne de olsa keşfedildiniz."

Karartı yaklaşırken Callie geriledi, arkasında dikenli çalıyı hissetti. Adamın haklı olduğunu biliyordu. Kızgınlıkla iç geçirdi. *Gece daha ne kadar kötüye gidebilirdi?* Tam o sırada adam, ay ışığının aydınlattığı bir yere adım attı ve kimliği ortaya çıktı. Callie de cevabını almış oldu. *Çok, çok daha kötüye.*

Onu bulan kişi Ralston Markisi'ydi. Çekici, tahrip edici bir biçimde yakışıklı ve Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından biriydi. Ahlaksız ünüyle yarışabilecek tek şey, günahkâr gülümsemesiydi ve bu gülümseme doğruca Callie'ye yöneltilmişti. "Ah, hayır," diye fısıldadı, çaresizliğin sesine yansımasına engel olamamıştı. Adamın onu görmesine izin veremezdi. Bu kılıktayken, böyle yılbaşı hindisi gibi bağlanmış haldeyken olmazdı. *Parlak turuncu* bir yılbaşı hindisi.

"Bu kadar kötü ne olabilir çocuk?" Kaçacak bir yol ararken bile tembelce dile getirilen bu tatlı söz içini ısıtmıştı. Adam artık dokunacak kadar yakındı, ona tepeden bakıyordu. Callie'den en azından on beş santim daha uzundu. Uzun zamandır ilk kez Callie kendini küçük hissetti. İnce, hatta. *Kaçması gerekiyordu.*

"Ben... Benim gitmem gerek. Burada bulunursam... Sizinle..." Cümleyi tamamlamadı. Marki neler olabileceğini biliyordu.

"Kimsiniz siz?" Karanlıkta gözleri kısıldı, Callie'nin yüzünün yumuşak hatlarını süzdü. "Bekleyin..." Callie, adamın gözlerinde tanıdığını belli eden ışıltının belirdiğini hayal etti. "Siz Allendale'in kızısınız. Sizi daha önce görmüştüm."

Callie cevap verirken sesindeki alaycılığa engel olamadı. "Elbette görmüşsünüzdür lordum. Gözden kaçırmak zor olurdu." Hemen ağzını kapattı, bu kadar açık konuşmasına şaşırmıştı.

Marki güldü. "Evet. Şey, pek iltifat edilesi bir kıyafet değil."

Callie gülümsemesine engel olamadı. "Ne kadar da naziksiniz. Kabul edin, daha çok bir kayısıya benziyorum."

Bu kez Marki yüksek sesle güldü. "Gayet yerinde bir benzetme. Ancak merak ediyorum, birinin daha çok ya da daha az kayısıya benzemesini belirleyecek bir ölçüt var mı?" Marki bankı işaret edince bir anlık tereddüdün ardından Callie daha önce oturduğu yerini aldı.

"Olduğunu sanmıyorum." Kocaman gülümsedi, şaşkındı. Adamın kabulü beklediği kadar küçük düşürücü gelmemişti. Hatta bunu neredeyse özgürleştirici bulmuştu. "Annem... Porselen bebekler gibi giydirebileceği bir kız evlat için neler vermez. Ne yazık ki, ben böyle bir çocuk olamadım. Kız kardeşimin sosyeteye takdim edilmesini, böylece Kontes'in dikkatinin üzerimden çekilmesini öyle çok isterdim ki."

Marki bankta ona katıldı. "Kız kardeşiniz kaç yaşında?"

Callie kederli bir ifadeyle, "Sekiz," dedi.

"Ah. Daha küçükmüş."

"Bu sözler derdimi anlatmaya yetmiyor." Başını kaldırıp yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Kardeşimin takdimi yapılana kadar ben çoktan kız kurusu olacağım."

"Kız kurusu olacağınızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Callie adama yandan baktı. "Nezaketinize minnettarım lordum, ancak bilmiyormuş gibi davranmanız ikimize de hakaret olur." Marki bir cevap veremeyince genç kadın başını eğip ellerine baktı ve konuşmayı sürdürdü. "Seçeneklerim sınırlı."

"Ne bakımdan?"

"Yoksul, yaşlı ya da ölümcül derecede sıkıcı kategorilerinden birini seçmek zorundayım gibi görünüyor." Konuşurken kategorileri parmağıyla işaret ediyordu.

Marki güldü. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ah, bu doğru. Ben beyefendileri dize getiren türde bir genç kadın değilim. Gözleri olan herkes bunu görebilir."

"Gözlerim var. Ve ben böyle bir şey görmüyorum." Uzanıp Callie'nin yanağını okşarken sesi kısıldı, kadife gibi yumuşak ve zengin bir hale büründü. Callie'nin nefesi kesildi, tüm bedenine yayılan yoğun farkındalık dalgası karşısında şaşkına döndü.

Adamın okşayışına doğru eğildi, Marki çenesini kavramak için elini hareket ettirirken karşı koyamadı. Ralston yumuşak bir sesle, "Adınız ne?" diye sordu.

Callie çekindi, neyin geleceğini biliyordu. "Calpurnia." Tekrar gözlerini kapadı, abartılı ismi onu utandırmıştı. Bu, ancak Shakespeare'e hastalıklı bir takıntısı olan, aşırı romantik bir annenin çocuğunu mahkûm edebileceği türden bir isimdi.

"Calpurnia." Marki ismi yüksek sesle söyledi. "Sezar'ın eşi gibi mi?"

Callie başıyla onaylarken daha da kızardı.

Marki gülümsedi. "Ailenizle daha yakın ilişkiler kurmayı kendime görev edinmeliyim. Cesur bir isim, orası kesin."

"Korkunç bir isim."

"Saçmalık. Calpurnia, Roma İmparatoriçesi'ydi. Güçlü ve güzeldi, etrafındaki erkeklerden daha akıllıydı. Geleceği gördü, kocasının suikastı karşısında güçlü kaldı. Olağanüstü bir isim atası." Konuşurken Callie'nin çenesini kararlı bir şekilde salladı.

Callie'nin nutku tutulmuştu. Cevap vermeye fırsat bulamadan Marki devam etti. "Şimdi gitmeliyim. Ve siz,

Leydi Calpurnia, başınız dimdik bir şekilde balo salonuna geri dönmelisiniz. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Callie'nin çenesini son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalktı, uzaklaşınca Callie sanki üşüdü.

Onunla birlikte ayağa kalktı ve başıyla onayladı, hayranlıkla Marki'ye bakıyordu. "Evet lordum."

"Uslu kız." Callie'ye doğru eğilip fısıldadı. Nefesi, ensesindeki tüylere vuruyor, soğuk nisan gecesinde genç kadının içini ısıtıyordu. "İmparatoriçe olduğunu unutma. Bir imparatoriçe gibi davran, diğerleri de seni öyle görmeye başlayacaktır. Benim gibi..." Duraksadı, Callie nefesini tutmuş onun devam etmesini bekliyordu. "Ekselansları."

Ve gitti. Labirentin içinde kaybolurken Callie'yi yüzünde aptal bir gülümsemeyle bıraktı. Callie, adamın peşine düşmeden önce ikinci kez düşünmedi bile, onun yanında olmaya can atıyordu. O anda, Ralston'un peşinden her yere giderdi. Bu sıradan adamların arasındaki prens onu fark etmişti. Çeyizini ya da korkunç elbisesini değil, Callie'yi!

Ben imparatoriçeysem, o imparatorum olmaya layık tek adam.

Marki'ye yetişmek için çok da uzağa gitmesi gerekmedi. Labirent birkaç metre içeride bir alana açılıyordu. Alanın ortasında melek çocuklarla süslenmiş büyük, parlak bir çeşme vardı. İşte oradaydı. Geniş omuzları, uzun bacaklarıyla gümüşi pırıltılar içindeki prensi. Bu görüntü karşısında Callie'nin nefesi kesildi -enfesti, mermerden oyulmuş gibiydi.

Sonra Callie, adamın kollarındaki kadını fark etti. Ses-

siz bir iç çekişle dudaklarını araladı, gözleri büyürken eliyle ağzını kapadı. On yedi yıllık yaşamı boyunca hiç bu kadar... skandal bir şeye tanıklık etmemişti.

Ay ışığı, Marki'nin sevgilisine ruhani bir ışık tutuyordu, sarı saçlarını beyaza çeviriyor, karanlıkta açık renk elbisesini tül gibi gösteriyordu. Callie gölgelerin içine geri çekildi, çalının köşesinden gözetledi. Bir yanı keşke takip etmeseydim diyordu, yine de çiftin kucaklaşmasından gözlerini alamıyordu. Tanrım, nasıl da öpüşüyorlardı.

Karnının derinliklerinde taze şaşkınlık yerini yavaşça kavrulan kıskançlığa bıraktı. Başka biri olmayı hayatı boyunca hiç bu kadar istememişti. Bir anlığına, Marki'nin kollarındaki kadının kendisi olduğunu hayal etti: Uzun, narin parmakları adamın koyu, parlak saçlarının arasında geziniyor... Marki'nin okşadığı ve elleriyle şekil verdiği kıvrak beden Callie'ye ait... Isırdığı dudaklar onun, adamın okşayışlarıyla gece havasına dökülen iniltiler onun.

Marki'nin dudaklarının, kadının uzun boynundan aşağı kayışını izlerken Callie de parmaklarıyla kendi boynunda aynı yolu izledi, tüy gibi hafif dokunuş Ralston'unmuş gibi davranmaktan kendini alıkoyamadı. Marki'nin eli, sevgilisinin pürüzsüz hatlarını elbisenin üzerinden okşarken Callie izlemeye devam ediyordu. Derken Marki narin kıyafeti ucundan kavradı, aşağı çekti ve küçük, dik bir göğsü ortaya çıkardı. Marki başını eğip mükemmel tepeciğe baktığında günahkârca gülümsedi ve dudaklarını eğmeden önce tek bir kelime söyledi: "Muhteşem." Kadının koyu renk göğüs ucu, soğuk havadan ve sıcak kucaklaşmadan dolayı sertleşmişti. Kadın coşkuyla başını geriye attı, Marki'nin kollarında aldığı zevki kontrol

edemiyordu. Callie de gözlerini çiftin sunduğu manzaradan ayıramıyordu, eli hafifçe kendi göğsüne sürtündü, elbisenin ipek kumaşının altından göğüs ucunun sertleştiğini hissetti. Üzerinde gezinenin Marki'nin eli, Marki'nin dudakları olduğunu hayal etti.

"Ralston..."

İsim ve peşi sıra açıklıkta yankılanan kadınsı inleyiş, Callie'yi hayaller diyarından çekip çıkardı. Şok içinde elini indirdi ve davetsizce tanık olduğu sahneye arkasını döndü. Aceleyle labirente daldı, çaresizce kaçış yolu arıyordu. Bir kez daha girişteki mermer bankta durdu. Zorlukla nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı, davranışı onu hayretler içinde bırakmıştı. Leydiler hiç kimseyi gizlice izlemezdi. Ve *kesinlikle* böyle bir davranışı izlemezlerdi.

Hem, hayallerin ona bir faydası yoktu.

Yıkıcı acıyı bir kenara itti. Ne olağanüstü Ralston Markisi'ne ne de onun gibi birine asla sahip olamayacaktı. Callie, adamın ona söylediği sözlerin doğru olmadığını kesin bir gerçeklikle anladı. O sözler müzmin bir gönülçelenin yalanlarıydı, Callie'nin gönlünü almak ve onu neşelendirmek için özenle seçilmişlerdi. Böylece Callie'yi teselli edip gönderecek, büyüleyici güzellikle olan randevusuna içi rahat bir şekilde gidebilecekti. Marki söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu.

Hayır. Callie, Calpurnia değildi, Roma İmparatoriçesi de değildi. O eski, gösterişsiz Callie'ydi. Ve hep öyle kalacaktı.

Bir

Londra, İngiltere
Nisan 1823

Kapının aralıksız vuruluşu onu uyandırdı.

Uyku, sinir bozucu sesin kaynağını bulanıklaştırırken başta umursamadı.

Uzun bir bekleyiş ve yoğun bir sessizlik yatak odasını sardı.

Ralston Markisi Gabriel St. John, gözlerini aralayınca eski mobilyalarla döşeli odaya vuran sabahın ilk ışıkları dikkatini çekti. Bir an hareketsiz kaldı. İpekle kaplı duvarlarla yaldızlı eşiklerle süslü odanın zengin renklerini algıladı. Tensel zevkler için döşenmiş gösterişli bir cennet.

Yanında yatan dolgun kadına uzandı. Kadının istekli, çıplak bedeni ona doğru kıvrılınca dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. Sabahın erken saatleri, yanındaki sıcak bedenle birleşince Gabriel tekrar uykunun eşiğine geldi.

Kıpırdamadan yattı, gözleri kapalıydı, parmak uçlarını tembelce yatak arkadaşının çıplak omzunda gezdiriyordu.

Kıvrak, kadınsı bir el de göğsünün sert yüzeyini okşuyor, erotik bir vaat verircesine aşağılara doğru kayıyordu.

Metresinin dokunuşu daha sert, daha kararlı bir hal alırken Gabriel kadının becerisini kısık sesli bir zevk inil*tisiyle* ödüllendirdi.

Ve kapı yeniden vurulmaya başladı. Ağır, meşe kapıya indirilen darbeler, yüksek sesli ve ısrarcıydı.

"Kes!" Ralston, metresinin yatağından çıktı, sabahın geri kalanında rahat bırakılmak için davetsiz misafirini korkutmaya hazırdı. İpek sabahlığını üzerine geçirir geçirmez günahkâr bir küfürle kapıyı açtı.

Kapıda ikiz kardeşi duruyordu. Kusursuz giyimi ve mükemmel manikürüyle sanki kardeşini metresinin evinde, şafak sökerken ziyaret etmek normalmiş gibi eşikte dikiliyordu. Nicholas St. John'un arkasında ağzından tükürükler saçan uşak geliyordu. "Lordum, engellemek için elimden geleni-"

Ralston'un buz gibi bakışı, sözcükleri adamın boğazına dizdi. "Bizi yalnız bırak."

Nick, uşağın kaçışını eğlenerek izledi. Bir kaşını kaldırmıştı. "Sabahları ne kadar tatlı olduğunu unutmuşum Gabriel."

"Tanrı aşkına, bu saatte seni buraya ne getirdi?"

"İlk önce Ralston Malikânesi'ne gittim," dedi Nick. "Orada bulamayınca, burada olursun diye düşündüm." Gözleri, ikizi Gabriel'i geçerek kocaman yatağın ortasında oturan kadına kaydı. Dudaklarında tembel bir gülümseme belirirken kardeşinin metresine başıyla selam verdi. "Günaydın Nastasia. Böldüğüm için özür dilerim."

Güzel Yunan kadın, bir kedi gibi gerindi. Şehvetli ve

zevkine düşkündü. Sahte bir iffet numarasıyla tuttuğu örtünün kaymasma izin verince dolgun göğüslerinden biri ortaya çıktı. Konuşurken dudaklarında muzip bir gülümseme belirmişti. "Günaydın Lord Nicholas. İnanın, hiç rahatsız olmadım. Belki siz de bize katılmak istersiniz..." İmalı bir şekilde duraksadı. "Kahvaltı ederiz."

Nick minnettar bir şekilde gülümsedi. "Çok cazip bir teklif."

Sohbeti görmezden gelen Ralston bastırdı. "Nick, bir kadının arkadaşlığına ihtiyaç duyuyorsan eminim sana benim dinlenmemi bozmayacağın bir yer bulabiliriz."

Nick kapının çerçevesine yaslandı, Ralston'a dönmeden önce bakışları Nastasia'nın üzerinde dolaştı. "Dinleniyor muydun kardeşim?"

Gabriel uzun adımlarla odanın köşesindeki çanağa doğru yürüdü, temiz suyu yüzüne çarparken tısladı. "Eğleniyorsun, değil mi?"

"Hem de çok."

"Bana neden burada olduğunu söylemek için birkaç saniyen var Nick, yoksa bir kardeşe sahip olmaktan bıkabilir, seni kapı dışarı edebilirim."

Nick gelişigüzel bir biçimde, "Böyle bir ifade seçmen ilginç," dedi. "Aslına bakarsan burada olma sebebim, senin abi olman."

Su damlaları yüzünden aşağı kayarken Ralston başını kaldırıp kardeşine baktı.

"Anlayacağın Gabriel, bir kız kardeşimiz olduğu ortaya çıktı."

"Üvey kardeş."

Ralston'un sesi düzdü. Avukatına bakıyor, gözlüklü adamın gerginliğinin üstesinden gelmesini ve bu sürpriz haberi açıklamasını bekliyordu. Ralston korkutma taktiğini Londra kumarhanelerinde mükemmelleştirmişti. Taktiğin hızla işe yaramasını, küçük adamı konuşturabilmeyi umuyordu.

Haklı çıktı.

"Ben -durum şu ki lordum-"

Ralston sözünü kesti, çalışma odasının diğer ucuna, kendine içki doldurmaya gitti. "Konuş be adam. Bütün günümü sana ayıramam."

"Anneniz-"

"Annem, bizi doğuran sevgisiz mahlûk için bu sözcüğü kullanacak olursak, İngiltere'yi yirmi beş yıl önce terk etti." Bardağındaki kehribar renkli sıvıyı çevirdi, sıkılmış gibiydi. "Bu kızın bizim kardeşimiz olduğundan nasıl emin olacağız? Servetimizden faydalanmak isteyen bir dolandırıcı olmadığı ne malum?"

"Babası çok zengin, Venedikli bir tüccarmış. Tüm parasını kıza bırakmış." Avukat duraksadı, temkinli bir şekilde Ralston'u süzerken gözlüklerini düzeltti. "Lordum, kızının doğumuyla ilgili yalan söylemesine neden yok. Hatta söylenene göre, sizi kardeşinizin varlığından haberdar etme niyetinde değilmiş."

"O halde neden haber vermiş?"

"Kızın başka kimsesi yok, gerçi bana aile dostlarının kızı yanlarına almaya gönüllü olduğu söylendi. Bununla

birlikte, ofisime gönderilen belgelere bakılırsa bu annenizin isteğiymiş.-Anneniz, ölümü durumunda-" Duraksadı, söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. "Kocasından... Kız kardeşinizin... Buraya gönderilmesini istemiş. Anneniz aileniz adına..." Boğazını temizledi. "Üzerinize düşeni yapacağınızdan emindi."

Ralston keyifsizce gülümsedi. "Bizi terk ederek sorumluluktan kaçan annemizin, ailevi yükümlülükleri yerine getireceğimizden bu kadar emin olması sizce de ironik değil mi?"

Avukat anlamamış gibi yapmadı. "Haklısınız lordum. Ancak söylememe izin verirseniz, kız burada ve oldukça tatlı bir hanım. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum." Başka bir şey söylemedi ama kastettiği şey açıktı. *Onu sizin ellerinize teslim etmeli miyim, bilmiyorum.*

"Elbette burada kalacak." Nick sonunda konuştuğunda avukattan minnettar, kardeşinden kızgın bakışlar kazandı. "Onu biz alırız. Kız şokta olmalı."

"Öyle lordum." Avukat çabucak onayladı, Nick'in gözlerindeki şefkate oynuyordu.

Ralston sözcükleri uzatarak, "Bu evde bu tür kararları senin verdiğini fark etmemişim kardeşim," dedi, bakışlarını avukattan ayırmıyordu.

Nick, "Ben sadece Wingate'in ızdırabına son veriyorum," diye cevapladı. "Kan bağına sırt çevirecek değilsin."

Nick elbette haklıydı. Yedinci Ralston Markisi Gabriel St. John, kardeşini reddedemezdi, bunu yapmayı ne kadar derinden arzulasa da. Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. Ralston yıllardır görmediği annesini düşününce bile öfkesi alevleniyordu.

Annesi erken yaşta evlenmişti, evlendiğinde on altısında bile değildi ve bir yıl içinde ikiz erkek çocuklarını kucağına almıştı. Bundan on yıl sonra gitmiş, kıtayı terk etmiş, oğullarını ve kocasını çaresizlik içinde bırakmıştı. Başka bir kadın söz konusu olsa Gabriel ona acır, korkularını anlar ve gidişini affederdi. Ama babasının kederine şahit olmuş, annesinin yokluğunun acısını çekmişti. Ve üzüntüsü yerini öfkeye bırakmıştı. Boğazından yükselen bir öfke dalgası olmadan annesinden bahsedebilmesi için yıllar geçmesi gerekmişti.

Annesinin başka bir aileyi daha mahvettiğini keşfetmek yarasını tekrar açmıştı. Başka bir çocuk doğurması -üstelik bir kız- ve onu da annesiz bir hayata mahkûm etmesi Gabriel'i çileden çıkarmıştı. Elbette annesi haklıydı. Gabriel üzerine düşeni yapacaktı. Annesinin günahlarını telafi etmek için elinden geleni yapacaktı. Belki de şu durumun en can sıkıcı kısmı buydu. Annesinin onu hâlâ anlıyor olması. Bir şekilde hâlâ bağlı olmaları.

Bardağını indirdi, geniş maun masanın ardındaki yerine geçti. "Kız nerede Wingate?"

"Sanırım yeşil odaya alındı lordum."

"O halde, onu getirtsek iyi olacak." Nick kapıya doğru gitti, kapıyı açtı ve görünürde olmayan bir hizmetliye kızı getirmesi için seslendi.

Sonrasındaki beklenti dolu derin sessizlikte Wingate ayağa kalktı, gergin bir şekilde yeleğini düzeltti. "İzin verirseniz efendim?"

Gabriel adama öfkeli bir bakış attı.

"O iyi bir kız. Çok tatlı."

"Evet. Bu kadarını söyledin. Hakkımdaki aşikâr fikir-

lerinin aksine Wingate, ben genç kızları yiyen bir canavar değilim." Duraksadı, dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "En azından akrabam olan genç kızları."

Kız kardeşlerinin odaya girişi, Gabriel'in avukatın ayıplamasından alacağı zevki engelledi. Avukatın tepkisiyle ilgilenmek yerine kapı açılırken ayağa kalktı, odanın karşısından onunkilerle buluşan tanıdık mavi gözlere bakınca gözleri kısıldı.

"Yüce Tanrım." Nick'in sözleri Gabriel'in düşüncelerini yansıtıyordu.

Bu kızın, kardeşleri olduğuna hiç şüphe yoktu. Abileriyle aynı zengin mavi rengi taşıyan gözleri bir yana, ikizlerin güçlü çenesini ve kıvırcık saçlarını da almıştı. Annelerinin birebir kopyasıydı. Uzun, kıvrak ve sevimliydi, gözlerinde inkâr edilemez bir ateş yanıyordu. Gabriel içinden küfretti.

Kendini ilk toparlayan Nick oldu, "*Enchantée*[1], Bayan Juliana. Ben abin Nicholas St. John. Ve bu da-" Ralston'u işaret etti. "Abimiz Gabriel, kendisi Ralston Markisi'dir."

Kız zarif bir edayla reverans yaptı, doğruldu ve narin eliyle kendini işaret etti. "Ben Juliana Fiori. İtiraf etmeliyim, bunu beklemiyordum-" Durdu, doğru sözcüğü arıyordu. "*I gemelli*. Üzgünüm. Bu sözcüğün İngilizcesini bilmiyorum."

Nick gülümsedi. "İkiz. Aslına bakarsanız, annemizin de *i gemelli* beklediğini sanmıyorum."

Juliana'nm yanağındaki gamze, Nick'in yanağındakinin mükemmel bir eşiydi. "Öyle olmalı. Çok şaşırtıcı."

"Şey..." Wingate boğazını temizleyerek kardeşlerin

[1] Fransızcada "memnun oldum" demek. (ç.n.)

dikkatini üzerine çekti. "O halde ben gideyim, tabii lordlarımın bana ihtiyacı yoksa." Küçük adam bir Nick'e bir Ralston'a bakıyor, serbest bırakılmayı bekliyordu.

Ralston, "Gitmekte özgürsün Wingate," dedi, sesi buz gibiydi. "Doğrusu, bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Avukat, biraz oyalansa bir daha kaçamayacağından endişe ediyormuş gibi hızlı bir reverans yaptıktan sonra çıktı. O odadan ayrılınca Nick, Juliana'yı teselli etti. "Gabiel'in seni kandırmasına izin verme. Göründüğü kadar korkutucu değildir. Çoğu zaman malikânenin lordunu oynamayı seviyor."

Ralston alaycı bir şekilde, "Ben zaten malikânenin lorduyum Nicholas," diye belirtti.

Nick kız kardeşine göz kırptı. "Sadece dört dakika daha büyük ama bunu gözüme sokmayı seviyor."

Juliana mavi gözlerini büyük abisine çevirmeden önce Nick'e küçük bir gülümseme sundu. "Lordum, gitmek istiyorum."

Gabriel başıyla onayladı. "Tabii. Eşyalarının üst kattaki odalardan birine taşınmasını sağlarım. Yolculuk seni yormuş olmalı."

"Hayır. Anlamıyorsunuz. İngiltere'den gitmek istiyorum. Venedik'e dönmek istiyorum." Gabriel ve Nick konuşmayınca devam etti. Konuştukça ellerini de hareket ettiriyor, duyguları sözlerine yansırken aksam ortaya çıkıyordu. "İnanm, babamın buraya gelmem için ısrar etmesini anlayamıyorum. Ülkemde beni seve seve evine kabul edecek arkadaşlarım var-"

Gabriel kararlı bir şekilde sözünü kesti. "Burada kalacaksın."

"*Mi scusi*[2], lordum. Kalmamayı tercih ederim."

"Seçim şansın olduğunu sanmıyorum."

"Beni burada tutamazsınız. Buraya ait değilim. Ne sizinle... Ne de... İngiltere'yle bir bağım yok." İngiltere sözcüğünü ağzında ekşi bir tat bırakıyormuş gibi söylemişti.

Nick eğlenir gibi, "Yarı İngiliz olduğunu unutuyorsun Juliana," dedi.

"Asla! Ben İtalyanım." Mavi gözleri parlıyordu.

Gabriel sözcükleri uzatarak, "Kişiliğinden anlaşılıyor kedicik," dedi. "Ama annemizin bir portresi gibisin."

Juliana duvarlara baktı. "Portre mi? Annemizin mi? Nerede?"

Nick kahkaha attı, kardeşinin yanlış anlayışı onu eğlendirmişti. "Hayır. Burada onun resimlerini bulamazsın. Gabriel, annemize benzediğini söylemeye çalışıyordu. Aslına bakarsan, onun tıpatıp aynısısın."

Juliana bir elini havaya kaldırdı. "Bir daha asla bana böyle bir şey söyleme. Annemiz bir -bir-" Kendini durdurdu, dile getirilmeyen sıfat odada derin bir sessizliğe neden oldu.

Ralston'un dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görüyorum ki aynı fikirde olduğumuz bir konu bulduk."

"Beni kalmaya zorlayamazsınız."

"Korkarım yapabilirim. Belgeleri çoktan imzaladım. Evlenene dek benim korumam altındasın."

Juliana'nın gözleri kocaman açıldı. "Bu imkânsız. Babam asla böyle bir şey istemez. Evlenmeye niyetimin olmadığını biliyordu."

[2] İtalyancada "affedersiniz" demek. (ç.n.)

Nick, "Neden yokmuş?" diye sordu.

Juliana ona döndü. "Bence sizin herkesten daha iyi anlamanız gerek. Annemin günahlarını tekrarlamayacağım."

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Onun gibi olacaksın diye bir kural yok-"

"Böyle bir konuda riske girmek istemiyorsam beni bağışlayın lordum. Umuyorum bir anlaşmaya vardık?"

O an, Gabriel kararını verdi.

"Annemizi tanımıyor muydun?"

Juliana dimdik ve gururla durdu, Ralston'un bakışlarına korkusuzca karşılık verdi. "Bizi terk edeli neredeyse on yıl oluyor. Size de aynı şeyi yaptığını tahmin ediyorum."

Ralston başıyla onayladı. "Bizi terk ettiğinde on yaşında bile değildik."

"O halde hiçbirimiz ona sevgi dolu duygular beslemiyoruz."

"Öyle."

Uzun süre öylece durdular, ikisi de birbirinin sözlerinin gerçekliğini test ediyordu. İlk Gabriel konuştu. "Sana bir anlaşma önereceğim." Juliana hemen başını iki yana sallamaya başlasa da, Ralston bir elini kaldırarak konuşmasını engelledi. "Bu tartışılabilir bir şey değil. İki ay kalacaksın. Sonrasında İtalya'ya dönmeye karar verirsen gereken ayarlamaları yapacağım."

Kız, teklifi ve kaçma fırsatını düşünüyormuş gibi başını yana yatırdı. Sonunda kabul edercesine başını bir kez salladı. "İki ay. Bir gün bile fazla değil."

"Yukarıdaki yatak odalarından istediğini seçebilirsin küçük kardeşim."

Kız derin bir reverans sundu. "*Grazie*[3], lordum." Çalışma odasının kapısına dönmüştü ki Nick'in merakı onu durdurdu.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi."

Nick devam etmeden önce kardeşine kısa bir bakış attı. "Londra sosyetesine takdim edilmen gerekiyor."

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum, ne de olsa sadece sekiz hafta burada kalacağım." İmasını yanlış yorumlamak imkânsızdı.

"Yerleştiğinde bunları konuşuruz." Ralston sohbeti sonlandırdı ve kız kardeşine kapıya kadar eşlik etti. Kapıyı açtı, kâhyayı çağırdı. "Jenkins, lütfen Bayan Juliana'ya üst kata kadar eşlik edin ve eşyalarını yerleştirmesi için hizmetçisine yardımcı olacak birini ayarlayın." Tekrar Juliana'ya döndü. "Hizmetçin var, değil mi?"

"Evet." dedi, dudakları alayla kıvrılmıştı. "Ülkenize medeniyeti Romalıların getirdiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Ralston kaşlarını kaldırdı. "Kafa tutmayı planlıyorsun, öyle mi?"

Juliana melek gibi gülümsedi. "Kalmayı kabul ettim lordum. Sessiz kalmayı değil."

Marki, Jenkins'e döndü. "Bundan böyle bizimle kalacak."

Juliana başını iki yana salladı, abisinin gözünü içine baktı. "İki aylığına."

Bir baş sallayışıyla Ralston cümlesini düzeltti. "Şimdilik bizimle kalıyor."

[3] İtalyancada "teşekkürler" demek. (ç.n.)

Kâhya şaşırtıcı haber karşısında gözünü bile kırpmadı, sakin bir sesle, "Çok iyi lordum," dedi ve genç kadına yolu göstermeden önce eşyalarını yukarı çıkarması için birkaç uşak yolladı.

Emirlerinin yerine getirileceğinden emin olan Ralston çalışma odasının kapısını kapadı ve Nick'e döndü. Kardeşi büfeye dayanmıştı, yüzünde tembel bir gülümseme vardı.

"İyi iş çıkardın abi," dedi. "Böylesine ailevi sorumluluk bilincin olduğunu sosyete bilseydi... Düşmüş melek olarak bilinen ünün zarara uğrardı."

"Sen de konuşmayı kessen iyi olur."

"Gerçekten, çok dokunaklıydı. Ralston Markisi, tüm günahkârlığıyla. Bir çocuğa yeniliyor."

Ralston kardeşine sırtını döndü, odanın karşısındaki masasına doğru yürüdü. "Bir yerlerde temizlenmesi gereken bir heykelin yok mu? Acil incelenmesi gereken bir heykeli olan, Bath'den yaşlı bir kadın mesela?"

Nick bacaklarını uzattı ve parlak Hessian marka bir botu diğerinin üzerine attı. İkizinin attığı yemi yutmamıştı. "Aslına bakarsan var. Ne yazık ki, o ve diğer hayranlarım beklemek zorunda kalacaklar. Öğleden sonramı seninle geçirmeyi tercih ederim."

"Ben seni tutmayayım."

Nick ciddileşti. "İki ay sonra ne olacak? Hâlâ ayrılmak istediğinde ve sen izin vermediğinde?" Ralston cevap vermeyince Nick bastırdı. "Zor günler geçirdi. O genç yaşta annesi tarafından terk edilmesi... Sonra babasını da kaybetmesi."

"Bizim durumumuzdan çok da farklı değil." Mektup

yığınını gözden geçirirken umursamıyormuş gibi davranıyordu. "Hatta biz babamızı da annemizle beraber kaybetmiştik."

Nick duraksamadan cevap verdi. "Birbirimize sahiptik Gabriel. Onun kimsesi yok. Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu en iyi biz anlarız. Sahip olduğun, sevdiğin herkesin seni terk etmesi ne demek biliriz."

Ralston, Nick'e baktı, kardeşinin bakışları paylaştıkları çocukluğun anılarıyla hüzünlüydü. İkizler anneleri tarafından terk edilmeyi, babalarının çaresizliğe düşüşünü atlatmışlardı. Çocuklukları mükemmel değildi ama Nick haklıydı, birbirlerine sahiplerdi. Fark buydu. "Ailemizin bana öğrettiği tek şey, aşkın abartıldığıdır. Önemli olan sorumluluk. Onur. Juliana'nın bunu genç yaşta anlaması iyi bir şey. Artık bize sahip. Bunun önemli olmadığını düşünebilir. Ama yeterli olmalı."

Kardeşler sessizliğe büründüler, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Sonunda Nick konuştu. "Sosyetenin onu kabullenmesi zor olacak."

Ralston yüksek sesle küfretti, kardeşinin haklı olduğunu biliyordu.

Usule uygun boşanmayan bir kadının kızı olarak Juliana öyle hemen cemiyete kabul edilmeyecekti. En iyi ihtimalle, Juliana kibar toplumdan sürülmüş bir kadının kızıydı ve annesinin kirli itibarının yükünü üzerinden atmaya uğraşacaktı. En kötü ihtimal ise, düşmüş bir markiz ile onun alt tabakadan İtalyan âşığının gayrimeşru kızıydı.

Nick tekrar konuştu. "Meşruluğu sorgulanacaktır."

Gabriel bir süre düşündü. "Annemiz onun babasıyla evlendiyse İtalya'ya vardıktan sonra mezhep değiştirip

Katolik olmuş olmalı. Katolik Kilisesi, İngiltere Kilisesi'nin kıydığı evliliği asla kabul etmez[4]."

"Ah, demek gayrimeşru olan bizleriz." Nick sözlerini alaycı bir gülümsemeyle noktaladı.

Gabriel, "En azından İtalyanlara göre öyle," dedi. "Şanslıyız ki İngiliziz."

"Mükemmel. İşimize gelir," diye yanıtladı. "Ama Juliana ne olacak? Çoğu kişi onunla konuşmak bile istemeyecektir. Düşmüş bir kadının kızını yanlarında istemezler. Üstelik Katolik."

"En başta Juliana'yı kabul etmeyeceklerdir. Babasının alt tabakadan olduğu gerçeğini değiştiremeyiz."

"Belki de onu bir kardeş olarak değil de uzaktan akraba gibi göstermeliyiz."

Ralston'un cevabı itiraza yer bırakmadı. "Kesinlikle hayır. O bizim kardeşimiz. Onu bu şekilde tanıtacağız ve sonuçlarıyla yüzleşeceğiz."

"Sonuçlarıyla yüzleşen Juliana olacak." Sözcükler havada asılı kalırken Nick'in bakışları ikizininkilerle buluştu. "Sezonun en canlı dönemi. Başarmak istiyorsak davranışlarımız kusursuz olmalı. Bizim itibarımız, onun itibarı demek."

Ralston anlıyordu. Nastasia ile anlaşmalarını bitirmesi gerekecekti. Opera sanatçısı yersiz davranışlarıyla ünlüydü. "Nastasia ile bugün konuşurum."

---

[4] İngiltere Kilisesi, 16. yüzyıldaki Reformlara kadar Roma Katolik Kilisesi'ne bağlıydı. İngiltere Kralı VIII. Henry, eşi Catherine of Aragon'dan boşanmasına izin verilmediği için Papa'nın otoritesini reddetti ve kiliseyi saraya bağlayarak Anglikan Kiliseleri'nin ilki oldu. Bu nedenle birinin kutsadığı evlilik, diğer kilise tarafından geçersiz sayılmaktadır. (ç.n.)

Nick başını onaylarcasına salladıktan sonra ekledi. "Ve Juliana'nın sosyete takdimine ihtiyacı olacak. Onu takdim edenin kusursuz bir kişiliği olmalı."

"Evet, bunu ben de düşündüm."

"Her zaman Phyllidia Hala'yı çağırabiliriz." Nick, babalarının kardeşinin adını anarken bile ürperiyordu. Dul Düşes, yüksek sesli yorumlarına ve küstah emirlerine rağmen cemiyetin önemli simalarından biriydi.

Ralston'un kısa cevabı gecikmedi. "Hayır." Phyllidia bunun gibi hassas bir meseleyi idare edemezdi. Gizemli, bilinmeyen bir kız kardeş, sezon başında Ralston Malikânesi'nin eşiğinde beliriyor. "Kadın akrabalarımızın hiçbiri olmaz."

"O halde kim?"

İkizlerin bakışları buluştu. Kararlılıkları birbirinin aynıydı, sadakatleri eşti.

Ama sadece biri markiydi. Ve onun sözleri kuşkuya yer bırakmadı. "Birini bulacağım."

İki

Gözyaşlarını tutamayarak doğruca ona koştu, kollarını Odysseus'un boynuna doladı ve başından öperek konuştu:

"İşte, ne kadar inatçı olsa da kalbimi ikna etmeyi başardın."

Odysseus'un yüreği ağıt yakma arzusuyla doldu; ağlarken sevgili ve sadık karısını kollarında tutuyordu.

Callie Hartwell okumaya ara verdi, derin ve memnun bir iç çekiş koyuverdi. Ses, Allendale kütüphanesinin sessizliğini böldü. Callie buraya saatler önce iyi bir kitap bulma amacıyla gelmişti. Callie'ye göre iyi kitap, ebedi bir aşk hikâyesi içerirdi... Ve Homeros bu şartı yerine getiriyordu.

Deri kaplı kitabın sararmış sayfasını çevirirken, *ah, Odysseus*, diye düşündü ve gözyaşlarını sildi. *Yirmi yılın ardından aşkının kollarına geri döndün. Okuduğum en hak edilmiş kavuşma.*

Okumaya ara verdi, kapitone koltukta arkasına yaslandı ve derin nefes aldı. Sevilen eski kitapların ve yağlanan ciltlerin[5] zengin kokusunu içine çekiyor, kendini hikâ-

[5] Eskiden deri ciltli kitaplar, yıpranmasın diye yılda bir, lanolinden ve sığırların bacaklarıyla incik kemiklerinden elde edilen bir yağ karışımıyla yağlanırdı. (ç.n.)

yedeki kadın kahramanın yerinde hayal ediyordu. Sevgi dolu eş, Odysseus'un eve dönmek için kahramanca arayışa çıkma sebebi, öyle bir kadın ki kocasının kiklopla[6] savaşmasına, sirenlere direnmesine ilham kaynağı olmuş. Adam hepsini tek bir amaç için fethediyor: karısının yanındaki yerini almak.

Böyle bir kadın olmak nasıl bir şey olurdu? Eşsiz güzelliği, zamanının en muhteşem erkeğinin aşkıyla ödüllendirilen kadın olmak? Böyle bir adamı kalbine buyur etmek nasıl bir şey olurdu? Hayatına? Peki ya *yatağına*? Zihninde günahkâr hayaller belirirken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Ah, evet Odysseus.*

Kahkaha attı. Diğerleri bir bilseydi... Hanım hanımcık, terbiyeli kız kurusu Leydi Calpurnia Hartwell, hayali erkek kahramanlara karşı bir hanıma yakışmayan, ahlaksız düşünceler besliyor... Kendiyle dalga geçercesine iç geçirdi. Kitaplardaki kahramanları hayal ederek ne kadar aptalca davrandığının farkındaydı. Bu uzun süredir sığındığı, berbat bir alışkanlıktı.

On iki yaşındayken, Romeo ve Juliet'i ilk okuduğunda başlamıştı ve iyisiyle kötüsüyle tüm erkek kahramanlarla devam etmişti. Beowulf'tan Hamlet'e, Tristan'dan gotik romanların karanlık, korkutucu erkek karakterlerine kadar. Yazının kalitesi önemli değildi, Callie'nin hayali kahramanlarla ilgili düşleri tamamen demokratikti.

Gözlerini kapadı ve kendini bu yüksek tavanlı odadan, yüzyıllardır Allendale kontları tarafından toplanan kitaplarla ve yazmalarla dolu kütüphaneden uzakta hayal etti.

---

6 Yunan mitolojisinde alınlarının ortasında tek gözleri bulunan devler. (ç.n.)

Hayalinde Allendale Kontu'nun evde kalmış kız kardeşi değildi, Odysseus'a duyduğu aşkın derinliğinden tüm taliplerini geri çeviren Penelope'ydi.

Kahramanını gözünde canlandırdı. Callie oturuyordu, o odanın girişinde tüm gücü ve çarpıcılığıyla dikiliyordu. Fiziksel görünümünü hayal etmek kolaydı, son on yıldır düşlerini bu hayal süslüyordu.

Uzundu, her şeye tepeden bakıyordu ve geniş omuzluydu. Koyu renk, gür saçları vardı. Her kadın elini o saçların arasında gezdirmek isterdi. Ve mavi gözleri vardı. Odysseus'un yirmi yıl yolculuk ettiği denizlerin renginde. Sadece gülümsediğinde ortaya çıkan gamzesiyle güçlü bir çene. Ve o gülümseme. Hem günah hem zevk vaat eden o gülümseme.

Evet, bunların hepsi Callie'nin hayallerini süsleyen tek adamdan esinlenilmişti: Ralston Markisi Gabriel St. John. Özlem dolu on yılın ardından bu düşten vazgeçtiği düşünülebilirdi... Ancak ne yazık ki hovardaya fena tutulmuştu ve ömrünün sonuna kadar adamı, Kleopatra'sına Antony olarak düşlemeye mahkûmdu.

Bu karşılaştırma yüksek sesle gülmesine neden oldu. Bir imparatoriçenin adını taşıması hariç, birinin Leydi Calpurnia Hartwell ile Kleopatra arasında bir benzerlik bulabilmesi için tamamen aklını yitirmiş olması gerekirdi. Her şey bir yana, Callie'nin güzelliğiyle tek bir adamı yere sermişliği yoktu, ki Kleopatra'nın bu konuda olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğu rivayet ediliyordu. Kleopatra, Callie'nin sıradan kahverengi saçlarıyla sıradan kahverengi gözlerini paylaşmıyordu. Mısır Kraliçesi'nin tombul olarak anıldığı da yoktu. Callie, onun balo süre-

since bir kenarda unutulduğunu hayal bile edemiyordu. Üstelik Kleopatra'nın hiç dantelli başlık giymediğine emindi.

Ne yazık ki aynı şeyler Callie için söylenemezdi.

Ama şimdilik, bu anda, Callie güzeller güzeli Penelope'ydi ve Ralston müthiş yakışıklı Odysseus'tu. Karısı Penelope için bir meşe ağacının köklerini topraktan ayırmadan oyup yatak yapmıştı. Kendini fanteziye kaptırırken teni kızardı. Düşlerinin adamı ona ve o efsane yatağa yaklaşıyordu. Yavaşça gömleğini sıyırıyor, Ege güneşinde geçirilen yılların eseri bronz göğsünü ortaya çıkarıyordu. O göğüs ki Yunan mermerlerinden oyulmuş olması mümkündü. Uzanıp onu kollarına aldığında, Callie adamın sıcaklığıyla sarıldığını hayal etti, onun kollarında ufacık kalıyordu. Adam yıllarca bu anı beklemişti... Callie de öyle.

Elleri Callie'nin tenini okşadı, dokunduğu yerlerde ateşten izler bırakıyordu. Adamın onu öpmek için eğildiğini hayal etti. Bedenine bastırılan erkeksi bedeni, yüzünü tutan elleri, dudaklarına bir nefes kadar yakın sert, şehvetli dudakları hissedebiliyordu. Dudaklarını dağlayan bir öpücükle esir almadan hemen önce kısık bir fısıltıyla konuştu, sözcükler özeldi, sesi kulaklarına zor ulaşıyordu.

"CALLIE!"

Koltukta doğruldu, kitabı düştü. Kütüphane kapısının dışından gelen çığlık onu hazırlıksız yakalamıştı. Boğazını temizledi, kalbi hızla çarpıyordu. Her kimse gitmesini, böylece gündüz düşlerini tamamlayabilmeyi diledi. Gerçi bu kısa sürdü. Sessiz dileğini bir iç çekişle bastırdı. Callie Hartwell hiçbir şey değilse bile mükemmel terbiyeye

sahip bir leydiydi ve ona seslenen birini asla geri çevirmezdi. Bunu yapmayı ne kadar çok istese de.

Aniden kütüphanenin kapısı açıldı ve kız kardeşi neredeyse uçarak içeri daldı. Enerji ve heyecan doluydu. "Callie! İşte buradasın! Her yerde seni aradım!"

Callie kardeşinin parlak, hevesli yüzüne bakınca gülümsemesine engel olamadı. Mariana her zaman sevimli, cıvıl cıvıl bir güç olmuştu, tanıştığı kişileri hemen kendine hayran bırakırdı. On sekizinde, sezonun gözdesiydi... Sosyeteye takdimi yapıldığında tüm cemiyetin ilgisini kazanan kız, ona takılan isimle Allendale Meleği.

O anda kütüphaneye vuran güneş ışıkları kız kardeşini aydınlatıyordu. Düğünçiçeği renginde incecik şifon elbise giyiyordu, kestanerengi saç lüleleri tatlı gülümsemesini mükemmel bir biçimde çevreliyordu. Callie, Londra sosyetesinin kız kardeşine tapma sebebini kolayca anlayabiliyordu. Mariana'yı sevmemek imkânsızdı.

Bazen bu mükemmelliği ondan daha büyük, daha az mükemmel kardeş için zorlayıcı olabiliyordu.

Callie muzip bir gülümsemeyle konuştu. "Bana ne için ihtiyacın olabilir ki? Bugün kendi başına oldukça iyi iş çıkardın Mari!"

Mariana'nın porselen tenine tatlı bir pembelik yayıldı. Hayatı boyunca bu mükemmel kırmızılıkla yaşamamış olsaydı Callie kıskanabilirdi. Öyle kusursuz, öyle mütevazıydı ki. "Callie! İnanamıyorum! Bütün gün kendimi çimdikledim durdum." Mariana uçarak odayı geçti ve kendini ablasının karşısındaki deri sandalyeye attı. Hülyalı bir sesle devam etti. "O bana evlenme teklif etti! İnanabiliyor musun? Harika değil mi?"

"O" diye bahsettiği kişi, altıncı Rivington Dükü James Talbot'tu. Tüm Britanya'da en çok özenilen eş adayıydı. Genç, yakışıklı, zengin ve soyluydu. Dük sezona hazırlık balosunda Mariana'yı görür görmez gönlünü kaptırmıştı. Bunu hızlı bir kur yapma takip etmiş, bu sabah da Dük evlenme teklifi etmek için Allendale'lerin evine gelmişti. Rivington'un gerginliği karşısında Callie gülmemek için kendini zor tutmuştu. Unvanına ve zenginliğine rağmen belli ki Mariana'nın cevabını sabırsızlıkla bekliyordu. Bu da adamı Callie'nin gözünde daha çekici kılıyordu.

"Elbette inanabiliyorum tatlım." Güldü. "Geldiğinde gözlerinde o pırıltı vardı... Şu an senin gözlerinde olan pırıltının aynısı!" Callie devam ederken Mariana utangaç bir edayla başını eğiyordu. "Ama bana anlatmalısın! Seni böyle çok seven bir adamla evlenecek olmak nasıl bir his? Hem de bir dük!"

Mariana, "Ah, Callie!" diyerek haykırdı. "James'in unvanının gözümde zerre önemi yok! Benim için önemli olan James! Sence de en muhteşem, en değerli adam o değil mi?"

"Hem de bir dük!" İki kardeş de şaşkınlıkla kapı aralığından gelen sese döndüler. Sözlerin sahibi heyecanını kontrol edemiyor, tiz bir sesle bağırıyordu. Callie kütüphaneye saklanma nedenini hatırlarken iç geçirdi.

Annesi.

"Callie! Harika bir haber değil mi?" Callie alayla gün içinde bu soruya daha kaç kez cevap vermek zorunda kalacağını düşünürken konuşmak için ağzını açtı. Ne yazık ki geç kalmıştı. "Ah, Rivington, Mariana'ya körkütük âşık! Düşünebiliyor musun? Bir dük! Mariana'mıza

âşık!" Callie yine cevap vermek için ağzını açtı ama sözü kesildi. "Yapılacak o kadar çok şey var ki! Planlanacak bir düğün! Düzenlenecek nişan balosu! Gönderilecek davetiyeler! Mariana'nın elbisesinden bahsetmiyorum bile! Ve çeyiz! Ah! Mariana!"

Kontes'in yüzündeki saf mutluluk ifadesini yenebilecek tek şey, Mariana'nın yüzündeki saf dehşetti. Callie gülümsemesini bastırdı ve kardeşini kurtarmak için kargaşanın içine daldı. "Anne, Rivington daha bu sabah teklif etti. Mariana'ya bu önemli olayın tadını çıkarması için biraz zaman vermemiz gerektiğini düşünmüyor musun?" Sesi gülmek üzereymiş gibi çıkıyordu, kardeşine halden anlayan bir bakış gönderdi. "Belki bir ya da iki gün?"

Sanki hiç konuşmamıştı. Kontes devam etti, sesi giderek kulakları sağır edici bir hal alıyordu. "Ve sen, Callie! Senin giyeceğin elbiseyi özenle seçmeliyiz!"

Ah, hayır. Allendale Kontesi pek çok konuda iyi olabilirdi ama iş, büyük kızını giydirmeye gelince seçimleri pek güvenilir olmuyordu. Callie hemen annesinin dikkatini dağıtacak bir şey bulmazsa kız kardeşinin düğününe tüylü korkunç bir elbiseyle ve ona uygun başlıkla katılmaya mahkûm olacaktı.

"Bence her şeyi sırayla halletmeliyiz, sence de öyle değil mi anne? Neden kutlama için bu gece küçük bir ziyafet düzenlemiyoruz?" Duraksadı, annesinin yemi yutmasını bekliyordu.

"Mükemmel bir fikir!" Callie rahatlayarak nefesini dışarı bıraktı, hızlı düşündüğü için memnundu. "Düzenlemeliyiz! Sadece aile arasında kutlayacağız elbette. Resmi duyuruyu nişan balosuna saklamalıyız. Ama bu gece ye-

mekli bir kutlama tam da yapmamız gereken şey! Ah! Yapılacak çok şey var! Davetiyeleri göndermem ve aşçıyla konuşmam gerek!" Kontes döndü ve aceleyle oradan ayrıldı. Heyecan hareketlerine hız veriyordu. Kapıda aniden arkasını döndü. Coşkusunu içinde tutamıyordu, haykırırken yüzü kıpkırmızı, nefesi kesik kesikti. "Ah! Mariana!" Bununla birlikte gitti.

Annelerinin gidişini izleyen sessizlikte Mariana biraz önceki sahnenin şaşkınlığıyla oturuyordu. Callie gülümsemesine engel olamadı. "Kolay olacağını düşünmüyordun, değil mi Mari? Ne de olsa annemiz, abimiz Benedick doğduğundan beri, yani neredeyse otuz iki yıldır çocuklarını evlendirmeyi bekliyordu. Ve şimdi, senin sayende bu dileğine kavuştu."

"Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Mariana başını şaşkınlıkla sallıyordu. "Sahi kimdi o kadın? Annem miydi gerçekten?"

"Yakında çocuğunu evlendirecek bir anne."

Afallamış bir halde, "Tanrım," dedi. "Sence ne kadar süre bu halde olacak?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama en azından sezon sonuna kadar süreceğini tahmin ediyorum."

"Tüm sezon boyunca! Bundan kurtuluş yok mu?"

"Bir yolu var." Callie dramatik bir etki yaratmak için duraksadı, çok eğleniyordu.

Mariana balıklama atladı. "Nedir o?!"

"Sence Rivington, Gretna Green'e[7] kaçmayı düşünür mü?"

Callie kahkahalara boğulurken Mariana acı içinde inliyordu.

Bu sezon olağanüstü eğlenceli olacaktı.

---

[7] İskoçya'nın güneyinde yer alan, kaçan çiftleri evlendirerek ün yapmış bir demirci köyü. (ç.n.)

Bu, hayatındaki en ızdırap verici sezondu.

Callie oturma odasının köşesinde dikiliyordu. Yemeğin ve yemek sonrası ritüellerin -bu erkekler için puro, kadınlar için de dedikodu oluyordu- ardından tüm aile Mariana ve Dük'e iyi dileklerini yağdırmaya devam ediyordu. Bir düzine mum, odadakilere yumuşak bir aydınlık sağlıyor, ortama samimi bir hava katıyordu. Normalde Callie oturma odasına sığan etkinliklere bayılırdı. Oturma odası hoş anılar için samimi, mutlu bir ortam sağlıyordu.

Ancak bu gece öyle olmamıştı. Callie o öğleden sonra küçük, samimi bir kutlama yemeği önerdiğine pişman olmuştu. Bu gece oturma odasının duvarlarına asılı atalarının resimleri bile onunla alay ediyor gibiydi.

Beatrice Hala'nın yaklaştığını görünce iç çekişini bastırdı ve kendini gülümsemeye zorladı. Kadın gülücükler saçıyordu. Callie tam olarak neyin geleceğini, kaçışın olmadığını da biliyordu.

"Harika, değil mi? Ne kadar mutlu bir çift! Ne kadar mükemmel bir eşleşme!"

Callie başını söz konusu mutlu çiftin olduğu yöne çevirerek monoton bir sesle, "Kesinlikle öyle hala," dedi. Bitmek bilmeyen gecenin bir yerinde Mariana ve Rivington'un mutlu yüzlerine bakmanın bu tür sohbetlere katlanmayı biraz olsun kolaylaştırdığını keşfetmişti. "Mariana'yı böyle mutlu görmek büyük bir zevk."

Yaşlı halası kırışmış elini Callie'nin koluna koydu. Callie, *işte geliyor,* diye düşündü, dişlerini sıktı. "Eminim annen mutludur, sonunda planlayacağı bir düğün var!"

Yaşlı kadın konuşurken neşeyle gülüyordu. "Ne de olsa, sen ve Benedick ile kadının bu günleri göreceği yoktu!"

Callie'nin dudaklarından zorlama bir gülüş döküldü, gözleri çaresizce odada gezinirken gülüşü biraz yüksek sesli çıkmıştı. Onu kaba ve münasebetsiz aile üyelerinden kurtaracak birini arıyordu, herhangi birini. Misafirler akşam yemeğine geldikten sonra üç saat içinde Callie bu sohbetin çeşitli versiyonlarını yirmi farklı kişiyle yapmıştı. Yemek özellikle zor geçmişti. Rivingston'un dediğim dedik büyükannesiyle duyarsız kuzeninin arasına sıkışıp kalmıştı. İkisi de Callie'nin evlenmemesinin uygun sohbet konuları arasında olduğuna inanıyorlardı. Callie ne Rivington ne de Allendale ailesinde biraz olsun inceliğe sahip birinin bulunduğuna inanmaya başlamıştı. Gerçekten de, evde kalmış bir kız kurusu olduğunun sürekli yüzüne vurulmasına alınmayacağını mı düşünüyorlardı? Bunlar gerçekten çok fazlaydı.

Kurtuluş olmadığını görünce çareyi şeri[8] tepsisi taşıyan bir uşağa el sallamakta buldu. Kendine bir bardak seçerek halasına döndü. "Size serinletici bir içecek ikram edebilir miyim Beatrice Hala?"

"Ne münasebet! Bu tür şeyleri midem kaldırmaz." Yaşlı kadın kızgın bir tonla konuşuyordu. "Biliyorsun Calpurnia, başkalarının yanında şarap içmek itibarına zarar verebilir."

"Evet, şey, bu akşam böyle bir şeyden endişe etmeme gerek yok diye düşünüyorum, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Evet, sanırım itibarın tehlikede değil Calpurnia." Be-

[8] Tatlı İspanyol şarabı. (ç.n.)

atrice Hala lütfedercesine kolunu okşuyor fakat bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Tam bir trajedi, değil mi? Böyle olacağını bilemezdin. Senin çeyizine sahip biri için, kimse evde kalmanı beklemiyordu."

Sadece parası için eş olmaya layık görülebileceği iması, Callie'yi şok ve öfke içinde bıraktı. Cevap veremeden Beatrice Hala devam etti.

"Ve şimdi, yaşın ilerlemişken umut etmeyi bırakmalıyız. Birinin seninle evlenmek isteyeceğini hayal etmek imkânsız. Tabii, yaşlı bir beyefendi fani dünyadaki son günlerinde kendisine arkadaşlık edecek birini aramıyorsa. *Bir ihtimal,* böyle bir şey olabilir."

Callie'nin zihninde bir görüntü belirdi, Beatrice Hala'nın baştan aşağı tatlı kırmızı şarapla ıslandığı hoş bir düş. Hayallerden silkinerek dikkatle bardağını bıraktı ve dikkatini hâlâ evde kalmasından bahseden halasına verdi.

"Elbette, vücut yapının -şey- çekici olmaması da koca bulmana hiç yardımcı olmuyor. Ne de olsa, Rubens günleri geçmişte kaldı Calpurnia."

Callie'nin nutku tutulmuştu. İğrenç kadını doğru duymuş olamazdı.

"Haşlanmış yumurta ve lahana diyetini denemeyi düşündün mü? Harikalar yaratıyormuş diye duydum. O zaman bu kadar... Şey, çok olmazdın!" Beatrice Hala kahkaha attı, kendi nezaketsizliğinden bihaber, çok eğleniyordu. "Ve belki o zaman, sana bir koca bulabilirdik!"

Aile üyelerinden birine zarar vermeden ya da kendi akıl sağlığı zarar görmeden buradan kurtulması gerekiyordu. Beatrice ile göz göze gelmemeye çalışarak bir bahane uydurdu, yoksa korkunç kadına çirkin bir şeyler söyleme-

yeceğini garanti edemezdi. "Müsaadenle hala, mutfağa baksam iyi olacak." Akşam yemeği biteli çok oluyordu, bu yüzden mazereti pek mantıklı değildi. Önemsemedi, sadece kaçmalıydı.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak kaba misafirlerin onu rahatsız etmeyeceğini bildiği en yakın odaya, abisinin çalışma odasına sığındı. Odanın bir duvarını kaplayan büyük pencerelerden düşen ay ışığı sayesinde yolunu bularak büfeye doğru ilerledi, odanın uzak köşesindeki geniş koltuğa yönelmeden önce bir bardakla bir şişe şeri aldı. Bu koltuk uzun zamandır Allendale erkeklerine bir sığınak görevi görüyordu.

Bu gece aynı hizmeti bir Allendale kadınına verecek, diye düşündü. Kendine bir bardak şeri doldururken derin bir nefes verdi, ağır kristal sürahiyi yere bıraktı ve bacaklarını koltuğun koluna atarak rahat bir pozisyon aldı.

"İç çekmene sebep olan nedir kardeşim?"

Callie hafifçe irkildi, odanın diğer ucundaki maun masaya doğru döndü. Masanın arkasında, karanlığın içinde bir beden gördü ve genişçe gülümsedi. "Beni korkuttun."

"Evet, şey, özür dileyemeyeceğim. Sığınağıma giren sensin." Allendale Kontu Benedick Hatrwell ayağa kalktı ve odanın karşısına geçerek Callie'nin karşısındaki koltuğa oturdu. "Umarım iyi bir sebebin vardır, yoksa seni geri göndermek zorunda kalacağım."

"Ya? Bunu nasıl başaracağını merak ediyorum, ne de olsa kendini belli etmeden beni ele veremezsin," diye sataştı.

"Çok doğru." Benedick'in beyaz dişleri göründü. "Peki o halde, kalabilirsin."

"Teşekkür ederim." Şeri kadehini abisine doğru kaldırdı. "Çok naziksin."

Gözlerini kapatıp koltukta rahatladı. Callie büyük yudumlar alırken Benedick viski bardağını tembelce döndürüyordu, ikisi de sessizliğin tadını çıkarıyorlardı. Birkaç dakika sonra Benedick konuştu. "Peki, aile merasiminden kaçmana sebep olan nedir?"

Callie gözlerini açmadı. "Beatrice Hala."

"Yaşlı karga yine ne yaptı?"

"Benedick!"

"Bana, senin de kadını aynı şekilde düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Düşünmek başka şey. Yüksek sesle dile getirmek başka."

Benedick güldü. "Kendi iyiliğin için fazla terbiyelisin. Peki bizim sevgili, kıymetli, saygın halamız senin karanlık bir odaya kaçmana sebep olacak ne yaptı?"

Callie iç geçirdi, boşalan bardağını doldurdu. "O odada bulunan iki ayrı aile üyelerinden farklı bir şey yapmadı. Sadece bunu daha kaba bir şekilde yaptı."

"Ah. Evlilik."

"Ne dediğini bir bilsen-" Durdu, derin bir nefes aldı. "Hayır. Tekrar ederek o sözlere değer yükleyecek değilim."

"Tahmin edebiliyorum."

"Hayır Benny. Tahmin bile edemezsin." Şerisini yudumladı. "Yemin ederim, evde kalmanın böyle bir şey olduğunu bilseydim teklif eden ilk adamla evlenirdim."

"Teklif eden ilk adam, ahmak bir papaz yardımcısıydı."

"Din adamları hakkında kötü konuşmamalısın."

Benedick alayla güldü ve viskisinden büyük bir yudum aldı.

"Tamam. Teklif eden *ikinci* adamla evlenirdim. Geoffrey oldukça yakışıklıydı."

"Callie, adamı sen geri çevirmeseydin, babam çevirirdi. Kumar ve içki bağımlısıydı. Adam bir kumarhanede öldü, Tanrı aşkına."

"Ah, ama o zaman da bir dul olurdum. Kimse dulları aşağılamıyor."

"Evet, şey, bunun doğru olduğundan emin değilim ama öyle diyorsan-" Benedick duraksadı. "Gerçekten onlardan biriyle evlenmiş olmayı mı diliyorsun?"

Callie tekrar içti, cevabı düşünürken tatlı şarabı dilinde döndürüyordu. "Hayır, bana teklif edenlerin hiçbirini istemezdim," dedi. "Benimle sadece para, arazi ya da Allendale adı için evlenecek bir adamın kölesi olmayı istemezdim... Ama bir aşk evliliğini de reddetmezdim."

Benedick güldü. "Aşk evliliği tamamen bambaşka bir şey. Her gün karşına çıkmıyor."

"Evet," diye katıldı Callie ve sessizliğe gömüldüler. Birkaç dakika düşündükten sonra devam etti. "Asıl istediğim, bir erkek olmak."

"Efendim?"

"Erkek olmak isterdim! Mesela, önümüzdeki üç ayı Mari'nin düğünüyle ilgili insafsız yorumlara katlanarak geçirmek zorunda olduğunu söylesem, ne derdin?"

"*Canı cehenneme,* derdim ve tüm olaydan uzak dururdum."

Callie ona doğru işaret etmek için şeri bardağını kullandı. "Kesinlikle! Çünkü bir erkeksin!"

"Bekârlığının eleştirileceği pek çok etkinlikten kaçınmayı başaran bir erkek."

Callie başını kaldırarak, "Benedick," dedi, "Bu etkinliklerden kaçınabilmenin tek nedeni bir erkek olman. Öte yandan ben, ne yazık ki, aynı ayrıcalıklara sahip değilim."

"Neden?"

"Çünkü bir kadınım. Balolardan, çaylardan, terzi randevularından öylece kaçamam. Ah, Tanrım. Terzi randevuları. Terzi dükkânında... Mariana gelinliğini giyince... Tüm o korkunç, acıyan bakışlara tekrar katlanmak zorunda kalacağım. Ah Tanrım." Görüntü, gözünün önünde belirince gözlerini kapadı.

"Hâlâ bu korkunç etkinliklerden neden kaçınamayacağını anlayamıyorum. Tamam, nişanın ilan edileceği baloya katılman gerekiyor. Düğüne katılmak zorundasın. Ama bunların dışındaki her şeyi geri çevir."

"Bunu yapamam!"

"Tekrar soruyorum, neden?"

"Terbiyeli kadınlar nasıl âşık edinmezlerse böyle etkinlikleri de geri çevirmezler. Düşünmem gereken bir itibarım var!"

Alayla gülme sırası Benedick'teydi. "Ne saçmalık. Calpurnia. Yirmi sekiz yaşındasın."

"Yaşımdan bahsetmen hiç de centilmence değil. Ayrıca Calpurnia demenden nefret ettiğimi de biliyorsun."

"Atlatırsın. Yirmi sekiz yaşındasın, bekârsın ve yaş ya da cinsiyet fark etmeksizin cemiyetteki en temiz itibara sahipsin. Tanrı aşkına, başlığın olmadan en son ne zaman evden dışarı adımını attın?"

Callie, abisine dik dik baktı. "İtibarım elimdeki tek şey.

Sana anlatmaya çalıştığım da bu Benedick." Bardağını tekrar doldurmak için aşağı uzandı.

"Doğru, haklısın. Şimdi elinde sadece bu var. Ama daha fazlasına sahip olabilirsin. Neden uzanıp almıyorsun?"

İnanamayarak, "Beni, ailemizin iyi adını lekelemeye mi teşvik ediyorsun?" diye sordu. Bir elinde sürahi, diğer elinde bardak donup kalmıştı. Benedick bu tablo karşısında bir kaşını kaldırdı. Callie sürahiyi yere bıraktı. "Bunu yaparsam, kont olarak sonuçlarıyla senin yüzleşeceğinin farkında mısın?"

"Kendine bir âşık tutmanı önermiyorum Callie. Bir rezalet çıkarmanı da beklemiyorum. Sadece kendini çok sıktığını söylemeye çalışıyorum. İtibarının alacağı birkaç sıyrığı önemsememelisin. Seni temin ederim, tatsız, düğün-odaklı etkinlikleri kaçırman kontluğu tehlikeye atmaz."

"Madem başladım, neden viski içip puroyla devam etmiyorum?"

"Neden olmasın?"

"Ciddi değilsin."

"Callie, içki içersen evin başımıza çökmeyeceğinden eminim. Gerçi pek hoşuna gideceğini sanmıyorum." Devam etmeden önce sessizliğin birkaç dakika uzamasına izin verdi. "Başka ne yapmak istersin?"

Callie bu sorunun cevabını dikkatle düşündü. Sonuçlarıyla yüzleşecek olmasaydı... Ne yapardı? "Bilmiyorum. Kendime böyle şeyler düşünmek için hiç izin vermedim."

"Peki, şimdi düşün. Ne yapardın?"

"Yapabileceğim her şeyi." Cevap hızlı gelmiş, ikisini

de şaşırtmıştı ama sözler ağzından çıktıktan sonra Callie onların doğru olduğunu fark etti. "Kusursuz bir terbiye istemiyorum. Haklısın. Mükemmel davranışlar için yirmi sekiz yıl çok uzun." Ağzından çıkanlar kulağına ulaştığında güldü.

Benedick de ona katıldı. "Ve? Ne yapardın?"

"Başlığımı fırlatır atardım."

"Kesinlikle, umarım yaparsın." Dudak büktü. "Hadi ama Calpurnia. Bundan daha yaratıcı olabilirsin. Adına zarar getirmeyecek, kendi evinde yapabileceğin üç şey seçeceksin?"

Callie gülümsedi ve koltuğunda daha derine gömüldü, oyuna ısınıyordu. "Eskrim öğrenirdim."

"Bu cepte," dedi cesaret verircesine. "Başka?"

"Düelloya katılırdım!"

Gerçekçi bir şekilde, "Neden durasın ki? Yeni kaptığın eskrim becerilerini bir kavgada kullan," diye belirtti Benedick.

Callie yüzünü buruşturdu. "Birine gerçekten zarar vermek isteyebileceğimi sanmıyorum."

Benedick, "Ah," dedi, çok ciddiydi. "Demek sınırını bulduk."

"Sınırlarımdan biri, öyle görünüyor. Ama silah kullanmaktan hoşlanırdım sanırım. Sadece başka birine karşı olmaz."

"Birine karşı nişan almadan da silah kullanmaktan hoşlanan pek çok kişi var," diye razı oldu abisi. "Başka?"

Callie tavana baktı, düşünüyordu. "Ata erkek gibi, bacaklarımı iki yana ayırarak binmeyi öğrenirdim."

"Gerçekten mi?"

Callie başıyla onayladı. "Gerçekten. Eyere yan oturmak çok... kız işi."

Benedick, kardeşinin bu hor görüşüne güldü.

"Ben-" Aklına başka bir fikir gelince Callie durdu. *Öpüşürdüm.* Şimdi. Bunu elbette abisine söyleyemezdi. "Erkeklere özgü sayılan şeylerin hepsini yapardım. Hatta daha fazlasını," dedi. Sonra, "Kumar oynardım! Erkeklere özel bir kulüpte!" diye ekledi.

"Aha! Peki bunu nasıl yapardın?"

Bir süre düşündü. "Sanırım erkek kılığına girmek zorunda kalırdım."

Benedick başını iki yana salladı, çok eğleniyordu. "Ah... Annemizin Shakespeare takıntısı sonunda hayatlarımıza yön veriyor." Abisi devam ederken Callie güldü. "Sanırım burada sınırı koyacağım. Böyle bir şeye kalkışırsan Allendale Kontları, White's Kulübü'ndeki ayrıcalıklarını kaybederler."

"O halde şanslısın, gizlice White's Kulübü'ne sızmaya çalışmayacağım. Ya da diğer söylediklerimi yapmaya niyetim yok." Sesindeki hayal kırıklığı mıydı?

Tekrar sessizlik oldu, iki kardeş de kendi düşüncelerinde kaybolmuşlardı. Benedick içkisini bitirmek için bardağını dudaklarına götürdü. İçki dudağına ulaşmadan duraksadı, bardağı uzattı. Kız kardeşine uzatılan kolu sessiz bir teklif niteliğindeydi. Kısa bir an Callie kendisine sunulan kristal bardağı değerlendirdi, Benedick'in teklifinin bardağın dibinde kalan bir parmak viskiden çok daha fazlasını içerdiğinin farkındaydı.

Sonunda başını iki yana salladı ve o an geçti. Benedick kalan içkiyi bitirdikten sonra konuştu. "Üzgünüm," dedi,

koltuktan kalktı. "Bir ya da iki riski göze aldığını görmek beni mutlu ederdi kardeşim."

Abisinin ayrılırken öylesine yaptığı bu yorum Callie'nin kulaklarında yankılanıyordu. Sonrasında gelen alaycı soruyu zar zor duydu. "Sence bu odayı terk etmem güvenli mi? Yoksa düğüne kadar saklanmalı mıyız?"

Callie dikkati dağılmış bir halde başını salladı ve cevap verdi. "Sanırım güvendesin. Adımlarına dikkat et."

"Bana katılacak mısın?"

"Hayır, teşekkür ederim. Burada kalmalı ve macera dolu bir hayat planlamalıyım."

Benedick kardeşine sırıttı. "Mükemmel. Sabahleyin Doğu'ya yelken açmaya karar verirsen haberim olsun."

Callie de kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. "İlk senin haberin olacak."

Benedick gidince Calliedüşünceleriyle baş başa kaldı.

Uzun süre aynı yerde oturdu. Evdeki sesler dinerken, misafirler ayrılır ailesi odalarına çekilirken, hizmetçiler yemek daveti için kullanılan odaları temizlerken Benedick ile son konuşmalarını zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu ve merak etmekten kendini alamıyordu: *Yapabilir miydi?*

Yaşadığı ağırbaşlı, sıkıcı, acınası hayattan başka bir hayat yaşayabilir miydi? Yapmayı asla hayal bile edemeyeceği tüm o şeyleri yapabilir miydi? Onu böyle bir adım atmaktan alıkoyan neydi?

Yirmi sekiz yaşındaydı, kimse ona dikkat etmiyordu. Yıllardır adına tek leke sürülmemişti -tüm o yıllar boyunca, önemi varken itibarını kusursuz tutmuştu. Zaten kötü yola düşecek, itibarını tamamen mahvedecek değil-

di. Cemiyetin saygın erkeklerinin her gün üzerinde ikinci kez bile düşünmeden yaptıkları şeylerden farklı bir şey yapmayacaktı ki. Hem onlar yapabiliyorsa, Callie neden yapamayacaktı?

Uzandı, dantel başlığını tutan tokaları çıkardı. Bağlar çözüldükten sonra başlığını çıkardı, bu hareket birkaç buklenin serbest kalarak omzuna düşmesine neden oldu. Başlığı elinde tutuyor, bir sonraki adımını düşünürken tekrar tekrar çeviriyordu. Ne zaman dantel başlıklar giyen bir kadın haline gelmişti? Gözde olma umudunu ne zaman kaybetmişti? Beatrice Hala'nın kötü sözlerinden saklanacak bir insana ne zaman dönüşmüştü?

Hafifçe sallanarak ayağa kalkıp yavaşça şömineye yaklaştı, elleriyle başlığı sıkıyordu. Benedick ile konuşmaları ve içtiği şeri ona güç veriyordu. Sönmek üzere olan ateşe baktı, turuncu korların yanarken çıkardığı ses ona meydan okuyordu sanki.

Her şeyi değiştirebilecek olsaydı, ne yapardı?

Tereddüt etmeksizin başlığı şömineye attı. Upuzun gelen birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı, yuvarlak kumaş orada öylece duruyor, saf beyazı yanarak siyaha dönen tahtalarla tam bir zıtlık oluşturuyordu. Tam, uzanıp kirlenen kumaşı alıp alamayacağını düşünürken başlık alev aldı.

Callie nefesini tuttu, küçük dantel parçasını yutan turuncu alevlerden kaçmak için geriye küçük bir adım atsa da, çömelip her santimi alevlerle kaplanana dek kumaşı izlemekten kendini alamadı. İnce ince işlenmiş dantel, ateşin içinde hayat bulmuş gibiydi. Kıvrılıyor, renk değiştiriyordu.

Dantel başlığının yanmasını izleyen Callie gülmeye başladı. Aynı anda hem rezil hem de harika hissetti -hayal ettiği her şeyi yapabilecekmiş gibi.

Döndü, odanın karşısına, Kont'un masasına doğru yürüdü. Mumlardan birini yaktıktan sonra üst çekmeceyi açtı ve temiz bir kâğıt çıkardı. Eliyle düzleştirdi, uzun, ketenrengi sayfanın genişliğini ölçerek memnun bir şekilde başını salladı, gümüş mürekkep hokkasının kapağını açarak en yakındaki yere çöktü ve kaleme uzandı.

Kalemin ucunu siyah mürekkebe batırırken cesareti olsaydı yapacağı şeylerin listesini düşündü.

İlk madde belliydi. Konuşurlarken Benedick ile paylaşmaya cesaret edememiş olsa da, bu arzusunu kâğıda geçirecek kadar kendine karşı dürüsttü. Ne de olsa, gerçekten asla yapamayacağından korktuğu tek şeydi.

Kalemin ucunu parşömen kâğıdına bastırdı ve yazdı. El yazısı güçlü ve kendinden emindi.

Öpüşmek

Sözcüğü yazar yazmaz başını kaldırarak etrafına bakındı, bir yanı böyle utanç verici bir şeyi yazarken keşfedileceği korkusunu taşıyordu. Dikkatini tekrar sayfadaki sözcüğe yöneltti ve başını yana yatırdı. Yeterli görünmüyordu, değil mi? "Öpüşmek" tam olarak hayal ettiği şeyi anlatmıyordu.

Alt dudağını ısırarak bir sözcük daha ekledi.

Tutkuyla öpüşmek

Yavaşça nefesini bıraktı, tuttuğunun farkında bile değildi. *Artık dönüş yok,* dedi kendine. *En utanç verici hayalini yazmıştı bile.*

Bir sonraki maddeleri kolayca yazıverdi, Benedick ile konuşmalarından ilham almıştı.

Puro ve viski içmek

Bacaklarını iki yana açarak at binmek

Eskrim öğrenmek

Düelloya katılmak

Silah ateşlemek

Kumar oynamak (erkeklere özel bir kulüpte)

Hızlı bir şekilde bunları kâğıda geçirdikten sonra başını kaldırdı ve arkasına yaslandı, yazdıklarına bakıyordu. Maddeleri değerlendirirken dudağının köşesinde hafif bir gülümseme belirmişti. Kendini White's Kulübü'nde, dumanlı bir odada otururken hayal etti. Bir elinde viskisi, diğer eliyle kart oynuyordu. Kılıcı ayaklarının dibindeydi, sabaha katılacağı düellodan bahsediyordu. Bu görüntü karşısında içten bir kahkaha attı. *Bir düşünsene!*

Neredeyse orada bırakıyordu. Çabucak zihninde beliriveren yedi maddede. Listenin tamamı hayal ürünü olsa da, Callie daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu sonunda kendine karşı dürüst olma şansıydı. Yaşamayı çok istedi-

ği şeyleri yazmak. Kimseye -kendine bile- itiraf etmediği derin arzularını kâğıda geçirmek. Kalbinin derinliklerinden kopan bir iç çekişle listeyi taradı, biliyordu ki bundan sonra ekleyeceği maddeler yazması en güç olanlardı.

"Tamam öyleyse." Bu sözleri güçlü bir sesle söylemişti, sanki kendini savaşa hazırlıyordu. Sonra kalemi kâğıda bastırdı.

Bir balodaki tüm danslarda dans etmek

Dudakları kendini küçümsercesine kıvrıldı. *Pekâlâ Callie, işte bu madde, listenin hayali olduğunu kanıtlıyor.* Dans etmeyi çok seviyordu. Hep sevmişti. Küçükken yatak odasından gizlice çıkarak ailesinin ev sahipliğini üstlendiği baloları izlerdi. Orada, balo salonunun üzerinde müzikle birlikte dönerdi. Geceliğinin aşağıda dönen kadınlarınkiyle yarışacak kadar güzel ipek bir elbise olduğunu hayal ederdi. Dans etmek, ilk sezonunda sabırsızlıkla beklediği tek şeydi ama yıllar ilerleyip evde kalmış bir kadına dönüşürken teklifler azalmıştı. Yerel bir dansa katılmayalı uzun, çok uzun zaman olmuştu. Fazla uzun.

Orada, karanlığın içinde süs bitkisi olmaktan nefret ediyordu ama hiçbir zaman kendini o konumdan kurtaramamıştı. Ve sosyeteye takdimi yapıldıktan sonra geçen on yıl içinde tanık olmaya o kadar alışmıştı ki, bu zarif çevrenin merkezinde olmayı hayal bile edemiyordu. Elbette, *asla* merkezde olamayacaktı. Sosyetedeki kadınlar güzeldi. Callie ise güzel olarak düşünülemeyecek kadar sıradandı, şişmandı ve sıkıcıydı. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak bir sonraki maddeyi yazdı.

Güzel olarak anılmak. Bir kez olsun.

Bu listedeki en imkânsız maddeydi... Hayatında bu hayali gerçekleştirmeye yalnızca bir kez, çok kısa bir an yaklaşmıştı. Ama uzun zaman önceki o geceyi tekrar düşündüğünde Ralston Markisi'nin ona kendini güzel hissettirmesine rağmen böyle düşünmediğine emindi. Hayır, o sadece genç bir kızın kendini iyi hissetmesi için gerekeni yapmıştı, böylece gece yarısı randevusuna gidebilecekti. Ama o an Callie'nin güzel hissetmesini sağlamıştı. Gerçek bir imparatoriçe gibi. Tekrar öyle hissetmeyi ne çok isterdi, yine o Calpurnia olmayı...

Elbette olmuyordu. Sadece yetersiz bir çabaydı.

İçini çekerek masadan doğruldu, kâğıdı özenle katladı ve mürekkeple kalemi yerine kaldırmadan önce elbisesinin korsajına sıkıştırdı. Mumu üfleyerek söndürdü, yavaşça kapıya doğru ilerledi. Çalışma odasından çıkıp üst kata yönelmek üzereyken dışarıdan bir ses duydu. Ses kısık ve yabancıydı.

Dikkatle kapıyı aralayarak karanlık koridora baktı, orada her kim varsa seçebilmek için gözlerini kıstı. Önünde uzanan karanlık, görmesini imkânsızlaştırıyordu ama yalnız olmadığı kesindi. Hafif kahkahalar açık kapıdan kulağına ulaşıyordu.

"Bu gece çok güzelsin. Mükemmelsin. Allendale Meleği."

"Bunları formalite gereği söylüyorsun... Nişanlına iltifat etmen gerektiği için."

"Nişanlım." Sözcüğe yüklenen saygı neredeyse elle tutulabilirdi. "Müstakbel Düşes'im... Aşkım..."

Sözcükler kadınsı bir çekişle yitip gitti. Callie şaşkın gülüşünü bastırmak için eliyle ağzını kapadı. Karanlık koridordakilerin Mariana ve Rivington olduğunu anlamıştı. Bir an dondu, ne yapacağını bilemedi. Kapıyı sessizce kapatıp onlar gidene kadar beklemeli miydi? Yoksa tesadüfen rastlamış gibi yapıp âşık buluşması olduğu her halinden belli olan bu şeyi sonlandırmalı mıydı?

Düşünceleri bir sonraki sesle bölündü. "Hayır! Yakalanacağız!"

"Peki ya sonra?" Sözler erkeksi bir gülüşle sona ermişti.

"O zaman benimle evlenmek zorunda kalırsınız ekselansları." Küçük kardeşinin sesindeki şehveti duyan Callie'nin gözleri büyüdü. *Mariana ne zaman cilveli bir kadına dönüşmüştü?*

Rivington karanlıkta sızlandı. "Seni yatağıma en hızlı ne getirecekse yapmaya hazırım."

Bu kez gülme sırası Mariana'daydı. Sonraki sessizliği bölen tek şey, tene değen dudakların çıkardığı yumuşak sesti.

Callie'nin ağzı açık kaldı. Evet, kesinlikle kapıyı kapatmalıydı.

O halde neden kapatmamıştı?

Çünkü hiç adil değildi.

Küçük kardeşinin -yıllardır tavsiye vermesi, rehberlik etmesi ve yol göstermesi için Callie'ye ihtiyaç duyan ufaklığın- aşkın olağanüstü dünyasına yelken açması adil değildi.

Mariana'nın takdimi tam bir başarı olmuştu. Kardeşi sezonun yıldızıydı ve Callie onunla gurur duyuyordu. Ve

Mari sezonun en gözde damat adayı Rivington'un ilgisini çektiğinde Callie de kardeşiyle birlikte kutlamıştı.

Mariana adına mutluydu.

Ama Mariana onun özlem duyduğu hayatı yaşarken daha ne kadar mutlu kalabilirdi? Her şey değişecekti. Mariana, Callie'nin hiç yapmadığı şeyleri yapacaktı. Evlenecekti, çocuk dünyaya getirecekti, kendi evini çekip çevirecekti ve onu seven adamın kollarında yaşlanacaktı. Callie ise burada kalacak, bir kız kurusu olarak Allendale Malikânesi'nde yaşlanacaktı.

Benedick bir eş bulana kadar. Sonra taşraya gönderilecekti. Yalnız.

Gözlerini yakan yaşları geri gönderdi, Mariana'nm mutluluğu karşısında kendine acıyarak üzülmeyi reddetti. Çalışma odasının kapısını yavaşça kapatarak âşıkları rahat bırakmaya niyetlendi.

Ancak o kapıyı örtemeden Mariana konuştu, nefes nefeseydi. "Olmaz Riv. Yapamayız. Düğün şansını mahvedersek annem ikimizi de kırbaçlatır."

Rivington yumuşak bir sesle inledi. "İki çocuğu daha var."

"Evet ama..." Bir duraksama oldu, ne düşündüğünü anlamak için âlim olmaya gerek yoktu. *İkisinden birinin yakın zamanda evlenme ihtimali nedir ki?*

Rivington alaycı bir sesle, "Benedick evlenecektir," dedi. "Sadece bunu yapmak için son ana kadar bekleyecek."

"Benim hakkında endişelendiğim kişi Benedick değil."

"Mari, bunu daha önce konuştuk. Fox Haven'ın kapıları ona her zaman açık."

Rivington'un taşradaki konutundan bahsedilmesi, Callie'nin şaşkınlıktan ağzının açılmasına neden oldu. *Ona*

derken? Callie'yi mi kastediyorlardı? Onun geleceğini mi konuşmuşlardı? Yardıma ihtiyacı olan bir evlatlık gibi?

Evlilik ümidi olmayan yaşı geçmiş bir kadın gibi.

Tabii ki öyleydi.

Ağzını kapadı.

Rivington, "Mükemmel bir teyze olacak," diye ekledi.

Harika. Şimdiden dukalığın varislerini evde kalmış teyzenin üzerine yıkıyordu.

Mariana'nın, "Mükemmel bir *anne* olabilirdi," demesi, Callie'nin yaşlarla dolu yüzünde bir gülümsemenin belirmesini sağladı. Kardeşinin geçmiş zaman kullanmasını görmezden gelmeye çalışırken Mari ekledi. "Bizim sahip olduğumuz şeye sahip olabilmesini dilerdim. Öyle hak ediyor ki."

Rivingron iç geçirdi. "Doğru. Ama korkarım sadece Callie kendine böyle bir hayat çizebilir. Bu kadar-" Duraksadı, doğru sözcüğü arıyordu. Callie duymak için çabaladı, vücudunu öyle bir açıya getirmişti ki önlerine düşmeyi göze aldı. "Pasif kalmaya devam ederse... bunlara asla sahip olamaz."

Pasif mi?

Mari'nin onaylarcasına başını salladığını hayal etti. "Callie'nin bir maceraya ihtiyacı var. Elbette, kendisi asla peşine düşmeyecektir."

Kötülükle söylenmemiş fakat yine de acı veren bu sözler kulaklarında yankılanırken, anlamlarının ağırlığıyla Callie'yi boğarken uzun bir duraksama oldu. Ne nefesini düzene sokabiliyor ne de gözyaşlarının düşmesini engelleyebiliyordu.

"Belki bir macera senin de hoşuna gider." Rivington'un

şehvetli sesi ve Mariana'nın cevaben duyulan kahkahası katlanabileceğinden de fazlaydı. Callie sessizce kapıyı kapadı, seslerin çalışma odasına ulaşmasını engelledi.

Keşke bu konuşmayı da zihninden atabilseydi.

Pasif. Ne korkunç bir sözcük. Ne berbat bir his. Pasif, gösterişsiz, maceracı olmayan biriydi. Sıkıcı, ciddi ve tamamen ilginçlikten uzak bir hayat yaşamaya mahkûmdu. Hıçkırıklarını durdurmaya çalışarak alnını soğuk maun kapıya dayadı ve kusacağını düşündü.

Derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. İçtiği şerilerin ve kabaran duyguların güçlü birleşimi onu aşağı çekiyordu.

O kadın olmak istemiyordu. Onların bahsettiği kadın olmak istemiyordu. Asla öyle bir kadın olmayı planlamamıştı. Her nasılsa, bir şekilde olmuştu... Bir şekilde yolunu kaybetmiş ve farkına varmadan daha değişik, daha macera dolu bir hayat yerine bu sıkıcı, temkinli yaşamı tercih etmişti.

Ve şimdi, küçük kardeşi birkaç metre ilerisinde sevişmenin eşiğindeydi, Callie ise hiç öpülmemişti.

Bu, bir kız kurusunu içkiye yöneltmeye yeterdi.

Şüphesiz, bu gece fazlasıyla içmişti.

Bu, bir kız kurusunu *harekete geçirmeye* yeterdi.

Korsajına uzandı, birkaç dakika önce oraya yerleştirdiği katlanmış kâğıdı çıkardı. Parmaklarını kare kâğıdın köşelerinde gezdirerek ne yapacağını düşündü.

Yatağa gidebilir, gözyaşlarına boğulabilir, kendini şeriye verebilirdi ve hayatının geri kalanını harekete geçmediği için pişmanlık duyarak geçirirdi, en kötüsü de herkesin onu *pasif* olarak gördüğünü bilirdi.

Ya da değişirdi.

Listedekileri yerine getirebilirdi.

Hemen. Bu gece.

Serseri bir saç tutamını yerine yerleştirdi, dantel başlığını attığını hatırladı.

Bu gece. Zor bir maddeyle başlayacaktı. Bu yeni, cesur haline yakışır, eski Callie'nin asla cesaret edemeyeceği bir maddeyle.

Derin bir nefes daha alarak çalışma odasının kapısını açtı ve Allendale Malikânesi'nin karanlık koridoruna adım attı. Mariana ve Rivington'u düşünmedi bile. Hatta çiftin gittiğini bile sonradan fark etti.

Onlara ayıracak zamanı yoktu. Mermer merdivenlerden hızla yatak odasına çıktı. Üstünü değiştirmesi gerekiyordu.

Leydi Calpurnia dışarı çıkıyordu.

Üç

Callie onu bırakan kiralık at arabasının karanlık sokakta uzaklaşmasını izledi.

Atların toynaklarından gelen tıkırtılar uzakta kaybolurken yerini kalbinin çarpıntısına, kulaklarına hücum eden kana bıraktı. Korkuyla derin bir nefes aldı. Viskiyle başlamalıydı. Ve kesinlikle şeriden o kadar çok içmemeliydi.

Gerçi azla yetinmeye devam etseydi, kesin olan şey burada olmayacağıydı. Gecenin köründe. Yalnız. Londra'nın en kötü şöhretli hovardalarından birinin evinin önünde. *Ne düşünüyordu ki?*

Belli ki, düşünmüyordu -hem de hiç.

Kısa bir an, caddeye geri dönmeyi ve oradan geçen kiralık bir at arabasına seslenmeyi düşündü ancak hemen ardından aklına başka bir düşünce geldi: Keşfedilecek olursa itibarı tamamen mahvolurdu.

Kendi kendine, "Bunun sorumlusu Benedick," diye homurdandı. Yüzünü gizlemek için koyu renk pelerininin başlığını biraz daha aşağı çekti. "Mariana da onun kadar suçlu." Elbette, onu kiralık bir arabaya bindiren, güvenliğini ve lekesiz adını tehlikeye atan ne Benedick ne de Mariana'ydı. Hepsini yapan bizzat kendisiydi.

Derin bir nefes alarak gerçeği kabullendi. Kendini bu karmaşanın tam ortasına atmıştı. İtibarı paramparça olmanın eşiğindeydi ve durumu kurtaracak tek çözüm, Ralston Malikânesi'nin içindeydi. Bu düşünceyle irkildi.

Ralston Malikânesi. Yüce Tanrı. Callie ne yapmıştı?

İçeri girmek zorundaydı. Seçim şansı yoktu. Gecenin kalanını sokakta dikilerek geçirmek bir seçenek değildi. İçeride, kendisine bir araba bulması için kâhyaya yalvarabilir ve her şey yolunda giderse bir saat içinde yatağında olabilirdi. Kâhya elbette kendisini onu korumak zorunda hissedecekti. Ne de olsa o bir leydiydi. Bu geceki davranışları pek bunu doğrular nitelikte olmasa da, durum buydu.

Peki ya kapıyı Ralston açarsa?

Callie bu düşünceyi başını iki yana sallayarak reddetti. Birincisi, markiler kendi kapılarını kendileri açmazlardı. İkincisi, söz konusu markinin bu saatte evde olma olasılığı sıfıra yakındı. Büyük ihtimalle metresiyle dışarıda bir yerdeydi. Zihninde bir görüntü belirdi, Marki'nin nefes kesici güzellikte bir kadınla ateşli kucaklaşmasının on yıllık hatırası.

Evet. Korkunç bir hata yapmıştı. Yalnızca mümkün olduğunca çabuk kaçması gerekiyordu.

Omuzlarını dikleştirerek Ralston Malikânesi'nin azametli girişine yaklaştı. Büyük meşe kapı savrularak açılıp yaşlı bir hizmetkâr ortaya çıktığında tokmağı elinden henüz bırakmıştı. Bu saatte efendisinin evinin önünde genç bir kadın bulmak adamı hiç şaşırtmamış gibiydi. Kenara çekilerek içeri girmesine izin verdi ve Callie uzun zamandır Ralston Markilerini Londra'da ağırlayan evin sıcak,

davetkâr girişinde göz gezdirirken adam arkasından kapıyı kapattı.

Callie içgüdüsel olarak pelerininin başlığını yüzünden çekmeye başladı ancak sonra tanınmamanın daha iyi olacağını düşünüp bu isteğine karşı koydu. Hizmetkâra dönerek, "Teşekkür ederim bayım," dedi.

"Elbette leydim." Kâhya kısa, saygılı bir reverans sundu ve ayaklarını sürüyerek evin üst katlarına çıkan büyük merdivene doğru ilerlemeye başladı. "Beni takip ederseniz..."

Seni nereye takip edeceğim? Callie şaşkınlığını çabuk atarak, "Ah, ben sanmıyorum-" diye başladı ama cümleye nasıl devam edeceğini bilemedi.

Kâhya merdivenlerin başında durdu. "Tabii leydim. Sorun değil. Size sadece gideceğiniz yere kadar eşlik edeceğim."

"Gideceğim yer?" Callie aniden durdu, sorusundan kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

Kâhya boğazını temizledi. "Üst kat leydim."

"Üst kat." Sesi kendi kulaklarına bile aptalca geliyordu.

"Lord hazretlerinin şu an bulunduğu yer." Kâhya merdivene dönüp ikinci kata çıkmaya başlamadan önce onu merakla süzdü, sanki kavrama yeteneğini sorguluyordu.

"Lord hazretleri." Callie, kâhyanın basamaklardan çıkışını izlerken birden anladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. *Yüce Tanrım.* Adam onu ahlaksız bir kadın sanmıştı! Bu şok edici fikri hızla bir diğeri takip etti: Kâhya onu *Ralston'un* kadını sanmıştı. Bu da demek oluyordu ki, Ralston *buradaydı*. Evdeydi.

"Ben... değilim..." Sesi azalarak yok oldu.

"Elbette değilsiniz leydim." Sözcükleri mükemmel bir nezaketle dile getiriyordu ama Callie adamın daha önce pek çok kadından, pek çok kez aynı sözleri duyduğuna emindi. Görgü kuralları hatırına masummuş gibi davranan kadınlardan.

Kaçmalıydı.

Aslında...

Hayır. Küçük sesi susturdu. Aslında diye bir şey yoktu. İtibarı pamuk ipliğine bağlıydı. Bir önceki asırdan kalma kâhyayı takip etmek yerine, karanlık Londra sokaklarında kendi başına araba arasa daha güvende olurdu. Nereye gittiklerini ise Tanrı bilirdi.

Ralston'un odasına.

Bu düşünce, neredeyse Callie'nin boğulmasına neden oluyordu. Bir daha asla şeri içmeyecekti.

"Leydim?" Nazik bir şekilde söylenmiş bu sözcük, dile getirilmemiş bir soru niteliğindeydi. Callie kâhyayı takip edecek miydi?

Bu onun şansıydı. Yanlış anlaşılmış olsun ya da olmasın, evden gizlice çıkıp bir at arabası kiralarken tam da böyle bir şans yakalamayı umuyordu. Ralston'u görmek, macera yaşamaya cesareti olduğunu kanıtlamak istiyordu. Ve işte buradaydı, Marki de tam olarak ulaşabileceği bir mesafedeydi.

Bu pasif bir kız kurusundan daha fazlası olduğunu kanıtlama şansın.

Yutkundu, başını kaldırıp sessizce yaşlı adama baktı. Pekâlâ. Onun peşinden gidecekti. Ve Ralston'dan eve dönmesine yardım etmesini isteyecekti. Utanç verici olacaktı ama Marki ona yardım edecekti. Yardım etmek zo-

rundaydı. Callie'nin abisi lordlar kamarasında söz sahibiydi. O bir leydiydi, Ralston ise bir beyefendi.

Öyle umuyordu.

Belki de değildi. Bu düşünce bedenine bir heyecan dalgası gönderdi.

Bu düşünceyi bir kenara kaldırdı, yola çıkmadan önce en hoş elbisesini giymeyi akıl ettiği için sessizce şükretti. Ralston sade, siyah seyahat pelerininin altındaki lavanta rengi ipek elbisesini görmeyecekti -Callie'nin kendini ifşa etme gibi bir niyeti yoktu, sadece son çare olarak kimliğini belli etmeyi düşünüyordu- ama eteklerini kaldırıp merdivenlerden yukarı tırmanırken en güzel elbisesinin üzerinde olduğunu bilmek, ona ayrı bir güven veriyordu.

Basamaklardan yukarı çıktıkça uzaklardan gelen, boğuk bir müzik sesi duydu. Kâhya ağırbaşlılıkla onu uzun, fazla aydınlık olmayan bir koridora yönlendirince müzik sesi daha güçlü gelmeye başladı. Yaşlı adam büyük, maun kapının önünde durdu, müzik buradan yayılıyordu. Kısa bir an Callie'nin merakı gerginliğinin önüne geçti.

Kâhya kapıyı iki kez tıklattı, karşılığında gelen "girin" sesi, devam eden müziğe rağmen duyulabilecek kadar güçlü ve anlaşılırdı. Kâhya kapıyı açtı ama eşikten içeri adımını atmadı. Bunun yerine Callie'nin yalnız girmesi için kenara çekildi. Callie tereddütle adım attı.

Kapı arkasından kapandı. Aslanın inindeydi, etrafı gölgeler ve müzikle sarılmıştı.

Geniş oda ancak aydınlatılmıştı. Birkaç mumun zayıf ışığı ortama huzurlu, samimi bir parlaklık yayıyordu. Etrafı kuşatan karanlığa rağmen bu, Callie'nin gördüğü en erkeksi odaydı. Pahalı, koyu renk ahşapla ve toprak rengi

tonlarıyla dekore edilmişti. Duvarlar şarap rengi ipekle kaplıydı, yerdeki dokuma halı öyle kocamandı ki ancak Doğu'dan getirilmiş olabilirdi. Mobilyalar büyük ve azametliydi, iki duvara dayalı kitaplıklar ağzına kadar doluydu. Üçüncü duvara geniş, maun yatak dayalıydı, gece mavisi renginde kumaştan perdeyle örtülüydü. Bakışları yatağa kayınca Callie'nin zihninde Odysseus ve Penelope ile ilgili fantezileri belirdi, bu kez hayalinde daha farklı ama diğeri kadar cazip bir yatak vardı.

Gergince yutkundu, gözlerini skandal mobilyadan başka tarafa çevirdiğinde bakışları evin efendisini buldu. Odanın uzak köşesinde, sırtı kapıya dönük, piyanonun başında oturuyordu. Callie daha önce piyanoyu balo salonunun ya da müzik odasının dışında hiç hayal etmemişti. Hele yatak odasında hiç. Marki, Callie girince piyanoyu bırakıp dönmedi, bunun yerine çalışını bölmemesi için bir elini kaldırdı.

Çaldığı parça kasvetli ve melodikti, yeteneğin ve duygunun mükemmel karışımı Callie'yi hemen büyülemişti. Marki'nin kolları dirseklerine kadar çıplaktı, beyaz keten gömleğinin kolları gelişigüzel bir şekilde kıvrılmıştı. Callie izledi. Bakışları adamın bronz, kaslı kollarına perçinlenmişti. Tuşların üzerinde işini bilir, içgüdüsel bir edayla dans eden güçlü ellerden, Marki'nin konsantrasyon halinde başını eğdiğinde ortaya çıkan boyun kıvrımından gözlerini alamıyordu.

Parça sona erip son notalar yoğun havada yankılandığında Marki'nin başı kapıya doğru döndü. Uzun, kaslı bacaklarını saran dar pantolon ve dizine kadar çıkan binici botları giyiyordu. Gömleğinin yakası açıktı, tenini

gözlerden saklayacak bir boyunbağı ya da yeleği yoktu. Sandalyeden kalkarken omuzlarındaki kaslar dalgalandı.

Callie'yi fark ettiğinde şaşırdığını belli eden tek şey, kısılan gözleriydi. Loş odada Callie'nin kim olduğunu anlamaya çalışırken tepkisi ancak görülebiliyordu. Callie başlıklı bir pelerini olmasına şükrediyordu. Marki sakin kaldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Tecrübesiz biri, adamın bu duruşunu kayıtsız olarak nitelendirebilirdi ama Callie aralarına katılmak yerine yıllarca Londra sosyetesini gözlemlemişti, bu da ona bir farkındalık sağlıyordu. Marki daha sert, daha gergin görünüyordu. Kollarındaki kaslar zapt edilmiş bir güçle gergindi. Ziyaretçisi olması onu memnun etmemişti. En azından, ziyaretçinin kadın olması.

Callie ağzını açtı ama bir şey diyemeden Marki sözünü kesti. "İlişkimizi bitirme kararıma karşı çıkacağını tahmin etmeliydim. Gerçi, itiraf etmeliyim, beni burada ziyaret edebilecek kadar cesur olmana şaşırdım."

Marki katı, soğuk bir tonda sözlerine devam ederken Callie'nin ağzı şaşkınlıkla kapandı. "Bunu olduğundan daha zor bir hale getirmek istemezdim Nastasia, ama durumu kabullenemediğini görüyorum. Bitti."

Yüce Tanrım. Adam, Callie'yi kenara atılmış sevgililerinden biri zannediyordu. Tamam, gecenin bu saatinde davetsiz bir şekilde adamın kapısına gelmişti, pek hanımefendi gibi görünmüyordu ama bu kadarı da çok fazlaydı! Onu düzeltmesi gerekiyordu.

"Hiç bir şey söylemeyecek misin Nastasia? Sessiz kalmak kişiliğine uymuyor, sence de öyle değil mi?"

Yine de sessiz kalmak, kendini bu heybetli adama açıklamaktan daha az cesaret istiyordu.

Marki kızgınlıkla iç geçirdi, belli ki bu tek taraflı sohbetten sıkılmıştı. "Anlaşmamızı bitirirken çok cömert davrandığımı düşünüyorum Nastasia. Ev, mücevherler, giysiler sende kalıyor -sana, kendine yeni bir koruyucu bulana dek yetecek kadarını, hatta daha fazlasını verdim, vermedim mi?"

Callie'nin nefesi kesildi, adamın bir aşk ilişkisini böyle duygusuzca, rahatlıkla bitirebilmesi onu şok etmişti.

Tepkisi, Marki'den keyifsiz bir gülüş kopardı. "Şoka uğramış hanımefendiyi oynamak sana bir şey kazandırmaz. Saflığını uzun zaman önce kaybettiğini ikimiz de biliyoruz." Callie'yi başından savarken sesi soğuk ve duygudan yoksundu. "Çıkış yolunu kendin bulabilirsin." Sandalyesine gitti, ona arkasını döndü ve bir kez daha çalmaya başladı.

Callie aristokrat erkeklere metreslik ederek sosyetede boy gösteren şu ahlaksız kadınlardan biri için üzülebileceğini hiç düşünmemişti ama bahsedilen kadın adına alınmaktan kendini alamadı. Bir de Ralston'un en muhteşem erkek olduğunu düşünmüştü!

Dik durdu, hemcinsinin böylesine aşağılanması karşısında elleri yumruk halini almıştı. Ne yapacağını düşünüyordu. Hayır... Ne yapması *gerektiğini* biliyordu. Derhal bu odayı *terk etmeli*, bu evden *kaçmalıydı.* Sessiz sakin hayatına *geri dönmeli* ve aptal listeyi unutmalıydı. Ama bunları yapmak *istemiyordu.*

Yapmak *istediği,* bu adama dersini vermekti. Öfkesi, ona orada kalacak gücü verdi.

"Durumu olduğundan daha kötü bir hale getirme Nastasia," derken adam arkasına bile bakmamıştı.

"Korkarım durum zaten yeterince kötü lordum."

Aniden başını Callie'ye doğru çeviren Marki ayağa fırladı. Callie o kadar kızgın olmasaydı adamın tepkisi onu eğlendirebilirdi. "Görüyorsunuz ya, olduğuna inandığınız kişi değilim ben."

Adamın hakkını vermeliydi. Marki şaşkınlığını kolayca üzerinden atmış, yerine sakin ifadesini takınmıştı. "Gerçekten de değilsiniz bayan..." Duraksadı, onun kendini tanıtmasını bekledi. Uzun süren sessizlikten sonra devam etti. "Beni gafil avladınız."

"Öyle görünüyor." Bu cesur cevap, Callie'nin kendisini de şaşırttı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben de yardım edebileceğinizi düşünmüştüm. Ancak hayatınızdaki kadınlara davranış şeklinize şahit olunca, yardımınızı istemediğime karar verdim."

Bu sözler üzerine Marki'nin kaşlarından biri yukarı kalkınca Callie bunu kaçmak için bir işaret olarak aldı. Başka bir söz söylemeden aniden döndü ve kapı kolunu kavradı. Omzunun üzerinden uzanan güçlü bir el tekrar kapatmadan önce, kapıyı ancak birkaç santim aralayabilmişti. *Yüce Tanrım... Adam hızlıydı.* Callie kapı kolunu iki eliyle çekti ama iki kolunun gücü, adamın tek koluna yetmedi. O güçlü tek kol kapıyı sımsıkı kapalı tuttu.

"Lütfen," dedi Callie, sesi fısıltıdan biraz yüksekti. "Gitmeme izin verin."

"Sizi buraya ben getirmişim gibi konuşuyorsunuz hanımefendi. Oysa tam tersi, malikâneme giren sizsiniz. Bana en azından kendinizi tanıtma nezaketini borçlu olduğunuzu düşünmüyor musunuz?" Sesi sakindi, hemen

başlığının kenarından konuşuyor, yakınlığı Callie'nin bedenine panik dalgaları gönderiyordu. Marki'nin bedeni, kendi bedeninden birkaç milim ötedeydi, birazcık daha yaklaşsa birbirlerine dokunacaklardı. Callie'nin hislerini alarma geçiren sıcaklığa bakılırsa, dokunuyor da olabilirlerdi. Callie kapı koluna baktı, kaderinden nasıl kaçabileceğini merak ediyordu.

Geceye Calpurnia olarak başlamıştı. Şimdi pes edemezdi. "Biz-" Boğazını temizledi ve tekrar başladı. "Biz tanışmıştık lordum."

"Üzerinizde bu kadar kıyafet varken bunu bilmem imkânsız." Eli, pelerinin kolunun kenarındaydı, parmakları pervasızca Callie'nin elinin dışında dolaşıyordu. Sesi tatlı tatlı çıkıyordu artık. "Hadi ama, kim olduğunu öğrenmeden gitmene izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun? Artık çok geç."

Haklıydı. Callie her şeyden önce mantıklı bir insandı. Derin bir nefes alarak kapı kolunu bıraktı ve Marki'ye doğru döndü. Başlığını indirip yüzünü açığa çıkarırken Ralston geri adım atmış, kapıyı tutmayı bırakmıştı. Callie'yi görünce başını hafifçe eğdi, sanki kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra anladı ve geri adım attı. "Leydi Calpurnia?" derken sesinden ve yüzünden şaşkınlık okunuyordu.

"Ta kendisi." Callie gözlerini kapadı. Yanakları yanıyor, pişmanlıkla kavruluyordu. Bir daha asla evden dışarı adım atmayacaktı.

Marki güler gibi bir ses çıkardı. "İtiraf etmeliyim, binlerce tahmin hakkım olsaydı bile, gece yarısı kapıma gelenin siz olacağını asla tahmin edemezdim. Bir şeyiniz yok ya?"

"Yok lordum. Ayrıca her ne kadar öyle görünmese de delirmediğime sizi temin ederim. En azından ben deli olmadığıma inanıyorum."

"Peki o zaman, sorumu mazur görün ama burada ne işiniz var?" Nerede olduklarını yeni fark etmiş gibiydi. "Burası bir leydi için uygun bir yer değil. Bu sohbeti daha... kabul edilebilir bir yere taşımayı öneriyorum." Kapıyı açmak amacıyla Callie'nin arkasına uzandı.

Bu talihsiz konuşmayı daha fazla uzatmak istemeyen Callie, kenara çekilerek adamın kolundan kaçındı ve aralarındaki mesafeyi açtı. "Gerek yok lordum. Bu sohbeti sürdürmeyi gereksiz buluyorum. Bazı... sıra dışı şartlar beni buraya, Ralston Malikânesi'ne getirdi. Olanları unutmamız, bizim için daha iyi olur. O kadar da zor olmayacaktır, öyle düşünüyorum." Yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmiş, pelerininin püsküllerıyle oynuyordu.

Ralston onun sözlerini kavradığında aralarına bir sessizlik çöktü. Uzun süren sessizlikte Callie, Marki dışında her yere baktı. Ralston da onun gerginliğini fark etmişti. Marki'nin yüzündeki şaşkınlığının ve kafa karışıklığının yerini hesapçı bir ifadenin alması uzun sürmedi. Tehditkâr duruşunu değiştirmiş, gelişigüzel bir şekilde kapının yanındaki duvara dayanmıştı. "Ben o kadar emin değilim leydim. Hakkımda inandıklarınızın aksine, beni yatak odamda ziyaret eden kadınları öyle kolay unutmam." Sözlerine devam ederken Callie'nin yanaklarını ateş bastı. "Gecenin köründe Leydi Calpurnia Hartwell'i kapıma getiren nedir? Doğrusu, öyle bir kadına benzemiyorsunuz."

Callie bir cevap bulmaya çabaladı. "Yakınlardaydım."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Evet. Eve dönmek için bir araba arıyordum. Ve kendimi... dışarıda... buldum."

"Benim evimin dışında." Sesindeki alaycılık, inanmadığını belli ediyordu.

"Doğru." Callie sağlam durursa, adam belki daha fazla açıklama istemezdi.

"Arabanız yoksa evime nasıl geldiniz?" Adamın merakı Callie'nin sinirlerini bozmaya başlamıştı.

"Bundan bahsetmemeyi tercih ederim," dedi. Gözlerini kaçırdı, adamın onu rahat bırakmasını umdu. Sessizlik uzayınca Callie bir an bu kaçamak yanıtın adamın merakını dindirdiğini sandı.

Yanılmıştı.

Marki küstah bir tavırla kollarını göğsünde birleştirdi. Sesinden, eğlendiği ve Callie'nin sözlerine inanmadığı belli oluyordu. "Demek önünüze çıkan ilk arabayı çağırmak yerine benim kapımı çalmayı daha güvenli buldunuz."

Battı balık yan gider. "Doğru lordum. Ne de olsa, krallığın saygın lorlarından birisiniz."

Marki güler gibi bir ses çıkardı. Callie başını kaldırarak Ralston'un alaycı bakışlarına kendi öfkeli bakışlarıyla karşılık verdi ve patladı: "Bana inanmıyor musunuz?"

"Dediklerinizin tek kelimesine bile inanmadım." Callie'nin bakışlarına, masmavi gözlerindeki delici bakışlarla karşılık verdi. "Neden bu kez gerçeği söylemiyorsunuz?"

Callie bir kez daha bakışlarını kaçırarak halıya çevirdi. Çaresizce söylenebilecek başka bir yalan düşünüyor-

du, onu bu durumdan kurtarabilecek bir şey, *herhangi* bir şey...

Ralston aklını okuyor gibiydi. "Leydi Calpurnia."

Aceleyle, "Bana Callie diye hitap etmenizi tercih ederim," diye düzeltti.

"Calpurnia ismini sevmiyor musunuz?" Tembelce dile getirilen bu sözlerden merak okunuyordu.

Callie başını olumsuz anlamda salladı, Marki'ye bakmayı reddetti.

"Callie..." Öyle tatlıydı ki sesi... Derin, berrak ses tonu... Callie adamın ne zaman bir kadından bir şey istese, bu ses tonunu kullandığından emindi. İşe yaradığını öğrense şaşırmazdı. "Neden buradasın?"

Sonra, ya cesaretten ya korkaklıktan ya da çok fazla şeri içmiş olmasından -nedenini asla bilemeyecekti- ona cevap vermeye karar verdi. Ne de olsa, bu gece daha kötüye gidemezdi.

Fısıltıyla açıkladı. "Beni öpmenizi istemek için geldim."

Beklediği cevap bu değildi. Sessiz odada zorlukla duyulan, utangaç bir edayla dile getirilmiş sözler Ralston'u şok etmişti. Bir an, yanlış duyduğunu düşündü ama kadının yüzüne yayılan kırmızılığı görünce doğru duyduğunu anladı. Evet, az önce Leydi Calpurnia Hartwell'den ahlaksız bir teklif almıştı.

Akşam olağan bir şekilde başlamıştı. Juliana'nın keşfi henüz taze olduğundan o akşam için gönderilen tüm davetiyeleri reddetmiş, akşam yemeğini kardeşleriyle bera-

ber yemişti. Sonra odasına çekilerek biraz kafa dağıtmak için piyanosuna sığınmıştı. İşe yaramış, kendini müziğin içinde kaybetmişti.

Bu durum ne yazık ki kapı çalmana, Leydi Calpurnia gelene dek sürmüştü. Ralston kadını şöyle bir inceledi. Çirkin değildi, hafifçe toplu, biraz sadeydi. Ama Ralston bu sade görünümün daha çok, basit siyah pelerininden kaynaklandığını düşünüyordu. Dolgun dudakları, pürüzsüz teni ve her duyguyu yansıtan büyük, güzel gözleri vardı. Ralston konuya dönmeden önce kısa bir an bu gözlerin rengini merak etti.

Böylesine cesur, böylesine tehlikeli bir şeye ilk kez kalkıştığı belliydi. Ralston, leydinin lekesiz ününü bilmese sıkıntılı duruşundan anlardı. Balo salonlarının kuytu köşelerinden hatırladığı, misafir odalarının duvarlarıyla bütünleşen küçük Calpurnia Hartwell, tescilli bir süs bitkisiydi.

Elbette, bu gece dansa kaldırılmayan o süs bitkisinden eser yoktu.

Kadını sakince izlerken yılların verdiği deneyim düşüncelerini gizliyordu. Leydi onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Gözlerini önünde sımsıkı birleştirdiği ellerinden ayırmıyor, sanki odadan kaçma şansını ölçermiş gibi arada kapıya kaçamak bakışlar atıyordu. Ralston kendini boyundan büyük işlere kalkışan bu fareye acımaktan alıkoyamadı.

Tüm bu olay karşısında bir beyefendi gibi davranmayı seçebilirdi. Kadına merhamet gösterir, evine ulaşmasını sağlar ve yaşananları unutacağına dair söz verebilirdi. Ama tüm gerginliğine rağmen, kadının buna devam et-

mek istediğini hissediyordu. Açıkçası, kendisi de Leydi Calpurnia'nın ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordu.

"Neden?"

Sorusu, kadının gözlerinin büyümesine neden oldu. Bakışları kısa bir an Ralston'unkilerle buluştu, sonra yine gözlerini kaçırdı. "Lo-Lordum?" diye kekeledi.

"Neden böyle bir istekle bana geldin? Gururum okşandı tabii ancak tuhaf bir istek olduğunu sen de kabul edersin."

"Bi-bilmiyorum."

Ralston yavaşça başını iki yana salladı, adeta avını köşeye kıstırmış bir yırtıcı edasıyla konuştu. "İşte bu, yanlış cevap tatlım."

"Bana böyle hitap etmemelisiniz. Fazla samimi."

Ralston'un dudağının bir köşesi gülümser gibi kıvrıldı. "Yatak odamdasın, benden seni öpmemi istedin. Bana kalırsa bu tür kuralları geride bıraktık. Şimdi tekrar soruyorum, neden?"

Süs bitkisi utanarak gözlerini kapadı. Bir an, Ralston onun cevap vermeyeceğini düşündü. Ancak daha sonra derin bir nefes aldı ve, "Daha önce hiç öpüşmedim. Zamanının geldiğini düşündüm."

Sözleri Ralston'u şok etti. Sesi ne yalvarır ne de kendine acır gibi çıkmıştı. Bunların yerine öyle dürüst, öyle gerçekçiydi ki, kadının cesaretine hayran olmaktan kendini alamadı. Böyle bir şeyi dile getirmek kolay olmamalıydı.

Ama şaşkınlığını belli etmedi. "Neden ben?"

Kadın önceki itirafı cesaretini arttırmışa benziyordu.

Açıkça belli olan bir şeyi açıklarmış gibi, bir duraksamadan sonra cevapladı. "Adı dillerde dolanan bir çapkınsınız. Dedikoduları duydum."

"Ya? Hangi dedikodularmış bunlar?"

Callie'nin yanaklarını ateş bastı.

Ralston ısrar etti. "Leydi Calpurnia, hangi dedikodulardan bahsediyorsunuz?"

Boğazını temizledi. "Kocasının gazabından kaçmak için, evin penceresinden atlarken malum vikontesi yarı çıplak bir halde bıraktığınızı duymuş olabilirim."

"Abartmışlar."

"Gömleğinizi arkanızda bıraktığınızı söylüyorlar. Adam da onu bir heykele giydirip yakmış."

"Fazla abartmışlar."

Ralston'a baktı. "Peki ya kendini rezil etmek pahasına sizi Devonshire'ın bir ucundan diğer ucuna takip eden papaz kızına ne diyorsunuz?"

"Bunu nereden duydun?"

"Balo salonunun kenarında beklerken duyabilecekleriniz sizi şaşırtır lordum. Doğru mu?"

"Sadece, beni yakalayamadığı için şanslı olduğumu söyleyebilirim. Her neyse, kızın evlendiğini ve Budleigh Salterton'da mutlu bir hayat sürdürdüğünü duydum." Calpurnia bu sözler üzerine güldü. Gülüşü, Ralston'un sonraki sözlerini duyana dek sürdü. "Peki, dedikodular göz önüne alındığında öpmekle yetineceğimi nereden biliyorsun? Duracağımı kim söylemiş?"

"Hiç kimse. Ama duracaksınız."

"Nasıl bilebiliyorsun?"

"Biliyorum."

Ralston bu sözdeki kendini küçümsemeyi duydu ancak göz ardı etti. "Neden şimdi? Neden doğru adamın gelip ayaklarını yerden kesmesini beklemiyorsun?"

Callie güldü. "Bu sözünü ettiğiniz adam gelmeyi planlıyorsa eğer, korkarım çok geç kaldı. Belli ki yolunu kaybetmiş. Ve yirmi sekizinde bir kadın olarak, beklemekten yoruldum."

"Belki de bu gece gösterdiğin kişiliğin birazını etkinliklerde de gösterirsin," dedi. "İtiraf ediyorum, beklediğimden daha ilgi çekici çıktın ve ilgi çekici bir kadın arzu uyandırır."

Sözleri amacına ulaştı ve leydi tekrar kızardı. Ralston olayların bu beklenmedik gidişatı karşısında duyduğu zevki inkâr edecek değildi. Bu tam da, Juliana'nın sosyeteye takdimi öncesi ihtiyacı olan şeydi. Dikkatini sorunlarından biraz olsun uzaklaştırabilecek bir şey...

Bu düşünceyi hemen bir diğeri izledi.

Leydi Calpurnia Hartwell sorunlarının çözümüydü. Ve kız kardeşinin ortaya çıkışıyla aynı gün bir mucize gibi kapısında belirivermişti. Şey, tam olarak kapısında değil, o kapının çok daha içerisinde ama olsun. Bir memnuniyet dalgası tüm bedenini sardı.

Onu öpecekti. Bir iyilik karşılığında.

"Merak ediyorum da, bir alışverişe ne dersiniz leydim?"

Callie kuşkulandı. "Bir alışveriş mi?" Geriye bir adım atarak aralarındaki mesafeyi açtı. "Nasıl bir alışveriş?"

"Düşündüğünüz kadar kötü bir şey değil. Bir kız kardeşim olduğunu öğrendim."

Callie'nin gözleri büyüdü. "Kız kardeş mi lordum?"

"Evet. İlk duyduğumda bu durum karşısında ben de şaşırdım." O gün yaşanan olaylar hakkında kısa bir özet geçti. Juliana'nm gelişini, onu uzak bir akrabaymış gibi göstermek yerine herkese kardeş olduklarını söyleme kararını ve sosyeteye takdimi için ona kusursuz bir ünü olan, uygun bir leydi bulma sözünü anlattı.

"Yani, anlayacağınız üzere, bu gece burada olmanız bir şans. Siz sorunumuza mükemmel bir çözümsünüz. Tabii bunları, gece vakti evlenmemiş erkekleri ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmediğinizi umarak söylüyorum."

Callie hafif bir kahkaha attı. "Hayır lordum, getirmedim. Siz ilksiniz."

Ralston bunu anlamıştı ve ileriki bir tarihte, kadının bu gece ziyaretini yapmasına neyin sebep olduğunu öğrenmek için aklına not aldı. "En azından, Juliana başarıyla çıkışını yapmadan böyle bir şeye bir daha kalkışmayacağınızı umarım."

"Teklifinizi henüz kabul etmedim."

"Ama kabul edeceksiniz." Sesi kendini beğenmiş çıkıyordu. "Ve karşılığında öpücüğünüzü alacaksınız."

Leydi Calpurnia alaycı bir sesle, "Bağışlayın ancak," dedi, "öpücüklerinize fazla yüksek değer biçiyormuşsunuz gibi geldi."

Ralston başını eğerek kabullendi. "Pekâlâ. Ödülünüzü siz belirleyin."

Callie cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde tavana baktı. "Bir öpücük şimdilik yeterli ama gelecekte sizden bir iyilik isteme hakkım olacak."

"Size borçlu olacağım öyleyse?"

Callie gülümsedi. "Bunu bir iş anlaşması olarak görün."

Bir kaşını kaldırdı. "Bir öpücükle başlayan anlaşma."

"Eşsiz bir iş anlaşması." Kadın yine kızarmıştı.

"Kendi cesaretinize şaşırmış gibi görünüyorsunuz," dedi Ralston.

Callie başıyla onayladı. "Bana ne oldu bilmiyorum."

Bir kez daha, kadının dürüstlüğü Ralston'u şaşırttı. "Pekâlâ leydim, zorlu birisiniz. Şartlarınızı kabul ediyorum." Callie'ye yaklaştı, sesi ayartıcı bir tona büründü. "O halde, anlaşmamızı bir öpücükle mühürleyelim mi?"

Bu soru, kadının nefesini tutmasına ve kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Ralston onun gerginliğine gülümsedi. Bir parmağını saç çizgisi boyunca gezdirdi, yaramaz bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Callie başını kaldırıp ona o büyük kahverengi gözleriyle bakınca adam göğsünde bir şefkat patlaması hissetti. Ona doğru eğildi, kollarındaki kadın sanki her an kaçacakmış gibi yavaşça hareket ediyordu. Dudakları kararlı bir şekilde onunkilere sürtündü, kısa bir an orada kaldı. Callie geriye sıçrayıp bir eliyle ağzını örtmeden önce ancak hafifçe temas etmişlerdi.

Ralston doğrudan ona baktı ve konuşmasını bekledi. Konuşmayınca sordu. "Bir sorun mu var?"

"Ha-hayır!" dedi Callie, sesi fazla yüksek çıkıyordu. "Hiç sorun yok lordum. Bu- Teşekkür ederim."

Ralston yarım bir gülüşle nefesini bıraktı. "Bana kalırsa bir yanlış anlama oldu." Duraksadı, kadının yüzünde beliren kafa karışıklığını izledi. "Anlayacağın üzere, ben bir şeyi yapmaya karar verirsem bunu tam anlamıyla yaparım. Bu, uğruna buraya geldiğin öpücük değildi küçük fare."

Callie bu sözler karşısında, adamın kendisi için kullandığı adı duyunca yüzünü buruşturdu. "Değil miydi?"

"Hayır."

Gerginliği arttı, tekrar pelerininin püskülüyle oynamaya başladı. "Ah, şey. Oldukça güzeldi. Anlaşmamızın size düşen kısmını yerine getirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kadarı beni tatmin etti."

Ralston, "Oldukça güzelle yetinmemelisin," dedi ve ellerini kendi elleri arasına alarak daha derin bir sesle devam etti. "Öpücük seni tatmin etmemeli."

Callie ellerini çekmek istedi ama Marki bırakmayınca pes etti. Ralston onu daha da yakma çekmiş, ellerini de omuzlarına yerleştirmişti. Parmaklarını boynundan aşağı doğru hareket ettirince Callie hem nefessiz kalmış hem de konuştuğunda sesi fazla tiz çıkmıştı. "Nasıl olmalı?"

Ralston onu o zaman öptü. Tam anlamıyla öptü.

Callie'yi kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Ağzını ele geçiriyor, hayal bile etmediği şekillerde ona sahip oluyordu. Ralston'un dudakları sıkı ve sıcaktı. Callie'yi nefesi kesilene dek ayarttı. Kadının nefes almak için aralanan dudaklarından yararlanarak dilini devreye soktu. Callie daha fazlasını ister bir hale gelene dek hafif dil darbeleriyle onu tattı. Aklını okuyor gibiydi. Daha fazla dayanamayacağını hissettiği an, Ralston onu daha yakma çekti ve öpücüğü derinleştirdi. Dili daha derinlere dalıyor, daha sert okşuyordu.

Callie kendini kaybetmişti.

Tükenmiş, kendini çaresizce adamın hareketlerini tekrar eder bir halde bulmuştu. Elleri kendiliğinden Marki'nin geniş omuzlarında gezinerek boynuna dolandılar.

Tereddütle, Ralston'un diline kendi diliyle dokundu ve adamın boğazının derinliklerinden gelen memnuniyet dolu sesle ödüllendirildi. Marki kavrayışını sıkılaştırınca bedenini saran sıcaklık dalgasını hissetti. Ralston geri çekildi, Callie takip etti, adamın hareketlerine uydu. Ta ki Marki'nin dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde dilinin etrafında kapanana ve dilini nazikçe emene kadar. Hissettikleri, Callie'yi en derinden sarmıştı. Birden alev almıştı.

Ralston haklıydı. Uğruna geldiği öpücük buydu.

İşte o zaman, Marki öpüşmeyi bıraktı, dudakları Callie'nin yanağını sıyırarak kulağına vardı. Kulak memesini dişleri arasına aldı ve nazikçe ısırdı. Adam diliyle oradaki hassas teni teskin ederken Callie'nin bedenini zevk dalgaları kuşattı. Callie uzaklardan gelen bir inilti sesi duydu... Sesin kendinden geldiğini sonradan fark etti.

Kulağının dibinde konuşurken Ralston'un dudakları kıvrılmıştı, ağır nefes alış verişi sözcüklerin sesten çok, birer okşayış gibi gelmesini sağladı. "Öpücükler tatmin etmez."

Dudakları bir kez daha Callie'ninkileri buldu, bir kez daha ağzına sahip oldu. Besleyici, sert okşayışlarla Callie'nin tüm düşüncelerini çaldı. Artık tek isteği adama daha yakın olmak, daha sıkı tutulmaktı. Ve Marki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi onu daha yakına çekip öpücüğü derinleştirdi. Sıcaklığı Callie'yi tüketti, adamın yumuşak, sataşan dudakları sanki en derin sırlarını biliyordu.

Sonunda Marki başını kaldırdığında, Callie tüm gücünü yitirmişti. Adamın sözleri şehvet dolu pusu delip geçti. "Seni daha fazlasını ister bir halde bırakır."

Dört

Callie geç kalktı. Uyanır uyanmaz içinde, derinlerde kaynayan bir endişe hissetti. Karmakarışık aklı, bir süre bu tuhaf duyguya neyin sebep olduğunu çıkaramadı. Bu hali, önceki gece yaşananlar bir sel baskını gibi zihnini doldurana, birden bilincine kavuşana dek sürdü. Hatırladığında gözleri kocaman açılmış bir halde yatakta doğruldu ve dondu. Dün gecenin çılgın, saçma bir rüya olmasını diliyordu.

Hiç şansı yoktu.

Gecenin bir yarısı Ralston Malikânesi'ne giderken ne düşünüyordu? Gerçekten Ralston Markisi'ni yatak odasında mı ziyaret etmişti? Gerçekten Londra'nın adı çıkmış hovardasıyla mı anlaşmıştı? Kesinlikle adamdan kendisini öpmesini istemiş olamazdı. Yaptıklarını hatırladıkça bedenini ateş bastı. Yüzüne hücum eden sıcaklıkla başını elleri arasına gömdü. Sefil, aşağılanmış hissederek inledi.

Bir daha asla tek damla şeri içmeyecekti. Asla.

Bir süre düşünceler birbirini kovaladı, sonra başını kaldırıp yüksek sesle konuştu. "Beni öpmesini istedim." Sesinde dehşet vardı. İç geçirerek kendini yatağa geri bı-

raktı. Ölmeyi ya da en azından sakat kalıp yatağa bağımlı yaşamayı diliyordu. Bir daha asla Gabriel St. John ile karşı karşıya gelmeyi kaldıramazdı. O öpücükten sonra olmazdı.

Ne öpücüktü ama. Düşünmemek için gözlerini sımsıkı kapadı fakat hatıraların akınından kaçamadı. O öpücük şimdiye dek düşlediği her şeydi. Daha fazlasıydı. Ralston tüm muhteşemliğiyle tepesine dikilmişti. Koyu renk saçları karmakarışıktı, gözleri odayı aydınlatan hafif mum ışığında parlıyordu. Sonra Callie'yi öpmüştü. Dudakları sıcacık, elleri güçlüydü. Harika bir adamdı.

Erkeğin sımsıkı kollarını, dilinin yumuşacık dokunuşunu hatırlarken Callie'nin elleri kendiliğinden bedeninde dolaşmaya başladı. Marki'nin dudaklarının nazik dokunuşunu, boynuna vuran nefesinin verdiği heyecanı hatırlarken her yanını sıcak bastı. Ralston hayal ettiği her şeydi.

Bittiğinde Callie kendine gelememişti. Ralston öpücüğün, daha fazlasını istemesine neden olacağını söylemişti... Ama geri çekildiğinde, adamın kiliseden yeni çıkmışlar gibi sakin ve aklı başında durduğunu görünce bedenine yayılan boşluk hissine karşı hazırlıklı değildi.

Callie istemişti. Hâlâ istiyordu.

Tüm deneyim, her ne kadar utanç verici olsa da öyle ateşli, öyle özgürleştiriciydi ki... Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu ve hayal ettiği her şey gibiydi. Ve onu öpen adam Ralston'du! Balo salonlarının kenarlarında geçirilen koca on yılı telafi edecek güçte bir öpücüktü. Bu sonsuz bir asır gibi gelen on yılda Ralston'u kollarında sayısız güzelle izlemiş, ne zaman leydilerin oturma

odalarında en son ilişkisiyle ilgili fısıltılar duysa kulak kabartmış, adamın metreslerinden oluşan uzun kuyruğu takip etmişti. Hep kendine bunları azıcık bir ilgiyle, pek de önemsemeden yaptığını söylüyordu ancak konu Ralston olduğunda ilgisinin az olması gibi bir ihtimal yoktu.

Başını iki yana salladı. Ralston gibi erkekler Callie gibi kadınlara göre değillerdi. Önceki gece bunu anlamıştı. Ralston karanlıktı, heyecan ve macera doluydu... Ve önceki gece şerinin cesaret verdiği Callie'nin aksine...

Günışığındaki Callie o kadar cesur değildi.

Ama bir geceliğine, kısa süreliğine de olsa, Callie cesurdu. Gece ne kadar da güzeldi. Cüretkârdı, atılgandı ve kesinlikle pasif *değildi.* Diğer türlü davransa asla sahip olamayacağını bildiği şeylere uzanmıştı. Dün gece yaşananlar Ralston'un ona göre olmadığını anlamasına neden olsa da, yapmayı arzuladığı diğer şeylerin o kadar da imkânsız olmadığını fark etmesini sağlamıştı.

Listeyi tamamlayabilirdi.

Bu düşünce onu cesaretlendirdi. Bakışları içgüdüsel bir şekilde zarif başucu sehpasına kaydı. Yatağa girmeden önce skandal maddelerle dolu kâğıdı oraya bırakmıştı. Listeye uzanarak maddeleri taradı. Yazıları gözden geçirirken dudaklarında hafif bir gülüş belirdi. Gece yaşananlar göz önüne alınırsa diğer maddeleri tamamlamak da oldukça eğlenceli olacaktı. Bu dokuz madde Callie'nin yaşadığı sıkıcı hayat ile gerçek hayat arasında duran her şeydi. Tek yapması gereken risk almaktı.

Neden yapmayacaktı ki?

Cesareti yerine gelen Callie örtüleri üzerinden attı ve yataktan çıktı. Omuzlarını dikleştirerek odanın köşesinde

duran yazı masasına doğru ilerledi. Listeyi masaya bıraktı, kırışmış kâğıdı düzleştirdi ve kaleme uzanıp onu en yakınındaki mürekkebe daldırmadan önce sözcükleri bir kez daha gözden geçirdi. Öpüşmüştü. Hem de tutkuyla.

Tek bir hareketle ilk maddenin üzerine kalın, siyah bir çizgi çekti. Yüzünde oluşan kocaman sırıtışa engel olamıyordu. *Sırada ne var?*

Kapı çalındı. Callie aynadan hizmetçisinin içeri girişini izledi. Yaşlı kadının yüzündeki sert ifadeyi gören Callie'nin yüzündeki gülümseme silindi.

"Günaydın Anne." Listeyi çabucak Byron'un şiirlerinin derlendiği bir kitabın içine kaydırdı.

Anne ağır ağır, "Calpurnia Hartwell," dedi. "Sen ne yaptın?"

Callie gözlerini yaşlı kadından kaçırarak büyük maun dolaba dikti. Canlı bir şekilde, "Giyinmek istiyorum," dedi. "Bu sabah bir randevum var."

"Ralston Markisi'yle mi?"

Callie'nin gözleri büyüdü. "Sen nasıl -Ne? -Hayır!"

"Gerçekten mi? Bu söylediklerine inanmakta güçlük çekiyorum, özellikle de aşağıda Ralston Malikânesi'nden sana mektup getiren bir adam olduğu düşünülürse. Cevabını bekliyor."

Yaşlı kadının elindeki kâğıdı fark eden Callie'nin nefesi kesildi. Ayağa kalkarak o tarafa yürüdü. "Bakayım."

Anne kollarını büyük göğüslerinin üzerinde birleştirdi, mektubu kolunun altına saklamıştı. "Ralston Markisi neden sana not gönderiyor Callie?"

Callie'yi ter bastı. "Ben -Ben bilmiyorum."

"Berbat bir yalancısın. Küçüklüğünden beri böyley-

din." Anne bulduğu kemiğin peşini bırakmayan bir köpek gibiydi. "Yıllardır Ralston'un yolunu gözlüyordun Callie. Neden birden sana ilgi gösteriyor?"

"Ben -İlgi falan gösterdiği yok!" Sert bir sesle konuşmaya çalışmıştı, elini uzattı. "Mektubumu istiyorum Anne."

Anne gayet normal bir şekilde sormadan önce gülümsedi. "Dün gece Ralston'la mıydm?"

Callie dondu, yanaklarını ateş basmıştı. "Elbette hayır!"

Anne ona bilmiş bilmiş baktı. "Ama bir yerlerdeydin. Gün doğmadan hemen önce hizmetkârlar girişinden eve gizlice girdiğini duydum."

Callie dolabına doğru yürüdü, sohbetten kaçınmak için dolabın kapaklarını açtı. "Doğumumdan bu yana yanımda olman, sana benimle böyle rahatça konuşma hakkını vermez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anne küçük bir kahkaha attı. "Elbette verir." Callie'nin uzaklaşmasını fırsat bilerek masaya yanaştı, listeyi sakladığı yerden çıkararak okumaya başladı.

Anne'in çığlığına dönen Callie, kadının elindeki kâğıdı görünce haykırdı. "Hayır! Bırak onu!"

"Callie! Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey!" Kâğıdı geri aldı, sonra duraksadı, Anne'in ona inanmadığını görebiliyordu. "Şey, hemen hemen hiçbir şey."

"Bu kâğıt aksini söylüyor."

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Elbette edersin."

"Önemli bir şey değil. Sadece bir liste."

"Rezil bir liste. Genç, evlenmemiş leydilerin asla *yapmaması* gereken maddeleri içeriyor."

Callie dolabına geri döndü, konuşmayı bitirmek umuduyla başını dolabın derinliklerine gömdü. Şeftali rengi günlük bir elbiseyle dışarı çıkıp arkasını döndüğünde hizmetçisi Anne hâlâ cevap bekliyordu. İç çekerek mırıldandı. "Belki de genç, evlenmemiş leydiler gençliklerinin ve özgürlüklerinin tadını çıkarmalı, maddelerden bazılarını denemeliler."

Anne onun bu açık sözlü tavrı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Sonra güldü. "Bu maddelerden birini tamamlamışsın bile."

"Evet." Callie kızardı.

Anne gözlerini kısarak kâğıda baktı, sözcükleri okumaya çalışıyordu. Başını kaldırıp şok içinde bakınca Callie başka tarafa döndü. "Calpurnia Hartwell. Yıllardır istediğin şeyi almakta hiç vakit kaybetmemişsin."

Callie dudaklarının kenarında oluşan küçük gülümsemeye engel olamadı.

"Dün gece Ralston'laydın!"

Callie'nin kızaran yanakları her şeyi ortaya koyuyordu.

Anne, "Sana bir şey diyeyim mi," derken sesinden hafif gurur okunuyordu. "Böyle bir liste yapacak ve gerçekten bu listeye uyacak tanıdığım tek kızsın." Ses tonu değişti. "Tabii, bir haftaya kalmaz mahvolursun. Beni bu listeden daha çok şaşırtabilecek tek şey, adına leke getirmeden listeyi tamamlaman olur."

Callie, "Çok dikkatli olmayı planlıyorum," diye karşı çıktı.

Anne başını iki yana salladı. "Savunma Bakanlığı adına çalışmadığın sürece Callie, itibarın beş paralık olmadan bu listenin yarısını bile tamamlayamazsın." Duraksadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Callie onayladı. "Bu sabah biraz umursamaz olmam yanlış bir şey mi?"

"Evet. Hepsini yapamazsın Callie. Kumar oynamak? Hem de erkeklere özel bir kulüpte? Sen delirdin mi?"

Callie ciddileşti. "Hayır." Uzun süre ikisi de sessizdi. Sonunda Callie aradığı sözcükleri buldu. "Ama Anne, *muhteşemdi.* En inanılmaz, en özgürleştirici serüvendi. Daha fazlasını istediğim için beni suçlayabilir misin?"

"Beklediğinden de fazlasını bulmuşa benziyorsun. Ver şunu bana." Şeftali rengi muslin elbiseyi Callie'den aldı ve yerine çimen yeşili, ince pamuklu bir elbise çıkardı.

"Benim seçtiğimin nesi vardı?"

"Ah, dudak bükmeyi kes. Ralston'un evine gideceksek, bunu giyeceksin. Yeşil, sana çok yakışıyor."

Callie elbiseyi aldı, Anne'in iç çamaşırlarını karıştırmasını izliyordu. "Ralston'un evine gitmiyoruz."

Anne hiçbir şey söylemedi, hâlâ dolabı karıştırıyordu. Cevap vermek yerine mektubu Callie'ye uzattı. Callie titreyen ellerini görmezden gelerek mührü kırdı. Aynı anda hem meraklı hem de korku doluydu.

Leydi Calpurnia,

Kız kardeşim sizi on bir buçukta bekliyor.

R.

Artık geri dönüş yoktu.

Gözlerini yazıdan ayıramayarak, "Anne," dedi. "Ralston'un evine gidiyoruz."

Callie kendini tekrar Ralston Malikânesi'nin merdivenlerinde bulmuştu. Bu kez uygun bir şekilde, günışığında ve beraberinde şaperonuyla[9] basamakları tırmanıyordu. Marki'nin gizemli kız kardeşi Bayan Juliana Fiori ile tanışacaktı.

Derin bir nefes aldı, Ralston'un evde olmaması için Tanrı'ya yalvarıyordu. Böylece malum utançtan bir süreliğine kurtulmuş olacaktı. Elbette, her zaman kaçamayacaktı, gelecekte karşılaşmaları kaçınılmazdı... Ne de olsa Marki'nin kız kardeşine sosyete takdiminde yardımcı olmayı kabul etmişti. En azından o gün, bu işkenceden kaçabilmeyi umut ediyordu.

Kapıyı açan uşak geri çekilince arkasında, girişte bekleyen asık suratlı Jenkins ortaya çıktı. Kâhyanın yaşlı, buruşuk suratına bakan Callie soğukkanlı ve sakin görünmeye çalışıyor, *ne olur beni tanımasın*, diye dua ediyordu.

Sırtını dikleştirerek en tekdüze sesiyle konuşmaya çalıştı. "Ben Leydi Calpurnia Hartwell, Bayan Juliana'yı görmeye geldim." Kâhyaya açık kahverengi bir kart uzattı, yaşlı adam da kartını hafif bir reveransla kabul etti.

"Elbette leydim. Bayan Juliana da sizi bekliyordu. Lütfen beni takip edin."

Jenkins arkasını döndüğü an Callie rahatlayarak nefesini koyuverdi. Kâhyayı ana mermer koridorun ucundaki

[9] Erkeklerin bulunduğu ortamlarda evlenmemiş genç kadınlara eşlik eden kadın. (ç.n.)

açık kapıya kadar takip etti, sonra yeşil kabul salonuna girmesi için kenara çekilen yaşlı adama krallara layık bir baş eğiş sundu.

Koltuğu ve sandalyeleri kaplayan çimen rengi ipek kumaşı, aynı renk duvar kâğıtlarını inceledi. Mobilyalar maun ağacından ustalıkla oyulmuştu ve en kaliteli kumaşlarla kaplanmışlardı. Odanın ferah havası, bir köşede duran harikulade mermer heykelle tamamlanmıştı. Uzun, kıvrak kadın figürü başının üzerinde geniş bir kumaş tutarken oyulmuştu. Kumaş kadının arkasında dalgalanıyor gibi görünüyordu. Heykelin güzelliği karşısında Callie'nin nefesi kesildi, ona doğru gitmekten kendini alıkoyamadı. Tanrıçanın tatlı yüzünü süsleyen sakin, gizemli gülümsemeye doğru çekildi. Heykelin elbisesinin dökümüne hayranlıkla baktı. Bir ses duyduğunda uzanıp eteğine dokunmak üzereydi, elinin altında soğuk taştan çok sıcak kumaşı bulacakmış gibi hissediyordu.

"Çok güzel, değil mi?"

Callie nefesini tutarak kapıdan gelen sese doğru döndü. Kapı aralığında Ralston duruyordu. Sanki Callie'yi hazırlıksız yakalamaktan zevk almış gibi yüzünde çapkın bir gülümseme belirdi.

Hayır, Ralston değildi.

Kapıdaki adam Lord Nicholas St. John'du. Uzun ve yapılıydı. Keskin hatlı çenesi ve parlayan mavi gözleriyle Ralston'un tıpatıp aynısıydı. İkizler arasında tek bir fark vardı: St. John'un sağ yanağındaki günahkâr yara izi. Bronz tenini bozan uzun, ince beyaz çizgi adamın genel görünümüyle tam bir tezat oluşturuyordu. St. John dışarıdan mükemmel bir beyefendi gibi görünüyordu.

Başkasında olsa tehlikeli bir görünüm verecek olan yara izi, onun daha da çekici görünmesini sağlamıştı. Callie cemiyetteki pek çok saygın hanımefendinin St. John'un karşısında aptala döndüğünü gözlemlemişti ancak o bunu fark etmiyormuş gibi davranıyordu.

Gülümseyerek, "Merhaba Lord Nicholas," dedi ve ona kısa bir reverans sundu. Bu sırada St. John elini tutup derin bir reverans sunmak üzere yanına gelmişti.

"Merhaba Leydi Calpurnia." Sıcak bir gülümseme sundu. "Biricik aşkımı keşfettiğinizi görüyorum." Nicholas heykeli gösterdi.

"Öyle oldu." Callie dikkatini tekrar heykele çevirdi. "Muhteşem. Kimin eseri?"

St. John başını bilmediğini gösterircesine salladı. Gözlerindeki ışık, heykelle gurur duyduğunu belli ediyordu. "Bilinmiyor. Onu birkaç yıl önce, Yunanistan'ın güney sahillerinden birinde buldum. Yedi ayımı orada, mermer toplayarak geçirdim, eve çok fazla heykelle döndüm ve bu güzelliği Ralston Malikânesi'ne şeref vermesi için bağışladım. Tabii abimin de ona sıcak bir yuva sunması şartıyla." Duraksadı, bir süre büyülenmiş gibi heykele baktı. "Onun Ay Tanrıçası Selene[10] olduğunu düşünüyorum."

---

10 Selene, uyurken görüp güzelliğine hayran kaldığı Endymion'u (bazı kaynaklarda çoban olduğu söylenir) ilelebet o şekilde tutması için Zeus'a yalvarır, Zeus da bu isteği geri çevirmeyerek Endymion'a ölümsüzlük ve ebedi gençlik bahşeder, onu sonsuz bir uykuya daldırır. Endymion sonsuza kadar tanrıçanın yanında kalacak ama hiçbir şey hissedemeyecek ve konuşamayacaktır. Böylece her gece Selene, çobanı uyuduğu mağarada rüyasında ziyaret eder, ondan yirmi kez hamile kalıp yirmi kız çocuk doğurduğu söylenir. İlerleyen konuşmalarda bu konudan bahsediliyor. (ç.n.)

"Çok mutlu görünüyor."

"Şaşırmış gibi konuşuyorsunuz."

"Şey." Callie tereddüt ederek konuşuyordu. "Selene'inki pek mutlu bir hikâye sayılmaz. Ne de olsa, ebedi uykuya yatan bir ölümlüyü sevmeye mahkûmdu."

St. John bu sözler üzerine ona döndü, bilgisinden etkilendiği açıktı. "Kendi hatası. Zeus'tan iyilik istenmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Böyle bir hareketin sonucu hiç iyi bitmez."

"İsteğine kavuştuktan sonra bu gerçeğin farkına varmış olmalı. Sanırım bu heykel, Zeus işe karışmadan önceki mutlu Selene'i tasvir ediyor."

St. John gözlerindeki muzip ışıltılarla, "Unuttuğunuz bir şey var," dedi. "Sevdiği adam uykuda olmasına rağmen Selene'in yirmi çocuğu olmuştu. Yani durumundan o kadar da şikâyetçi olamaz."

Callie, "Lordum, saygısızlık etmek istemem ama," diye söze girdi. "Yirmi çocuk dünyaya getirip onları yalnız başına yetiştirmek kulağa pek de mutluluk gibi gelmiyor. Eğer bu annelikten aldığı keyfi anlatan bir heykel olsaydı, bu kadar huzurlu görüneceğini sanmıyorum."

St. John yüksek sesle güldü. "Mükemmel tespit Leydi Calpurnia. Bu hoş sohbet gösteriyor ki, Juliana'nın takdimi oldukça eğlenceli olacak. En azından, benim için öyle olacağı kesin."

"Zaten burada önemli olan da senin eğlenmen Nicholas."

Callie öfkeli sözcükleri duyduğu an kaskatı kesildi. Alaycı ve kasvetli ses tonu, kalbinin hızla atmasına neden olmuştu. Sakin duruşunu bozmamaya çalıştı ama daha dönmeden onlara katılamn Ralston olduğunu biliyordu.

St. John gerginliğini hissetmiş gibi ona göz kırptı ve geniş bir gülümseme takınarak Marki'ye döndü. "Elbette öyle kardeşim."

Ralston kaşlarını çattı. Callie'ye dönüp delici mavi gözleriyle ona baktı. Callie bakışlarını kaçırdı, ondan başka her yere bakarken yanakları parlak kırmızıya bürünmüştü. Sıkıntısını fark eden Nick, yardımına koştu. "Kabalaşmana gerek yok Gabriel. Ben sadece Juliana'nın gelmesini beklerken Leydi Calpurnia'ya eşlik ediyordum. Kız kardeşimiz nerede?"

"Jenkins onu çağırmaya gidiyordu fakat durdurdum. Kardeşimizle tanışmadan önce Leydi Calpurnia ile konuşmak istiyorum." Duraksadı. "Yalnız, eğer izin verirsen."

Callie'nin kalbi çok hızlı çarpmaya başladı. Erkek kardeşinin duymasını istemediği ne söyleyecek olabilirdi ki?

Nick elinin üzerine eğildi ve, "Gelecek karşılaşmamızı dört gözle bekleyeceğim leydim." Doğruldu, Callie'ye parlak bir şekilde gülümsedi ve göz kırptı.

Karşılığında Callie'nin yüzünde bir gülümseme oluştu. "Ben de öyle lordum."

Ralston, Callie'yi yakınlardaki bir koltuğa yönlendirmeden önce kapının kapanmasını bekledi, sonra karşısına geçti. Callie adamın yanında koltuğun ve odanın ne kadar ufak kaldığını fark etmemeye çalışıyordu. O varken, ev sanki daha küçük birisi için tasarlanmış gibi görünüyordu. Callie başını eğdi, oturduğu koltuğun döşemesine hayran olmuş gibi görünmeye, adamı hiç fark etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Yararsızdı. Ralston fark edilmeyecek adam değildi.

"Siz tanışmadan önce Juliana hakkında konuşmak istedim."

Callie hissettiği hayal kırıklığını bastırdı. Ralston bu kadar resmi olmak zorunda mıydı? Callie başını kaldırmadı, dikkatini kucağında birleştirdiği eldivenli ellerine yöneltti. Aynı ellerin daha birkaç saat önce karşısında ciddiyetle konuşan adama samimi bir şekilde dokunduğunu unutmaya çalışıyordu. Ancak nasıl unutabilirdi ki? Adamın sıcak tenini, yumuşak saçlarını, güçlü ve kaslı kollarını... Bu yerlerin hepsine dokunmuştu. Ve o, karşısında hiçbir şey olmamış gibi oturabiliyordu.

Dikkatle boğazını temizledi ve, "Elbette lordum." dedi.

"Juliana ile çalışmak için Ralston Malikânesi'ne gelmenizin en iyisi olacağını düşünüyorum. Düzgün bir rehbere ihtiyacı var ve Allendale Kontesi'nin önünde yanlış bir davranışta bulunmasını istemem."

Callie'nin gözleri büyüdü ve Marki'nin gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı. "Annem asla kız kardeşinizin eğitiminin gizliliğine ihanet etmez."

"Yine de yerin kulağı var, derler."

"Allendale Malikânesi'ndeki yerin yoktur."

Ralston öne eğildi, Callie'ye dokunacak kadar yakındı. Kol kasları sımsıkı zapt edilen güçle gerilmişti. "Durumu açıklığa kavuşturmama izin verin. Bu isteğimden vazgeçmeyeceğim. Juliana sosyete girmeye karşı çıkıyor ve İtalya'ya dönmek istiyor. Yeni evinin burası olduğunu kolay kabullenmeyecek, rezalet çıkarmaya meyilli olacaktır. Annen ve arkadaşları cemiyetin ileri gelenlerinden. Ataları ve şerefleri en yüce kişilerden sayılıyorlar.

Juliana'nın soyu Fatih William'a dayanmıyor, annemizin lekeli ünü de hesaba katılırsa Londra sosyetesiyle karşısında fazla şansı yok. İyi bir evlilik yapmak zorunda. Bu fırsatı tehlikeye atacak hiçbir şeye izin veremem."

Öyle kendinden emin konuşuyordu ki, sanki Juliana'nın başarılı olmasının tek gerçek yolu kendi planlarından geçiyordu. Yine de, sesindeki endişe kendini belli ediyordu. Haklıydı. Juliana Fiori'nin sosyetede başarılı olması için Callie'nin desteğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adı skandallara karışmış bir markiz ile bir tüccarın kızıydı. Aristokrat değildi, sosyetenin gözünde yasak bir meyveydi.

Ralston Markisi Gabriel St. John, aile ağacını gölgeleyen lekeli geçmişlerinin, kız kardeşinin geleceğini etkilemesine izin vermeyecekti. St. John kardeşlerin kız kardeşlerini cemiyete kabul ettirme çabaları cesaretlerinin bir kanıtıydı ve Callie kendisi de bir kız kardeş olarak onların kararma saygı duyuyordu. Bu kardeşler başarısız olacak adamlar değillerdi.

"Kız kardeşinizle görüşmeyi isterim lordum." Oldukça basit bir cümleydi ama anlamı büyüktü. *Yanındayım*, diyordu.

Ralston duraksadı, Callie'yi o mavi gözlerindeki delici bakışlarıyla süzdü. On yıldır ilk kez, Callie bakışlarını kaçırmadı. Ralston sözlerine daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. "Bu gün geleceğinizi sanmıyordum."

Callie'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İtiraf etmeliyim, bu ziyaretten kaçınmayı düşündüm."

"Yine de buradasınız."

Callie utangaç bir edayla başını eğdi, yanakları kızarmıştı. "Bir anlaşma yaptık."

Ralston cevap verdiğinde sesi daha kısık, daha düşünceli çıktı. "Doğru. Yaptık."

Derinleşen sesi, Callie'nin bedenine bir sıcaklık dalgası gönderdi. Callie gergin bir şekilde boğazını temizledi, en yakın masadaki saate bakar gibi yaptı "Geç oluyor lordum. Bayan Juliana ile tanışma vaktimin geldiğini düşünüyorum. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Ralston sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bir süre daha onu inceledi. Sonunda incelemesi bittiğinde gördüklerinden memnun olmuş gibi bir hali vardı. Konuşmadan ayağa kalktı ve kız kardeşini getirmek üzere odadan ayrıldı.

Juliana Fiori çok güzel bir kadın olmasına rağmen onunla tanışan kişinin dikkatini çeken ilk şey güzelliği olmazdı. Göz alıcı mavi gözleri, porselen pürüzsüzlüğündeki teni, kadınların sahip olmak için kendilerini öldürebilecekleri gür, kestane rengi bukleleri vardı. Ne bu özellikler ne narin yüz hatları ne de İtalyan aksanıydı. Callie de dâhil pek çok kişiye tepeden bakacak kadar uzun olsa da, boyu da değildi.

Hayır, Juliana Fiori'de ilk dikkat çeken şey, açık sözlülüğüydü.

"Bir bardağı doldururken sütün ve çayın doğru sırasını hatırlamamız gerekiyor, öyle mi? Ne aptallık."

Callie kahkahasını bastırdı. "Anladığım kadarıyla Venedik'te bu tür kurallara fazla önem vermiyorsunuz?"

"Hayır. İçecek bir şey. Sıcak. Kahve değil. Neden kendimizi yoralım ki?" Juliana gülümseyince yanağındaki gamzesi ortaya çıktı.

Callie, acaba abilerinde de bu çekici özellik var mıdır diye merak ederken, "Gerçekten, neden?" dedi.

"Endişelenme." Juliana elini dramatik bir biçimde havaya kaldırdı. "Çayı önce, sütü sonra koymayı unutmamaya çalışacağım. Britanya ile Avrupa arasında başka bir savaşa neden olmak istemem."

Callie güldü, genç kadının mükemmel bir şekilde doldurduğu çayı aldı. "Eminim Parlamento bu düşünceli hareketinden dolayı sana teşekkür edecektir."

İki kadın birbirlerine gülümsedi, sonra Juliana devam etti. Callie için küçük bir tabağa dikkatle bir dilim kek koyarken, "Peki, bir dükle veya bir düşesle karşılaşacak olursam-" diye başladı.

Callie, "Ki kesinlikle karşılaşacaksın," diye araya girdi.

"*Allora*[11], bir dük veya düşesle karşılaştığımda onlara, 'ekselansları' diye hitap edeceğim. Diğer hepsi için, 'lordum' ya da 'leydim' diyebilirim."

"Doğru. En azından unvanı olan ya da unvanı devralacak kişilere böyle hitap etmelisin."

Juliana başını yana yatırdı, Callie'nin söylediklerini düşünüyordu. "Bu, çaydan daha karışıkmış." Güldü. "Burada sadece kısa süre kalacak olmam, abilerim için iyi bir şey. İtalyan kız kardeşlerinin iki ay gibi kısacık bir sürede verebileceği zararı eminim kolayca düzeltebilirler."

Callie güven verircesine gülümsedi. "Saçmalık. Sosyeteyi dize getireceksin."

11 İtalyancada "o zaman" demek (ç.n.)

Juliana'nın kafası karışmışa benziyordu. "Benim sosyetedekilerin dizleriyle ne gibi bir alakam olabilir?"

Callie'nin gülümsemesi genişledi, başını iki yana sallıyordu. "Bu bir deyim. Sosyetede başarılı olacağını belirtiyor." Bir sır verecekmiş gibi sesini alçalttı. "Beyefendilerin seninle tanışmak için birbirleriyle kapışacaklarına eminim."

"Annem için yaptıkları gibi mi?" Juliana'nın mavi gözlerinde şimşekler çaktı, bir elini havaya kaldırdı. "Hayır. Lütfen benimle ilgili evlilik fikirlerini kafandan çıkar. Asla evlenmeyeceğim."

"Nedenmiş?"

"Ya onun gibi olursam?" Bu sözler Callie'nin duraksamasına neden oldu, o uygun bir cevap bulamadan Juliana devam etti. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Uzandı, bir elini Juliana'nın koluna koydu. "Ne kadar zor olabileceğini tahmin edebiliyorum."

Genç kadın duraksadı, gözlerini kucağına dikmişti. "On yıl boyunca annem yokmuş gibi davrandım. Ve şimdi, onun yüzünden ayrı kaldığım ailemi buluyorum. Ve bu adamlar... *Abilerim*..." Devam edemedi.

Callie konuşmadan önce genç kadını dikkatle izledi. "Sana pek aile gibi gelmiyorlar, değil mi?"

Juliana'nın yüzünde suçluluk duygusu belirdi. "O kadar belli mi?"

Callie başını iki yana salladı. "Değil."

"Beni sevdiklerini sanmıyorum."

Callie bu kez başını sertçe salladı. "İmkânsız. Son derece tatlı bir genç hanımsın. Mesela ben, arkadaşlığından büyük keyif alıyorum."

Juliana konuşmaya başlamadan önce hafifçe gülümsedi. "Nicholas'ın bana ısındığını düşünüyorum. Ama Ralston..." Callie'nin gözlerine baktı, sesi kısılmıştı. "Hiç gülümsemiyor."

Callie öne eğilerek elini genç kadının koluna koydu. "Ben olsam bunu o kadar önemsemezdim. Ralston'u gülerken gördüğüm zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez." *Nedeni ona fazla bakmaması da değildi.*

Juliana onun eline baktı, kendi elini üstüne koymadan önce bir süre bakışları orada kaldı. Tekrar Callie'ye baktığında yüz ifadesinden güvensizlik okunuyordu. "Ben onun için problemden başka bir şey değilim, değil mi? Onları terk eden kadının kimsesiz kızı bir gün kapılarında beliriyor, kendine yeni bir aile arıyor."

Callie bu uygunsuz sohbeti bitirmesi gerektiğinin farkındaydı. Ne de olsa, bunlar Ralston ailesinin sorunlarıydı. Onu ilgilendirmezdi, yine de kendine engel olamadı. "Bu, senin yeni ailen değil. Hep ailendi," diye düzeltti. "Bu ailede her zaman bir yerin vardı... Sadece yerini geri aldın."

Juliana başını iki yana salladı. "Hayır. Beni bilmiyorlardı. Onlara annemizi hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyorum. Tek bağlantımız da o. Eminim Ralston bana baktığında sadece onu görüyordur. İki ay sonra gittiğimde sevineceğini düşünüyorum."

Annelerini merak etmesine rağmen, Callie bu üç muhteşem çocuğu duygusuzca terk eden kadın hakkında soru sormaktan kaçındı. Bunun yerine şöyle devam etti. "Abilerin seni bilmiyor, tanımıyor olabilir Juliana ama tanıyacaklar. Ve sevecekler. Çoktan sevmeye başladıklarını

tahmin ediyorum. İki ay sonra gitmene izin vermeyeceklerdir. Ve izin verseler bile, umarım sen fikrini değiştirir ve burada kalırsın."

Juliana'nın parlak mavi gözleri yaşlarla doldu. "Yedi hafta, altı gün."

Genç kadına duyduğu sempatiyle yüreği sıkışan Callie hafifçe gülümsedi. "Dürüst olmam gerekirse, seninle geçirdiğim bir öğleden sonra bile seni sevmeme yetti. Geleceğin artık beni de ilgilendiriyor. Çok yakın iki dost olacağımıza inanıyorum."

Juliana ona gözü yaşlı bir gülümseme sundu. Derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi, gözyaşlarını sildi. Güvensizliklerini bir kenara atmayı seçmişti. "Abimle uzun zamandır mı arkadaşsınız?"

Callie dondu. "Arkadaş mı?"

"*Si*. Ralston'un sana çok değer verdiği ve seni arkadaşı olarak gördüğü belli. Bu sabah sosyetede bana yol göstermeyi kabul ettiğinizi haber verirken oldukça hevesli görünüyordu. Arkadaş değilseniz, neden kabul edip buraya gelesin? Kendi konumu tehlikeye atmak pahasına her yanlışımda bana yol göstermeyi isteyesin?"

Callie gerçeği söyleyemeyeceğinin farkındaydı. *Görüyorsun ya Juliana, bazen bir kadın, hayatında öpüşmek için her şeyi yapacak noktaya gelir.* Duraksadı, açıklamak için uygun sözcükleri arıyordu. Juliana onun bu sessizliğini yanlış yorumladı.

"Ah," dedi. Bu tek heceyi öyle bir tonda dile getirmişti ki. "Anladım. Arkadaştan da fazlasısınız, *si*?"

Callie'nin gözleri kocaman oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen onun..." Juliana bir müddet düşündü, doğru sözcüğü arıyordu. "*'İnamorata*'sı mısın?"

"Efendim?" Soruyu boğuluyormuş gibi ciyaklayarak sormuştu.

"Sevgilisi, değil mi?"

"Juliana!" Callie en asil pozunu takındı. En sert, mürebbiyelere taş çıkaran ses tonunu kullandı. "Kimse misafirlerinin yanında sevgililerden ya da metreslerden bahsetmez!"

"Ama sen öylesine bir misafir değilsin ki!" Kafası karışmış gibiydi. "Sen benim arkadaşımsın, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Yine de, insan arkadaşlarının yanında bile böyle kişisel meselelerden bahsetmez!"

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Düşündüm ki, Ralston ve sen-"

"Biz diye bir şey yok!" Sözcükler dudaklarından dökülürken Callie'nin sesi titriyordu. "Sevgili değiliz. Arkadaş bile değiliz! Buraya sana yardım etmeye geldim çünkü seni sevdim. Arkadaşlığından zevk aldım. Ralston Markisi'nin bununla hiçbir alakası yok."

Juliana doğruca Callie'nin gözlerinin içine baktı, cevap vermeden önce bekledi. "Ben de senin arkadaşlığından zevk aldım ve bana bu yolda eşlik edeceğin için mutluyum." Sonra öne eğildi, dudağının kenarında afacan bir gülümseme belirmişti. "Ancak, burada oluşunun başka bir nedeni olduğuna inanıyorum. Yoksa neden böyle ateşli bir şekilde inkâr edesin ki?"

Callie'nin gözleri büyürken ağzı şaşkınlıkla açıldı, sonra tek söz edemeden geri kapandı.

"Endişelenme. Senin *segreto*[12] benimle güvende."

Callie başını iki yana sallayarak, "Ama sır falan yok! Saklanacak bir şey yok!" dedi.

Juliana'nın gülümsemesi genişledi. "Sen öyle diyorsan." Düşünceli bir şekilde başını yana yatırdı. "Yine de saklayacağım."

Callie arkasına yaslandı, gözlerini kısıp bakışlarını bir tabak ciğer bulmuş kedi gibi sırıtan öğrencisine dikmişti.

Daha dün Marki'yi, Ralston Malikânesi'nin en kurnaz kişisi sanıyordu.

12 İtalyancada "sır" demek (ç.n.)

Beş

Dışarıdan bakan birine göre, Brook's Erkek Kulübü'nün şık döşenmiş odalarından birinde geniş bir koltuğa uzanmış Ralston Markisi, tepeden tırnağa şımarık bir aristokrat gibiydi. Ayaklarını kaygısızca mermer şömineye doğru uzatmıştı, botları alevler vurdukça parlıyordu. Boyunbağını gevşetmişti ama tamamen çıkarmamıştı. Gözleri yarı kapalı bir şekilde, alevlerin dans edişini izliyordu. Bir elinde içinde viski olan büyük bir kristal bardak sallanıyordu ama içindeki içki unutulmuştu, bardağın kenarından kalın, mavi halıya dökülmek üzereydi.

Tecrübesiz bir göze göre bu, tembel bir züppenin portresi gibiydi.

Ancak bu gözlem, tamamen yanlıştı. Ralston dışarıdan tasasız görünüyor olabilirdi ama iç dünyası bunun tam tersiydi. Zihni doluydu. Bastırılmış hüsranı, böyle hiçbir şey yapmadan oturmasını bir irade savaşma dönüştürüyordu.

"İçimde seni burada bulacağıma dair bir his vardı."

Gabriel bakışlarını alevlerden alarak kardeşine çevirdi. "Bir kardeşimizi daha bulduğunu söyleyeceksen, bu iyi bir zaman değil."

"Ne yazık ki, sayımızda bir artış olmadı, hâlâ üç kardeşiz. İnanması zor olsa da." İç geçirerek Gabriel'in yanındaki koltuğa oturdu. "Nastasia ile konuştun mu?"

Ralston içkisinden büyük bir yudum aldı. "Evet."

"Ah. Bu durumunu açıklıyor. Yıllardır sürdürdüğün hovarda hayatı birkaç saat içinde düzeltmek kolay bir iş değil."

"Hayatımı değiştireceğimi söylemedim, sadece tedbirli davranmayı kabul ettim."

"Gayet adil." Nick neşeyle başını yana yatırdı. "Bu da bir başlangıç.

Ralston'un kaş çatışı derinleşti. Babasının ölümünü takip eden yıllarda, Londra'da efsanevi ve son derece uygunsuz bir hayat sürdürerek çok dikkat çekmişti. Bir çapkın ve bir ahlaksız olarak ün yapmıştı ve abartılarak büyütülen ünü artık kendinden önde gidiyordu.

"Annemize öyle çok benziyor ki."

Gabriel bu sözler üzerine başını çevirdi. "Herkesin iyiliği için tek umudum, benzerliğin görünüşüyle sınırlı kalması. Aksi takdirde onu hemen şimdi İtalya'ya göndermemiz en iyisi olur. Annemizin ününü aşmak zor olacak."

"Zengin ve unvan sahibi bir abisi olması büyük şans. Sezonun en can alıcı etkinliklerine davetiyesi hazır olacak. Elbette, senin de onunla birlikte bu etkinliklere katılman beklenecektir."

Gabriel içkisinden bir yudum aldı, kardeşinin tuzağına düşmedi. "Peki sen bu etkinliklerden nasıl kaçmayı düşünüyorsun kardeşim?"

Nick hemen gülümsedi. "Kimse ikinci St. John'un yokluğunu fark etmeyecektir."

"Fark etmeye fırsatları olmayacak Nicholas. Çünkü sen bu etkinliklerin her birine katılacaksın."

"Aslında kuzeye, Yorkshire tarafına davet edildiğimi hatırladım. Leighton kaybettiği bir heykeli bulma konusunda benim becerilerime güveniyor. Bu daveti onurlandırmayı düşünüyordum."

"Hayır. Sen heykellerinle oynamaya giderken ben burada kalıp sorunlarla kendi başıma uğraşmayacağım."

Nick tek kaşını kaldırdı. "İşimle ilgili fikirlerini dikkate almamaya çalışacağım... Özgürlüğüme geri kavuşmam ne kadar zaman alır dersin?"

Gabriel viskisinden büyük bir yudum aldı. "Sence onu ne kadar çabuk evlendirebiliriz?"

"Onu evlenmemesi gerektiği fikrinden ne kadar çabuk vazgeçirebileceğimize bağlı. Annemiz gibi olacağından çok korkuyor Gabriel. Onu suçlayabilir misin? Kadın her birimizde iz bıraktı. Bu da Juliana'nın payına düşeni."

"O annemiz gibi değil. Korkusu bunu kanıtlıyor."

"İkna edilmesi gereken biz değiliz, o. Ve Londra'nın geri kalanı." Kardeşler bir süre sessiz kaldılar, sonra Nick ekledi. "Sence Juliana aşk evliliğinde ısrar edecek türde biri mi?"

Ralston öfkeyle homurdandı. "Kızın böyle bir şey istemeyecek kadar mantıklı olduğunu umarım."

"Kadınlar aşka inanma eğilimindedir. Özellikle de genç olanlar."

"Juliana'nın böyle peri masalı saçmalıklarına inanacağını sanmam. Aynı kadın tarafından yetiştirildiğimizi unutuyorsun... Juliana'nın aşka özlem duyması mümkün değil. Özellikle de verebileceği zararı gördükten sonra."

İkizler uzun süre sessiz kaldılar, sonra Nick konuştu. "Hepimizin iyiliği adına haklı olmanı umarım." Ralston sessiz kalınca ekledi. "Leydi Calpurnia harika bir seçim."

Ralston'un tek cevabı fikrini belli etmeyen bir homurdanma oldu.

"Onu bu işe nasıl ikna ettin?"

"Önemli mi?"

Nick'in kaşlarından biri yukarı kalktı. "Nedense şimdi önemli gelmeye başladı." Ralston cevap vermeyince Nick ayağa kalktı, boyunbağını düzeltti. "Yandaki odada Marbury kâğıt oyunu düzenliyor. Bana katılmak ister misin?"

Ralston başını iki yana salladı ve viskisinden büyük bir yudum aldı.

Nick tamam dercesine başını salladı, ardından gitti. Ralston onu yarı kapalı gözkapaklarının ardından izledi, ikizinin olayın can alıcı kısmını bulmak konusundaki esrarengiz yeteneğine küfrediyordu.

Leydi Calpurnia.

Onu bir fırsat olarak görmüştü. İhtiyacı olduğunda ortaya çıkan, eşsiz bir ünü olan kadın. Juliana'yı sezona hazırlamak sorununa mükemmel bir çözümdü. En azından Ralston öyle düşünmüştü. Sonra onu öpmüştü.

Öpüşme olağanüstüydü.

Bu düşünceyle dalga geçti. Sinirliydi, kız kardeşinin ortaya çıkışı yüzünden şaşkındı. Herhangi bir öpücük de hoş bir zihin dağıtıcı olurdu.

Özellikle de öylesine hevesli, öylesine ateşli bir partner tarafından serbestçe öpüldüğünde.

Ralston anında sertleşmişti. Callie'nin kollarında nasıl hissettirdiğini, yumuşak iç çekişlerini ve kendini istekle

öpüşmeye verişini hatırladı. Kadının öpüşmeye gösterdiği bu heyecan, daha tutkulu eylemler için şevke dönüştürülebilir miydi? Bir anlığına, kendine onu yatağında hayal etme iznini verdi. Büyük kahverengi gözlerini, davetkâr dudaklarını, yüzünde gülümsemeyle çırılçıplak uzandığını hayal etti.

Odanın köşesinden gelen kahkaha sesleriyle hayalinden uyandı. Pantolonundaki rahatsız edici darlaşmayı biraz olsun rahatlatmak için koltukta kıpırdandı. Kafasında beliren görüntülerden kurtulmak için başını salladı ve kendine istekli bir kadın bulmayı zihnine not etti. Hem de hemen.

Viskisinden bir yudum daha aldı ve önceki gece yaşanan tuhaf olayları düşünürken sıcak sıvının bardakta dönüşünü izledi. Tuhaf isimli, basit, küçük süs bitkisi Leydi Calpurnia'nın, yıllardır bir defa bile ikinci kez dönüp bakmadığı kadının epey ilgi çekici olduğu gerçeğini inkâr edemiyordu. Genelde Ralston'un ilgisini çekecek türde bir kadın değildi. Aslında, kadınlarda tercih ettiği standart tipin -kusursuz bir güzellik abidesi, kendinden emin ve tecrübeli- tam tersiydi.

O halde neden bu kadar çok ilgisini çekiyordu?

Odanın köşesinden başka bir gürültü kopunca bu sorunun cevabını düşünmekten kurtuldu. Biraz kafa dağıtma ihtiyacı duyduğundan dikkatini, hevesle bahislerini haykıran bir grup adama çevirdi. Bahis defterini tutan Finney, bahisleri Brook's'un defterine elinden geldiğince hızlı kaydetmeye çalışıyordu.

Daha iyi görebilmek için öne eğilen Ralston adamların kimin üzerine bahis oynadıklarını hemen anladı: Baron

Oxford. İşin içinde Oxford varsa, konu da belliydi: Baron'un bitmek tükenmek bilmeyen eş arayışı. Oxford'un kumar tutkusu onu büyük bir borcun altına sokmuştu ve birkaç ay önce Brook's'un üyelerine evlenmek istediğini bildirmişti. Gelin ne kadar zengin olursa, o kadar iyiydi.

Ralston şamatacı Oxford'u genellikle çekilmez bulurdu ama kafasını dağıtma ihtiyacını düşünerek bir istisna yaptı ve gruba yaklaştı.

"Prudence Marworthy'ye on Gine."

"At suratlı o!" Bu cümle Oxford'un kendisindendi.

Arka taraftan biri, "Çeyizinin büyüklüğünü düşün, ışıkları kapatırsın olur biter," dedi. Ralston odada bu şakaya gülmeyen tek kişiydi.

"Seni ancak Berwick'in kızı alır diyor ve yirmi Gine koyuyorum!" Chilton Kontu bahsini para toplanan yere atınca miktara şaşıranlar kadar, bu duyarsız iddia karşısında sızlananlar da oldu.

Oxford gülerek, "Gösterişsiz bir kız olabilir ama babası İngiltere'deki en zengin adam!" dedi.

Bahse karşı ilgisini kaybeden Ralston odadan çıkmak için döndü. Kalabalığın gürültüsünü bastıran bir ses duyduğunda kapıya ulaşmıştı.

"Buldum! Allendale'in kızı!"

Dondu, cevabı duymak için döndü. Kadın peşini bırakmıyordu.

Biri, "Olmaz. Rivington ile henüz nişanlandılar," dedi. "Allendale Meleği'nin bir an bile Oxford'a dönüp bakacağını düşüyorsan aklını kaçırmışsın derim."

"Güzel olanı değil, öteki."

"Tombul olanı mı?"

"Şu gülünç isimli olanı mı?"

Oxford aldığı fazla miktarda içkinin de etkisiyle ilgi odağı olmanın tadını çıkarıyordu. "Rivington'un Allendale servetiyle evlenerek akıllıca bir iş yaptığı söylenebilir... Leydi Cassiopeia benim için çok da kötü bir tercih olmaz."

"Calpurnia." Ralston ismi öyle hafif bir sesle dile getirmişti ki, kimse duymadı. Aynı anda kalabalıktan biri Oxford'u düzeltti.

Baron elindeki bardağı önemli değil dercesine sallarken sözlerine devam etti. "İsmi her neyse, beni tekrar zengin edecek ya, gerisi önemli değil. Mükemmel bir metres tutacak ve karımın nasıl göründüğüyle ilgilenmeyecek kadar zengin olacağım. Tek yapmam gereken bir varis, bir de varis yedeği doğurana dek onunla ilgilenmek. Ve o yaşta-" Müstehcen imasını vurgulamak için duraksadı. "Ona ne verirsem şükredecektir."

Oxford'un sözleri kalabalıktan kahkahalar kopardı.

Ralston'un içini tiksinti kapladı. *Calpurnia Hartwell'in Oxford'la evlenmesine imkân yoktu.* Öyle bir tutkuya sahip hiçbir kadın, Oxford gibi bir pisliğe razı olmazdı. Ralston hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Hazirana kadar onu elde edeceğimi söylüyorum, kim bahse girmek ister?"

Oxford'un arkadaşlarından birkaçı onu destekleyerek bahse katıldılar. Diğerleri Kont Allendale'in araya gireceğini ve bu evliliğe karşı çıkacağını iddia ediyorlardı. En azından biri, amacına ulaşmak için Oxford'un Leydi Calpurnia'yı kaçırması gerekeceğini öne sürdü.

"Tüm bahisleri alıyorum." Odanın öbür ucundan sa-

kince dile getirilse de, Ralston'un sözleri herkesi susturdu. Adamlar tek tek dönerek ona baktılar.

Oxford ona geniş bir gülümseme sundu. "Ah Ralston. Seni fark etmemişim. Gelinim üzerine bahse girmek ister misin?"

Ralston önceki gece evine gelen kadının Oxford'u baş ağrısından daha fazla bir şey olarak görmeyeceğine emindi. Daha önce hiç bu kadar kolay kazanılacak bir bahis görmemişti. *Çocuk oyuncağı*. "Elbette Oxford. Leydi Calpurnia'ya karşı oynanan tüm bahisleri alıyorum. Seninle evlenmesine imkân yok." Bahis defterini tutan adama döndü. "Finney, söylediklerimi kaydet. Oxford, Leydi Calpurnia'ya evlilik teklif edecek fırsatı bulursa, leydi onu kesinlikle reddedecektir."

Finney, "Ne kadar lordum?" diye sorarken kalabalıkta bir şaşkınlık dalgası dolanıyordu.

Ralston cevap verirken Oxford'un gözlerinin içine baktı. "Bin pound bahsi yeterince ilginç kılacaktır," dedi, sonra döndü ve odayı terk etti. Arkasında şaşkınlıktan dili tutulmuş bir grup bırakmıştı.

Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Altı

Callie bu gecenin daha farklı olacağını düşünmüştü.

Mariana ve Rivington'un nişan balosunun mükemmel olmasını beklemişti. Ve öyleydi de. Tüm salon yerden tutun da camlara, koca kristal avizelere, bine yakın mumu taşıyan duvardaki şamdanlıklara, Allendale Malikânesi'nin balo salonunun şahane koridorunu ayakta tutan mermer kolonlara kadar parlayana dek silinmişti. Bu söz konusu koridor, balo salonuna yukarıdan bir bakış sağlıyor, salonu terk etmeden aranan kişiyi bulma olanağı sunuyordu.

Callie, Mariana'nın parlamasını beklemişti. Hareketli bir yerel dansta, diğer çiftlerin arasında, Rivington'un kollarında fırıl fırıl dönen kardeşi gerçekten de parlıyordu. Diğer misafirler de Callie ile aynı görüşteydiler, burada olmaktan mutluydular. Mariana ve Dük adına düzenlenen şölen, sezonun ilk büyük etkinliğiydi. Sosyete en iyi halindeydi. Son moda kıyafetlerini giymişlerdi, kış aylarında Londra'da olmayan tanıdıklarını görmek ve onlar tarafından görülmek için heveslilerdi.

Callie bu balonun *iki* Allendale kızı için de özel olacağını hayal etmişti.

Ve işte buradaydı, evde kalmış kızlara ayrılan sandalyelerden birinde oturuyordu. Her zamanki gibi.

Buna alışmış olmalıydı elbette. Diğer süs bitkileriyle birlikte görmezden gelinmeye ve yerinde kök salmaya alışmış olmalıydı. Doğrusu, gençken burayı tercih ediyordu. Buradaki kadınlar onu sürüye kabul etmiş, onlar gibilere oturmaları için ayarlanan yerlerde zarifçe ona da yer açmışlardı. Odanın diğer köşesinde utanç içinde dikilip sabırla nitelikli bir beyefendi tafaından dansa kaldırılmayı beklemektense sezonu buradan izleyip yaşlı kadınlarla dedikodu yapmak daha eğlenceli gelmişti.

Servet avcıları ve yaşlı dullarla geçirilen iki yıldan sonra evde kalmış kızların arkadaşlığını hoş karşılamıştı.

Sonra, onlardan biri olmuştu.

Ne zaman ya da nasıl olduğundan emin değildi ama olmuştu. Ve şimdi, burada oturmaktan başka şansı yoktu.

Ama bu gece Mariana'nın nişan balosunun olduğu geceydi. Bu gece Calpurnia'nın listesini uygulamaya koyduktan sonra katıldığı ilk baloydu. Ve bu gece, gerçekten farklı olacağını düşünmüştü. Ne de olsa gelinin baş nedimesi olarak, tamamen bu evlilik için düzenlenen kutlamada biraz olsun özel ilgiyi hak ediyordu.

Dans edenleri izlerken hafifçe iç çekti. *Belli ki etmiyordu.*

"Ah, Calpurnia." Nazik bakışları ancak sağduyudan yoksun bir kalbi olan, orta yaşlı kız kurusu Bayan Genevieve Hetherington eldivenli eliyle kibarca Callie'nin dizine vurdu. "Bunları aşmalısın canım. Bazılarımız dans etmek için yaratılmamıştır."

"Gerçekten öyle." Callie ayağa kalktı ve müsaade is-

tedi. Sosyetenin sevilen kişiliklerinden birini, onun gibi evde kalmış bir kız kurusunu boğmak yerine oradan ayrılması en iyisiydi.

Selam vermesi gereken kişilerden kurtulmak için başını eğerek dinlenme odasına doğru ilerledi.

Oraya ulaşmasına birkaç adım kalmıştı ki Baron Oxford tarafından durduruldu. "Leydim!"

Callie yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirerek Baron'a döndü. Baron otuz iki dişiyle birden gülümsüyordu. Callie daha önce gülümserken bu kadar çok diş gösteren biriyle karşılaşmamıştı. Kendine engel olamadan ışık saçan adamdan biraz uzaklaştı. "Merhaba Baron Oxford. Bu ne sürpriz."

"Evet. Öyle." Gülümsemesi biraz olsun azalmamıştı.

Callie duraksadı, adamın devam etmesini bekledi. Etmeyince, "Bu gece aramıza katılabilmenize sevindim," dedi.

"Benim kadar sevinmiş olamazsınız *leydim*."

Leydim sözcüğündeki vurgu, Callie'nin kafasını karıştırdı. Baron onunla flört etmeye mi çalışıyordu? Elbette hayır, Callie çaresiz bir züppeyle konuştuğu son zamanı hatırlayamıyordu bile. Dikkatle boğazını temizledi. "Teşekkür ederim."

"Bu gece oldukça hoş görünüyorsunuz." Oxford öne eğildi ve gülümsemesi büyüdü. *Adamın normal sayıdan daha fazla dişe sahip olması mümkün müydü?*

"Ah." Callie gecikerek de olsa başını eğmeyi, şaşkınlığını gizleyip memnun olmuş gibi görünmeyi başardı. "Teşekkür ederim lordum."

Oxford kendiyle gurur duyuyor gibiydi. "Belki de

bana sizinle dans etme onurunu bağışlarsınız?" Callie hemen cevap vermeyince Baron elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Kısık sesle ekledi. "Tüm gece size sormayı bekledim."

Bu beklenmedik ilgi Callie'yi afallattı. *Bu adam sarhoş muydu?*

Bu hevesli daveti değerlendirirken orkestranın bir valsin ilk notalarını çaldığını duydu. Anında Oxford ile dans etme fikrini bir kenara itti. Vals, İngiltere'ye Callie'nin evde kalmış bir kız olduğu kesinleştikten sonra gelmişti. Bu nedenle hiç bir valste dans etme fırsatı olmamıştı. Evlerinin mahremiyetinde abisi Benedick'le dans etmişlerdi elbette ama bir baloda asla. İlk valsinin bir aptal gibi sırıtan Oxford'la olmasını istemiyordu. Dinlenme odasına hızla bir bakış atarak kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

"Ah. Şey. Ben-"

"Calpurnia! İşte buradasın!" Elli yaşlarındaki Bayan Heloise Parkthwaite birden ortaya çıkarak Callie'nin kolunu tuttu. Kadın ileri derece miyoptu. "Seni *her yerde* aradım! Bana bir iyilik yap ve elbisemi tamir etmeme yardım et, olur mu?"

Bir rahatlama dalgası Callie'yi sardı, kurtulmuştu. "Elbette Heloisecim." dedi. Elini Oxford'un tutuşundan kurtardı, adama üzgün bir gülümseme sundu. "Belki başka zaman lordum?"

"Elbette! Bir dahaki sefere kaçmanıza izin vermeyeceğim!" Oxford cümlesini kahkaha patlatarak bitirdi. Callie de dönüp Heloise'i dinlenme odasına götürmeden önce yapmacık bir gülüşle cevap verdi.

Callie koluna girince yaşlı kadın o sene moda olan cüretkâr korsajlardan bahsetmeye başladı. Başını sallar ve ilgili olduğunu umduğu bir tavırla kadını onaylarken Callie'nin düşünceleri Oxford ile yaşanan tuhaf sohbetten listesine geldi.

Evde kalmış kadınların arasında oturup tuhaf sohbetlere katlandığı koca bir geceden sonra biraz macerayı hak ettiğini düşünüyordu. Aslında, Heloise'i güvenle leydilerin odasına bıraktıktan sonra bu fırsatı kaçmak için değerlendirmeyi bile düşündü.

Elbette bu, dinlenme odasına varabilirlerse olabilecek bir şeydi. Yaşlı kadın yarı yolda durup gözlerini kısarak kalabalığı taramaya başlamıştı. "Şurada gördüğüm Ralston mu? Ne tuhaf!"

Bu sözler Callie'nin kalbini durduracaktı neredeyse. Dönüp Heloise'in bakışlarını takip etti ama boyu, etraflarını saran insanların ötesini görmesine izin vermedi. Kendine Heloise'in görme yeteneğinin kısıtlı olduğunu hatırlattı ve başını iki yana salladı. *Ralston olamazdı.*

Heloise de onunla aynı fikirdeydi. "Hayır, Ralston olamaz. O balolara nadiren katılır. Bu St. John olmalı."

Callie nefesini bıraktı. Tuttuğunun farkında bile değildi. Elbette. Lord Nicholas olmalıydı. *Lütfen, Lord Nicholas olsun.*

"Sanki bize doğru geliyor."

Callie tam zamanında dönerek uzun, muhteşem beyefendinin kalabalığı incelikle aşarak onlara doğru geldiğini gördü. Mavi gözlerinden kararlılık okunuyordu.

Gelen Lord Nicholas değildi.

Yüzünde yara izi olmayışı kimliğini belli etmeseydi

bile Callie anlardı. Nicholas'ın omuzları bu kadar geniş değildi. Çenesi bu kadar keskin değildi. Gözleri abisininkiler kadar yakıcı bakmıyordu. St. John asla nefesinin kesilmesine, kalbinin hızla çarpmasına neden olmamıştı. Ve asla imkânsız düşler kurmasını sağlamamıştı.

Hayır, onlara doğru gelen adam kesinlikle Lord Nicholas St. John değildi.

Keşke o olsaydı.

Callie hızla sağına soluna baktı, en hızlı ve en kolay kaçış yolunu hesaplıyordu. Kalabalıkta bir aralık görse, Ralston ile görüşmekten kaçınabilecekti. Ama her yandan kuşatılmış gibiydiler, sadece Ralston'a giden yol açıktı. Göz göze geldiler, Ralston kaçmak istediğini biliyormuş gibi mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırdı.

Kapana kısılmıştı. Kendinden geçmiş gibi görünen Heloise'in yanında kapana kısılmıştı. Gören de kadının yıllardır yakışıklı bir adama rastlamadığını sanırdı.

Callie'nin de rastladığı söylenemezdi.

Heloise aşırı yüksek sesle, "Lord Nicholas!" diye haykırdı. "Sizi görmek ne güzel!"

"Heloise, canım." Callie usulca arkadaşını uyardı. "Bu Ralston."

Heloise gözlerini kıstı, bakışları Ralston'un yanağında dolaştı. Gözleri ikizleri ayıran belirgin izi arıyordu. "Ah! Elbette! Özrümü kabul edin Lord Ralston!" Hızla Marki'ye reverans yaptı.

"Özür dilemenize gerek yok Bayan Parkthwaite." Sözlerine devam etmeden önce Heloise'in eldivenli eline doğru eğildi. "İnanın, bunu bir iltifat olarak alıyorum. Kardeşim ikizlerden yakışıklı olanıdır."

"Ah, hayır lordum." Heloise kıkırdadı, kızardı ve sarhoş bir kuş gibi yelpazesini sallamaya başladı. "Elbette hayır!"

Ralston cevap vermeden önce yaşlı kadına göz kırptı. "Eh, öyle diyorsanız. Bir leydiye asla itiraz etmem."

Bu sözler Heleoise'in kahkahalarla gülmesini sağladı. Ralston bu sırada Callie'ye döndü. Callie ona elini uzattı, Marki elinin üzerine eğilince kolundan yukarı bir titreme tırmandı. "Leydi Calpurnia, müsait olduğunuz bir sonraki dansta size eşlik etmeyi umuyordum."

Heloise şaşkınlıkla nefesini tutarken Callie, "Anlayamadım?" deyiverdi.

"Bir sonraki dans," diye tekrar etti Ralston. Bir kadından diğerine bakıyor, sanki akıllarının yerinde olup olmadığını sorguluyordu. "Son zamanlarda bu tür etkinliklerden uzak kaldığımı itiraf ediyorum ama balolarda hâlâ dans ediliyor, değil mi?"

Heloise yardımcı olmak için, "Ah! Evet lordum, ediliyor," diye araya girdi.

"Bu durumda," Ralston'un gözleri alayla parladı, "dans kartınızı[13] rica edebilir miyim Leydi Calpurnia?"

"Dans kartı taşımıyorum." Öyle nadir dans ediyordu ki, yanında taşımaya ihtiyaç duymuyordu.

Ralston onun sözlerini sindirirken sessizlik oldu.

"Mükemmel. O halde istediğim dansı talep edebilirim, değil mi?" Ralston, Heloise'e doğru döndü. "Bayan Heloise, arkadaşınızı çalsam sorun olur mu?"

---

[13] On dokuzuncu yüzyılda uygulamaya konan, resmi toplantılarda, kadınların dans edecekleri beyleri kaydetmek için kullandıkları, bileklerine ya da elbiselerine taktıkları küçük kartlardır. (ç.n.)

Heloise'in şaşkınlıktan dili tutulmuştu, tek yapabildiği başını iki yana sallamak ve zorlukla, "Olmaz!" demek oldu.

Callie hareketsiz durdu, ayakları yere çivilenmişti sanki. Dans pistine yönlendirilmeyi reddediyordu. Ralston'la vals yapamazdı. İlk valsini onunla yapamazdı. İlk valsini onunla yaparsa diğer erkekler hep Ralston'un gölgesinde kalır, Callie bir daha bu danstan zevk alamazdı.

Ralston gibi adamlar senin gibi kadınlara göre değiller Callie.

Hayır. Değillerdi. Özellikle de onunla vals yapmaya kalkıştıklarında. Kendini korumak için kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Ah, ne yazık ki dans edemem lordum. Görüyorsunuz ya, Heloise'e ona eşlik edeceğime dair söz-"

Heloise, "Saçmalık!" diye araya girdi. Yüksek sesle ve nefes nefese konuşuyordu. "Benim için sorun yok! Dans etmelisiniz Leydi Calpurnia." Son cümleyi söylerken Ralston'a bakarak gülümsedi, başını heyecanla onaylarcasına sallıyordu.

Karar verilmişti.

Ralston ilk valsi için onu salonun ortasına götürdü.

Piste doğru giderlerken Callie salonun diğer köşesinde duran annesini ve yanında ışık saçan Mariana'yı gördü. Ralston ile kendisini izliyorlardı. Kontes şok olmuş gibiydi. Callie hafifçe başını eğerek onlara selam verdi, sanki katıldığı her baloda yakışıklı bir marki tarafından dansa kaldırılıyormuş gibi soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

Özellikle kendi iyiliği için durumu hafifletmek adına alaycı bir sesle, "Bu gece herkese konuşulacak bir konu verdiniz lordum," dedi.

"Sanırım baloya katılımımdan bahsediyorsunuz. Juliana'yı takdim edeceğimiz için, bu tür etkinliklerde görünmeye başlasam iyi olur diye düşündüm." Uzun bir duraksamadan sonra ekledi. "Neden dans etmiyorsunuz?"

Callie cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Dans ettim, birkaç yıl. Sonra... Bıraktım."

Bu cevap Ralsont'u tatmin etmemişti, ısrar etti. "Neden?"

Callie kendini küçümsercesine hafifçe gülümsedi. "Dans partnerlerim uygun değildi. Ya servet avcıları ya yaşlı ya da sıkıcıydılar. Onlara katlanmak yerine tüm davetlerden kaçınmak daha kolay geldi."

"Umarım beni de sıkıcı bulmuyorsunuzdur."

Callie onun eğlenen yüzüne baktı. Hayır. Ralston sıkıcı değildi. Öyle bir ihtimal bile yoktu.

"Hayır lordum," dedi. Sesindeki yumuşaklık, düşüncelerini belli ediyordu. Sonra ekledi. "Belli ki Heloise de sizi sıkıcı bulmuyor. Sizden oldukça etkilenmişe benziyor."

"Yetenekler avantaja dönüştürülmelidir Leydi Calpurnia."

"Eminim siz bunu çok iyi yapıyorsunuzdur."

Ses tonu derinleşti. "Sizi temin ederim, bu işte iyiyimdir."

Heyecanını bastıran Callie, "Ününüz sizden önde gidiyor lordum," dedi. Sözlerindeki çifte manayı sözcükler ağzından çıktıktan sonra fark etmişti.

Ralston tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Bakışlarını adamın özenle bağlanmış boyunbağına kaydırırken yanakları kızardı. Onun dans etmeye alışık olduğu

bilgili ve cazibeli kadınlardan olabilmeyi dilerdi. Onlar elbette, bu flört oyununun kurallarını biliyorlardı.

"Hadi ama Leydi Calpurnia," diye sataştı. "Geçmişimdeki karanlık işlerin hangisini kastediyorsunuz acaba?"

Callie tekrar adamın gözlerine baktı, bakışlarındaki meydan okumayı gördü. Umursamaz bir edayla, "Ah, pek çoğunu lordum," dedi. Eğleniyordu. "Bir keresinde bir kontesin balkonundan atlamış ve ne yazık ki dikenli çalıların üzerine düşmüşsünüz. Bu doğru mu?"

Sorusu karşısında Ralston'un gözleri hafifçe büyüdü, sonra güldü. "Bir beyefendi böyle bir şeyi ne onaylar ne de inkâr eder. Böyle bir olay hakkında konuşmaz."

Callie güldü. "Tam tersine lordum. Bir beyefendi böyle bir olayı kesinlikle inkâr ederdi."

Ralston gülümsedi. Bu, o çapkın gülümsemeydi. Callie aralarına çöken sessizliğe minnettardı, adamın bu nadir gülümsemesi karşısında sözcükleri bir araya getirebileceğinden emin değildi. Dikkatini dansa verdi, kendini müziğin içinde, bedenlerinin salışında kaybetti. Bu ilk ve tek valsi olacaksa, her anını hafızasına kaydetmek istiyordu. Gözlerini kapadı, Ralston'un kendisini yönlendirmesine izin verdi. Adamın hafifçe beline değen eldivenli elinin, döndükleri sırada kendisininkilere temas eden uzun kaslı bacaklarının fazlasıyla farkındaydı. Bir süre sonra yönünü şaşırdı ve gözlerini açtı. Baş dönmesinin sebebinin dans mı yoksa adamın kendisi mi olduğunu anlayamadı. Ralston'un mavi gözlerine bakınca gerçeği kabullendi.

Sebep elbette, bu adamdı.

"Juliana hakkında konuşmayı umuyordum."

Callie hayal kırıklığıyla yutkundu. O hafta Juliana'yı

üç kez ziyaret etmiş ama ziyaretleri sırasında Ralston'u bir kez bile görmemişti. O yakınlardayken Callie'nin aptala döndüğü düşünülürse bu, en iyisiydi.

Onun düşüncelerinden habersiz, Ralston devam etti. "Kız kardeşimin balolara ne zaman katılabileceğini merak ediyordum. Sizce Londra'nın balo salonları için ne zaman hazır olur?"

"Bir haftaya kalmaz hazır olacaktır. Juliana muhteşem bir öğrenci lordum. Abilerini memnun etmeye hevesli."

Ralston başıyla onayladı, cevabından memnun olmuştu. "Onu alışverişe çıkarmanızı istiyorum. Yeni elbiselere ihtiyacı olacaktır."

Callie'nin şaşkınlığı ortadaydı. "Elbise alışverişi için uygun kişi olduğumu sanmıyorum lordum."

"Bana gayet uygun göründünüz."

Başka bir yol denedi. "Kız kardeşinize eşlik edecek modadan daha iyi anlayan birini bulmalısınız."

"Sizi istiyorum." Ne istediği açıktı, itiraz kabul etmiyordu.

Callie kazanamayacağını biliyordu. Bir duraksamadan sonra, başını sallayarak onayladı. "Giysilerine bakıp ihtiyaçlarını belirlerim."

"Hayır. Her şeye ihtiyacı var. Tamamen donatılmasını istiyorum. En iyi ve en moda elbiselerle." Ses tonu tartışmaya açık değildi. "Hiçbir şeyden geri kalmasını istemiyorum."

"Ama sadece iki ay için-"

"İtalya'ya dönmesine izin vereceğime gerçekten inanıyor olamazsınız."

"Ben-" Callie sesindeki kararlılığı fark etmişti. Dik-

katle, "Sanırım, hayır. Ama..." diye başladı. Böyle bir isteğin pahalıya patlayacağını nasıl ifade etse bilemedi.

"Para önemli değil. En iyisine sahip olacak."

"Peki." Sakince kabul etti, itiraz etmektense dans etmeyi tercih ederdi.

Bir süre sessizce dans ettikten sonra Ralston, "Almack's'a[14] kabul edilmesini garanti altına almak için yapılması gerekenleri de konuşmak isterim."

Bu sözler üzerine Callie'nin gözleri büyüdü. Sözlerini büyük dikkatle seçerek yanıtladı. "Almack's, Juliana'nın sosyete takdimi için uygun yer olmayabilir lordum."

"Neden olmayacakmış? Oraya kabul edilirse, sosyetenin onu kabullenmesi daha kolay olur, öyle değil mi?"

"Doğru," diye katıldı Callie. "Ancak Almack's'ı yöneten leydiler[15] giriş kartını öyle herkese dağıtmıyor. Alınacak risk var, alınmayacak risk var."

Ralston'un gözleri kısıldı. "Juliana'nın giriş kartı alamayacağına mı inanıyorsun?"

Callie duraksadı, konuşmadan önce düşündü. "Almack's'ın Leydileri eminim kız kardeşinizin davranışlarını kusursuz bulacaklardır-"

"Ah ama kusursuz davranışlar yetmez, öyle mi Leydi Calpurnia?"

Callie bakışlarını kaçırmadı. "Yetmez lordum."

"Sebep ben miyim? Yoksa annem mi?"

---

[14] Almack's, cemiyetin onayını almış, parası, unvanı ve saygınlığı olan üst tabakadan leydilerin ve beyefendilerin bir araya geldiği, evlilik piyasası için önemli bir yer. (ç.n.)

[15] Londra yüksek sosyetesinden seçilen en asil, en zengin en etkili leydilerin oluşturduğu kurul. Bu kurul tarafından onaylanmayan kişiler Almack's etkinliklerine katılamaz ve sosyetede kabul görmezler. (ç.n.)

"Burası gerçekten yeri değil-"

"Saçmalık. Sosyetenin içindeyiz. Önemli tüm konular bu tip balolarda konuşulmaz mı?" Sesi alayla doluydu. Bu durumun Marki için hassas olduğunu bilmese, saygısız sözlerine kırılabilirdi.

Görmeyen gözlerle Callie'nin başının üzerinden uzaklara baktı. Callie duraksadı, dikkatle konuşmaya başlamadan önce tepkisini değerlendirdi. "Unvanı olsaydı... Ya da Ralston Malikânesi'nde yaşıyor olmasaydı..." Farklı yoldan denedi. "Almack's'tan uzak durursak, Juliana'yı kabullenmeleri daha kolay olur."

Marki sessizdi ama Callie ondaki değişimi hissedebiliyordu. Bedenini saran kollar kaskatıydı. Bir süre sonra Callie'ye baktı. "Onu incitmek istemiyorum."

"Ben de öyle." Gerçekten istemiyordu.

Ralston duraksadı, düşüncelerini okur gibiydi. "İşe yarayacak mı?"

"Elimden geleni yapacağım." Gerçek buydu.

Marki'nin dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. Callie onu dikkatle izliyor olmasaydı bu hareketi kaçırabilirdi. "Kendinizden çok eminsiniz."

"Hayatını balo salonlarının kenarlarında geçirince balonun yıldızı olmak için tam olarak ne gerektiğini öğreniyorsun."

"Bu köpek balıklarıyla çevrili sularda Juliana'ya yol gösterebilecek biri varsa, o kesinlikle sizsiniz Leydi Calpurnia." Saygıyla söylenen bu sözler bedenine bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Görmezden gelmeye çalıştı.

Vals sona erdiğinde ve fırıl fırıl dönen eteği olması gereken yere indiğinde Callie, "Bana annemin yanma kadar eşlik etmeniz mümkün müdür?" diye sordu.

Ralston bu sözlerin amacını hemen kavradı. "Annenizle yapacağım ufak sohbet, onları benim düzeldiğime ikna etmeye yetecek mi?"

"Denemekten zarar gelmez." Salonun kenarında yürümeye başladıkları sırada Marki'ye gülümsedi. "Londra sosyetesinin en önemli ilkesini unutmuşa benziyorsunuz."

"Nedir?"

"Zengin, bekâr markiler karanlık taraftan vazgeçip aydınlığa geçmeye karar verirlerse onları hoş karşılarız."

Ralston duraksadı. Bir parmağıyla Callie'nin elini okşarken yumuşak bir sesle kulağına fısıldadı. "Ya karanlıktan vazgeçmeye hazır değilsem?"

Callie'nin omurgasından bir titreme geçti. Dikkatle boğazını temizledi. "Korkarım bunun için çok geç."

"Merhaba Lord Ralston!" Bu heyecanlı ve yüksek sesin sahibi Callie'nin annesiydi. Kontes, Mariana'yla birlikte pür dikkat izledikleri dans boyunca bu anı bekliyorlarmış gibi yanlarında bitivermişlerdi. "Bu gece aramıza katıldığınız için çok şanslıyız."

Ralston alçakgönüllü bir reverans sundu. "Davetiye alabildiğim için asıl şanslı olan benim leydim. Merhaba Leydi Mariana, ışık saçıyorsunuz. Yaklaşan evliliğiniz için iyi dileklerimi sunabilir miyim?"

Mariana, Marki'nin iltifatını sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, ona elini sundu. "Teşekkür ederim lordum. Ben de kız kardeşinizle tanışmaya can attığımı söyleyebilir miyim? Callie ondan övgüyle bahsediyor."

"Leydi Calpurnia, Juliana'ya geldiği haftadan bu yana çok iyi bir arkadaş oldu." Callie'ye bakarak ekledi. "Kız kardeşimin başarılı olmasını garantileme konusunda ondan iyi biri yok. yok."

Leydi Allendale, "Elbette, çok haklısınız lordum," dedi. "Callie'nin itibarı kusursuzdur. Yaşı ve konumu göz önüne alındığında Bayan Juliana için mükemmel bir öğretmen olacaktır."

Callie, annesinin sözleri karşısında büzüldü. Bilerek ya da bilmeyerek el değmemiş bir kız kurusu olduğunu vurgulayan sözcüklerdi bunlar. Callie'nin rahibe olarak bekârlık yemini ettiğini söylese durumu bundan daha açık anlatamazdı.

Leydi Allendale devam etti. "Lordum, kız kardeşinizin sosyeteye takdimi için Callie ile böyle bir anlaşmaya nasıl vardığınızı sorabilir miyim?"

Callie hemen Ralston'a baktı, kalbi hızla çarpıyordu. Gerçekten nasıl kaçınacaktı? Marki sakin bir sesle cevap verdi. "Leydi Allendale, itiraf ediyorum, fikir tamamen benimdi. Şanslıydım ki Leydi Calpurnia doğru zamanda doğru yerdeydi. Böyle cömert bir teklifin karşılığını nasıl öderim, bilmiyorum." Callie'nin gözleri büyüdü, sesinde alaycı bir ton mu sezmişti? Dikkatini tekrar annesine verdi, Marki'nin cevabından tatmin olmuşa benziyordu. Sanki evlenmemiş kızıyla ünlü bir çapkının arkadaşlık etmesi çok normal bir şeymiş gibi.

Bu utanca bir son vermesi gerekiyordu. Hem de hemen. Annesi gerçekten utanç verici bir şey yapmadan önce. Kuş tüyleriyle bezeli, parlak ipekten patlıcan moru bir elbise giymesi yetmiyormuş gibi.

"Anne, Lord Ralston bana masaya kadar eşlik edecekti," dedi, en az onun kadar rahat yalan söylerken Ralston'la göz göze gelmekten kaçındı. "Sana bir şey getirmemizi ister misin?"

"Ah, hayır, teşekkür ederim." Kontes yelpazesini şöyle

bir salladı, sonra bir elini Ralston'un koluna koyarak gözlerinin içine baktı. "Lord Ralston, kız kardeşinizle tanışmayı dört gözle bekliyorum. Belki öğle yemeğinde bize katılır?" Bu bir soru değildi.

Ralston, Kontes'in destek teklifini zarif bir şekilde başını eğerek kabul etti. "Eminim Juliana buna çok memnun olacaktır, Leydi Allendale."

Callie'nin annesi başını onaylarcasına salladı. "Mükemmel."

Bununla birlikte Leydi Allendale diğer misafirlerle ilgilenmek için yanlarından ayrıldı, zavallı Mariana da peşindeydi. Ralston, Callie'ye kolunu uzattı.

Alaycı bir sesle, "Size masaya kadar eşlik etmekten büyük zevk duyarım Leydi Calpurnia," dedi.

Callie kendisine uzatılan kola girdi. "Bu yalan için özür dilerim."

"Gerek yok." Tekrar konuşmadan önce biraz yürüdüler. "Teşekkür ederim." Callie'nin ailesiyle iyi ilişkiler içerinde olmanın ve yemeğe davet edilmenin Juliana'nın kabulü için ne kadar önemli olduğunun farkına varmıştı.

Callie hemen cevap vermedi. Gecenin beklenmedik yönde gelişen olaylarını düşünüyordu. Elinin altındaki kolun sıcaklığının, onları yürüdükleri yol boyunca takip eden Londra'nın en asil, en şöhretlilerinin bakışlarının farkındaydı. Callie bu gecenin nasıl daha farklı gelişebileceğini düşünmeden edemiyordu.

Tereddütle, "Bana bu kadar çabuk teşekkür etmeyin lordum," diye başladı. "Ne de olsa, sizin de nazikçe belirttiğiniz gibi karşılığında ne isteyeceğimi söylemedim."

Ralston başını eğerek ona baktı. "Öyle. İsteğinizi şim-

di söyleseniz ve bu işi bitirsek güzel olurdu. Ancak böyle yapacağınızı sanmıyorum."

"Korkarım hayır. Gerçi size tuhaf bir sorum olacak. Tabii cevaplama lütfunda bulunursanız..."

"Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Callie yutkundu, cesaretini topladı ve sıradan çıkmasına uğraştığı bir sesle sordu. "Bana şehirde güzel bir meyhane önerebilir misiniz?"

Sorusunu ne üstü kapalı bir şekilde ne de incelikle sormuştu. Cevabı o kadar çok merak ediyordu ki, doğrudan soruvermişti.

Ralston'un hakkını vermek gerek, şaşırdıysa bile belli etmemişti. Hatta duraksamadan, önlerini kapatan çiftleri ustalıkla geçerek yoluna devam etmiş, Callie'ye attığı bir bakış dışında hiçbir belirti göstermemişti.

"Anladığımdan şüpheliyim. Meyhane mi dediniz?"

"Evet. İçkili bir mekân." Başıyla onayladı, daha fazla soru sormaması için Marki'ye gülümsedi.

"Ne için?"

Bu soruyu beklemeliydi. Hemen bir açıklama aradı. "Görüyorsunuz ya lordum..." Duraksadı, düşünüyordu. "Abim... Benedick?" Devam etmeden önce Ralston'un onaylamasını bekledi. "Şey... Benedick kendine yeni bir yer arıyordu ve... sizin bu konuda ona yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

"Yardımcı olabileceğime eminim. Önerebileceğim birkaç yer var. Kendisiyle konuşurum."

"Hayır!"

Bu coşkulu reddediş karşısında Marki bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

Hızla boğazını temizledi. "Hayır lordum." Duraksa-

dı, ilham perisinin yardımını bekliyordu. "Anlayacağınız üzere... Abim... Sizinle meyhaneler hakkında konuşmamı hoş karşılamayacaktır."

"Karşılamaması da gerekir."

"Elbette." Üzgün görünmeye çalıştı. "Yani, görüyorsunuz ya, uygun bir mekânın adını bana verirseniz... Bir beyefendi için uygun bir mekân, elbette... Ona bu öneriyi ben iletirim. Uygun bir zamanda."

Callie kendini bir şeyler uydurmaya o kadar kaptırmıştı ki, bir koridora geldiklerini fark etmemişti. Ralston onu balo salonunun uzak köşesindeki girintilerden birine getirmişti. Misafirleri arkalarında bırakmışlardı.

Marki dönüp onunla yüzleşerek konuştu. "Berbat bir yalancısınız."

Callie'nin gözleri büyüdü. Şaşkınlığı rol değildi. "Lordum?"

"Yalan söylüyorsunuz. Güzel bir masal uydurabilseydiniz, ki hiç başarılı olamadınız, niyetiniz gün gibi yüzünüzden okunuyor."

Callie cevap vermek için ağzını açtı ama aklına hiçbir şey gelmeyince geri kapadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu neden ya da kimin için sorduğunuzu bilmiyorum. Gerçekten tuhaf bir istek gibi görünüyor, özellikle de bir leydiden geldiği düşünülürse..." Callie konuşmak için ağzını açınca bir elini kaldırarak ona engel oldu. "Neyse ki, bu gece kendimi oldukça cömert hissediyorum... Ve sorunuza cevap vermeye karar verdim."

Callie kendine engel olamadı, gülümsedi. "Teşekkür ederim lordum."

"Bu kadar çabuk teşekkür etme."

Daha birkaç dakika önce kurduğu cümleyi tanıyınca gözleri kısıldı. "Ne istiyorsunuz?"

O an aklından Marki'nin isteyebileceği pek çok şey geçiyordu. Juliana'nın dersleriyle ilgili başka bir istek, Almack's'a giriş kartı, annesinden bir akşam yemeği daveti, belki de Rivington'un annesinden bir davet. Bunlara hazırlıklıydı. O an, bütün bunları maceralarına devam edebileceği güzel bir meyhane adı karşılığında vermeye hazırdı.

Ancak gülümsemesini beklemiyordu. Ralston günahkâr, kurnaz bir gülümsemeyle bakınca Callie titredi. İşte buna hiç hazırlıklı değildi. Bedenine bir sıcaklık yayıldı, kalbi hızla çapmaya başladı. Adamın beyaz dişlerinden, geniş ve yumuşak görünen dudaklarından, bir yanağında beliren gamzesinden gözlerini alamıyordu.

Hiç olmadığı kadar yakışıklıydı.

Ralston onun bu şaşkın halinden faydalandı, sırtı duvara çarpana dek üzerine gitti. Kalabalık görüş alanının biraz ötesinde olmasına rağmen bu küçük girinti sessizdi. Ralston muazzam bir kolonun ve büyük bir eğreltiotu demetinin arkasında kalan, onlara mahremiyet sağlayan bu girintiyi seçmişti.

Bütün sosyetenin birkaç adım ileride olmasını önemsemiyor gibiydi.

Callie gerildi.

Ralston uzandı, bir parmağını kolunda gezdirmeye başladı. Dokunduğu yerlerde ateşten bir iz bırakıyordu. Eldivenli elini tutarak avucunu yukarı bakacak şekilde çevirdi, bileğini ortaya çıkardı. Başparmağını oradaki hassas tende gezdirince Callie'nin nabzı hızlandı. Bütün dünyası bu tek ana, bu tek dokunuşa indirgenmişti. Tenle-

rinin dokunduğu yerden gözlerini ayıramıyordu. Adamın elinin sıcaklığı, başparmağının tenini okşayışı onu tüketiyor, akıl sağlığını tehlikeye atıyordu.

Orada ne kadar bu şekilde durduklarını bilmiyordu, sonra Ralston elini yukarı kaldırdı ve dudaklarını bileğine bastırdı. Callie, çıplak teninde hissettiği bu dokunuşla pek çok duygunun akma uğradı. Adamın dudaklarının yumuşaklığını hissedince gözleri kapandı. Dudakları hafifçe aralıktı, sıcak nemli nefesi tenine vuruyordu. Dişleri hafifçe oradaki hassas teni sıyırdı. Callie kendi iç çekişini duydu ve adamın diliyle tenini sakinleştirmesini izlemek için tam zamanında gözlerini açtı. Callie'nin dünyasını alt üst ederken, cesurca bakışlarıyla buluştu. Callie onu izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Ralston ona ne yaptığının tamamen farkındaydı.

Son kez öperek elini bıraktı. Callie'ye doğru eğilirken gözlerinin içine bakıyordu. Konuştuğunda sesi daha çok alnına yumuşakça çarpan bir nefes gibiydi.

"Kurt ve Kumru."

İlk başta Callie'nin kafası karıştı. Ne söyleyeceğini tam olarak bilmese de, bunu beklemiyordu. Sonra sözcükler Ralston'un onu çektiği şehvetli pusun derinliklerine ulaştı ve anladı. Gözleri büyüdü. O bir şey diyemeden Marki gitmişti. Callie biraz daha kalarak kendini toparlamaya çalıştı.

Beklentinin etkisiyle kıpkırmızı bir halde kolonun arkasından çıktığında Marki'nin balodan ayrıldığını keşfetti.

En azından meyhanenin adını vermişti.

Yedi

"Anne, bana yardım etmelisin." Nişan balosundan önce özenle topladığı uzun buklelerini çözen öfkeli hizmetçisini izlerken ses tonu yalvarır gibiydi.

Yaşlı kadın dudak bükerek, "Böyle bir şey yapmayacağım," dedi. "Anlaşılırsa işimi kaybederim. Bunun farkında mısın?"

"Böyle bir şeye asla izin vermeyeceğimi biliyorsun!" dedi Callie. "Ama bunu sensiz yapamam."

Anne aynadan Callie'nin gözlerine baktı. "O halde, yapamayacaksın Calliecik. Yakalanırsan ne olur bir düşün! İtibarını düşün!"

"Yakalanmayacağım!" Callie, Anne ile yüzleşmek için dönünce yarısı açık saçları savruldu. "Birincisi, herkes baloyla ilgilendiği için gittiğimi kimse fark etmeyecek. Sen de kılık değiştirmeme yardım edersen, yakalanma ihtimalim sıfır! Sadece bir gece Anne. Kimseler anlamadan hemen geri döneceğim." Callie duraksadı, ellerini önünde birleştirerek ekledi. "*Lütfen*. Ben de heyecanlı bir gece geçirmeyi hak etmiyor muyum?"

Yaşlı kadın, Callie'nin sözlerini düşünmek için duraksadı, sonra kabullenerek iç çekti. "Bu liste ikimizin de ölümüne sebep olacak."

Callie sırıttı. Kazanmıştı. "Mükemmel! Ah, Anne, teşekkür ederim!"

"Kont beni öldürmeye geldiğinde teşekkürden fazlasını yapman gerekecek."

"Tamamdır." Dönüp hizmetçisinin elbisesinin arkasındaki düğmelere ulaşmasını sağlarken gülümsemesini durduramıyordu.

Anne düğmeleri açmaya başlarken tekrar başını iki yana salladı, kendi kendine söyleniyordu. "Meyhane. Gecenin köründe. Sana yardım ettiğime göre delirmiş olmalıyım."

Callie coşkulu bir şekilde, "Hiç de bile," dedi. "Sen sadece iyi bir arkadaşsın. Pazar, pazartesi ve salıları izinli olması gereken iyi bir arkadaş."

Bu apaçık rüşvet teklifi karşısında hizmetçi homurdandı. "Hiç meyhanenin içini gördün mü?"

"Elbette hayır," dedi. "Hiç fırsatım olmadı ki."

Anne alaycı bir sesle, "Fırsat verilmemesinin bir sebebi var," dedi.

"Sen hiç meyhaneye gittin mi?"

Hizmetçi hızla onayladı. "Bir ya da iki içkili mekân görmüşlüğüm var. Tek umudum Ralston Markisi'nin düzgün müşterileri olan bir yer önermiş olması. O adamın itibarını lekeleyecek şeyler konusunda bu kadar yardımsever olması hoşuma gitmiyor Callie."

"Ralston'u suçlama Anne. Kurt ve Kumru'ya gidecek olanın ben olduğumu bilseydi, öneride bulunur muydu, bilmiyorum."

Anne kuşkulu bir ses çıkardı. "O halde Marki ahmağın teki olmalı Callie. Beyni olan herhangi biri senin yalan söylediğini anlardı."

Callie onu önemsemedi. "Her neyse, ben macera peşindeyim. Sence içkileri servis eden adam kırmızı yanaklı, bir ya da iki dişi eksik biri mi olacak? Yoksa çocuklarını beslemek ve giydirmek için paraya ihtiyacı olan, yorgun ama güzel bir kadın mı? Yorucu geçen günün stresini atmak için bir bardak bira içmeye gelen işçiler görecek miyim?"

Anne alaycı bir sesle konuştu. "Diğerlerini bilemem ama orada olacağına emin olduğum bir kişi var. O da bu gece hayal kırıklığına uğrayacağına inandığım fazla romantik bir leydi."

"Ah, Anne. Senin maceraperestliğin nerede?"

"Sanırım o dediğinden sende ikimize yetecek kadar var." Callie onu görmezden gelince sözlerine devam etti. "Bana bir konuda söz ver."

"Evet?"

"Herhangi bir şekilde rahatsız olursan hemen oradan ayrılacaksın. Belki de Michael'ı yanma vermeliyim," dedi. Allendale'lerin arabacılığını yapan oğlunu kastediyordu. "O seni güvende tutar."

Bu fikir Callie'nin paniklemesine neden oldu. Hizmetçiyle yüzleşmek için döndü. Düğmeleri açık elbisesini düşmesin diye göğsünde tutarken yüzünde endişe vardı. "Anne, senden başka hiç kimse bunu yaptığımı bilmemeli. Michael bile. Keşfedilme riskini alamam. Eminim, durumumu anlarsın."

Anne duraksadı, ne yapacağını düşünüyordu. Sonra sert bir hareketle başıyla onayladı. "Basit, kahverengi yün işi halleder. Yüzünü saklamak için de pelerine ihtiyacın olacak."

Callie genişçe gülümsedi. "Senin üstün kılık değiştirme becerilerine güvenebileceğimi biliyordum."

"Şey, kılık değiştirme hakkında fazla şey bilmem ama seni basit bir kız gibi giydirebilirim." Devam etmeden önce yakındaki paravanı işaret etti. "Gidip sana bir elbise bir de pelerin getireyim. Ben gelene kadar sen o elbiseyi çıkar."

"Şapkaya ihtiyacım olacak."

Anne iç geçirdi. "Dantel başlıklardan kurtulduğumuzu sanıyordum."

"Doğru. Ama bu gece kılık değiştirmem gerekiyor."

Anne somurtarak gitti, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. Kurduğu cümleler büyük ihtimalle sahibinin elinde uzun süredir acı çeken hizmetçilerin katlandığı çileler hakkındaydı.

Anne gidince Callie o gece daha önceki saatlerde balo için giydiği elbiseyi çıkardı. Konukların hâlâ Mariana ve Rivington'un mutlu gününü kutladıkları alt kattaki balo salonundan yukarıya hafif bir müzik sesi ulaşıyordu. Callie mavi, saten giysiden kurtulur kurtulmaz yavaşça müziğe göre sallanmaya başladı.

Bu, muhtemelen hayatının en güzel balosu olmuştu. Sebep sadece Ralston'la dans etmeleri değildi, -gerçi o valsin büyük etkisi olduğu yadsınamazdı- bütün sosyetenin burnunun dibinde, herkesin onları bulabilecekleri bir yerde Marki'yle yakınlaşması da değildi. Hayatında ilk kez, büyük bir güçle dolduğunu hissediyordu, sanki her şeyi yapabilecek gibiydi ve işte sebep buydu.

Özlemini çektiği tüm maceralar, elini uzatsa onun olacakmış gibiydi.

Bu güçlü his, neredeyse taşıyabileceğinden de fazla gelmişti. Ralston balodan ayrıldıktan hemen sonra o da yukarı çıkmıştı. Gizli konuşmaları Ralston'un verdiği meyhane ismiyle birleşince heyecanı katlanmış, cemiyetin ileri gelenleriyle ağırbaşlı sohbetler sürdürmesini imkânsız hale getirmişti. Bir yanda viskinin tadına bakmak, diğer yanda diğerlerinden hiçbir farkı olmayan sezon hakkında yorum yapmak. Ziyaret edilecek bir meyhane, yeni cesur Callie vardı.

Seçim belliydi elbette.

Bu, erken ayrıldığı ilk balo değildi. Onun yokluğunu fark edecek ya da önemseyecek birileri çıkacağından şüpheliydi. Bu gerçek maceraya yelken açmasını kolaylaştırıyordu. *Nihayet, süs bitkisi olmanın faydasını görebilmişti.*

Bu düşünceyle gülümsediği sırada kapının vuruluşu Anne'in geldiğini haber verdi. Hizmetçisi telaşla odaya daldı, kolları kahverengi yünle doluydu.

Heyecandan yerinde duramayan Callie ellerini çırptı, hizmetçisinden bir kaş çatış kazandı.

"Sanırım kahverengi yün görünce alkışlayan ilk kişisin."

"Belki de kahverengi yünün aslında ne anlama geldiğini bilen tek kişiyimdir."

"Neymiş anlamı?"

"Özgürlük."

Anlaşılan, Kurt ve Kumru popüler bir mekândı.

Callie meyhaneye gelmek için kiraladığı arabanın ca-

mından baktı. Merakla koltuğun kenarına tünemiş, burnunu arabanın camına yapıştırmıştı. Gün içinde Jermyn Caddesi'nden sayısız kez geçmişti ama geceleri tamamen farklı bir yere dönüştüğünden habersizdi. Dönüşüm gerçekten büyüleyiciydi.

Meyhanenin önünde pek çok insan vardı. Camdan vuran sarı ışığın altında duruyorlardı. Balo salonlarında çok tartışılan tüccar sınıfından insanlarla, kolalı boyunbağları takmış beyefendileri bir arada görmek Callie'yi şaşırttı.

Erkeklerin arasında az sayıda kadın da vardı. Bazıları koluna girdikleri beylerle, bazıları da kendi başlarına gelmişlerdi. Yanlarında şaperon bile olmayan bu kadınlar, Callie'yi endişelendirdi. Bir yanı buraya gelip böyle bir manzarayla karşılaşırsa arabacıya kendisini hemen eve geri götürmesini söylemeyi düşünüyordu.

Geri dönmek için geçerli bir sebebi oluşuna üzülse mi, sevinse mi bilemedi.

İç geçirdi, bıraktığı nefesle cam buğulandı. Eve geri dönebilir, Benedick'in çalışma odasında viski içebilirdi. Benedick ile birlikte. Ne de olsa, fikir ondan çıkmıştı. Allendale Malikânesi'nde kalır, böylece itibarını tehlikeye atmamış olurdu.

Ama evde macera yaşayamazdı. Callie bu düşünceyle irkildi. Eldivenli elinde tuttuğu kaliteli, kalın kâğıdı sıktı, şüphe içinde yayılırken kare sayfayı buruşturuyordu.

Anne'in yanında gelmesine izin vermeliydi. Yalnız başına macera yaşamak abartılıyordu.

Artık eve dönemezdi. Ralston'a meyhane ismini sorduktan, kılık değiştirdikten sonra olmazdı. Kalın, kahverengi yün elbisenin içinde huzursuzlukla kıpırdandı. İçine

giydiği keten iç gömleğine rağmen, elbise kaşındırıyordu. Pelerinin başlığını da kaldırınca, kimse meyhaneye giren, viski sipariş eden ve sessizce arkada oturan basit, genç kadını önemsemeyecekti. Anne'e yalvarıp meyhaneler hakkında bilgi de almıştı. Tamamen hazırlıklıydı. Tek yapması gereken arabadan çıkmaktı.

Ne yazık ki, bacakları onunla aynı fikirde değildi. İşbirliğine yanaşmıyorlardı.

Listeyi tamamlamak. Ya da tamamlamamak?

Kapı açıldı. Artık seçim şansı yoktu. Sürücü çileden çıkmış bir sesle konuştu. "Bayan? Kurt ve Kumru demiştiniz, değil mi?"

Listeyi avcunda biraz daha sıktı. "Evet."

"Geldik."

Başıyla onayladı. "Öyle." Adamın çıkışını kolaylaştırmak için yerleştirdiği merdivenden inerken teşekkür etti.

Bunu yapabilirdi. Cesaretini toplayarak caddeye adım atınca oğlak derisinden ayakkabısı pis bir su birikintisine girdi. İstemsizce hafif bir çığlık attı, sonra kuru yere atladı. Sürücü eğlenmişe benziyordu. Kendini beğenmiş bir gülümseme takınarak, "Bastığınız yere dikkat etmelisiniz bayan," dedi.

Callie kaşlarını çattı. "Tavsiye için teşekkür ederim bayım."

Adam başını eğdi ve ekledi. "Burada olmak istediğinize emin misiniz?"

Callie omuzlarını dikleştirdi. "Oldukça bayım."

"Peki o halde." Şapkasına dokundu, sürücü koltuğuna atladı ve atları harekete geçirerek bir sonraki müşterisini aramaya koyuldu.

Callie başlığını düzelterek meyhaneye döndü. Anlaşılan, listeyi tamamlayacaktı. Bastığı yerlere dikkat ederek dışarıdaki ilgisiz insanları aştı, kapıya ulaştı.

Callie'yi meyhaneye girer girmez gördü.

Abisinin yeni bir mekân aradığını söylerken Callie'nin yalan söylediği açıktı. Allendale Kontu'nun meyhanenin yolunu bulmak için kız kardeşinin yardımına ihtiyacı yoktu.

Bu da akla şu soruyu getiriyordu: Leydi Calpurnia Hartwell, ne amaçla bir meyhane arıyordu?

Ve gecenin yarısı *meyhanede* ne arıyordu? İtibarını hiç düşünmüyor muydu? Ailesinin itibarını? Peki ya *kız kardeşi* ne olacaktı? Tanrı aşkına, Juliana'nın geleceğini ona emanet etmişti. O ise meyhanelerde fink atıyordu. Başını belaya sokacağı belliydi.

Ralston elinde viskisiyle arkasına yaslandı, tüm dikkati kapının hemen içerisinde dikilen Callie'nin üzerindeydi. Callie aynı anda hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüş gibiydi. Meyhane ağzına kadar doluydu, içeridekiler sarhoşluğun çeşitli evrelerindeydiler. Ralston, St. James'teki en saygın yerlerden birini seçmişti. Onu Haymarket'e ya da Cheapside'a gönderebilir, kadına iyi bir ders verebilirdi ama burasının da onu şok etmeye yeteceğini düşünmüştü. Doğru tahmin etmişti.

Callie pelerinine daha sıkı sarındı, bakışları odada geziniyor, sakinliğini korumak için nereye bakacağını bilemiyordu. Kahkaha seslerinden ürkünce sesin kaynağına, sağındaki bir grup adamın oturduğu masaya doğru döndü.

Adamlar içki servis eden kadınlardan birini izliyorlardı. Kadın meşe ağacından yapılan masaya bira bardaklarını koyarken müşterilerine iri göğüslerinin bir manzarasını sunuyordu. Fazla cüretkâr bir adam, balıketli kadını okşamak için kucağına çekince Callie'nin gözleri büyüdü. Daha fazla izleyemeyerek gözlerini çevirdi, böylece daha da skandal sahneyi görmemiş oldu.

Ne yazık ki bakışları bu kez daha uyumlu bir çifti bulmuştu. Sağında, daha yakındaki bir masada derin dekolteli elbise giyen genç bir kadın, bir parmağını kadınsı bir edayla yanındaki beyefendinin çenesinde gezdiriyor, belli ki kendine arkadaş arıyordu. İkili birbirleriyle fısıldayarak konuşuyordu. Dudakları birbirine çok yakındı, tutkulu bir bakışmayı paylaşıyorlardı. Bu bakışlar tek bir şekilde sonlanabilirdi ve masum Leydi Calpurnia Hartwell bile bunun ne olduğunu biliyordu. İkili, Callie'nin nefesini hızla içeri çekişini fark etmedi. Callie kendini meyhanenin arka taraflarına zor attı, doğruca köşedeki karanlıklar içinde kalan masaya yönelmişti. Yani Ralston'un olduğu yere.

Ralston, aptal kadına bu kadar kızgın olmasaydı eğlenebilirdi.

Callie kalabalık mekânda ilerlerken kimseye dokunmamaya, kazara bile olsa diğer müşterilere değmemeye çalışıyordu. Gözüne kestirdiği masayla arasında duran insan denizi bunu epey zorlaştırıyordu. Sonunda masaya vardığında yanındaki insanlara bakmaktan kaçınarak oturdu, dışarıdan soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Arkası Ralston'a dönük bir şekilde oturmuştu ama Ralston kadını, basit yün pelerininin başlığı düştüğünde garsonu

beklerken kendini toparlayışını izleyebildi. Saçları tepesinde toplanmış, korkunç bir dantel başlığın içine sokulmuştu. Birkaç saç tutamı, başlıktan kurtulmayı başarmış ensesine dökülüyor, Ralston'un dikkatini hoş, düzgün boynuna çekiyordu.

Oradaki heyecanla kızarmış, pembe teni öpmek nasıl bir şey olurdu? Bu gece Allendale'lerin balosunda şüpheleri doğrulanmıştı. Leydi Calpurnia Hartwell istekli ve tutkulu bir kadındı. Verdiği tepkiler karşı konulamaz bir şekilde özgürdü. Genellikle birlikte olduğu kadınlardan öyle farklıydı ki. Ralston, ona diğer, daha özel bölgelerden dokunsa kadının nasıl tepki vereceğini merak etmekten kendini alıkoyamıyordu.

Burada ne arıyordu?

Her an keşfedilebilirdi. Buranın müşterileri Londra sosyetesiyle yakın ilişkiler içindelerdi. Kadın, St. James'teydi, Tanrı aşkına! Bu da yetmezmiş gibi içeri yalnız girmişti, korunmasızdı. Kötü biri tarafından keşfedilirse kendini hiç de hoş olmayan bir durumun içinde bulabilirdi. İki eliyle kare bir kâğıt tuttuğunu görebiliyordu. *Aşk mektubu olabilir miydi? Burada bir adamla mı görüşecekti?*

Yapabileceği tüm sorumsuzca şeylerin yanında bu, en düşüncesizce olanıydı. Siparişini almak için yanaşan kadını görünce parşömeni pelerininin cebine tıkıştırdı.

"Viski alayım lütfen."

Ralston doğru mu duymuştu? Callie bir meyhanenin karanlık köşesinde oturduğu yerden, bu Tanrı'nm cezası saatte, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi gayet sakin bir şekilde viski mi sipariş etmişti?

Bu kadın aklını mı kaçırmıştı?

Kesin olan bir şey vardı. Küçük Calpurnia Hartwell'i yanlış değerlendirmişti. Kesinlikle Juliana için uygun kişi *değildi*. Mükemmel karakterde bir kadın arıyordu, bunun yerine meyhanelerde sakince viski ısmarlayan Callie'yi bulmuştu.

Ancak...

Callie sakin değildi. Kadını dikkatle izlerken Ralston'un gözleri kısıldı. Kadın kaskatıydı. Omuzlarının hareketinden nefes alış verişinin düzensiz olduğunu görebiliyordu. Gergindi. Rahatsızdı. Yine de buradaydı, *neden*? Ona soracaktı. Kadınla yüzleşecekti. Ve Callie bundan hiç hoşlanmayacaktı.

İçkisi gelince ödemeyi yaptı, Ralston onun içki ücretinin üzerine cömert bir bahşiş eklediğini görmüştü. Servisi yapan kadın gidince Ralston öne eğilerek izlemeye başladı. Callie bardağı kaldırdı ve içindeki alkolden büyük bir yudum aldı. Yüzünü göremiyordu ama fiziksel tepkisini görebilmişti, Callie öksürüyordu. Başını iki yana salladığını da gördü, sanki tekrar içmeden önce kendine gelmeye çalışıyordu. Bu kez daha dikkatliydi ama başını eğip içkiyi incelemesine bakılırsa şüpheleri olduğu anlaşılıyordu. Daha önce hiç viski içmediği belliydi. Birkaç dakika daha inceledi, içse mi, içmese mi karar veremiyor gibiydi. Ralston merakını daha fazla gizleyemedi.

"Viski sipariş edersen böyle olur."

Callie neredeyse bardağı düşürüyordu. Ralston buna memnun oldu. Callie'nin korkması gerekiyordu zaten.

Callie hemen Ralston'a doğru döndü, Ralston da masasında ona katılmak için yerinden kalktı.

Hakkını vermek gerek, hızla toparlanıp bir cevap düşünebilecek kadar şaşkınlığını üzerinden atabilmişti. "Sanırım burada olacağınızı tahmin etmeliydim."

"Asil aileden gelen bir leydinin meyhane tavsiyesi sorması, pek rastlanan bir şey değil, bunu siz de kabul edersiniz."

"Sanırım değil." Bardağına baktı. "Sizi masanıza geri dönmeye ve beni hiç görmemiş gibi davranmaya ikna etmem mümkün müdür?"

"Ne yazık ki bu imkânsız. Sizi burada yalnız bırakamam. Kendinizi kolaylıkla uygunsuz bir durumun içinde bulabilirsiniz."

Callie güldü. "Böyle bir şey olmayacak lordum."

Ralston öne eğildi, kısık sesle devam etti. "Buraya yalnız geldiğiniz keşfedilirse ne olur biliyor musunuz? Bunun itibarınıza vereceği zararı gerçekten göremiyor musunuz?"

"Burada sizinle birlikteyken keşfedilirsem asıl büyük zararı o zaman alırım." Elini hafifçe sallayarak meyhanenin tamamını işaret etti. "Hem buraya yalnız gelen pek çok leydi var."

Ralston'un gözleri karardı. "Bu sözü edilen diğer 'leydi'lerin pek yalnız kalmaya niyetli olduklarını sanmıyorum."

Callie bu sözlerdeki anlamı hemen kavrayamadı, önce kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Birkaç saniye sonra durumu anladı. Yalnız oturan kadınlara, sonra tekrar Ralston'a baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. Ralston şüphelerini doğrularcasına başını salladı.

Callie'nin nefesi kesildi. "Ama -Ben..."

"Biliyorum."

"Ben asla-"

Ralston onaylarcasına başını eğdi. "O halde neden buradasınız?"

Callie, cevap vermeyeceğini düşündürecek kadar uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Kesin bilmeniz gerekiyorsa, buraya viski içmeye geldim," dedi.

Ralston tek kaşını kaldırdı. "Bağışlayın ama kulağa pek inandırıcı gelmiyor."

"Ama doğru!"

"Viski sevmediğinizi anlamak için usta bir dedektif olmaya gerek yok."

"Ama doğru!" diye tekrarladı Callie.

Ralston öfkeyle iç geçirdi ve arkasına yaslandı. İnanmıyormuş gibi, "Gerçekten mi," dedi.

"Evet!" Callie sinirlendi. "Neden inanması bu kadar zor?"

"İlk olarak, Allendale Malikânesi'ndeki viskiler size burada suyla karıştırıp verdiklerinden kat kat iyidir. Neden orada içmiyorsunuz?"

"Burada içmek istedim. Buranın ortamını seviyorum."

"İki saat kadar önce *buranın* varlığından bile haberdar değildiniz," diye belirtti.

Leydi sessizdi. Onun cevap vermeyeceğini anlayan Ralston devam etti. "İkincisi, buraya viski içmeye gelen biri olarak önünüzdeki viskiyi içmiyorsunuz."

Callie'nin gözlerinde meydan okuyan pırıltılar belirdi. "Size öyle gelmiş." Bu cümleyle birlikte bardağını kaldırdı, kadehiyle Ralston'u selamladı ve kehribar renkli sıvıdan büyük bir yudum aldı.

Hemen ardından öksürmeye başladı. Bir eliyle göğsünü tutarak görmeyen gözlerle bardağı masaya bıraktı. Kendini toparlaması birkaç dakikayı buldu. Kontrolünü geri kazandığında adamı, kendini beğenmiş bir ifadeyle aynı yerde otururken buldu.

Konuştuğunda sesi alaycıydı. "Zamanla alışılan bir tadı vardır."

Huysuz bir sesle, "Onu anladım," diye cevap verdi Callie. Sonra ekledi. "Sanırım boğazımda bir yangın var."

"Bu his bir süre sonra geçecek." Duraksadı, sonra ekledi. "Küçük yudumlar alman daha iyi olur."

Callie alaycı bir sesle, "Teşekkür ederim lordum. Bu benim aklıma gelmemişti," dedi.

"Burada ne arıyorsunuz?" Tatlı bir şekilde dile getirilen bu sözler, adamın mavi gözlerindeki meraklı bakışlarla uyuşuyordu.

"Size söyledim." Callie bardağından küçük bir yudum aldı, sonra yüzünü buruşturdu.

Ralston tekrar iç geçirdi, bakışlarını kadının üzerinden ayırmamıştı. "Doğruyu söylüyorsanız, düşündüğümden daha umursamaz olmalısınız. Bu gece itibarınızı büyük tehlikeye attınız."

"Kılık değiştirdim."

"Pek başarılı olamamışsınız."

Elini gergince başlığına götürdü. "Kimse beni tanımadı."

"Ben tamdım."

"Siz farklısınız."

Ralston duraksadı, kadını izliyordu. "Haklısınız. Ben farklıyım. Böyle bir ortamda yalnız bir kadının rastlaya-

cağı çoğu adamın aksine, ben sizin onurunuzu korumak niyetindeyim."

"Teşekkür ederim Lord Ralston." Kaşlarını çatmıştı. "Ama benim sizin korumanıza ihtiyacım yok."

"İhtiyacınız var gibi görünüyor. Kız kardeşimin adının, ailenizin adıyla birlikte anılacağını hatırlatmama gerek var mı? Kendinizinkiyle birlikte onun itibarını ve başarı şansını da tehlikeye atıyorsunuz."

Viski etkisini göstermiş, Callie'ye cesaret vermişti. "Benim itibarım hakkında endişeleniyorsanız, kız kardeşinize başka bir hami bulmanızı öneririm."

Ralston'un gözleri kısıldı. "Hayır Leydi Calpurnia. Bir anlaşma yaptık. Sizi istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü kız kardeşim size güveniyor ve arkadaşlığınızdan keyif alıyor. Tekrar başa dönmeye ve başka birini aramaya vaktim yok."

Kadın garson geri döndü. Ralston'a yakın durarak iri göğüslerinin manzarasını sunacak kadar eğildi. "Bu gece başka bir şeye ihtiyacınız var mı lordum?"

Ralston kayıtsız bir gülümsemeyle, "Bu gecelik bu kadar," dedi. Kadının aşikâr daveti karşısında Callie'nin şok olduğunu görebiliyordu.

"Sizi rahatlatacak başka şeyler deneyebilirim."

Callie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ralston günahkâr bir sesle, "Eminim yapabilirsin," dedi. Beş şilin çıkarıp yavaşça garsonun avcuna kaydırdı. "Teşekkür ederim."

Callie hızla nefes aldı. Ses tonu buz gibiydi. "Nasıl davranmam gerektiğinin söylenmesinden bıktım. Sanki

kendi aklım yokmuş gibi. Özellikle de sizin gibi birinden davranış öğrenecek değilim."

Ralston masumca, "Ne demek istediğinizi anlayamadım?" dedi.

"Kadının cömertçe sergilediği şeyi fark etmediğinizi söylemeyin bana."

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Neyi?"

Callie kızmış gibi bir ses çıkardı. "Siz, bayım, uslanmazsınız."

"Çok doğru. Benim itibarımın kurtarılamayacağı konusunda hemfikir olduğumuza göre sizinkine dönelim." Cevap vermesini beklemedi. "İtibarınızı tehlikeye atacak durumlardan uzak duracaksınız Leydi Calpurnia. En azından Juliana'nm takdimi yapılana kadar. Bu da, yanınızda şaperon olmadan içki içilen bir yere gelemeyeceğiniz anlamına geliyor. Hayır, yanlış oldu. İçki içilen herhangi bir yere adımınızı atmayacaksınız. Aslında gece vakti evden çıkmayı bırakırsanız, mükemmel olur."

"Elbette lordum." Bu cesareti içtiği viskiden geliyordu. "Peki, bizzat kendi evimde bana uygunsuzca yanaşan adamlara karşı ne yapmamı önerirsiniz?"

Bu arsız sözler Ralston'u şaşırttı. Utanmış göründü. "Muhteşem bir noktaya değindiniz. Lütfen özrümü-"

"Özür dilemeye kalkışmayın bile." Adamın sözünü kestiği sırada sesi titriyordu. "Ben çocuk değilim. Davranışlarımı kendim kontrol ederim. Ne sizden ne de başka birinden emir alırım. Ve asla-"

Sustu. *Asla özür dilemeyin. Öpüşmemizden pişman olduğunuzu söylemenize asla dayanamam.*

Elbette kalbinde gerçeği biliyordu. Adamın onu o gi-

rintiye çekme sebebi belki üstünlüğünü kanıtlamak, belki oyalanmak içindi. Asla romantik bir sebepten değildi. Ama bir sebepten, Callie hayatında ilk kez peşinden koşulduğunu hissetmişti. Ve adamın bunu özür dileyerek bozmasına izin vermeyecekti.

Sessizlikte Callie viskisini bitirdi. Ralston haklıydı. İçtikçe alışılan bir tadı vardı. Bardağı masaya bıraktığında bir damla içkinin kıvrılarak kaydığını, dibe doğru yol aldığını gördü. Marki'nin bir şey demesini beklerken bardağın dışından parmağıyla damlayı takip etti.

Ralston bir şey demeyince, aniden aşırı küçük gelmeye başlayan mekândan kaçmak istedi. "Gecenizi mahvettiğim için üzgünüm lordum. İçkimi içtiğime göre ben artık gideyim."

Ayağa kalktı, başlığını taktı ve pelerinine sarındı. Ralston da onunla birlikte kalktı. Pelerinini üzerine geçirdi. Şapkasını ve bastonunu aldı. Callie doğrudan adamın gözlerine bakarak konuştu. "Şaperona ihtiyacım yok."

"Size evinize kadar eşlik etmezsem nasıl bir beyefendi olurum leydim?" Son sözcüğü vurgulamıştı, Callie'ye konumunu hatırlatır gibi bir hali vardı.

Callie onunla tartışmadı. Güzel olasılıklarla dolu olması gereken bir geceyi mahvetmesine izin vermeyecekti. Ne de olsa listesindeki bir başka maddeyi çizmeyi başarmıştı. Bu yüzden bir şey söylemek yerine döndü ve kalabalık meyhanenin arka köşesinden kapıya kadar olan uzun yolu kat etmeye başladı. Amacı adamdan önce meyhaneden çıkabilmekti. Sokağa önce ulaşırsa, hemen bir araba kiralayıp Marki'yi ve bu berbat karşılaşmayı arkasında bırakabilirdi. Ne yazık ki bu kez, kalabalıktan öyle

kolay geçemedi. İtilip kakıldı, dengesini koruyamıyordu. Düşünceleri de bulanıktı. İçtiği az miktar viskinin onu böyle etkilemesi mümkün müydü?

Meyhaneden çıkarak serin bahar havasına adımını attı. Sokakta yürürken ve araba ararken başı dönüyordu. Ralston'un arabacısına haber gönderdiğinin farkındaydı. *Harika*, diye düşündü. *Belki de beni yalnız bırakmaya karar vermiştir.* Bu düşünceyle birlikte gelen hayal kırıklığını görmezden gelerek yola indi ve araba var mı diye etrafına bakındı. Meyhaneye girmeden önce bastığı su birikintisini son anda hatırladı. Çamura basmayıp adımını büyütmek isterken dengesini kaybetti ve kaldırıma doğru düştü. Ellerini öne uzatarak darbeyi bekledi.

Ama darbe hiç gelmedi.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken kendini döndürülmüş ve sert, sıcak bir şeye bastırılmış olarak buldu. Ralston'un "sinir bozucu kadın" diye homurdandığını duydu. Bedenine dolanan çelik kollar onu havaya kaldırınca çığlık attı, adamın göğsüne yapıştırılmıştı. Oldukça geniş, bir o kadar sert göğsüne. Pelerininin başlığı geriye düştü ve kendini öfkeli mavi gözlere bakarken buldu. Marki'nin dudakları onunkilerin sadece birkaç santim ötesindeydi. *Ah o nefis dudaklar.* Aptalca düşüncelerine bir son vermek için kafasını salladı.

"Kendinizi öldürebilirdiniz," dedi Ralston. Sesinde Callie'nin tam anlamlandıramadığı bir duygu gizliydi. *Öfke gibi*, diye düşündü.

"Ölmem söz konusu bile değildi," dedi Callie. Konuştuğu anda sözcüklerin adamın sinirini yatıştırmayacağını biliyordu.

"Yola düşebilirdiniz, geçen bir araba tarafından ezilebilirdiniz. Bence 'ölmeniz' gayet olasıydı."

Callie cevap vermek için ağzını açtı ama Marki onu tutuşunu değiştirince dikkati dağıldı. Callie'yi arabasının açık kapısının önündeki kaldırıma bıraktı ve arabanın içini işaret etti. Söylediği tek sözcük itiraz kabul etmiyordu. "İçeri."

Callie, Marki'nin uzattığı eli tutarak arabaya adım attı ve kendini koltuğa bıraktı. Birkaç tutam saçının topuzundan çıktığını, yanağına değdiğini hissedince başlığını kontrol etmek için bir elini kaldırdı, başlığını düşürdüğünü anladı. Ralston arabaya binerken, "Bekle!" dedi. Marki durdu, ona sorarcasına baktı. "Başlığım. Düşmüş."

Ralston bu sözler üzerine arabaya bindi ve Callie'nin yanma oturdu. Arabacıya kapıyı kapaması için başını salladı. Eldivenlerini ve şapkasını çıkarıp karşı koltuğa atarken, arabanın tavanına vurarak arabacıya harekete geçmesi için işaret verirken Callie şaşkınlık içinde onu izliyordu.

"Beni duymadınız mı?" diye sordu.

"Duydum."

"Başlığım-" diye başladı Callie.

Sözünü keserek, "Duydum," diye tekrar etti Ralston.

"Ama aramak için-"

"Evet."

"Neden?"

"Başlığınızı kaybetmeniz pek büyük bir kayıp sayılmaz. Onu düşürdüğünüz için şükretmelisiniz. Öyle berbat bir şeyi takmak için fazla gençsiniz."

Kızarak, "Onu seviyordum," dedi Callie.

"Hiç sanmıyorum."

Callie ona arkasını dönerek pencereden geçtikleri sokaklara bakmaya başladı. Adam elbette haklıydı. Callie, dantel başlıklardan ve onların temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu. Üztelik henüz bir tanesini yakmamış mıydı? Yüzünde oluşan minik gülümsemeyi saklayamadı. Peki. Ondan kurtulduğu için seviniyordu.

Ama Ralston'un bunu bilmesine izin verecek değildi.

Sakin bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi. Sözleri arabanın sessizliğinde yankı yaptı. Adamdan cevap gelmeyince ekledi. "Beni kurtardığınız için."

Ralston pek anlaşılmayan bir şeyler homurdandı. Belli ki ona hâlâ kızgındı. *Öyle olsun.*

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından yeniden denedi. Sözleriyle adama zeytin dalı uzatıyordu. "Juliana'nın takdimini dört gözle bekliyorum lordum. En içten dileklerimle bir aşk evliliği yapmasını diliyorum."

"Umuyorum böyle bir şey gerçekleşmez."

Callie şaşkınlıkla adama baktı. "Anlayamadım?"

"Aşk, Ralston ailesine iyi gelmiyor. Dilerim böyle lanetli bir şey hiçbirimizi bulmaz."

"Eminim buna inanmıyorsunuzdur."

Marki duygusuz bir sesle yanıtladı. "Neden inanmayayım? Annem arkasında kırık kalpler bırakarak Avrupa Kıtası'nı dolaştı. İki eşini ve üç çocuğunu terk etti, hepsini de sevdiğini iddia ediyordu. Siz gelmiş, kız kardeşimin cemiyetteki başarısının aşk evliliğiyle ölçülebileceğini ima ediyorsunuz. Hayır. Juliana karakter sahibi ve nazik bir adamla evlenirse başarıya ulaşmış olur. Bu iki özellik aşktan daha değerlidir."

Başka bir yerde, başka bir zamanda olsalar, Callie konuşmalarını burada bırakırdı. Belki viskiden, belki de maceranın kendisinden, koltuğunda dönerek Marki'yle yüz yüze geldi. "Lordum... Aşka inanmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Ralston kayıtsızlıkla, "Aşk, sonuçlarını düşünmeden hareket etmek için kullanılan bir bahanedir," dedi. "Acı ve dertten başka bir şeye sebep olduğuna hiç şahit olmadım. Bu da gösteriyor ki, yarardan çok zararı var."

"Size katılmıyorum."

"Hiç şaşırmadım," dedi Ralston dürüstçe. "Durun, tahmin edeyim. Shakespeare'in, Marlowe'un, o sefil Lord Byron'un ve diğerlerinin şiirsel saçmalıklarındaki aşkın varlığına inanıyorsunuz."

"Bunu böyle küçümseyerek söylemek zorunda değildiniz."

"Bağışlayın." Bir elini havada salladı, loş ışıkta doğrudan Callie'ye baktı. "Lütfen, devam edin. Beni gerçek aşk hakkında bilgilendirin."

Callie aniden gerildi. Marki akademik seviyede tartışmaya hazır görünüyordu ama aşk kişisel bir şeydi ve herkesin aşka bakış açısı farklıydı. Callie bilimsel bir tarz denedi. "Aşkın şiirlerde anlatıldığı kadar mükemmel olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmem ama aşk evliliklerine inanıyorum. İnanmam da gerekir. Ben bir aşk çocuğuyum. Ve bu yeterli bir kanıt sayılmazsa, bu gecenin ikna edici olabileceğini düşünüyorum. Kız kardeşimin ve Rivington'un gözleri birbirlerinden başkasını görmüyordu."

"Tutku, aşk değildir."

"Onların arasındaki şeyin sadece basit bir tutku olduğuna inanmıyorum."

Sözleri sessizlikle karşılandı. Ralston uzun bir süre onu dikkatle izledikledikten sonra yaklaştı, Callie'den sadece birkaç santim ötede durdu. "Tutku basit bir şey değildir."

"Yine de-" Durdu, ne diyeceğini unutmuştu. Ralston öyle yakındı ki.

"Tutkunun ne kadar karmaşık bir şey olabileceğini göstereyim mi?" Ralston'un sesi derindi, kedife gibi, baştan çıkarmanın ses bulmuş haliydi. Dudakları neredeyse Callie'nin dudaklarındaydı. Konuştuğunda hafifçe onunkilere değiyordu.

Ralston cevap vermesini bekledi. Callie ona dokunmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Konuşmayı denedi ama sözcükler bir türlü çıkmadı. Düşüncelerini sözlere dökemiyordu. Adam onun bütün düşüncelerini ele geçirmişti. Aralarındaki ufak mesafeyi kapamaktan başka bir şey elinden gelmedi.

Dudakları birbirine değdiği anda Ralston kontrolü devraldı. Kollarını Callie'ye dolayarak daha rahat erişim için onu kucağına çekti. Öpücük, ilk öpücüklerinden oldukça farklıydı, daha sert, daha yoğundu. Ölçülü değildi. Bu öpücükte ilkel bir şeyler vardı. Ralston'un eli kadının boynundan tırmanıp çenesini kavradığında, dudaklarını daha uygun bir açıya getirmek için başını yana eğdiğinde Callie inledi. Adamın dudakları onunkilerle oynuyordu. Dilini dudaklarının arasında gezidirdi, sonra başını kaldırıp Callie'nin yarı kapalı gözlerine baktı. Hafif bir gülümseme dudaklarını şekillendirdi.

Dudakları dudaklarındayken Ralston, "Öyle tutkulu

ki..." diye fısıldadı. Parmaklarını Callie'nin saçlarına geçirip tokaları savurdu ve saçlarını saldı. "Öyle istekli ki. Benim için aç."

Sonra kadının ağzını alev alev yakan bir öpücükle esir aldı. Callie dudaklarını araladı, her bir dokunuşta, okşayışta adama uydu. Uzun, yavaş, sarhoş edici öpücüklerin esiri oldu. Tek düşünebildiği adama daha yakın olması gerektiğiydi. Ralston pelerinini açar, ellerini göğüslerine götürür, dolgun tenini avuçlarken kollarını adamın boynuna doladı. Ralston başparmaklarını Callie'nin emanet elbisenin yün kumaşının altında sertleşen göğüs uçlarında gezidirince nefesi kesildi ve dudaklarını ondan ayırdı. Böylece adamın dudaklarını, boynunda gezdirebilmesi ve diliyle omzunu okşayabilmesi için serbest bırakmış oldu. Ralston bu hassas noktada dişlerini de kullanınca Callie zevk dalgasıyla sarsıldı. Omzunda Ralston'un dudaklarının kıvrılışını hissedince iç geçirdi. Tam o sırada sert yün elbisenin üst kısmı açıldı ve göğüsleri adamın ellerine döküldü.

Callie kızışan teninde soğuk havayı hissedince gözlerini açtı ve adamın yakıcı bakışlarıyla karşı karşıya geldi. Sonra Ralston çıplak göğüslerine bakmak için hafifçe geri çekildi. Sokaktan gelen titrek ışığın altında teni parlıyordu ve Ralston bir elini üzerine koyduğunda kendi solgun teniyle tam bir tezat oluşturan esmer parmaklardan gözlerini alamadı. Bu görüntü Callie'nin hayal ettiği her şeyden daha erotikti. Ralston başparmağını çıplak göğüs ucuna sürterken, nazikçe ucunun etrafında daire çizerken ve göğüs ucu sertleşirken genç kadın izledi.

Bu his karşısında adamın kucağında kıpırdandı. Kalça-

sı, adamın sert uzunluğuna baskı yapınca Ralston inledi. Callie kadınsı gücünü keşfetmişti, hareketi tekrarladı. Bu kez kasten adama sürtünüyordu. Ralston zorlukla nefes alıyordu. Sert bir tutuşla Callie'yi durdurdu, bakışları buluştu. Konuştuğunda sesi boğuktu. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun cadı. Ve ben zorlu bir rakibim."

Callie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ralston ağzını göğsüne yerleştirdiğinde nefesini tutma sırası ona geçmişti. Büzülmüş göğüs ucunun etrafında Ralston dilini gezdirdi, sonra dudaklarıyla tamamını içine aldı ve göğüs ucunu nazikçe emdi. Callie çığlık atana, elleriyle saçlarını çekene dek ağzı ve dişleriyle üzerinde çalıştı.

Ralston başını kaldırdı, göğüs ucuna üfledi. Callie'ye dokunuşların en hafifiyle sataşıyordu. "Ralston." İsmi dudaklarında bir yalvarış, bir duaydı.

"Evet?"

"Durma." Callie karanlığa doğru fısıldıyordu. "Lütfen."

Ralston'un dudaklarında günahkâr bir gülümseme belirince bembeyaz dişleri göründü. Başını iki yana salladı, isteğinden büyülenmiş bir halde kadını izliyordu. "Öyle cesursun ki. Tam olarak ne istediğini biliyorsun, daha önce hiç sahip olmamana rağmen."

Callie tekrar, "Ralston," dedi. Kucağında kıvranıyordu. Sesinde hüsran vardı. "Lütfen."

Ralston onu öptü. Kadının, dokunuşlarına verdiği içten karşılıklar konusunda hissettiği memnuniyeti göz ardı edemiyordu. Böylesine içten bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar zaman olmuştu? Kadının şevkinin, heyecanının bağımlısı olabilirdi. Sert öpücüğü bitirerek onu ödüllen-

dirmek için geri çekildi. "Zevkle leydim," dedi ve dudaklarını diğer göğsüne götürdü. Callie ismini haykırdı. Ses karanlıkta yankılandı, Ralston'un en mahrem bölgesine zevk sarsıntıları gönderdi.

Ralston onu istiyordu. Burada, arabada. Kendini kadının içine gömmek ve ona tutkunun nasıl olabileceğini göstermek istiyordu.

Bu düşünce onu şok etti. Başını kadının göğsünden kaldırıp dikkatini pencereden görünen sokağa çevirdi. Yüksek sesle küfretti. Bu arabada sahip olabileceği türden bir kadın değildi. Kucağındaki kadın Calpurnia Harwell'di. Allendale Kontu'nun kız kardeşi. Yarı çıplaktı ve Allendale Malikânesi'ne varmak üzereydiler. Ralston kontrolü nasıl kaybetmişti?

Kadının üstünü başını düzeltmeye koyuldu. Callie şaşkına dönmüş bir halde kucağında oturup büyük gözlerinde sorgulayan bakışlarla ona bakarken elbisesinin üst kısmını düzeltti. "Neredeyse Allendale Malikânesi'ne geldik."

Bu sözler Callie'yi harekete geçirdi. Kucağından atladı, karşı koltuğa geçti ve elbisesinin üstünü çekti. Eldivenleri işi imkânsız hale getiriyordu, bu yüzden onları neredeyse yırtarak çıkardı ve dantel ipleri bağlamak için ellerini kullandı. Saçlarını eski haline getirebilmek için arabanın zeminine dağılan saç tokalarını toplamak üzere yere eğildi. Ralston onu izliyor, göğüslerinin yün elbiseye yaptığı baskıyı görmezden gelmeye çalışıyordu. Saçlarını toplamasına engel olmak istiyordu ama bu isteğe karşı koydu. Bunun yerine eğilerek birkaç tokayı yerden aldı ve ona uzattı.

Callie tokaları ondan alırken parmakları avcuna sürtündü ve aralarındaki ateş yeniden canlandı. Sakin bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi, kızarmıştı. Boştaki saç tutamlarını da topuzuna tutturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

Ralston'un keşfettiği tutkulu kadın gitmiş, yerine ciddi ve terbiyeli Leydi Calpurnia gelmişti. Ralston arkasına yaslandı ve araba tam Allendale Malikânesi'nin önünde durana dek onu izledi.

"Arabacım seni kapma kadar bıraksın mı?" diye sordu. "Yoksa eve gizlice girmeyi mi planlıyorsun?"

Callie küçük bir gülümseme sundu. "Öyle yapmayı planlıyorum lordum."

"Ah, demek 'lordum'a geri döndük."

Callie cevap vermedi, bunun yerine utangaç bir edayla başını eğdi. Arabanın karanlığında göremiyordu ama kızardığından emindi.

"Seni kapıya kadar geçirmek isterim."

"Buna gerek yok."

"Yine de-"

Araya girdi. "Yalnız gitmem daha iyi. Birlikte görünürsek..." Sözünü bitirmesine gerek yoktu. Ralston başıyla onaylayarak kapıyı açtı ve inmesine yardımcı olmak için elini uzattı.

Leydi karanlık kapıdan eve güvenle girene dek hareket etmeden bekledi. Sonra arabaya bindi. Sertçe tavana vurarak arabacıya devam etmesi için işaret verdi.

Sekiz

Callie, Allendale Malikânesi'ne ait büyük, meşe kapıyı yumuşak bir tık sesiyle kapattı. Rahatlamayla nefesini vererek sırtını soğuk ahşaba dayadı. Anahtarını Anne'in pelerinin gizli cebine koydu ve elini boğazına götürdü. Deli gibi atan nabzını yatıştırmayı umuyordu.

Geniş mermer giriş salonu karanlık ve sessizdi. Balo saatler önce bitmişti ve temizliği bitiren hizmetçiler odalarına çekilmiş, Callie'yi sessizlikte düşünceleriyle baş başa bırakmışlardı. O gece bir macera yaşamak istemişti... Yaşamıştı da!

Kıkırdadı, sesi durdurmak için bir eli ağzına gitti. Kendini şaşırtmıştı. Onun yaşındaki leydiler kıkırdamazdı... Ama bir sebepten bu, o gece için uygun bir şeymiş gibi geliyordu... Ne de olsa heyecan dolu bir gecenin ardından eve gizlice giriyordu. Bir başka kıkırtının boğazından yükseldiğini hissetti ve kendini tuttu. Fark edilmeden önce yukarı çıkması ve yatağına girmesi gerekiyordu. Bu gece yaptıklarını gizli tutmak için çok uğraşmıştı, görülmemeliydi. Buna izin veremezdi.

Mermer girişten geniş merdivene doğru ilerliyordu. Oraya varabilirse görülmekten kurtulacaktı. Karanlık-

ta yolunu bulabilmek için elini uzatmış, maun tırabzana ulaşmayı bekliyordu. Tam ayağını ilk basamağa atmıştı ki, arkasında bir kapı gıcırdayarak açıldı ve mum ışığı yüzünü aydınlattı. Nefesini tutarak açılan kütüphane kapısına döndü ve abisinin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Açıklayabilir-"

"Hangi cehennemdeydin?" Sesinden hem şaşkınlık hem de öfke okunuyordu.

Callie duraksadı. Adım atarken öylece kalmış, bir kaçış yolu düşünüyordu. Evi terk etmeyi ve bir daha dönmemeyi düşünmüyorsa, pek fazla seçim şansı kalmıyordu.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, "Serada olduğumu söylesem, sanırım bana inanmazsın?"

Benedick alaycı bir sesle, "Hiç şansın yok," dedi.

"Oturma odasındaydım desem? Gelen mektuplara cevap yazıyordum?"

"Deneme bile."

"Peki ya limonluk?"

"Kardeşim-" Benedick kolunu açık kütüphane kapısından içeriye uzatırken sesinde uyarı vardı. "Bana katılır mısın acaba?"

Yenilgiyi kabullenen Callie iç geçirdi ve abisine doğru zorla yürüdü. Benedick kapı pervazına yaslanmıştı. Callie sıcak kütüphaneye girmek için onun kolunun altından eğilerek geçmek zorunda kaldı. İki şöminenin ve bir düzineden fazla mumun yandığını görünce kendi kendine, "Gören de bu kadar ışığın dışarıdan fark edileceğini düşünür," dedi.

Benedick kapıyı kapatırken yine alaycı bir sesle, "Düşünür, doğru," dedi. Kapının kapanma sesini duyunca Callie abisine döndü.

Kız kardeşini güzelce aydınlatılmış odada görmek, Benedick'in öfkesini yumuşatmadı. "Yüce Tanrım! Ne giyiyorsun böyle be?"

"Annem bir leydinin huzurunda böyle bir dil kullanmanı onaylamazdı Benedick."

Abisi dikkatinin dağılmasına göz yummadı. "Birincisi, şu an yanımızda olsaydı bizzat annemizin böyle bir dil kullanacağına eminim. İkincisi, şu durum göz önüne alındığında bir leydiye uygun davranışlar sergilediğin söylenemez Callie. Bu gece nerede olduğuna dair bir açıklama yapmak ister misin?"

"Bu gece nişan balosundaydım," diye kaçamak bir cevap verdi.

"Sabrım tükeniyor." Koyu kahverengi gözlerinde şimşekler çaktı. "Nişan balosundan sonra. Daha da açık olmama izin ver, şu üzerindeki şeyle-"elbisesinin işaret etmek için bir kolunu salladı, "-kılık değiştirerek, ki yapmaya çalıştığın şeyin bu olduğunu zannediyorum, nereye gittin? Hem böyle berbat bir şeyi nereden buldun?"

"Ödünç aldım."

"Kimden?"

"Sana söyleyemem."

Bir elini havaya kaldırdı. "Anne'den, elbette. Bu davranışını cesaretlendirdiği için onu kovmalıyım."

"Büyük ihtimalle. Ama kovmazsın."

Gözlerinde uyarıcı bakışlar belirdi. "Ben olsam sabrımı sınamazdım Calpurnia. Şimdi bir cevap istiyorum. Nereye gittin?"

"Dışarı."

Benedick tekrar etti. "Dışarı."

Callie başını sallayarak, "Evet," dedi. "Dışarı çıktım."

"Dışarıda nereye gittin Calpurnia?"

Callie mağrur bir tavırla, "Gerçekten Benedick," dedi. "Bu kadarı biraz fazla. Ben senin gittiğin yerleri sorguluyor muyum?"

"Callie-" Uyarı açıktı.

Callie tekrar iç geçirdi, çıkış yolu olmadığını anlamıştı. "Ah, tamam. Gizlice kaçtım. Şeye gittim, şey..." Durdu. Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu.

"Nereye?"

"Söyleyemem," diye fısıldadı.

Benedick'in gözleri kısıldı, sabrı tükenmişti. "Dene bakalım."

Callie derin bir nefes aldı. "Meyhaneye gittim."

"Ne yaptım dedin?" Bu sözleri neredeyse kükreyerek söylemişti.

"Hişşt! Benedick! Tüm evi başımıza toplayacaksın!"

"Öyle de yapmam gerekir!" Sesini deliye dönmüş bir fısıltıya indirdi. "Bana yanlış anladığımı söyle. Az önce meyhaneye gittim mi dedin?"

"Hişşt! Evet!"

"Kiminle?"

"Kendi başıma!"

"Kendi-" Durdu, küfretmeden önce bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne için?"

"İçki içmek için elbette," dedi, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi.

Benedick yavaşça, "Elbette," diye tekrar etti, şoktaydı. "Delirdin mi?"

"Sanmıyorum."

"Seni tanıyan oldu mu?" Sessiz kalınca abisi daha da sinirlendi. "Callie. Seni tanıyan birileri oldu mu?"

"Önemli biri olmadı."

Benedick dondu, kız kardeşini bakışlarıyla yerine mıhladı. "Kim?"

Callie çareyi kaçamak cevap vermekte buldu. "Çok önemli biri değil. Şu kadarını söyleyeyim, bir problem olmayacak."

"Calpurnia."

"Peki. Ralston beni gördü. O da oradaydı."

Benedick brokar koltuğa çöktü. "Güzel Tanrım."

Callie de onu takip etti, karşısındaki koltuğa geçti. "Şey, aslında o kadar da şaşılacak bir şey yok, ne de olsa gittiğim meyhaneyi bana öneren oydu," dedi. Abisini yatıştırmaya çalışıyordu ki, sözlerinin yarardan çok zarara neden olduğunu Benedick'in gözleri büyüyünce anladı.

"Ralston sana bir *meyhane* mi önerdi?"

"Şey, dürüst olmak gerekirse, ona ben sordum."

"Ah, tamam. Bu her şeyi değiştirir."

"Alay etmene gerek yok Benedick." dedi sertçe. "Sana yakışmıyor."

"Ama evlenmemiş bir leydinin, bir kont kızının, Londra'nın en ünlü çapkınına meyhane sorması gayet normal. Bu, elbette, sana yakışıyor."

"Şimdi sen böyle söyleyince... Kulağa nasıl geldiğini anladım, şüpheli duruyor."

"Kulağa nasıl geldiğini anladın, öyle mi?" Tekrar bir elini saçında gezdirdi. "Aklın neredeydi? Ne düşünüyordun? Ya da *o* ne düşünüyordu?" Durdu. "Tanrım! Callie. Uygunsuz bir şey mi yaptı? Onu mahvedeceğim!"

"Hayır!" diye haykırdı Callie. "Hayır! Ona yaklaşan bendim!"

"Meyhane ismi sormak için."

"Evet."

"Sana isim vermemeliydi."

"Senin için sorduğumu sanıyordu."

"Benim için mi?" Abisinin sesinde şaşkınlık ve kafa karışıklığı vardı.

"Evet. Kendim için soramazdım, değil mi?"

"Elbette hayır." Benedick ona delirmiş gibi bakıyordu. "Neden burada içmedin? Neden meyhaneye gitmen gerekiyordu?"

"Şey, bir kere," diye başladı. "Burada içmek macera sayılmazdı."

"Macera."

"Doğru," diye bastırdı Callie. "Ve bir dakikanı ayırıp düşünürsen, bunun aslında senin fikrin olduğunu anlayacaksın."

"*Benim fikrim mi*?" Benedick kızarmaya başlamıştı.

"Evet. Daha birkaç gün önce beni hayatımı yaşamam konusunda cesaretlendiren sen değil miydin?"

Benedick kız kardeşine kulaklarına inanamıyormuş gibi bakarken sözcükler bir süre havada asılı kaldı. "Dalga geçiyorsun."

"Hiç bile. Sen başlattın. Kesin olarak." Gülümsedi, kendisiyle gurur duyuyordu.

Benedick, Tanrı'dan sabır dilercesine tavana baktı. Ya sabır ya da kız kardeşine akıl vermesini diliyordu. Callie hangisi olduğunu anlayamıyordu. Konuştuğunda sesi itiraz kabul etmez nitelikteydi.

"O halde bitirmeme de izin ver. Kesin olarak. Arzuladığın tüm maceraların peşinden koşmaya başlaman beni memnun eder. Burada. Bu evde. Bu çatının altında. Ayakta duramayacak kadar iç. Rıhtımdaki bir denizci gibi küfret. İstersen nakışlarını ateşe ver, Tanrı aşkına. Ama büyüğün olarak, aile reisi olarak ve *kont* olarak," son sözcüğü vurgulamıştı, "meyhanelere, içkili mekânlara ya da benzer ahlaksızlık yuvalarına gitmeni yasaklıyorum."

Callie kahkaha attı. "Ahlaksızlık yuvaları mı? Bu biraz bağnaz bir yaklaşım olmadı mı? Seni temin ederim, güvendeydim."

"Ralston'laydın!" diye bağırdı Benedick, sanki Callie geri zekâlıymış gibi.

"O oldukça saygın bir adam," dedi Callie. Bunları birlikte yaptıkları araba yolculuğunu hatırlamadan önce söylemişti.

"Bir düşünsene, kız kardeşim ve Ralston Markisi birlikteler. Ve saygın olan Ralston Markisi oluyor." Alaycı sesi Callie'nin yanaklarının kızarmasına neden oldu ama Benedick'in sandığı sebepten değil. "Artık meyhane yok."

Callie bunu düşündü. Bir daha meyhaneye gitmesine gerek yoktu. "Meyhane yok," diye onayladı.

"Macera istiyorsan, burada yaşa."

"Gerçekten mi?" Callie umutlu bir gülümsemeyle baktı.

"Ah, hayır. Şimdi ne var?"

"Sanırım bana bir puro vermezsin."

Benedick şaşkınlıkla güldü. "Hiç sanmıyorum kardeşim."

"Benedick! Ama dedin ki-"

"Fikrimi değiştirdim."

"Hayatı dolu dolu yaşamam için sen bana yol göstermezsen, bunu yapacak başka birini bulurum abicim. Şimdiye kadar bunu anlamadın mı?"

Benedick'in gözleri kısıldı. "Bu bir şantaj."

"O senin fikrin." Callie genişçe gülümsedi. "Bence iyi vakit geçireceğiz: İyi abi, evde kalmış yaşlı kız kardeşine macera yaşaması için yardım ediyor."

"Bana kalırsa puro içme deneyimine büyük beklentiler yüklüyorsun."

"Beklentileri boşa çıkarmak gibisi yoktur, ne dersin?" Duraksadı, abisine yalvaran bir bakış attı. "Lütfen? Birini puro içerken hiç *görmedim*."

"Görmemen de gerekir!" diye karşı çıktı. "Bir beyefendi, leydilerin huzurunda puro içmez."

"Ama ben senin kardeşinim."

"Fark etmez."

"Benny..." Çocukluklarından kalma lakabını kullanıyordu. "Kimse bilmeyecek. Evin içinde macera yaşayabileceğimi söylemiştin!"

Benedick konuşmuyor, kız kardeşini izliyordu. Birkaç dakika geçince Callie o gece puro içemeyeceğine emin oldu. Tam ayağa kalkıp odadan çıkmak üzereydi ki, abisi iç geçirdi. Bunu duyan Callie sırıttı.

Kazanmıştı.

Ellerini heyecanla çırptı. "Mükemmel!"

Benedick uyarırcasma, "Senin yerinde olsam şansımı fazla zorlamazdım," dedi ve ceketinin göğüs cebine uzanarak gümüş, dikdörtgen bir kutu çıkardı. Kutuyu koltu-

ğunun yanındaki sehpaya koydu. Sehpanın altındaki bir kilide dokunarak gizli bir çekmeceyi açtı.

Callie nefesini tutarak daha iyi görmek için öne atıldı. "Hiç bilmiyordum!"

Benedick küçük, kristal bir kül tablası, kav çakmak kutusu ve kibrit çıkardı. "Bilmemen de gerekiyor. Sabah sana gösterdiğime pişman olacağım kesin."

Callie büyülenmiş gibi abisini izliyordu. Benedick gümüş kutuyu açıp iki tane uzun, ince, kahverengi puro çıkardı. Birini dudaklarına götürerek kibriti çakmak kutusuna soktu, küçük tahtayı yaktı, alevi yukarı kaldırınca duman yayıldı.

"Büyüleyici!" Callie başını yana eğerek puronun turuncu ucunun alevle parlamasını izledi.

Hem kardeşinin masumiyeti hem de kendi kötü örnek oluşu karşısında kısa bir süre gözlerini kapayan Benedick, cesaretini toplarcasına purodan derin bir nefes çekti, sonra puroyu kardeşine uzattı.

Heyecandan başı dönen Callie puroya uzandı. Yanan çubuğu ihtiyatla parmaklarının arasına almıştı almasına ama nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Puronun ucundan yayılan dumanın üstünden abisinin eğlenen bakışlarıyla karşılaştı ve, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Benedick ilgisizce, "Bir şey olmayacak," dedi. "İçine çekeceksin."

"Böyle mi?" diye sordu Callie. Dikkatle puroyu dudaklarına götürdü ve derin bir nefes aldı.

Benedick'in gözlerinin büyüdüğünü gördü. Zaten öksürmeye başlamadan önce son gördüğü de bu oldu. Korkunç acı veren öksürükler tüm gücünü götürüyordu.

Benedick'in yanan çubuğu elinden alışının, sırtına vuruşunun ancak farkındaydı. Temiz havaya kavuşmak arzusuyla derin nefesler aldı, bu da daha fazla öksürmesine yol açtı. Benedick de sırtına daha kuvvetli vurmaya başlamıştı. Callie elini sallayarak onu durdurmaya çalıştı, bu darbelerin ciğerlerinde kalan son işe yarar havayı da çıkaracağından korkmuştu.

Nefes almaktan başka bir şeye odaklanabildiği an, abisinin başında dikildiğini ve titrediğini fark etti. Anlaşılan Callie'nin sağlığından endişe ediyordu. Endişelerini gidermek için başını kaldırdığında onun aslında kahkahalarla güldüğünü gördü. Güven verici yüz ifadesi anında kaş çatışa döndü. Abisinin bembeyaz dişleri, kahkahalarını tutmaya çalışırken kızaran yüzüyle tezat oluşturuyordu.

"Siz, bayım, bir beyefendi değilsiniz."

Sözleri Benedick'in kontrolünü sarstı. Kardeşinin bu ciddi tavrı karşısında kahkahalarına engel olamadı. Callie de durumun komikliğini fark etmişti. O da gülmeye başladı. Ne yazık ki bu da başka bir öksürük nöbetine, sırtına inen yumruklara ve daha fazla kahkahaya sebep oldu.

Birkaç dakika sonra Benedick yerine geçmiş, Callie'nin purosunu küllüğe bastırarak söndürüyordu. "İşte şimdi neden kadınların puro içmediğini anlamış olduk," dedi. Sesinden hâlâ eğlendiği anlaşılıyordu.

Callie, "Berbat bir alışkanlık," dedi. "Siz nasıl yapıyorsunuz?"

"Zamanla alışılan bir tadı var diyebiliriz."

"Bunlar tam da Ralston'un viski için söylediği sözler."

"Haklı." Bir süre sonra sordu. "Gecenin o kısmından da keyif alamadın, öyleyse?"

"Tam tersine," dedi. "Çok keyif aldım. Bir daha asla viski ya da puro içmeyecek olabilirim ama bunları denedim ve bu deneyimi hep kalbimde yaşatacağım. Hayal kırıklığına uğrasam bile yaşadığım macera buna değer."

"Bu yeni macera hevesinden pek hoşlanmadım kardeşim."

"Korkarım, bu öyle söküp atılabilecek bir şey değil. Erkekler için normal sayılan çoğu şeyi kadınların denemesinin bile hoş karşılanmaması çok kötü. Sizler çok şanslısınız." Benedick ona kuşkuyla bakmaya devam edince Callie bastırdı. "Hadi ama Benedick, ben de bir ya da iki macerayı hak etmiyor muyum? Ne de olsa, az önce bana yardım ettin."

"Bunu unutmanı tercih ederim."

"Korkak."

Birbirlerine gülümsediler.

"Annem öğrenirse beni keser."

"Öğrenmeyecek," dedi. "Hem öğrense bile, endişelenecek bir şey yok. Evde kaldığım kesinleşti. Biraz tuhaflığımın olması çok da sorun olmaz."

Benedick güldü. "İçki ve puro içmek tuhaflık sınırlarını aşıyor Callie. Bir ayağın çukurda bile olsa, bu alışkanlıkların sosyete tarafından kabul göreceğini sanmam." Durdu ve düşündü. "Ralston'un seni cesaretlendirmesine şaşırdım doğrusu. Kız kardeşinin hamisisin. Ne düşünüyordu ki? Seni hemen bir arabaya bindirip eve göndermesi gerekirdi."

Callie içgüdülerini dinleyerek olayın aynen bu şekilde olduğunu abisine anlatmaktan kaçındı. Bunun yerine şöyle dedi. "Sanırım o da senin gibi, ben sınırları zorlarken

yanımda kaldı, böylece itibarım zarar görmeyecekti. En azından yanımda bir şaperon olacaktı."

"Ben o adamı 'şaperon' olarak adlandırmazdım," diye homurdandı Benedick. "Belki de onu düelloya davet etmeliyim."

"Bunu yapmamanı dilerim. Onu severim."

Benedick ona baktı. "Sevemezsin -Sevmemelisin-" Öne eğildi. "Bu ne demek oluyor?" Cevap vermeyince yeniden denedi. "Ralston... O... Callie, o adam nam salmış bir çapkın."

Callie konuştuğunda sesi zor işitiliyordu. "Sanırım öyle."

Kardeşinin sesindeki kederi duyan Benedick sessizce küfretti. "Bu akşam seni dansa kaldırdığını gördüm. Bunun nasıl hissettirdiğini tahmin edebiliyorum. Şu gittiğin saçma meyhanede senin koruyucun rolünü üstlendiğini anlıyorum. Tanrı biliyor ya, seni bulduğu için minnettarım, yoksa kim bilir başına ne gelirdi. Ama anlaman gerek. Ralston... Ralston gibi adamlar..." Tekrar durdu, aklındakini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

Callie ona acıdı ve bu tuhaf konuşmayı sonlandırdı. "Biliyorum Benedick. Aptal değilim. Ralston gibi adamlar benim gibi kadınlara göre değildir."

Belki de bunu yeteri kadar söylersem bir gün inanırım.

Kendini gülmeye zorladı, ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Ralston benim üstesinden gelebileceğimden de büyük bir macera."

Benedick gülümsedi. "Sadece senin değil. Zavallı, yaşlı abini düşün."

Callie gülümsemesine karşılık verdi, ayağa kalktı ve

Benedick'i yanağından öptü. "Puro için teşekkür ederim Benny." Ardından kütüphaneden çıktı. Yatak odasına ulaşmak için büyük mermer basamakları tırmandı.

Yavaşça ve sistemli bir şekilde kendini yatmaya hazırladı. Benedick'in sözlerine üzülmeyi reddediyordu. Elbette, abisi haklıydı. Callie, Ralston'a uygun bir kadın değildi, asla olmamıştı. Ama bu gece, o kadın olmaya yaklaşmıştı. Tek elde edebileceği bu gece olsa da, varsın olsundu.

Saçını açtığı sırada gecenin olaylarını zihninde canlandırdı. Kabarık, beyaz geceliğini giyerken düşünmeye devam etti. Kırışan listesini düzleştirdi ve maddeleri değerlendirdi. Uzun dakikalar boyunca masasında oturarak tek tek maddeleri okudu. İç çekerek tüy kalemini kaldırdı ve *Puro ve viski içmek* yazan maddenin üzerine çizgi çekti.

Mumları söndürerek yatağa girdi. Rüyasında Ralston'un arabasındaki, Ralston'un kollarındaki kadını gördü.

Dokuz

Birkaç gün sonra Callie, tam öğlen saatinde Ralston Malikânesi'ne vardı. Alışverişle geçecek bir gün olacaktı.

Callie'nin nefret ettiği bir şey varsa, o da alışverişti.

Yanında destek getirmişti: Mariana. Kız kardeşinin çok fazla ikna edilmesi gerekmemişti. Bond Caddesi'ne olan aşırı sevgisinin yanında Mariana, Ralston'un gizemli genç kız kardeşini çok merak ediyordu.

Eve yaklaştıkları sırada Mariana heyecanla, "Daha önce hiç Ralston Malikânesi'ne gelmemiştim!" diye fısıldadı.

"Gelmemen de gerekiyordu," diye belirtti Callie. "Ralston'un kız kardeşi gelmeden önce burası bir bekâr eviydi. Genç, bekâr kızlar için uygun bir yer değildi."

Yaşlı, bekâr kızlar için de uygun değildi ancak bu Callie'yi durduramamıştı.

Callie iç sesini duymazdan gelerek merdivenleri tırmandı. Daha son basamağa adımını atamadan kapı açılınca sabırsız Juliana karşısında belirdi. "Merhaba!" dedi, heyecandan nefes nefeseydi.

Arkasında fal taşı gibi açılmış gözleriyle Jenkins duruyordu. Genç hanımın, uşağın kapıyı açmasını ve misa-

firlerin gelişini bildirmesini beklemeden kapıya çıkması onu şoka uğratmıştı. Ağzı hafifçe açıldı, sonra kapandı. Sanki bu büyük kural ihlaliyle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Callie kahkahasını tuttu. Ciddi kâhyadan, durumun komikliğini fark etmesini beklemiyordu.

Mariana ise önünde gerçekleşen olayı görür görmez kahkahalara boğuldu. Ellerini neşeyle önünde birleştirdi, eşiği atlayarak samimi bir tavırla Juliana'nın ellerini elleri arasına aldı. "Siz Bayan Juliana olmalısınız. Ben Callie'nin kardeşiyim, adım Mariana."

Juliana hafifçe eğildi -elleri Mariana'mn ellerindeyken ne kadar eğilebilirse o kadar- ve, "Leydi Mariana, sizinle tanışmak bir onurdur," dedi.

Mariana geniş bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Leydi sözcüğünü atabiliriz. Bana Mariana demelisiniz. Hatta sizli bizli de konuşmayı kesmeliyiz. Mükemmel arkadaş olacağımızı görmüyor musun?"

Juliana da parlak bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. "O halde bana Juliana demelisin, değil mi?"

Callie onların oluşturduğu tabloya bakarak sırıttı. Eller birleşmiş, kafalar sır paylaşıyormuş gibi birbirine yaklaşmış. Arkalarındaki Jenkins tavana bakıyordu. Callie kâhyanın, evde bir kadının olmadığı günlerin özlemini çektiğine emindi.

Adama acıyarak kızlara döndü. "Gidelim mi?"

Dakikalar içinde Allendale armalı arabaya doluşmuş, öğleden sonralarını geçirecekleri Bond Caddesi'ne doğru yola çıkmışlardı. Elbette, araba kalabalığından ve alışverişe çıkan Londralıların arasından oraya varmak epey zordu. Araba yavaşça ilerlerken Juliana sessizleşti, bur-

nunu cama dayayarak önlerindeki kalabalık caddeyi izledi. Çok sayıda aristokrat, dükkânlara girip çıkıyor, kutuları ve paketleri taşıyan uşakları arkalarından geliyordu. Beyefendiler gevezelik eden bir grup leydinin yanından geçerken şapkalarına dokunarak selam veriyorlardı. Alışveriş yapanların uğrak yeri Bond Cadde'si, sezonun başlangıcında görülesi bir manzara oluştururdu. Sosyetenin içine ilk kez adım atacağı için Juliana'nın bu alışveriş deneyiminden gözü korkabilirdi. Hakkı da vardı.

Mariana diğer kızın gerginliğini hissetmiş gibi yeni bir konu açtı. "Elbette, Madam Hebert ile başlayacağız." Juliana'nın elini tuttu, öne eğilerek heyecanlı bir şekilde fısıldadı. "Kendisi Fransız ve Londra'nın en iyi terzisidir. *Herkes* onu istiyor... Ama o müşteri seçiminde oldukça titiz davranır. Onun elbiselerini giydiğinde herkes seni konuşacak!"

Juliana kocaman açılmış gözlerini Mariana'ya çevirdi ve, "Gerçekten dediğin gibi biriyse, beni müşteri olarak kabul edecek mi? Benim unvanım yok."

"Ah, seni kesinlikle kabul edecektir! Benim bütün çeyizimi o tasarlıyor, bu yüzden arkadaşımı geri çevirmez. Hem bu yetmezse," diye ekledi. "Abin Ralston bir marki ve Karun kadar zengin. Onu asla geri çevirmez."

Callie öfkeyle haykırdı. "Mariana!"

Mariana ona düz bir bakış attı. "Ama bu doğru!"

"Doğru olsun ya da olmasın! Marki'nin mali durumundan bahsetmek büyük kabalık."

"Aman Callie. Arkadaşlar arasında konuşulur bunlar." Mariana boş ver dercesine bir elini salladı ve Juliana'ya bakıp sırıttı. "Bu doğru. Metreslerinin kıyafetlerini oradan aldığını tahmin etmek zor değil."

"Mariana!" Callie ciyaklamıştı adeta. Juliana gülünce ondan uyarı dolu bir bakış kazandı. "Onu cesaretlendirme!"

Araba durdu, Mariana şapkasının ipini düzeltti, çenesinin altında şık bir açıdan bağladı. Caddeye inerken Juliana'ya göz kırptı, sonra arkasını dönüp bağırdı. "Bu doğru!"

Juliana kahkaha atarak onun yanına gitti. İkili aceleyle yürüyüp terzi dükkânına girdiler.

Callie onları takip etti, eğleniyordu. Mari'nin onlara katılması çok iyi olmuştu. Doğal neşesi Juliana'nınkine denkti. Callie böyle mükemmel bir ikiliyi bir araya getirdiği için kendiyle gurur duydu. Ralston, kız kardeşinin geleceğin Rivington Düşesi'yle hızla arkadaş olduğunu öğrendiğinde memnun olacaktı. Bu tür bir ahbaplık, Juliana'nın sosyeteye kabulünü kolaylaştırırdı. Tabii, Mariana'nın onun özel hayatını Juliana'yla böyle ulu orta konuşmaya hevesli olduğunu bilse, durum biraz değişebilirdi. Callie'nin tek umudu Juliana'nın biraz olsun ağzı sıkı biri olmasıydı.

O konuya gelince, Mari elbette haklıydı. Londra sosyetesindeki erkeklerin çoğu metreslerine iyi bakardı. Birlikte oldukları kadınlara güzel bir ev, güzel elbiseler sağlarlardı. Ralston da farklı değildi. Bu düşünceyle birlikte zihninde bir anı belirdi. Ralston Malikânesi'ne gittiği o ilk gece, loş yatak odasında Marki'nin söylediklerini hatırladı. İlişkiyi bitirdiğinde metresine bıraktığı şeylerin bir listesini saymıştı. *Ev, mücevherler, giysiler sende kalıyor...* Görüntü Callie'yi titretti. Şaşırmamalıydı, böyle bir şeyi beklemeliydi ama adamın başka bir kadına kıyafet almasını kıskanmıştı işte.

Kaç kadın olmuştu?

"Leydi Calpurnia!"

Bu sözler onu hayal dünyasından çekip çıkardı. Dönünce Baron Oxford'un caddenin karşısından kendisine doğru geldiğini fark etti. Rahat güderi pantolon, koyu mavi palto, bastonunun başlığıyla ve botlarının topuklarıyla aynı renkte kırmızı yelek giyiyordu. Şık giyimi geniş, bembeyaz gülümsemesiyle tamamlanıyordu. Bu haliyle Oxford moda dergilerinden fırlamış gibiydi.

Tek sorun, ta karşı kaldırımdan bu tarafa bağırması, dedi iç sesi.

Ona katılmak için Madam Hebert'in merdivenlerini çıktığı sırada, "Leydi Calpurnia," dedi tekrar. "Ne büyük şans! Tam Allendale Malikânesi'ne bir ziyarette bulunmayı düşünüyordum ki, sizi burada buldum!"

Callie, "Öyle oldu," diyebildi. Baron'un, Allendale Malikânesi'nde ne gibi bir işi olabileceğini merak ediyor ama sormamak için kendini tutuyordu. Oxford tek söz etmeden gülümsemeye devam edince ekledi. "Alışveriş için ne güzel bir gün."

"Günü güzelleştiren sizin burada olmanız."

Callie'nin kaşları çatıldı. "Ah. Şey. Teşekkür ederim lordum."

"Belki de sizi, alışverişe ara vermeye ve meyveli dondurma yemeye ikna edebilirim?"

Bu adam ona kur mu yapıyordu?

"Ah, ne yazık ki gelemem. Görüyorsunuz ya, kız kardeşim içeride." Eliyle terziyi gösterdi. "Beni bekliyor."

"Eminim, anlayış gösterecektir." Geniş bir gülümsemeyle kolunu sundu, bir de göz kırptı.

Callie dondu. Kesinlikle ona kur yapıyordu.

Ama neden?

"Callie!" Callie dönünce kafasını dükkânın kapısından dışarı çıkaran Mariana ile karşılaştı. Şaşkınlıkla önündeki sahneyi yorumlamaya çalışan Mari ekledi. "Ah, merhaba Baron Oxford."

Oxford yerlere kadar eğilerek Mariana'yı selamladı. "Leydi Mariana, her zamanki gibi sizinle karşılaşmak büyük zevk."

Callie bu tuhaf selamlaşma karşısında gülümsemesini gizlemek için eldivenli elini dudaklarına götürdü. Benzer şekilde gülümsemesini bastırmaya çalışan Mariana da ekledi. "Evet, şey, kız kardeşimi sizden çalsam bana kırılmazsınız, değil mi?"

Oxford doğruldu ve genişçe gülümsedi. "Hiç de bile! Ne yapalım, ben de Leydi Calpurnia'yı Allendale Malikânesi'nde ziyaret ederim."

"Bu iyi olur lordum." Callie bunu pek de istemeyerek söylemişti. Kaçış fırsatını değerlendirerek merdivenleri çıktı, Baron'a kısaca el sallayarak veda ettikten sonra Mari'nin ardından dükkâna girdi.

"Seni caddenin ortasında lafa tutmasına inanamıyorum! Bu adamın hiç aklı yok mu?"

Callie sırıttı. "Belli ki ona akıl yerine diş vermişler."

Madam Hebert'in yanında duran Juliana'ya doğru giderken kardeşler yüksek sesle kahkaha atıyorlardı. Mariana'nın da dediği gibi terzi Juliana'yı kabul etmişe benziyordu. Belli ki genç kıza yeni bir gardırop düzmenin kârlı olacağını anlamıştı.

Biraz sonra etrafları bir terzi sürüsüyle sarılmıştı. Bir-

kaçı Juliana'nın ölçülerini almaya başlamıştı bile. Diğerleri her renk ve türden kumaşı yığmakla meşguldüler. Gözlüklü, ufacık, genç bir kadın bir kenarda duruyor, Mariana konuşurken notlar alıyordu.

"Başlangıç olarak altı gece elbisesine ihtiyacı olacak... Altı günlük elbise, üç binici kıyafeti, bir düzine sabahlık, beş yürüyüş elbisesi..." Durdu, terzinin asistanı hızla not alıyor, ona yetişmeye çalışıyordu. "Ah! Ve üç balo elbisesi... Hayır, dört. Göz alıcı olmalılar elbette." Anlamlı bir şekilde Madam Hebert'e baktı. "Londra'nın altını üstüne getirmeli."

Callie gülümsedi. Mariana mükemmel bir arkadaştı. Juliana'nın dili tutulmuş gibiydi. *Zavallı kız.*

Mariana ablasına baktı. "Unuttuğum bir şey var mı?"

Callie terziye dönerek konuştu. "Paltolar, ceketler, kürklü mantolar, pelerinler ve gerektiğinde bürünmek için tüm elbiselere uygun şallar... İç çamaşıra da ihtiyacı olacak tabii. Bir de geceliklere."

Juliana ilk kez konuştu. "Neden geceliğe ihtiyacım olduğunu anlamadım. Benim gayet uygun bir geceliğim var."

Mariana, "Geceliklere ihtiyacın var çünkü abin senin için onları almak istiyor," diye belirtti. "Neden yenisini almayasın ki?"

Juliana, Callie'ye baktı. "Bütün bunlar çok fazla. Sadece yedi hafta kalacağım."

Callie anlayışla başını salladı, genç kadının rahatsızlığının sebebini anlamıştı. Abisiyle daha yeni tanışmıştı ve ona büyük masraf çıkarıyordu. Callie kıza yaklaştı, güven verircesine elini koluna koydu. Sadece Juliana'nın duyabileceği, yumuşak bir sesle, "Bunu senin için yapmak

istiyor. Onun fikriydi. Biliyorum, çok fazla görünüyor ama..." Kızın endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Bugünlük abi rolünü oynamasına izin ver."

Bir süre sonra Juliana başıyla onayladı. "*Bene*[16]. Ancak kıyafetlerimin daha çok... İtalyan tarzını yansıtmasını istiyorum."

Madam Hebert yakındaydı ve konuşmayı duymuştu. "Vahşi bir zambağı süsleyip İngiliz gülüne benzetmeye çalışacağımı mı sanıyorsunuz siz? Sosyetenin karşısına parlak bir İtalyan yıldızı olarak çıkacaksınız."

Callie kendini tutamayıp güldü. "Mükemmel. Kumaş seçelim mi?"

Bu sözler etraflarındaki kadınları telaşa soktu. Her renkte ve modelde muslin, saten, pamuklu, bürümcük, kadife... Metrelerce kumaşı önlerine yığdılar.

Callie, "Hangisini beğendin?" diye sordu.

Juliana dikkatini kumaş yığınlarına verdi, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı. Mariana ona yaklaştı ve koluna girdi. Kulağına eğilerek, "Şu dut rengi bürümcüğe bayıldım. Saçınla mükemmel duracaktır," dedi. Callie'ye döndü. "Sence abla?"

Callie başıyla söğüt yeşili sateni işaret ederek konuştu. "Şu kumaştan bir gece elbisesi yaptırmadan bu dükkândan ayrılırsak, hayal kırıklığına uğrayacağım."

Juliana güldü. "O halde yaptırmalıyım! Ben de şu gül rengi muslini beğendim."

Madam Hebert kumaş topunu kaldırdı ve terzilere uzattı. "Mükemmel seçim, *signorina*. Size altın rengi sateni tavsiye edebilir miyim? Gece elbisesi için elbette."

16 İtalyancada "peki" demek (ç.n.)

Mariana, Juliana'nın kolunu sıktı, canlı bir sesle, "Eğlenceli, değil mi?" diye sordu. Juliana başıyla onayladı, kahkahalara boğuldu. Ralston'un kardeşi hızla duruma ayak uydurdu. Bir saatte tüm elbiseleri için renk ve kumaş seçmişti. Mariana'yla birlikte çay içiyor, kenar ve bel kısımlarını tartışıyorlardı. Callie kendini muhteşem mavi saten kumaşa dokunurken buldu. Dükkâna girdiğinden beri gözü kumaşa kayıyordu. Uzun zaman sonra ilk kez Callie kendine bir elbise yaptırmak istedi.

"Kumaş sanki sizi çağırıyor, değil mi?" Bu ağır Fransız aksam taşıyan sözler Madam'dan geliyordu. Callie'nin düşüncelerini okur gibiydi. "Mükemmel bir elbise olacaktır. Katılacağınız bir sonraki balo için. Bu saten, vals için yaratılmış."

"Muhteşem!" Terziyle konuşurken Mariana yanında bitivermişti.

Juliana da, "Gerçekten! Mutlaka almalısın!" diye ekledi.

Callie gülümseyerek başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim. Böyle bir elbiseye ihtiyacım yok."

Madam Hebert'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Balolara katılmıyor musunuz?"

"Ah, katılıyorum..." Callie sözcükleri bulmak için çabaladı. "Ama dans etmiyorum."

"O halde, doğru elbiseye sahip değilsiniz leydim. İzin verirseniz belirtmek isterim, size bu kumaştan bir elbise diktiğimde kesinlikle dans edeceksiniz." Kumaştan büyük bir bölüm keserek masaya yayan Fransız kadın, birkaç dakika kumaşın üzerinde çalıştı. Katlıyor, pili yapıyordu. Geri çekilerek Callie'nin eserini görmesine izin verdi. Elbisenin ancak kaba bir taslağıydı ama mükemmeldi.

"Yakayı biraz düşük tutacağız, beli de vurgularız. Çoğu İngiliz kadını gibi siz de kendinizi bu fırfırların, volanların altında saklıyorsunuz." İngiliz kadını derken ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturmuştu. "Fransız tasarımlarına ihtiyacınız var. Fransızlar, kadının vücut şeklini vurgularlar!"

Terzinin cesur sözleri karşısında Callie kızardı. Utanmış ama aklı da kumaşta kalmıştı. Küçük Fransız kadına bakarak, "Tamam. Alıyorum," dedi.

Mariana ve Juliana mutlulukla çığlık attılar.

Madam Hebert başıyla onayladı. Asistanına seslenerek, "Valerie," dedi. "Leydi Calpurnia'nın ölçülerini alın. Mavi sateni seçti. Pelerine de ihtiyacı olacak."

"Ah, sanmıyorum-"

Terzi, Callie'ye bakmadı bile. Sanki hiç konuşmamış gibi onu ilerletti. "Gece yarısı mavisi saten. Çinçilla kürküyle astarlayacağız. Mavi sateni raftan kaldırın. O kumaş sadece bu leydiye özel."

Bu sözler üzerine dükkândaki kızlar güldüler. Callie şaşkınlıkla Mariana'ya baktı. Kız kardeşi fısıldadı. "Madam Hebert elbiseyi çalışanlarından yardım almadan, kendi dikecekse kumaşı raftan kaldırtır! Callie! Çok heyecanlı!"

Callie yutkundu. Kendini neyin içine sokmuştu?

Madam Hebert ona döndü. "Üç hafta."

Başıyla onayladı. "Peki ya Juliana'nınkiler?"

"Aynı. Bittikçe kendisine göndeririz."

Mariana, "Altın rengi gece elbisesi çarşambaya lazım," dedi. "Opera için."

Yeni yürüyüş elbiselerinden birine dönüşecek olan lavanta rengi muslin kumaşı okşayan Juliana şok içinde başını kaldırdı.

Mariana, "Çarşamba günü operaya gelmeli Callie," diye tekrar etti, sonra Juliana'ya döndü. "Bizimle geleceksin elbette."

Mariana haklıydı. Çarşamba, Kraliyet Tiyatrosu'nun açılış gecesiydi ve Juliana'yı sosyeteye tanıtmak için mükemmel bir etkinlikti. İncelikle takdim edilecekti ve cemiyetin saygın üyeleriyle sadece opera başlangıcında, sonunda, bir de arada konuşması gerekecekti.

Callie başıyla onayladığını gösterdi. "Çarşamba gerçekten de mükemmel bir seçim."

Konuşma boyunca sessiz kalan terzi sonunda konuştu. "Bugün pazartesi leydilerim. Elbiseyi çarşambaya hazır edebilmem için kızlarımı gece boyunca çalıştırmam gerekir." Demek istediği açıktı.

Callie gülümsedi. Ralston bu işin başına onu koymuştu ve para önemli değil demişti. "Juliana, Ralston Markisi'nin kız kardeşidir. Masraflarınızı karşılayabileceğinden eminim."

Madam Hebert konunun üzerinde durmadı ve kızlarından ikisine hemen çalışmaya başlamalarını emretti.

Üçlü, terziden çıkınca Bond Caddesi'ndeki dükkânları gezdiler. Şapkacıya uğradıktan sonra küçük, dar bir sokağa girdiler. Juliana bir kitapçının önünde durdu. Arkadaşlarına dönerek, "İçeri girmemiz mümkün mü? Abilerime bir şeyler almak istiyorum. Cömertlikleri için onlara teşekkür etmek istiyorum."

"Ne muhteşem bir fikir!" Kitapçıya gitme fırsatını hiç-

bir zaman kaçırmayan Callie gülümseyerek kapıyı açtı, Juliana'ya içeri girmesi için işaret verdi.

Küçük zilin çalışı dükkânın sahibine içeri girdiklerini haber verdi. Adam kibarca başıyla selam vererek işine döndü. Callie ve Mariana yeni çıkan romanlara bakmaya gittiler, Juliana'yı hediye seçimiyle baş başa bıraktılar.

Genç kız, Ralston ve St. John için mükemmel hediyeyi seçmenin bu kadar zor olabileceğini tahmin etmemişti. Hediyenin özel olmasını istiyordu. Yeni kız kardeşlerinden aldıkları ilk hediye ilgi alanlarına hitap eden, aynı zamanda özel anlamı olan bir şey olmalıydı.

Arayışla geçen on beş dakikanın ardından, Juliana sonunda Nick'e bir hediye seçti. Abisinin eskiden kalma şeylere merakını bildiği için Pompei'nin çizimlerinin olduğu bu büyük kitabın mükemmel bir hediye olacağını düşünüyordu.

Ancak Ralston'a hediye seçmek zordu. Onun hakkında o kadar az şey biliyordu ki. Geceleri geç saatte piyanosunun başına geçtiğini, orada uzun saatler geçirdiğini biliyordu. Dükkânın içinde dolaşırken parmaklarını büyük, deri ciltli kitapların üzerinde gezdiriyor, büyük abisi için mükemmel hediyenin ne olabileceğini düşünüyordu.

Sonunda Mozart'ı anlatan Almanca bir kitabın önünde durdu. Kitabı incelerken alt dudağını dişliyordu.

"Mozart'ın biyografisini arıyorsanız, daha iyi bir kitap bulamazsınız. Niemetschek, üstadı bizzat tanırdı."

Juliana ürktü, sese doğru döndü.

Biraz ötede hayatında gördüğü en yakışıklı adam duruyordu.

Uzun boylu ve yapılıydı. Gözleri güneş altında bıra-

kılmış bal rengindeydi. Öğleden sonra güneşi dükkânın camlarından içeri vuruyor, adamın altın rengi buklelerini, düzgün burnunun ve güçlü çenesinin mükemmel hatlarını vurguluyordu.

"Ben-" Durdu, böyle bir durumda geçerli olan davranış kurallarını hatırlamaya çalışıyordu. Callie ona, bestekârların biyografilerine bakarken bir melekle karşılaşırsa uyulacak kurallardan hiç bahsetmemişti. Herhalde adama teşekkür etmekten zarar gelmezdi. Değil mi? "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Umarım hoşunuza gider."

"Ah, kendime almıyorum. Hediye olacak. Abim için."

"O halde, umarım abinizin hoşuna gider." Adam duraksadı ve bir süre birbirlerine baktılar.

Sessizlik, Juliana'mn gerilmesine neden oldu. Gerginlik de konuşmasına. "Üzgünüm bayım. Sanırım sizinle konuşmamam gerekiyor."

Adam yamuk bir gülümsemeyle bakınca tüm bedeninin ısındığını hissetti. "Sanıyor musunuz?"

"Neredeyse eminim. Londra'ya yeni geldim ve kurallarınızı henüz tam öğrenemedim ama tanıştırılmamız gerektiğine dair bir şeyler hatırlıyorum." Mavi gözleri parlıyordu.

"Bu çok kötü. Yakalanırsak ne olacağını düşünüyorsunuz? Günışığında, halka açık bir mekânda kitaplar hakkında konuşurken?"

Adamın ses tonu, Juliana'yı güldürdü. "Kim bilir. Böyle tehlikeli bir davranışın sonucunda yer yarılabilir, bizi içine alabilir."

"Bir leydiyi böyle bir tehlikenin içine atamam. Bu

yüzden gidiyorum. Umarım bir gün düzgün bir şekilde tanıştırılırız."

Juliana kısa bir an, adamla tanıştırılmak için Callie'yi ya da Mariana'yı çağırmayı düşündü ama böyle bir davranışın uygun görülmeyeceğine emindi. Bunun yerine altın gibi parlayan adama baktı. "Ben de öyle umuyorum."

Adam bir reverans sundu ve gitti. Orada olduğuna dair tek kanıt, çıkışını haber veren kapı ziliydi.

Juliana kendine hâkim olamadan pencereye doğru gitti, adamın gidişini izledi.

"Juliana?" Callie'nin sesi yakından geliyordu. "Kitap seçtin mi?"

Juliana gülümseyerek döndü, başını onaylarcasma salladı. "Seçtim. Sence Gabriel, Mozart'ın biyografisinden hoşlanır mı?"

Callie biraz düşündü. "Bence bu mükemmel bir seçim."

Juliana derin bir nefes aldı, memnun olmuştu. "Söylesene, şu adamı tanıyor musun?"

Mari de işaret ettiği yere bakarak dükkândan uzaklaşan uzun boylu, sarışın adamı gördü. Yüzünü buruşturarak Juliana'ya baktı ve, "Neden soruyorsun?" dedi.

"Bir sebebi yok," dedi geçiştirerek. "Sadece... Tanıdık geldi."

Mari başını iki yana salladı. "Onu tanıyabileceğini sanmıyorum. O adamın İtalya'ya ayak basmayı bırak, İtalyan biriyle *konuşmaya* tenezzül edeceğini sanmam."

Callie uyaran bir tonda, "Mari..." dedi.

Juliana, "Ama kim o?" diye ısrar etti.

Callie ödeme yapmak için tezgâha yönelirken, "Leighton Dükü," dedi.

Juliana şaşkınlıkla, "O bir dük mü?" diye sordu.

"Evet." Onaylayan Mari'ydi. Arkadaşını kitapçının girişine yönlendirirken devam etti. "Berbat bir düktür. Unvanı dükten aşağı olan herkesi küçük görür. Bu durumda eşiti olabilecek çok az insan kalıyor."

"Mariana! Toplum içinde dedikodu yapmayı keser misin?"

"Ah, hadi ama Callie. Sen de Leighton'a katlanamıyorsun, kabul et."

Callie kısık sesle, "Şey, tabii," dedi. "Kimse adama katlanamıyor. Ama ben bunu kitapçıda ulu orta dile getirmiyorum."

Juliana adamla konuşmalarını düşündü. Öyle kötü birine benzemiyordu. Ama Juliana'nın kim olduğunu bilmiyordu ki. Babasının tüccar olduğunu öğrense...

"Onun gibi başka insanlar da var mı? Beni sadece aileme bakarak yargılayacak ve küçümseyecek insanlar?"

Mariana ve Callie birbirlerine baktılar. Sonra Callie bir elini havada sallayarak konuştu. "Böyle insanlar kafaya takmana değmezler. Sana bayılacak pek çok insan var. Hiç korkma."

Mari gülümseyerek, "Doğru," diye ekledi. "Unutma, kısa süre sonra ben de bir düşes olacağım. İşte o zaman... Hepsinin canı cehenneme!"

Juliana endişelenerek, "Hepsinin cehenneme gitmesini istemem," dedi.

İki kadın bir süre kafası karışmış bir halde ona baktılar, sonra Callie güldü. "Bu bir deyim Juliana. Kimse cehenneme gitmeyecek. Mariana hiçbirini önemsemeyeceğini söylemek istedi."

Juliana anladı. "Ah! *Capisco*. Anladım. *Si*. Canları cehenneme!"

Üç kadın birlikte güldüler ve Juliana abileri için aldığı hediyelerin parasını ödedi. Sarılı paketleri arabaya taşıması için uşağı gönderdikten sonra Hartwell kardeşlere döndü. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Mariana gülümsedi. "Eldivenciye elbette. Bir hanım, uygun eldivenleri olmadan takdim edilemez, öyle değil mi?"

On

Callie, Kraliyet Tiyatrosu'nda Rivington ailesine ait locada duruyor, izleyicileri tarıyordu. Bayan Juliana Fiori'ye çevrilen opera dürbünlerinin fazlalığını görünce yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

Gösterilen ilgi göz önüne alınırsa unvanı olsun ya da olmasın, düşmüş bir markizin kızı olsun ya da olmasın Juliana harika bir çıkış yapmıştı.

Opera daha başlamamıştı ama şimdiden locaları ziyaretçilerin akınına uğruyordu. Cemiyetin ileri gelenleri görünüşte yaşlı düşesi ziyarete geliyor, bunun yanında tatlı genç bayanla tanışıyorlardı. Sosyetenin daha genç mensupları, özellikle erkekler ise locaya gelmek için bir bahane öne sürmüyor, hemen Juliana'yla tanıştırılmak istiyorlardı.

Gece daha iyi sonuçlanamazdı ve bu başarının sorumlusu sadece Callie'ydi.

Juliana açılış gecesine Allendale arabasıyla gelmişti ve Londra aristokratları tarafından yargılanmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi arabadan zarafetle, özgüvenle inerek Callie'yi gururlandırmıştı. Tiyatronun içinde genç kadın pelerinini çıkarmış, göz kamaştırıcı saten gece elbisesini

gözler önüne sermişti. Altın iplikle işlenen elbise, o sabah Ralston Malikânesi'ne teslim edilmişti. Madam Hebert bu şaheserle kendini aşmıştı ve elbiseyi gören her kadın Juliana'yı kıskanacaktı.

Ve bu Londra sezonunun en önemli olaylarından birinin yaşandığı gecede Juliana, Rivington Dükü'nün şahsi locasında bizzat Dük'ün kendisi, yaşlı Düşes ve Dük'ün nişanlısı -geleceğin Rivington Düşesi tarafından ağırlanıyordu. Bu gece Allendale ailesinin locası boş kalacaktı. Allendale Kontu, Allendale Kontesi ve Callie operayı Rivington'ların locasından izleyeceklerdi. Böylece Juliana'nın Britanya'nın en güçlü iki ailesi tarafından kabul edildiği herkese gösteriliyordu.

Bunlar yetmezmiş gibi, Ralston ve St. John da o gece operaya gelmişlerdi. Cemiyetin çöpçatan annelerine daha fazla dedikodu konusu çıkmıştı. Ele avca sığmayan ikizler bu gibi kalabalık sosyal toplantılara nadiren katılıyorlardı. Birlikte görünmeleriyse daha da nadirdi. Callie dikkatini onlara yöneltti. Birer nöbetçi gibi yan yana, kız kardeşlerinin arkasında duruyorlardı. Benzer cüsseleri ve yakışıklılıklarıyla göz korkutuyorlardı.

Ralston'u incelerken Callie'nin nabzı hızlandı. Kıyafeti mükemmeldi. Sosyete züppelerinin tercih ettiği parlak yeleklerden giymiyordu. Bunun yerine özel dikim pantolonunu ve frakını tamamlayan, tek kırışıklığı olmayan, klasik, beyaz bir yelek giymişti. Boyunbağı kolalıydı, sanki Londra'nın çamurlu sokaklarını kullanmak yerine sihirli bir yoldan buraya ulaşmış gibi botları parlıyordu. Kusursuzdu. Tabii, kız kardeşinin kalabalığın arasından yolunu bulmasını izlerken geniş omuzlarındaki gerilimi,

iki yanında yumruk haline getirdiği ellerini, çenesinde oynayan kası saymazsanız. Bu akşam kardeşinin kabulü için savaşmaya hazır olduğu açıktı.

Callie'nin ona baktığını sezmiş gibi başını çevirdi. Bakışları buluşunca Callie'nin nefesi kesildi. Adamın parlak mavi gözleri, yoğun ve anlaşılmaz bakışları onu esir almıştı. Hafifçe başını eğince Callie bunu neden yaptığını hemen anladı. Teşekkür ediyordu.

O da başını eğerek cevap verdi.

Callie, duygularını saklama konusunda kendine güvenmediğinden başını çevirerek bakışlarını yeniden tiyatroyu dolduran kalabalıkta gezdirdi. Operanın bir an önce başlamasını, dikkatini locaya giren adamdan uzaklaştırmasını diliyordu.

Gösterinin yarım saat önce başlaması gerekiyordu ama ne yazık ki, Kraliyet Tiyatrosu'na gelenler oyunu izlemek için gelmiyordu. Özellikle de açılış gecesinde. Aristokratlar ve kibar tabaka operaya birbirlerini görmek ve diğerleri tarafından görülmek için geliyordu. Tiyatronun sahipleri de bunun pekâlâ farkındaydılar ve müşterilerini nasıl mutlu edeceklerini biliyorlardı.

Callie bakışlarını Juliana'ya çevirdi ve kızı gururla izledi. Genç kız, Düşes'le zarafetle konuşuyordu ve Londra sosyetesinin gözü önünde yaşlı kadını güldürdü. *Mükemmel.*

"Kendinizle gurur duyuyormuş gibi görünüyorsunuz."

Kulağının dibindeki zengin, eğlenen ses, bedenini heyecanla doldurdu. Kendini sakinleştirmeye çalışarak Ralston'un mavi gözlerine baktı ve cevapladı. "Doğru lordum, gurur duyuyorum. Kız kardeşiniz iyi gidiyor, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

"Haklısınız. Takdimi daha iyi ayarlanamazdı."

"Rivington'un locasını kullanmak Mariana'nın fikriydi," diye belirtti Callie. "Kız kardeşlerimiz hemen kaynaştı."

"Sanıyorum bu işte de sizin parmağınız var."

Callie başını eğerek sessizce kabul etti.

"İyi iş çıkardınız."

Callie bu iltifat karşısında övünmek gibi tuhaf bir istek duydu. Operanın başlayacağını haber veren zil çaldığında bu duyguyu bastırmaya çalışıyordu. Ziyaretçiler kendi localarına döndüler. Ralston, Callie'ye kolunu uzattı. "Size sandalyenize kadar eşlik edebilir miyim Leydi Calpurnia?"

Callie onun koluna girerek eşliğini kabul etti. Adama dokunduğu anda hissettiklerini görmezden gelmeye çalışıyordu. Meyhanedeki o geceden sonra ilk kez birbirlerini görüyorlardı. Arabada yaşananlardan sonra ilk kez. Adamın kucağına oturduğu o geceden sonra ilk kez birbirlerine dokunuyorlardı.

Callie, Benedick'in yanına geçince Ralston da onun yanına oturdu. Yakınlığı Callie'nin tüm hislerini işgal ediyordu. Sandal ağacı, limon ve tamamen ona özel erkeksi bir kokunun karışımı etrafını sarmıştı. Adama doğru eğilip derin bir nefes almak istiyordu ama bu arzuya karşı koydu. Kesinlikle yakışık almazdı.

Dikkatini adamın yakınlığından alacak bir konu bulmaya çalıştı. "Opera sever misiniz lordum?"

"Çok değil," dedi Ralston umursamazca.

"Bunu duyduğuma şaşırdım. Müziği sevdiğinizi sanıyordum. Ne de olsa, odanızda piyano var-" Callie durdu,

hemen locada onları dinleyen biri var mı diye etrafına bakındı. Yatak odasındaki piyano konusu herkesin içinde açamazdı.

Ralston bir kaşını kaldırdı ve alaycı bir sesle konuştu. "Doğru Leydi Calpurnia, piyanom var."

Adam onunla dalga geçiyordu. Buna fırsat vermeyecekti. "Şey, elbette, bugünlerde herkesin piyanosu var." Ona bakmadan konuşmayı sürdürdü. "Bu geceki performansın eşsiz olduğunu duydum. *Sevil Berberi* güzel bir eserdir. Şahsen ben de Rossini'yi severim. Rosina'yı oynayan sanatçının özellikle oldukça yetenekli olduğunu işittim. Yalnız ismini hatırlayamıyorum... Bayan..." Devamını getiremedi ancak daha güvenli konulara geçtikleri için rahatlamıştı.

"Kritikos. İsmi Nastasia Kritikos," dedi Ralston.

Sözleri, Callie'nin üzerine bir kâbus gibi çöktü. *Nastasia*. Birden anladı.

Bunu olduğundan daha zor bir hale getirme Nastasia.

Yüce Tanrım. Opera sanatçısı onun *metresiydi*. Callie başını kaldırıp adamın sakin, anlaşılmaz yüz ifadesine baktı.

Zor duyulur bir sesle, "Ah," diyebildi.

Ralston sessiz kaldı.

Ne yapmasını bekliyordun ki? Duyma mesafesinde olan herkese eserdeki mezzo-sopranonun metresi olduğunu ilan etmesini mi? Adamın yatak odasına habersiz girdiğin gece seni bu kadınla karıştırdığını söylemesini mi isterdin?

Cevap vermemesi en iyisiydi. Yanakları kızarınca sandalyesinde öne çıktı. Locanın kenarından bakıyor, bura-

dan kaçabilme ihtimalinin olup olmadığını düşünüyordu. İç çekerek kaçış olmadığını kabullendi. Dönünce Marki'nin eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. Adam utancından zevk alıyordu!

"Sanırım atlamak için fazla yüksek."

Ralston sinir bozucuydu.

Şansına, perdenin kalkmasıyla cevap vermekten kurtuldu. Kararlılıkla dikkatini sahneye verdi, Ralston'u düşünüp durmaya bir son vermek istiyordu.

Elbette, bu mümkün olmadı. Opera başladı ve Nastasia Kritikos sahneye çıktı. Yunan sanatçı, ilk bakışta aşk ve kimlik değiştirme üzerine kurulu eserde, güzeller güzeli Rosina'yı oynuyordu ve eşsiz balıketli güzelliğiyle bu rol için biçilmiş kaftandı. Callie kendine engel olamayarak büyüleyici kadını Ralston'un kollarında hayal etti. Esmer ellerinin, kadının soluk, pürüzsüz tenine dokunduğu görüntüleri kafasından atamadı. Aktrisin olağanüstü niteliklerini kendi basitliğiyle karşılaştırırken içinde yanan kıskançlık ateşini söndüremedi.

Kadının akıl almaz güzelliği yetmiyormuş gibi, buna eşlik eden muhteşem bir sesi vardı, sahneyi dolduruyordu.

Bu kadınlık abidesine karşı koyabilecek bir erkek olduğunu sanmıyordu.

Rivington'ların locasından tiyatronun kulisi görülebiliyordu ve Nastasia Kritikos'un Ralston'a baktığından emindi. Sanki ilgisine karşılık görmek istiyor gibiydi. *İlişkileri devam ediyor olabilir miydi?* Callie bu düşünceyle gözlerini kapadı. Açınca da Ralston'a kaçamak bir bakış attı. Bu tür konularda ihtiyatlı davrandığı belliydi, gözlerini bir an olsun sahneden ayırmamıştı.

Nastasia'nın ilk perdedeki aryası başladığında, operayı dolduran tüm seyircilerle birlikte o da sahneye kilitlenmişti. Callie aryanın sözlerindeki ironiyi görmezden gelemedi. *Lindoro benimdir! Ant içtim! Başaracağım! Yoluma çıkan olursa, engerek yılanına dönüşebilirim. İstediğimi elde etmek için bin bir dümen çeviririm.*

Callie sessizce, "Nasıl bir engereğe dönüşeceğini tahmin edebiliyorum," diye homurdandı. Bu aryayla birlikte bölüm bitince tüm tiyatro ayağa fırladı. "*Brava! Bravissima*![17]"

Belli olmuştu. Callie bir daha asla operadan zevk alamayacaktı.

İlk perde kapanıp da araya girince Callie iç geçirdi. Başka bir yerde olmayı diliyordu. İkinci perdenin sonuna dek bu işkenceye nasıl katlanacağını merak ediyor, bir kaçış yolu arıyordu.

Arkasından Juliana'nın kahkahasını duyunca ayrılamayacağını anladı. Ralston'un kız kardeşini başarılı bir şekilde takdim etmeye söz vermişti ve bunu yapacaktı.

Ralston'tan uzakta bir sohbete dâhil olma amacıyla ayağa kalkınca neredeyse Baron Oxford'a çarpıyordu. Adam perde kapanır kapanmaz soluğu onların locasında almıştı.

Yakışıklı züppe, gözlerini Callie'ye dikmeden önce locadakilere o geniş gülümsemelerinden birini sundu. Koyu yeşil paltosu, patlıcan moru yanardöner satenden yeleğiyle hoş bir zıtlık oluşturuyordu. Callie hemen adamın yeleğinin bastonunun başlığıyla ve botlarının topuklarıyla aynı renkte olduğunu fark etti. Acaba yeleklerine uysun

[17] İtalyancada "İyi! Çok iyi!" demek (ç.n.)

diye her renkte bastonu ve ayakkabısı mı vardı? Bu fikir öyle komikti ki, dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Merhaba lordum." Baron elinin üzerine eğildiği sırada ölçülü bir reverans sunarak gülümsemesini gizledi. "Sizi görmek ne büyük zevk."

"O zevk bana ait." Sözcükleri öyle samimiydi ki, Callie'nin yanakları kızardı. Geri adım attı. Baron devam etti. "Şampanya söyledim." Şampanya bardaklarıyla dolu tepsiyi tutan uşağa işaret verdi. "Sizin için... Ve elbette grubun tamamı için."

Callie hafifçe başını yana eğdi. Baron'un vurgusunu büyük ihtimalle yanlış anlamıştı. "Teşekkür ederim lordum." Locada şampanya dağıtan uşağı izledi, nasıl davranacağını bilemedi. "Oyun hoşunuza gitti mi?"

"Hem de çok. Özellikle Bayan Kritikos'un performansından çok etkilendim. O... Muhteşem bir kadın." Callie adamın sahneye bakarak sırıtmasından pek hoşlanmamıştı. Tepsiden şampanya alıp Callie'ye uzattı. Bardağı almak için uzandığında Baron bir parmağını elinde gezdirerek eğildi, çapkın bir edayla fısıldadı. "Elbette, perde arasında da büyük keyif alıyorum."

Bu kez adamın sarhoş olduğuna emin oldu. Öyle olmalıydı. Callie elini adamın uygunsuz dokunuşundan uzaklaştırdı. Baron'a haddini bildirmeyi düşündü. Bu doğru bir hareket olurdu ama birinin onunla ilgilenmesinden aldığı zevki de inkâr edemiyordu. Ralston'un metresi muhteşem performansıyla tüm sosyeteyi kendine hayran bırakırken, ona hayran olan birileri de vardı. Erkek kardeşiyle konuşan Ralston'a doğru baktı. Marki onunla göz göze gelince bardağını kaldırarak sessizce selam verdi. Callie

hemen döndü ve Oxford'a parlak bir gülümseme sundu. "Ben de perde arasında eğleniyorum lordum."

"Mükemmel." Şampanyasından büyük bir yudum aldı ve hafifçe dili dolanarak, "Sanatla ilgilenir misiniz?" diye sordu.

Şaşıran Callie, "Ben -Şey, evet lordum," dedi.

Oxford boşalan bardağını dolusuyla değiştirdi. "Haftaya düzenlenecek olan Kraliyet Resim Sergisi'nde size eşlik etmek isterim."

Baron'un tavrını sorgulamamak için kendini zor tutan Callie, bu davetten kaçamayacağını anladı. "Bu çok güzel olur lordum," dedi.

"Ne güzel olur?" Tembelce söylenen sözcükler, Ralston'un yanlarına gelişini haber verdi. Callie cevap vermedi.

Onun aksine Oxford, planlarını Marki'yle paylaşmaya hevesliydi. "Haftaya düzenlenecek olan Kraliyet Resim Sergisi'nde Leydi Calpurnia'ya eşlik edeceğim," dedi. Callie onun övünerek konuştuğunu fark etmişti.

"Öyle mi?"

Sesindeki şaşkınlık mıydı? Birinin Callie'yle ilgilenmesi o kadar inanılmaz bir olay mıydı? "Aynen öyle lordum. Bu seneki sergiyi gezmeyi dört gözle bekliyorum." Elini Oxford'un koluna koydu. "Baron Oxford bana eşlik edeceği için çok şanslıyım."

Oxford, Ralston'a bakarak, "Benim kadar şanslı olamazsınız," dedi.

Callie adamın neden böyle garip davrandığını anlayamadan aranın bittiğini haber veren zil çaldı. Oxford yanlarından ayrılmadan önce Callie'nin eline doğru eğilerek,

"İyi geceler leydim. Gelecek haftayı sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

Callie de hafifçe eğilerek, "Ben de öyle Baron Oxford," dedi.

Baron, ifadesiz bir yüzle orada dikilen Ralston'a döndü ve sırıtarak, "İyi geceler ihtiyar," dedi.

Ralston cevap vermedi, bunun yerine genç züppeye küçümseyerek baktı. Baron gülerek bastonunu Marki'ye doğru salladı ve locadan ayrıldı. Callie konuşmadan önce adamın gitmesini bekledi. "Baron'a bu kadar kaba davranmanız gerekmezdi."

"Adamın kafasında akıldan çok diş var."

Callie de daha birkaç gün önce buna benzer bir şey söylemişti ancak onunla aynı fikirde olduğunu belirtmeyecekti. Marki'yi görmezden gelerek yerine oturdu. Bir an önce perdenin kalkmasını, oyunun başlamasını istiyordu.

Gümüş tepsi taşıyan bir uşağın gelişini gözucuyla gördü. Ralston tepsiden katlanmış bir kâğıt aldı, uşağa başıyla teşekkür etti. Mühürlü mesajı elinde döndürdü, bir parmağını mührün altına kaydırarak mührü açtı.

Adam yazılanı okurken Callie de kendine hâkim olamayarak kâğıda baktı. Kısa bir mektuptu. Ralston okur okumaz, kâğıdı katlamıştı ama Callie yazılanı görmüştü.

Bana gel.
N.

Ralston ve Nastasia hâlâ sevgiliydiler.

Callie ses çıkarmamak için kendini tuttu, önüne dönerek bütün dikkatini operaya verdi.

Zihni hızla çalışıyordu. Şaşırmamalıydı elbette. Önceki geceyi düşünmemeliydi. Mariana'nın nişan balosunda dans edişlerini, arabadaki yakınlaşmalarını düşünmemeliydi. Nastasia ile birlikteyse kendisini neden *öptüğünü* merak etmemeliydi.

Ama elbette merak ediyordu.

Ya kız kardeşi? Juliana'ya ne olacaktı? Elbette daveti kabul edecek değildi. En azından bu gece. Bu gece Juliana'nın sosyeteye takdim edildiği geceydi.

İkinci perdenin ilk iki sahnesinde Callie, üzüntü ve öfke içinde savaş halindeydi. Üçüncü sahnenin başlamasıyla birlikte Ralston ayağa kalkıp locadan çıkınca öfke kazandı.

Hayır. Ralston'un kız kardeşinin ilk gecesini mahvetmesine izin vermeyecekti. Juliana'nın başarıyı garantilemek için yaptıklarından sonra olmazdı. Başarıyı garantilemek için *Callie*'nin yaptıklarından sonra olmazdı. Juliana'yı destekleyen diğerlerinin yaptıklarından bahsetmiyordu bile.

Bunları nasıl tehlikeye atardı? Hem de ne için?

Öfkesi büyüdü. Omuzlarını dikleştirdi. Birinin de Juliana'yı düşünmesi gerekiyordu.

Benedick'e dönerek, "Şampanya başımı döndürdü. Dinlenme odasına gideceğim," dedi.

Abisi öne eğildi, Ralston'un sandalyesinde olmadığını gördü. Kardeşine bakarak, "Macera yok Callie," dedi.

Callie kendini gülümsemeye zorladı. "Macera yok."

Locadan çıktı.

Tiyatronun loş koridorlarından hızla geçti. Juliana'nın başarı şansını tehlikeye atmadan önce Ralston'u bulabile-

cek miydi? Ralston'un daha önce de bu tiyatroda oyun sırasında sevgilisiyle buluşmak için çıktığına dair Allendale Malikânesi'nin üzerine bahse girerdi. Büyük ihtimalle Bayan Kritikos'un soyunma odasına giden en kısa yolu biliyordu. Bu düşünceyle birlikte çıkan hafif tiksinme sesini bastıramadı.

Bir köşeden hızla sütunların olduğu alana dönmüştü ki, Ralston'u geniş merdivenlere yönelirken buldu. Boş alanda etrafına bakındı, kimsenin olmadığını anlayınca seslendi. "Ralston! Dur!"

Ralston birkaç basamak çıkmıştı ki durdu, sütunlara doğru bakınca Callie'nin hızla ona doğru geldiğini gördü. Amacını anlayınca şaşkınlığı öfkeye döndü ve çıktığı basamakları geri inerek Callie'yle yüz yüze geldi.

Callie daha ağzını açamadan Ralston onu kolundan tuttuğu gibi karanlık bir koridora götürdü. Öfkeyle, "Çıldırdınız mı?" diye fısıldadı.

Callie hem onun peşinden koşmaktan hem de öfkeden zorlukla nefes alıyordu. Kolunu Marki'den kurtararak, "Aynı şeyi ben de size soracaktım," diye fısıldadı.

Ralston sorusunu önemsemedi. "Burada ne işiniz var? Sizi burada görürlerse-"

"Ah, lütfen." diye sözünü kesti. "Burası halka açık bir tiyatro. Beni görürlerse ne olacağını zannediyorsunuz? Bana dinlenme odasının yerini gösterecekler, ben de teşekkür edip gideceğim. Ya *sizi* görürlerse ne diyeceksiniz?"

Ralston ona delirdiğini düşünüyormuş gibi baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Hiç ihtiyatlı değilsiniz Lord Ralston." İsmini tükürür

gibi söylemişti. "Kız kardeşinin itibarı için endişelenen bir abi olarak, biraz daha dikkatli olmanızı beklerdim." Parmağıyla adamın omzunu dürttü. "Mektubu gördüm! Onunla buluşmaya gittiğinizi biliyorum... O kadınla..."

"Kiminle?" diye teşvik etti Ralston.

"Metresinle!" Callie her sözcükte parmağını daha sert bastırıyordu.

Ralston parmağını tuttu ve itti. Mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Hangi cüretle beni azarlayabiliyorsunuz? Hangi cüretle bana hesap soruyorsunuz? Siz kendinizi ne sanıyorsunuz?"

"Ben kız kardeşinizi sosyeteye takdim etmesi için seçtiğiniz kadınım ve tek gecelik bir eğlence için onun geleceğini tehlikeye atmanıza izin vermiyorum."

"İzin vermiyor musunuz? Sarhoş bir züppeyle tüm sosyetenin gözü önünde utanmadan oynaşan siz mi?"

Callie'nin ağzı açık kaldı. "Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Ama öyle görünüyordu *leydim*."

"Bu ne cüret!" Callie çok öfkeliydi. "Ne cüretle bana utanmadan oynaştığımı söyleyebiliyorsunuz? Sahnedeki aktrisle herkesin gözü önünde, hem de performansı sırasında gözleriyle oynaşan ben değildim!"

"Bu kadar yeter."

"Hayır. Yetmez." Callie kendini kontrol edemez hale gelmişti. Set kapakları açılmıştı bir kere. "Kız kardeşi hayatındaki en zorlu işe hazırlanırken, daha opera bitmeden boyalı sevgilisine koşan ben değilim! Bu duyulursa sosyetedekiler kız kardeşinize ne yapar haberiniz var mı? Duyarsız... Canavar!" Son sözcüğü haykırmıştı.

Ralston'un yüz ifadesi buz gibiydi. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Ses tonu ne kadar sinirlendiğini belli ediyordu. "Söyleyecekleriniz tamamsa Leydi Calpurnia, bu konuşma burada bitmiştir. Artık kız kardeşime yardım etmenize gerek yok."

"Anlayamadım?"

"Aslında oldukça basit. Sizi onun yanında istemiyorum. Fazla tehlikelisiniz."

Callie'nin gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "*Ben* mi tehlikeliyim?" Sesi öfkeden titriyordu. "Ah, kız kardeşinizle görüşmeye devam edeceğim lordum. Onun başarısız olmasına izin vermem. Üstelik-" Bir parmağını suratına doğru salladı. "Adı çıkmış bir çapkından, ahlaksızlığı kanıtlanmış bir adamdan emir alacak değilim."

Ralston kendini bundan sonra kaybetti. Callie'nin elini tuttu, kadını kendine çekti. "Madem öyle olduğum düşünülüyor, ben de kendimi tutmayacağım." Ve Callie'yi öptü.

Callie onunla savaştı, öpücüğün gücü altında kıvrandı ama nereye dönse Ralston oradaydı. Güçlü kolları, kaslı bedeni ve sert, inatçı dudaklarıyla her yerdeydi. Yumruklarıyla adamın omzunu dövüyordu, sonra Ralston onu belinden tutup kaldırdı. Bedenini duvara bastırdığı sırada ona tutunmaktan başka çaresi kalmamıştı. Bu ani hareket onu şaşırttığı için nefesini verdi, Ralston da bu fırsatı dudaklarını yağmalamak için kullandı. Callie'nin yüzünü elleri arasına alarak nefesini kesti.

Callie de artık onun hareketlerine dudakları, dili ve dişleriyle karşılık veriyordu. Öpüşürken bile üstünlüğü adamın ele geçirmesine razı değildi. Her okşayışta karşılığını

verdi, Ralston ilerledi, o takip etti. Marki onun iç çekişlerini dudaklarıyla yakalıyordu. Callie de adamın çıkardığı hafif zevk seslerinden büyük zevk alıyordu. Kavga eder gibi geçen, yoğun birkaç dakikadan sonra Ralston'un dudakları yumuşadı. Dili alt dudağıyla ilgilenirken dudakları nazikçe onunkilerin üstünde dolaşıyordu. Öpüşmeyi başladığından çok daha nazik bir şekilde bitirdi.

Dilinin okşayışı Callie'den bir inleme koparmıştı. Ralston gülümseyerek dudağının köşesine son bir öpücük kondurdu. Hafifçe başını kaldırdı ve bakışları buluştu. Hızlı nefes alış verişleri dışında koridorda hiç ses yoktu. Nefes nefese kalmaları, onlara öpücüğü başlatan tartışmayı hatırlattı.

Ralston sessizce, zafer kazanmış gibi bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

Onun bu kendini beğenmiş ifadesi Callie'nin öfkesini tazeledi.

Dik durarak, "Ben sizin kadınlarınızdan biri değilim. Beni böyle ulu orta bir yerde öpemezsiniz. Bunu hatırlasanız iyi edersiniz."

Ralston alaycı bir sesle, "Bağışlayın," dedi. "Ama kadınlarımdan biri olmaya istekli görünüyordunuz."

Callie kendine hâkim olamadı. Eli kendi iradesi varmış gibi yükseldi, doğruca adamın yanağını hedef almıştı. Ona vurmaktan korkuyor ancak hareketi durduramıyordu. Yanağına çok az bir mesafe kala Ralston bileğini yakalayınca şaşkınlıkla nefesini tuttu. Marki'ye baktığında gözlerindeki öfkeyi gördü.

Haddini aşmıştı. *Yüce Tanrım.* Adama tokat atmaya kalkmıştı. Ona ne olmuştu böyle? Elini bir mengene gibi

sıkıştıran parmaklardan kurtarmaya çalıştı ama yapamadı.

"Ben -Ben üzgünüm."

Ralston gözlerini kıstı ama sessiz kaldı.

"Yapmamalıydım..."

"Ama yaptın."

Duraksadı. "Yapmak istemedim."

Marki başını iki yana salladı, Callie'nin elini bıraktı ve ceketini düzeltti. "Her ikisine birden sahip olamazsınız Leydi Calpurnia. Düşüncesizce hareket etmeye kararlıysanız, bu hareketlerin sorumluluğunu üstlenmenizi öneririm. Bana tokat atmak istediniz. En azından bunu kabul edecek cesaretiniz olsun." Bekledi, cevap gelmeyince başını salladı. "İnanılmaz. Bir korkak olduğunuzu düşünmemiştim."

Bu sözler Callie'nin öfkeyle kızarmasına neden oldu. "Benden uzak durun!" dedi. Sesi titriyordu. Arkasını döndü ve Rivington'ların locasına doğru koştu.

Ralston onun gidişini izledi, yüzü ifadesizdi.

On Bir

"Geleceğini biliyordum."

Ralston'u sinirlendiren, şehvetle dile getirilmiş yumuşak sözcükler değildi, kadının ses tonundaki kibirdi. Ancak Nastasia Kritikos'un soyunma odasındaki perdelik kumaşla kaplanmış koltuğa otururken sinirlendiğini belli etmedi. Nastasia'nın onu kışkırtmaktan keyif alacağını bilecek kadar kadınları tanıyordu ve aktrise bu zevki yaşatmak istemedi.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, Nastasia'nın makyaj masasının başına geçip saçlarını açmasını izledi. Kadını inceledi, neredeyse üç saat boyunca aralıksız şarkı söylemekten dolayı hızla inip kalkan göğüslerine, performansın verdiği keyfi yansıtan kızarmış yanaklarına, onun kollarında geçirmeyi umduğu gecenin beklentisiyle parlayan gözlerine baktı. Güzel şarkıcının performanstan sonraki bu heyecanını daha önce de görmüştü, kadının bu hali onu da heyecanlandırırdı.

Bu gece, nedense, hiçbir şey hissetmedi.

Mektubu cevapsız bırakacaktı. Operanın bitişine kadar locada kalıp oradan planlandığı gibi ailesiyle ayrılmayı düşünmüştü. Ne yazık ki, mektup opera sanatçısının pek

de ihtiyatlı olmadığı gerçeğinin altını çiziyordu. İlişkilerinin bittiğini kadına daha açık bir şekilde ifade etmesi gerekecekti.

Bu kadının öyle kolayca bir kenara atılamayacağını bilmeliydi. Gururunun buna izin vermeyeceğini anlamalıydı. Bunu şimdi açıkça görebiliyordu.

"Bu gece gönderdiğin mektubun son olacağını söylemeye geldim."

Abanoz karası saçlarının tamamı ipekten bir bulut gibi omuzlarına döküldüğünde, "Ben öyle düşünmüyorum," diye mırıldandı kadın. "Görüyorsun ya, işe yaradı."

"Bir sonraki sefer işe yaramaz." Soğuk mavi gözleri, sözlerinin doğruluğunu vurguluyordu.

Pek ses çıkarmayan bir hizmetçi giydiği kostümü çıkarmaya geldiğinde Nastasia aynadan Marki'nin yansımasını değerlendiriyordu. "Bu gece benim için gelmediysen neden geldin? Operadan nefret edersin hayatım. Yine de gece boyunca gözlerini sahneden alamadın."

Kendini sadece bir sanatçı olarak tanımlayan Nastasia her zaman seyircilerinin tepkilerinden haberdardı. Sosyetenin hatırı sayılır üyelerinin tiyatroda oturduğu yerleri bile tam olarak hatırlaması, Ralston'un hayran olduğu özelliklerinden biriydi. Bir dedikoducunun gözlem yeteneğine sahipti. Kim kimi opera dürbünüyle izlemiş, kim kiminle performansın orta yerinde operadan ayrılmış, hangi locada ne yaşanıyor bilirdi. Bu yüzden kendisini fark etmesi ve mektup göndermesi Ralston'u şaşırtmamıştı.

Yunan güzel, kırmızı bir sabahlığa uzandı ve hizmetçisini gönderdi. Yalnız kaldıklarında Ralston'a döndü.

Siyah kalem çekilmiş gözleri parlıyordu ve kıpkırmızı dudaklarını bükmüştü.

Boyalı sevgilin...

Nastasia kadınsı gücünden emin bir şekilde ve hesaplı hareketlerle ona doğru yürürken Callie'nin sözleri davetsizce Ralston'un zihninde belirdi. Kadın omuzlarını geriye attığında, boynunu uzatıp köprücük kemiğini gözler önüne serdiğinde Ralston'un gözleri kısıldı. Köprücük kemiğinin üzerindeki o noktaya deli olurdu. Şimdiyse hiçbir şey hissetmiyordu. Nastasia'nın, Nick'in heykellerinden birinin bir kopyası olduğunu fark etmişti. Göze hoş geliyordu ancak hoşluğu, gerçek güzelliğe dönüştürebilecek özden yoksundu.

Tam önünde durdu, hafifçe eğilerek dolgun göğüslerini gözler önüne serdi. Ralston'u cezbetmek için hesaplı hareketlerdi bunlar. Kadının soğukkanlı, kendinden emin bakışlarıyla buluştu. Konuştuğunda sesi alaycıydı.

"Çabanı takdir ediyorum Nastasia, ancak artık ilgilenmiyorum."

Opera sanatçısının yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Uzanıp işini bilir parmaklarıyla Ralston'un çenesini okşadı. "Bu kedi fare oyununu oynamaya gönüllüyüm hayatım, ama bana pek kovalama fırsatı tanımıyorsun. Ne de olsa *benim* soyunma odamdasın."

"Başka birini bul Nastasia."

"Başka birini istemiyorum," diye mırıldandı kadın. Sabahlığının kuşağını açarak sıkı korsesinin zorlukla kapattığı göğüslerini sundu. Sesi ateşli bir fısıltıya dönüştü. "Seni istiyorum."

Ralston kadının cesur bakışlarıyla buluştu, etkilenme-

mişti. "O halde kendimizi bir açmazın içinde bulduk. Ben seni istemiyorum."

Kadının bakışlarında öfke belirdi. Ralston kadının hayır cevabına hazırlıklı olduğunu anlamıştı. Arkasında kırmızı bir ipek bulutu oluşturan sabahlığıyla doğruca makyaj masasına gitti. Ralston gözlerini devirdi. Nastasia tekrar ona dönerek küçümser bir sesle konuştu. "Onun yüzünden, değil mi? Rivington'ların locasındaki kız yüzünden."

Ralston'un sesi buz gibiydi. "O benim kız kardeşim, Nastasia. Onun takdimini mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Kız kardeşini tanımayacağımı mı düşünüyorsun Ralston? Onu görür görmez tanıdım. Siyah saçları, muhteşem gözleriyle bir güzellik abidesi. Tıpkı senin gibi. Ben şu süs bitkisinden bahsediyorum. Yanında oturan kadından. Basit saçları, basit gözleri, basit bir yüzü olandan. Çok zengin olmalı Ralston, çünkü onu başka herhangi bir şey için istemen mümkün değil." Sözlerini kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bitirdi.

Ralston onun attığı yemi yutmadı. "Kıskandın mı Nastasia?"

"Elbette hayır." Kaşlarını çattı. "O benim dengim değil."

Ralston'un zihninde Callie'nin görüntüsü belirdi. Öfkeli sözlerini, alev alan bakışlarını ve duygularını gizleyemeyen yüzünü hatırladı. On yıl üzerine ders alsa bile soğukkanlı ve hesapçı biri olamazdı. *Tanrı aşkına,* kadın halka açık bir tiyatro koridorunda peşinden gelmişti. Dünyanın ne düşüneceğini önemsemeden. Sırf ona haddi-

ni bildirebilmek için. Callie öyle canlı, öyle değişkendi ki ne yapacağı belli olmuyordu. Soğuk ve ulaşılmaz Nastasia'nın tam tersiydi.

Ralston'un dudağının kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "İşte bu konuda haklısın. Kıyas bile yapılamaz."

Sözlerindeki anlamı kavrayınca aktrisin gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın..." dedi gülerek. "O... O fareyi mi çekici buluyorsun?"

"Fare dediğin kadın, bir leydi, Nastasia," diye kaçamak bir cevap verdi. "Kont kardeşi. Ona saygıyla hitap edeceksin."

Yunan güzelin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette lordum. Nitekim benim sorduğum bu değildi. O *leydinin* yatağını ısıtmasını istiyor musun? Bana sahip olabilecekken onu mu tercih ediyorsun? Buna sahip olabilecekken?" Eliyle dolgun vücudunu işaret etti.

Konuştuğunda Ralston'un sesi keyifsizdi. "Görünüşe göre bir konuda aydınlatılmaya ihtiyacın var. İzin ver, yardımcı olayım. Aramızdaki ilişki bitti. Benimle iletişim kurmayı keseceksin."

Nastasia dudak büktü. "Beni kalbi kırık mı bırakacaksın?"

Ralston tek kaşını kaldırdı. "Eminim kalbin uzun süre kırık kalmayacaktır."

Kadın bir süre adamın anlaşılmaz bakışlarını inceledi. Aristokrat adamların metresliğini yaptığı uzun yıllar, ona Ralston'u kaybettiğini söylüyordu. Ralston da kadının durumu anladığını, bir sonraki adımı için şimdiden hesaplar yaptığını gördü. Ralston'a savaş açabilirdi ama bir

tarafta zengin bir marki, diğer tarafta yabancı bir aktris olunca sosyetenin kimin tarafında olacağı açıktı.

Nastasia gülümsedi. "Kalbim çabuk iyileşir Ralston."

Ralston, kadının teslimiyetini başını hafifçe eğerek kabul etti.

"Elbette biliyorsundur ama o kadın senin ve benim gibilerin yaşadığı dünyayla ilgili hiçbir şey bilmiyor."

Ralston dayanamayıp sordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Söylemek istediğim tek şey, kadının aşk isteyeceği Ralston. Onun gibi kadınlar hep ister."

"O kadının hangi peri masalına inandığı umurumda değil Nastasia. Benim için hiçbir önemi yok. O sadece kız kardeşime göz kulak oluyor."

Opera sanatçısı düşünceli bir şekilde, "Senin için öyle olabilir," dedi. "Ama sen onun için önemli misin?" Ralston cevap vermeyince dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tiyatroda görüş açısı en iyi yerin benimki olduğunu unutuyorsun."

Ralston koltuktan kalktı. Şapkasını, eldivenlerini ve paltosunu almadan önce boyunbağını düzeltti. Nastasia'ya yüzünü dönmeden önce gönderdiği notu çıkararak masaya bıraktı. Yere kadar eğildi ve odadan çıktı.

Bütün bunları tek söz etmeden yapmıştı.

On İki

"Ne hakla bana korkak der!"

Callie yatak odasında volta atıyor, gece yaşananları düşündükçe sinirleri tepesine çıkıyordu. Eve geleli bir saat olmuştu ama bir an bile durmamıştı ki Anne yaklaşıp elbisesini çıkarabilsin.

Hizmetçi bir süre sonra vazgeçip Callie'nin yatağının ucuna oturmuştu. Tenis maçı izliyormuş gibi genç kadının bir aşağı bir yukarı yürümesini izliyordu. Alaycı bir sesle, "Emin değilim," dedi. "Halka açık bir mekânda onu tokatlamaya kalkıştığın için olabilir mi?"

Callie, Anne'in alaycı ses tonunu kaçırmış, sadece sözlerini almıştı. Hüsranla ellerini havaya kaldırdıktan sonra, "Doğru! Bu hiç de korkakça bir davranış değil," dedi.

"Pek hanımefendilere yakışır bir davranış da değil."

"Evet ama konu o değil," dedi. "Konu, Ralston Markisi Gabriel St. John'un metresiyle buluşmaya giderken, halka açık bir alanda beni öpmesi ve nasıl olduysa hata yapanın ben olduğumu iddia etmesi!" Ayağını yere vurdu. "Ne *hakla* bana korkak der!"

Anne gülümsemesini bastıramadı. "Dürüst olmak gerekirse, bana adamı kışkırtmışsın gibi geldi."

Callie yürümeyi kesti, kulaklarına inanamıyormuş gibi hizmetçisine döndü. "Daha birkaç gün önce evden çıkıp meyhaneye gitmeme karşı çıkan, itibarım için endişelenen hizmetçimin bu konuda o adamın tarafını tuttuğuna inanamıyorum! Senin beni savunman gerekiyor!"

"Ömrümün sonuna kadar da savunacağım Callie. Ama kendine bir macera arıyordun. Ralston'un sana tam da aradığın şeyi verdiğini kabul etmelisin."

"Aradığım şey, onun beni ulu orta yerde kavrayıp öpmesi değildi!"

Anne inanmadığını belli edercesine tek kaşını kaldırdı. "O halde öpüşmeden pek hoşlanmadın?"

"Tabii ki hayır."

"Birazcık bile mi hoşlanmadın?"

"Hiç hoşlanmadım."

"Hı-hı." Hizmetçi açıkça inanmadığını belirtiyordu.

"Hoşlanmadım, dedim."

"Öyle diyorsan." Anne ağaya kalktı, Callie'yi makyaj masasına doğru çevirerek elbisesinin arkasındaki düğmeleri açmaya başladı.

Bir süre sessizce durdular, sonra Callie konuştu. "Tamam, birazcık hoşlanmış olabilirim."

"Ah, sadece birazcık, ha?"

Anne hâlâ düğmeleriyle uğraşırken Callie iç geçirdi. Sonra tekrar volta atmaya başladı. Hizmetçi de tekrar yatağa oturdu.

"Peki. Birazcıktan daha çok. Hatta çok hoşlandım. Tıpkı beni öptüğü diğer zamanlarda olduğu gibi." Hizmetçinin şaşkın bakışını yakalayınca devam etti. "Evet, başka zamanlar da oldu. Hem neden hoşlanmayacakmışım ki? Adamın öpüşme konusunda uzman olduğu açık."

Anne boğazını temizledi. "Anlaşılıyor."

Callie ona baktı. "Gerçekten öyle! Anne, hiç öyle öpülmemişsindir."

"Bu konuda senin sözüne güveneceğim."

Callie ciddiyetle onayladı. "Güvenmelisin. Ralston hayal edebileceğin her şey... Bir an baştan çıkarıcı sözler söylüyor, günahkâr bakışlar atıyor, sonra bir bakmışsın kollarını sana dolamış ve bunun nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrin yok..."

Sözlerini hülyalı bir şekilde bitirdi. Tavana bakıyor, elbisesine sarılıyordu. Anne ayağa kalktı, bu fırsatı elbisesinin kalan düğmelerini açarak değerlendirmeyi düşünüyordu ama o daha yataktan uzaklaşamadan Callie'nin yüzündeki hülyalı bakışlar gitti yerini öfke aldı. "Sonra o serseri geri çekiliyor ve sana kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. Ahlaksız pislik, kaba adam! Ve sen kendini savunmaya çalıştığında-"

"Ona tokat atarak mı?"

"Ve sen kendini savunmaya çalıştığında," diye tekrar etti Callie. "Ne yaptığını biliyor musun?"

Anne alaycı bir sesle, "Sana korkak mı dedi?" diye sordu.

"Senin bir korkak olduğunu söylüyor. Sinir bozucu adam!"

Anne bir kez daha düğmeleri açmak için girişimde bulunurken, "Öyle görünüyor," dedi.

Bu kez Callie ona izin verdi. Gevşeyene dek elbiseyi tuttu, sonra içinden çıktı. Anne bu kez korsesinin bağlarını çözmeye başladı. Dar korse açılınca Callie iç geçirdi. Korsenin çözülmesiyle beraber öfkesinin bir kısmı da geçti.

İç gömleğiyle kalan Callie ellerini karnına sardı ve derin bir nefes aldı. Anne onu makyaj masasına oturttu ve uzun, kahverengi saçlarını taramaya başladı. Bu muhteşem bir histi, Callie iç geçirdi ve gözlerini kapadı.

Bir süre sonra, "Elbette öpücükten hoşlandım," diye mırıldandı.

"O kadarı anlaşılıyor."

"Keşke Ralston'un yanında aptal gibi davranmasam."

"Söz konusu Ralston olduğunda sen hep aptal gibi davranıyorsun."

"Evet ama şimdi ona daha yakınım. Bu farklı."

"Neden?"

"Çünkü önceden Ralston'u sadece hayal edebiliyordum. Şimdi gerçekten onu görebiliyorum. Konuşabiliyorum. *Gerçek* Ralston'u keşfediyorum. O artık hayallerimde yaşattığım bir kahraman değil. Etten kemikten bir insan ve... Merak etmeden duramıyorum..." Devamını getiremedi. *Bu adam bana ait olsa nasıl olurdu?*

Yüksek sesle dile getirmesine gerek yoktu. Anne ne düşündüğünü biliyordu. Callie gözlerini açtığında aynada bakışları buluştu. Anne'in yüzünden cevabı okudu. *Ralston sana göre değil, Callie.*

"Biliyorum Anne." Callie ona güvence vermekten çok, kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Elbette bilmiyordu. Artık değil. Birkaç hafta önce Gabriel St. John'un, süs bitkisi Callie'nin adını bildiğini söyleseler kahkahalarla gülerdi. Bırakın onunla konuşmayı, onunla aynı ortamda bile bulunmuyorlardı. Ama şimdi... Adam onu karanlık arabada ve daha da karanlık koridorlarda öpüyordu. Ve başından beri onun yanında bir aptala dönüştüğünü hatırlatıyordu.

Bu gece o opera sanatçısını görmeye gidiyordu, bundan emindi. Callie'nin Yunan güzele bir rakip olamayacağı da kesindi. Ralston onu istiyor olamazdı.

Aynada kendine baktı ve kusurlarının bir listesini çıkardı. Kahverengi saçları çok sıradandı, hiç ilgi çekici değildi. Kahverengi gözleri fazla büyüktü. Yuvarlak yüzü, kalp şekilli yüze sahip sosyete güzellerininkinden çok farklıydı. Ağzı da fazla büyüktü, o mükemmel eğime sahip değildi. Her bir özelliğini Ralston'un adının birlikte anıldığı kadınların özellikleriyle karşılaştırdı. Bu kadınların hepsi birer Truvalı Helen'di. Güzellikleri bir bakanı bir daha baktıracak cinstendi.

Ralston onu bırakmış, metresine gitmişti. Yunan güzel elbette onu sıcak bir şekilde karşılamıştı. Aklı olan hangi kadın karşılamazdı ki?

Callie de soğuk, boş yatağına dönmüştü... Ve imkânsızı hayal ediyordu.

Gözleri doldu. Anne görmeden onları durdurmaya çalıştı ama birden hızla akmaya başlamışlardı. Üzüntüsünü saklayamaz oldu. Burnunu çekince Anne ağladığını fark etti. Callie'ye bir bakış atması, tarağı bırakmasına ve leydisinin yanına çökmesine neden oldu.

Callie, yaşlı kadının kendisine sarılmasına izin verdi. Başını Anne'in omzuna koydu, gözyaşlarını salıverdi. Hizmetçinin yün elbisesine doğru hıçkırıklarını bıraktı, yıllardır onu tüketen hüzün ortaya çıktı. Arkadaşlarının düğünlerine katılarak geçirdiği koca on yıl, küçük kız kardeşi Mariana'nın nişanlanması, yıllar ilerledikçe evde kaldığının kesinleşmesi... Üzüntüsünü hep saklamış, pişmanlığının başkalarının mutluluğuna gölge düşürmesini istememişti.

Ama şimdi Ralston tüm duygularını ayağa kaldırıyordu. Her zaman istediği ama hiçbir zaman sahip olamadığı her şeyi hatırlatıyordu ve bütün bunlar çok fazlaydı. Artık içinde tutamaz olmuştu.

Uzun süre ağladı. Anne teselli verici sözler mırıldanıyor, sırtını okşuyordu. Biraz yatıştığında, gözyaşlarına harcayacak enerjisi kalmadığında Callie doğruldu ve Anne'den ayrıldı. Hizmetçisine teşekkür niyetine gözü yaşlı bir gülümseme sundu. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Ah, Calliecik." Anne bu ses tonunu en son Callie daha küçük bir kızken ağladığında kullanmıştı "Senin de beyaz atlı prensin gelecek."

Dudağının bir kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Anne aynı sözleri yaklaşık yirmi yıldır söylüyordu. "Anne, bağışla beni ama geleceğini sanmıyorum."

"Ah, gelecek." dedi kararlı bir şekilde. "Hiç beklemediğin bir anda."

"Beklemekten yoruldum." Callie gönülsüzce güldü. "Sanırım bu yüzden dikkatimi bir kara şövalyeye çevirdim."

Anne, Callie'nin yanağını avcuna aldı ve gülümsedi. "Şu saçma listendeki maddeleri uygulamaya çalışmanı, Ralston'la arkadaşlık etmene tercih ederim. Senin yerinde olsam o adamdan uzak dururdum."

"Söylediğin kadar kolay olsa keşke." Adamda öyle ilgi çekici bir şey vardı ki, Callie'yi kızdırması önemini kaybediyordu. Aslında tam tersi, Marki'nin küstahlığı onu daha çekici yapıyordu. İç geçirdi. "Belki de haklısın. Belki de Ralston'dan uzak durmalı ve tekrar listeme odaklanmalıyım." Listesini daha önce koyduğu yerden aldı. "Görünüşe göre kolay maddeleri bitirmişim."

Anne kulaklarına inanamamıştı. Alaycı bir sesle, "Meyhanede viski içmek oldukça kolay bir işti zaten," dedi. "Geriye ne kaldı?"

"Eskrim öğrenmek, düelloya katılmak, silah ateşlemek, kumar oynamak ve bacaklarını ayırarak at binmek," dedi. Diğer maddeleri söylememişti. Bunlar, en yakın sırdaşıyla bile paylaşmaktan utandığı maddelerdi.

"Hımm. Zorlu olacağa benziyor."

"Öyle," dedi Callie. Alt dudağını ısırıyor, listeyi düşünüyordu.

"Ama kesin olan bir şey var."

"Neymiş?"

"Hangisini seçersen seç, kimse sana bunları yaptığın için korkak diyemeyecek."

Callie hizmetçisine baktı. Kısa bir sessizliğin ardından iki kadın da kahkahalara boğuldu.

"Aaah!" Anne bedenine sardığı kumaşı çekerken Callie yatak başına tutundu. "Daha nazik olursun sanmıştım Anne."

Hizmetçi kumaşı kolunun altından geçirip göğüslerini sıkıştırırken, "Olurdum," dedi. "Ama şu anda pek de nazik hissetmiyorum."

Callie düzleşen göğüs bölgesine baktı ve rahatsızlığına rağmen gülümsedi. "Evet, şey, bu duyguları bana yansıtmadığın için teşekkür ederim."

Anne bir homurtuyla cevap verdi ve kumaşı sertçe çekti. Çalışırken başını iki yana sallıyordu. "Göğüslerini bağlayıp erkek gibi giyinmek... Bence sen çıldırdın."

"Hiç de bile. Sadece yeni bir şey deniyorum."

"Annen bu halini görecek olsaydı, kadının yüreğine inerdi."

Callie ona doğru döndü. "Bu yüzden duymayacak."

"Ona söyleyeceğimi düşünüyor olamazsın," dedi öfkeyle. "Sözcükler ağzımdan çıktığı an kendimi kapının dışında bulurum!"

"Seni kovmadan önce yüreğine inmezse tabii."

Öğleden sonraydı. Callie ve Anne listedeki bir sonraki maddeye hazırlık için kendilerini Callie'nin yatak odasına kapatmışlardı.

Eskrim öğrenmek.

Benedick'in eskrim kulübüne girebilmek için ayrıntılı bir plan geliştirmişti. Üniversiteden yeni mezun olmuş, yeni bir kulübe kaydolmak isteyen, genç bir züppe taklidi yapacaktı. Sesini kalınlaştırmayı denemişti. Gireceği karakter için bir özgeçmiş bile hazırlamıştı. Lake District'li bir baronet olan Sör Marcus Breton'u oynayacaktı. Anne, Benedick'in dolabından birkaç eski kıyafet yürütmüştü. Bunlardan biri de yokluğu fark edilmeyecek bir eskrim kıyafetiydi. İki kadın bir haftadır kıyafetleri Callie'ye uydurmaya çalışıyorlardı.

Callie şimdi üzerine göre ayarlanmış, erkek pantolonu giyiyordu. Uygunsuz bir kıyafet olmasına rağmen oldukça rahattı. Altına kalın çorap giymişti. Ayağında ahırda çalışan bir gençten satın aldıkları botlar vardı.

Gerginlikten karnı kasılırken ve Anne onu kumaşla sararken Londra'daki çoğu adamın üye olduğu bir kulübe erkek kılığında girmeye çalışırken yakalanırsa nasıl bir utanç yaşayacağını düşünmemeye çalıştı. Vazgeçemeyecek kadar emek harcamıştı.

Anne kumaşı kolunun altında sıkıştırırken derin bir nefes aldı. Listesini yataktan aldı ve teniyle kumaş katmanları arasına sıkıştırdı. Tılsımı yanında olmadan evden çıkmak istemiyordu. Sonra geniş, keten gömleği alarak başından geçirdi, gömleğin uçlarını pantolonunun içine soktu. Anne'e döndü. "Ee? Leydi olduğum anlaşılıyor mu?"

Anne tek kaşını kaldırınca Callie ekledi. "Tamam. *Kadın* olduğum anlaşılıyor mu?"

"Evet."

"Anne!" Callie aynaya koştu. "Gerçekten mi?"

"Şu işi tamamlayalım, sonra duruma bakarız."

"Haklısın." Boynunu uzatarak Anne'in boyunbağını bağlamasına izin verdi. Sonra bej rengi yeleğini ve koyu yeşil paltosunu giydi. Makyaj masasına oturarak hizmetçisinin saçlarını saklamasını bekledi. "Keşke eve dönerken sen de yanımda olabilsen. Hepsini nasıl hatırlayacağım?"

"Ah, hatırlayacaksın. Hatırlamak zorundasın."

Aynadan hizmetçisinin başına bir şapka yerleştirmesini izlerken yutkundu. "Eskrim maskeni takmadan şapkayı çıkarma."

"Çıkarmam." Callie başını sallayarak şapkanın dayanıklılığını denedi. "Düşmez, değil mi?"

Anne cevap vermek için ağzını açtığı sırada kapı çaldı ve ardından açıldı.

"Callie? Annem iyi hissetmediğini söyledi. Yapabileceğim bir şey-" Mariana, ablasının yatak odasında, makyaj masasında oturan adamı görünce çığlık attı.

Ses, Callie ve Anne'i harekete geçirdi. İkisi de Mari-

ana'ya doğru gittiler. Anne odanın kapısını kapattı, Mari'nin çıkışını engellemek için sırtını kapıya dayadı. Callie baştan aşağı erkek gibi giyinmiş halde kardeşine doğru gitti. Mari çılgınca başını iki yana sallıyor, adamın yanına yaklaşmasını istemiyordu.

"Hişşt! Mariana! Bütün evi ayağa kaldıracaksın!"

Ablasının sesini duyan Mari başını yana eğdi, Callie de onun durumu anlamasını bekledi. Genç kız, "Neden böyle giyindin?" diye sordu.

"Durum biraz karmaşık," diye kaçamak bir cevap verdi Callie.

"Tanrım!" Mari'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Bu inanılmaz! İçeri girdiğimde seni erkek sandım!"

"Fark ettim! En azından, bu iyi haber!" Callie hizmetçisine döndü. "Dışarıda kimse var mı?"

Anne başını iki yana salladı. "Günün bu saatinde bu kata pek çıkan olmaz."

Mari çok meraklanmıştı. "Callie, neden erkek gibi giyindin?"

"Ben -Ben-" Yardım almak için Anne'e baktı. Hizmetçi kollarını meydan okur gibi göğsünde birleştirmiş, kaşlarını yukarı kaldırmış, ona bakıyordu. "Mari... Sana anlatacağım ama bu sırrı *saklamalısın*."

"Elbette!" Mari'nin gözleri heyecanla aydınlandı. "Sırları severim!" Yatağa atladı, bir elini Callie'ye doğru salladı. "Dönsene, kıyafetini bir göreyim." Callie isteneni yaptı.

"Şaşırtıcı! O kısmı ne yaptın?" Mari eliyle göğsünü işaret ediyordu.

Callie iç geçirdi. "Kumaşla sardık."

Kardeşi, Anne'e döndü. "Mükemmel bir iş çıkarmışsın!" Hizmetçi bu övgüyü başını eğerek kabul etti. Mari parlak bir gülümsemeyle ablasına döndü. "Şimdi anlat."

Callie derin bir nefes alarak başladı. "Birkaç hafta önce, itibarımı tehlikeye atacak cesaretim olsa yapacağım şeylerin bir listesini çıkardım." Mari'nin ağzı açık kalmıştı. Callie bu kısmın en zoru olduğunu keşfetmişti. Bu kısmı geçince gerisi daha kolay anlatılıyordu. Ralston Malikânesi'ne gittiği geceyi atlayarak kardeşine Kurt ve Kumru'yu anlattı.

"Nasıldı?"

"Meyhane mi?" Mari'nin hevesle baş sallamasının ardından devam etti. "Büyüleyici."

"Peki ya viski?"

"Berbat. Ama puro kadar berbat değil."

"Puro mu?"

Callie kızardı. "Meyhaneden eve geldikten sonra Benedick ile puro içtik."

"*Benedick* puro içmene izin mi verdi?" Mari kulaklarına inanamamıştı.

"Hişşt! Evet ama bildiğini ona söyleyemezsin."

"Ah, söylemem." Mari duraksadı, yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "En azından ondan isteyecek bir şeyim olana kadar."

"Ben de," diye devam etti Callie. "Bugün listemdeki bir başka maddeyi uygulamaya karar verdim."

"Hangisini?"

"Eskrim öğrenmek."

Mariana gözlerini kırpıştırdı, Callie'nin sözlerini kavramaya çalışıyordu. "Eskrim!" Callie'yi gözden geçirdi. "Eskrim yaparken bunları giyemezsin."

"Bedenime göre ayarlanmış eskrim kıyafetim var. Kulüpte üzerimi değiştireceğim. Güvenli bir şekilde içeri girebilirsem."

Mari gururla, "Her şeyi düşünmüşsün!" dedi.

"Öyle umuyorum." Gergindi. "Erkek olmadığım anlaşılır mı?"

Mari heyecanla el çırptı. "Ah, hayır! Ben *kardeşinim* ama ben bile anlamadım!" Öne eğildi. "Callie, seninle gelmeme izin ver!"

Anne ve Callie gergince bakıştılar. "Ne? Hayır!" Callie kardeşine korkuyla bakıyordu.

"Uşaklardan birinden kıyafet çalabilirim. Birlikte gidebiliriz!"

"Kesinlikle hayır! İtibarını düşün!"

"Bu seni durduruyor gibi görünmüyor!"

Callie bir çocuğa laf anlatır gibi yavaşça, "Mari," dedi. "Ben evde kaldım. Sense bir ay içinde bir dükle evleneceksin. Sosyetenin itibarı lekelenmiş bir düşesi kabulleneceğini sanmam."

Mari başını eğdi, ablasının sözlerini düşünüyordu. "Tamam. En azından araba bulmana yardım edeyim."

Callie gülümsedi. "İşte, kardeşim, bunu yapabilirsin."

"Mükemmel." Mari, Anne'e baktı. "Yemeğe kadar dönmezsen, seni bulması için Benedick'i göndereceğimizin farkındasın, değil mi?"

Callie bembeyaz kesildi. "Yapamazsınız!"

"Elbette yaparız." Onaylaması için hizmetçiye döndü. "Değil mi Anne?"

Anne coşkulu bir şekilde onayladı. "Elbette! Geri dönmezsen endişeleniriz. Ya sana bir şey olursa?"

"Eskrim kulübünde bana ne olabilir ki?"

Mariana, "Delik deşik edilebilirsin," diye tahminde bulundu.

Kardeşine öfkeyle baktı. "Antrenman odasında eskrim yapacağım. Rakibim de bir kum torbası olacak." Callie'ye mi öyle geliyordu, yoksa Mariana hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu? "Yemek vaktinde evde olurum."

"Dönmezsen..." diye başladı.

"Döneceğim." Ceketini düzeltti. "Şimdi, evden çıkmama yardım edersen, eskrim öğrenmeye gideceğim."

Mari tekrar el çırptı. Callie'nin macerasının başlamasına hevesliydi. Yataktan fırlayarak Callie'yi kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum kardeşim. Eskrim kılıcıyla ilgili hikâyelerini duymak için sabırsızlanıyorum!" Geri adım attı ve savunma pozisyonu aldı, sonra kıkırdadı. Hülyalı bir sesle, "Ah Callie! Senin gibi olmak vardı!" dedi.

Callie başını iki yana salladı. Anne'den eldivenlerini ve bastonunu aldı. *Benim gibi olmak mı? Yaşlı, evde kalmış bir kız, elinde olan tek şeyi, itibarını zedelemeye merak salıyor.*

En azından Mariana artık onu pasif biri olarak görmüyordu.

Bu da bir şeydi.

On Üç

Callie derin bir nefes aldı. Araba, Benedick'in eskrim kulübünün önünde yavaşlayarak durduğunda cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Uzun süre arabacının kapıyı açmasını ve aşağı inmesine yardım etmesini bekledikten sonra, erkekler için böyle bir şey yapılmadığını hatırladı. Güçlükle arabadan atladı, çakıl taşı döşeli yola kabaca indi. Tanınma korkusuyla başını eğik tutuyordu. Sokaktaki beyefendilere kaçamak bakışlar attı. Kont Sunderland'in kendisine doğru geldiğini görünce başını çevirdi. Gözlerini kapamış, Kont'un onu tanımasını bekliyordu. Adam ona dikkat bile etmeden geçip gidince rahatlayarak nefes verdi. Nefesini tuttuğunun farkında bile değildi.

Kulübün kapısına yaklaşırken bastonunu taşıması gereken hantal bir eşyaymış gibi tutmak yerine, kolunun bir uzantısıymış gibi sallamayı unutmadı. Kapı açılınca girişte bekleyen uşak ortaya çıktı, Callie'ye ilgisizce bakıyordu. *Kılık değiştirme işe yaramıştı!*

İçeri adım attığında girişte kulübün kâhyası dışında kimse olmaması onu rahatlattı. "Sör? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

İşte, en zor kısım gelmişti.

Callie boğazını temizledi. Evde provasını yaptığı kalın sesin çıkmasını umarak konuştu. *Artık geri dönüş yoktu.* "Ben Borrowdale'den Sör Marcus Breton. Yakın zaman önce Cambridge'den mezun oldum. Şehirde yeniyim ve kendime bir spor kulübü arıyorum."

"Elbette efendim." Kâhya devam etmesini beklermiş gibi baktı.

"Eskrim severim," diye belirtti Callie. Başka ne diyeceğini bilememişti.

"Şehirdeki en iyi eskrim teçhizatına sahip olmamızla övünürüz efendim."

"Arkadaşlarımdan da öyle duydum." Kâhya meraklı bir şekilde bakınca devam etmesi gerektiğini anladı. "Mesela Allendale."

Benedick'in adını vermek işe yaradı. Kâhya zarifçe başını eğdi ve, "Kont'un arkadaşını ağırlamaktan zevk duyarız elbette. Antrenman odasını görmek ve kılıçları test etmek ister miydiniz?" dedi.

Tanrı'ya şükür. Callie teklife balıklama atladı. "Bu çok hoşuma gider."

Kâhya hafifçe eğildi ve elinin bir hareketiyle onu girişin diğer tarafındaki maun kapıya yönlendirdi. Kapının diğer tarafında uzun, dar bir koridor bulunuyordu. Koridorun iki yanında numaralandırılmış kapılar vardı. Kâhya monoton bir sesle, "Bunlar antrenman odaları," dedi. Köşeyi dönerek büyük bir kapıyı işaret etti. "Bu da bekleme odası. Eskrim kıyafetinizi giydikten sonra, burada antrenman yapmak isteyen başka bir üyeyi bekleyebilirsiniz."

Onu tanıyabilecek erkeklerle dolu bir odaya girmenin

düşüncesiyle Callie'nin gözleri büyüdü. Korkusunu belli etmemeye çalışarak sakin bir sesle sordu. "Peki bir partner aramıyorsam? Antrenman için kum torbası olan bir odanız var mı?"

Kâhya ona meraklı bir bakış attıktan sonra cevapladı. "Elbette efendim. On altı numaralı odayı kullanabilirsiniz. Antrenmanınızı tamamladıktan sonra bir partner istediğinize karar verirseniz kapının yanındaki ipi çekin. Size katılabilecek bir sporcu bulmaktan mutluluk duyarız."

Adam bir sıra kapının önünde durdu, birini açarak küçük, özel bir odayı işaret etti. "Eskrim kıyafetinizi giymeniz için sizi yalnız bırakayım." Elinde taşıdığı küçük çantayı gösterdi. "Kılıç getirmediğinizi görüyorum. Odalarda kullanabileceğiniz kılıçlarımız var."

Bir şey unuttuğunu biliyordu. "Teşekkür ederim."

Kâhya başını eğdi. "Tadını çıkarın."

Callie geri çekildi, odaya girip kapıyı arkasından sıkıca kapatmadan önce adamın geçmesini bekledi. Soyunma odasına kadar gelmek bile eskrim maçı kadar heyecanlı olmuştu.

Cesaretini toplayınca işe koyuldu. Anne'in çadır bezinden bir çantaya koyduğu kıyafetleri çıkardı. Sonra üzerindeki kıyafeti çıkarıp çantaya koyduklarını giymeye başladı. Kendisine tamamen yabancı gelen kıyafetleri çıkarıp giymek, oldukça tuhaf bir deneyimdi.

Çorapları ve özel eskrim pantolonunu giydikten sonra kılıç tutan koluna ek koruma sağlaması için tasarlanmış plastronu takmaya çalıştı. Plastron denen bu tek kollu gömleğin iplerini bağlamaya uğraştı ama deneyimsizliği ve sıkıca bağlanan göğüslerinin acısı buna engel oldu.

Durdu, duvara dayanarak nefesinin normale dönmesini bekliyordu ki aklına bir fikir geldi. Kendi başına, kum torbasıyla antrenman yapacaktı. Kimseyle dövüşmeyecekti ki. Neden bu hantal kıyafeti giyiyordu?

Plastronu bir kenara atarak üst bedeninin tamamını gizleyecek olan dar cekete uzandı. Ceketi şüpheyle süzdü. Ön ve arka yüzünden sarkan kumaşlar bacak arasında birleşiyordu... Derin bir nefes alarak ve böyle bedenini gözler önüne seren bir şey giymenin utancını bir kenara atarak ceketi giydi ve en üst düğmesine kadar ilikledi.

Sonra maskeyi taktı. Tel maskeyi başına geçirerek, her bir saç telinin başlığın içinde kaldığından emin oldu. Karanlık, telli kozasının içinden gülümsedi. Eskrimi listesine kılık değiştirmek amacıyla koymamıştı. Yine de tamamen örtünmüş olarak ve tanınma korkusu olmadan kulübün erkek üyelerinin yanından geçebileceğini düşününce heyecanlandı.

Son adım, teninin açıkta kalan son kısmını örtecek olan eldivenlerdi. Eldivenin bir teki, kılıcın koluna girmesini önleyecek kadar uzundu. Diğeri daha kısaydı ama yine de açık renk tenini, narin elini gözlerden gizliyordu.

"Mükemmel," diye fısıldadı. Sözcükler eskrim başlığının içinde yankılanmıştı. Derin bir nefes alarak, gümbür gümbür atan kalbiyle boş koridordan on altı numaralı antrenman odasına geçti.

Kapıyı açtı ve hemen içeri daldı. Köşedeki kum torbasını kullanan kişiyi fark etmemişti. Adam, güçlü bir darbenin etkisiyle ileri geri sallanan kum torbasının ardında kaldığından odada birinin olduğunu anlamamıştı.

Torbanın hareketini görünce nefesi kesilen Callie, oda-

yı kullanan kişiye yakalanmadan, mümkün olduğunca çabuk odadan çıkmak için arkasını döndü.

Alaycı bir ses, "Bana ne zaman birini bulacaklarını merak ediyordum," dedi.

Callie dondu.

Adam devam etti. "Maskenizi taktığınızı ve hazır olduğunuzu görüyorum. Mükemmel."

Callie yavaşça döndü, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Yanılıyor olmayı diliyordu. Adamın düşündüğü kişi çıkmamasını diliyordu. Gözlerini açınca şansına küfretti.

Önünde, onunkine benzer kıyafetiyle ve her zamanki yakışıklılığıyla Ralston duruyordu. Callie son konuşmalarında hissettiği öfkenin geri gelmesini bekledi ama adamın giydiği beyaz kıyafet dikkatini dağıtmıştı. Kıyafet Marki'nin bedenine yapışıyor, muhteşem fiziğini gözler önüne seriyordu. Güçlü kasları ve mükemmel vücuduyla kadim Olimpos'a benziyordu. Adamın bacaklarının düzgün hatlarına ve kalçasının kıvrımına baktığı sırada bedenini bir ateş sardı.

Yutkundu, elini göğsüne bastırdı. Ne düşünüyordu böyle? Daha önce bir adamın kalçasını beğenmek şöyle dursun, bedeninin o bölümüne bakmışlığı bile yoktu!

Bu odadan çıkması gerekiyordu.

Felç olmuş gibi adamın odanın kenarına gitmesini, maskesini takmasını ve kılıç tutan elindeki eldiveni düzeltmesini izledi. Callie'ye dönerek eskrim karşılaşmasının sınırlarını belirleyen dikdörtgen sahayı işaret etti. "Başlayalım mı?"

Callie boş bakışlarla sahaya baktı. Beyni çığlık atıyordu: *Kaç!*

Ralston bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Bayım," dedi. "Bir sorun mu var?"

Bu sözler üzerine Callie tekrar Marki'ye baktı. Maskesini taktığı için ne yüzünü ne de gözlerini görebiliyordu. Bu gerçek, adamın da onu göremediğini hatırlattı. Kim olduğunu anlamayacaktı. *Bu senin şansın! Gerçekten eskrim yapabilirsin!*

Bu çılgın düşünceyi kafasından atmak için başını iki yana salladı. Ralston bu hareketi farklı yorumlamıştı. "Güzel. Başlayalım öyleyse."

Ralston sahanın bir köşesine geçti. Callie de duvarda asılı eskrim kılıçlarına doğru gitti, birkaç tanesinin ağırlığını denedi. Kılıç seçimini bir şova dönüştürdü. Gerginliğini yatıştırmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. *Beni göremiyor. Ona göre ben sadece başka bir erkeğim.*

Ne yazık ki Ralston onun için başka bir erkek değildi... Ama görünmezliğinden cesaret aldı, eskrimle ilgili bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Gençken Benedick'in çalışmasını izlerdi.

Bu büyük bir hataydı.

Antrenman sahasına yaklaştı. Klasik duruşu alan Ralston'la karşı karşıya geldi. Mark sol elini kaldırmış, sağ kolunu uzatmıştı. Kılıcını mükemmel bir açıda sabit tutuyordu. Sol bacağını düzgün bir şekilde arkaya uzatmış, sağ bacağınıysa mükemmel bir açıyla öne atmıştı. Callie'ye bakıp başını eğdi ve, "*En garde*[18]," dedi.

Derin bir nefes alarak Callie onun duruşunu taklit etti.

---

18 Eskrimde tarafların savunma pozisyonuna geçmesini sağlamak amacıyla kullanılan bir deyimdir. "Kendini koru, gardım al, dikkatli ol" anlamlarına gelmektedir. (ç.n.)

Kulakları uğulduyordu. Sarhoş adamlar kılıçla düello yapıyorlardı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Bu düellolar çoğu zaman birinin ölümüyle sonuçlanıyordu.

Bu düşünceyi bir kenara itti, Ralston'un ilk hamleyi yapmasını bekledi.

Ralston yaptı da. Calli'ye doğru saldırdı, kılıcını gövdesine doğru salladı. Callie dehşetle çığlık atmak yerine kendini tuttu, korkunun reflekslerini kontrol etmesine izin verdi ve adamın darbesinden korunmak için kılıcını havaya kaldırdı. Kılıçların çarpışma sesi odayı doldurdu.

Ralston onun deneyimsiz olduğunu görmüş, hemen geri çekilmişti. Konuştuğunda sesinde alay vardı.

"Kılıçla aranızın iyi olmadığını görüyorum."

Callie boğazını temizledi. Sesini kalınlaştırarak kısık bir tonda cevap verdi. "Eskrime yeni başladım lordum."

"Bu sözler durumunuzu anlatmakta yetersiz kalıyor diyebilirim."

Bunun üzerine Callie başlangıç pozisyonunu aldı. Ralston da ona uydu. "Rakibiniz saldırdığında tüm kuvvetinizle karşı koymayın. Ne kadar ileri gidebileceğinizi göstermeyin. Tam bir mücadeleye kadar bekleyin."

Callie başıyla onayladı. Ralston bu kez üzerine daha nazikçe geldi. Birkaç kez darbeleri savuşturmasına izin verdikten sonra, onu sahada sıkıştırdı. Callie saha dışına çıkana kadar, iki ayağı da ahşap zemine çıkana kadar üstüne gitti. Sonra geri çekildi ve tekrar başlangıç pozisyonunu alarak onu bekledi. Bunu birkaç kez yaptılar. Ralston temel mücadele taktiklerini gösterdi, darbelerine daha sert, daha sağlam karşılıklar verene dek Callie'ye güven aşıladı.

Dördüncüsünde cesaret verircesine, "Daha iyi," dedi. Callie onun övgüsü karşısında sevindi. "Bu sefer siz bana saldırın."

Ralston'a saldırmak mı? Callie başını iki yana salladı. "Ah -Ben-" diye geveledi.

Ralston güldü. "Bayım, sizi temin ederim ki kendimi savunabilirim."

Bütün bunlar beklediğinden de fazlaydı. Ama artık geri çekilemezdi, değil mi? Nefesini verdi, artık alıştığı duruşa geçti ve güçlü bir, "Ha!" sesiyle adama saldırdı.

Marki onun kılıcını ustalıkla, az bir çabayla geri püskürttü, Callie'yi dizlerinin üzerine çöktürdü. Adam bu zarafetten yoksun düşüşüne gülünce Callie öfkeyle doldu. Ralston ağaya kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Callie onun eline bakarak başını iki yana salladı, yardım teklifini kabul etmedi. Bir kez daha saldırmak istiyordu.

Tekrar denedi, Ralston tam gaz mücadeleye girişmeden önce birkaç kez kılıcını sallayabildi ama kendini bir kez daha yerde bulmuştu. Bu adam her şeyi bu kadar iyi yapmak zorunda mıydı? Adamın ustalıkla hareket edişine sinirlenerek atağa geçti. Kılıcıyla adamınkini kenara kaydırdı. Bu hareketiyle adamın kılıcının sert ucunun kendi eskrim giysisinin koluna gelmesine neden oldu. Kılıç kalın kumaşı kesti ve üst kolunu sıyırdı.

Callie'nin kılıcı düştü. Kolunu tutarak geriledi, acı dengesini yitirmesine, sertçe sırtüstü yıkılmasına neden oldu. Yüksek sesle, "Ah!" diye haykırdı. Erkek gibi davranması gerektiğini unutmuştu. Dikkatini giysisindeki yırtığa verdi ve yarasını inceledi.

"Kahretsin, bu da ne?"

Callie adamın sesindeki kafa karışıklığını duydu, başını yukarı kaldırdı. Ralston maskesini çıkarıp odanın bir köşesine fırlatmış, ona doğru geliyordu. Maske ahşaba çarpınca uğursuz bir ses çıkardı. Callie sahada geriledi, tek elini kullanması, uzaklaşmasına pek yardımcı olmuyordu. Ralston eldivenlerini de çıkarıp atarken gözleri kısılmış bir halde onu izliyordu.

Onu başından savmak için çaresizce çabaladı. Sesini kalınlaştırarak, "Sadece bir çizik lordum. İyi olacağım."

Ralston'un kaşları çatıldı ve yüksek sesle küfretti. Callie adamın sesinden, kötü bakışlarından tanındığını anlamıştı. Marki şimdi tepesinde dikiliyordu. Eğilerek bir eliyle maskesine uzandı. Keşfedilme korkusuyla, adamı durdurmak istedi ama çabası nafileydi. Ralston hızlı bir hareketle maskeyi başından çıkarınca saçları omuzlarına döküldü.

Ralston'un gözleri büyüdü, maskeyi elinden düşürdü. Mavi gözlerinde kıvılcımlar çaktı, gözlerinin mavisi öfkeden koyulaşmıştı.

Callie tereddütle, "Ben-" diye başladı.

"Konuşma." Ralston'un sesi sertti. Yanma diz çöktüğünde ve kolunu elleri arasına alırken sözlerine itaat edilmesini bekliyordu. Nazikçe yarasını inceledi, zor nefes alıyordu. Dikkatle kolunda dolaşan elinin sinirden titrediğini hissedebiliyordu. Ceketinin kolunu yırtınca Callie parçalanan kumaşın sesiyle irkildi. Ralston daha sonra cebine uzandı, mükemmel bir şekilde katlanmış, keten bir mendil çıkardı ve onunla yarasını temizleyip sardı. Callie onun çalışmasını izliyordu, usta hareketlerinden etkilenmişti. Bandajı sıkıca bağlayınca nefesi kesildi. Ralston

ona baktı. Bir kaşını kaldırmış, sıkıysa eleştir der gibi bakıyordu.

Aralarındaki hava yoğunlaştı. Callie dayanamadı. "Ben-"

"Neden plastron giymiyorsun?" Öyle sakin bir sesle sormuştu ki.

Marki'nin söyleyebileceği pek çok şey geçiyordu aklından ama bu onlardan biri değildi. Adamın yüzüne baktı. Kendisininkine öyle yakındı ki. "Lo-Lordum?"

"Plastron. Kılıç tutan kolu korumak için giyilen, eskrim kıyafetinin bir parçası. Tam olarak böyle bir yaradan korunmak için giyiliyor." Sanki eskrim kuralları kitabını okuyormuş gibi konuşuyordu.

"Plastron'un ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Callie.

"Öyle mi? O halde neden giymiyorsun?" Bunu öyle bir tonda sormuştu ki, Callie adamın sesindeki duygunun ne olduğunu çıkaramıyor, kulağa geliş şekli de hoşuna gitmiyordu.

"Ben... İhtiyacım olacağını düşünmedim."

"Seni aptal!" diye patladı Ralston. "Ölebilirdin!"

"Sadece bir sıyrık," diye bağırdı Callie.

"Sıyrıklar hakkında ne biliyorsun ki? Ya tüm gücümle saldırsaydım?"

"Burada olmaman gerekiyordu!" Sözcükler onları durduramadan Callie'nin dudaklarından dökülmüştü. Bakışları buluştu. Mavi gözler, kahverengi gözlere karşı... Ralston başını iki yana salladı, sanki gördüklerine inanamıyordu.

"Ben mi? *Benim* mi burada olmamam gerekiyordu?"

Sesi titriyordu. "Son kontrol ettiğimde burası benim kulübümdü! Erkeklere özel bir kulüp! Erkeklerin eskrim yaptığı bir yer! Son kontrol ettiğimde, sen de bir kadındın! Kadınlar eskrim yapmaz!"

"Haklı olduğun kısımlar var..." diye geveledi Callie.

"Burada ne arıyorsun? Aklın nerede senin?"

Callie sanki erkek kıyafetleri giymiş bir halde yerde popo üstü oturmuyormuş, itibarı tehlike altında değilmiş gibi ciddi bir şekilde burnunu çekti. "Benimle bu şekilde konuşmamanızı tercih ederim." Sanki biraz önce adamla senli benli konuşan kendisi değildi.

"Demek öyle tercih ediyorsun? Ben de, *benim* eskrim kulübümden uzak durmanı tercih ederdim! Ve hazır konusu açılmışken, *benim* meyhanemden ve *benim* yatak odamdan da uzak durmanı isterdim! Ama görünen o ki, ikimizde istediklerimize kavuşamıyoruz." Duraksadı, hayretler içindeydi. "Tanrı aşkına, itibarını lekelemeye mi çalışıyorsun sen?"

Callie'nin gözleri yaşardı. "Hayır," diye fısıldadı, sesi çatladı. Gözleri kahverengi denizlere dönmüştü. Bakışlarını kaçırdı, aniden başka bir yerde olmayı diledi. Onun karşısında ağlamak istemiyordu.

Gözyaşlarını fark eden Ralston küfretti. Kadını üzmek istememişti. Yani, bu aptallıklarından vazgeçsin diye biraz korkutmak istemişti ama kesinlikle ağlatmak istememişti. Sesini yumuşattı. "O halde ne yapmaya çalışıyorsun?" Kadın cevap vermeyince ikna etmeye çalışır gibi tatlı bir sesle adını söyledi. "Callie."

Callie ona baktı, başını iki yana salladı. Derin bir nefes alarak, "Anlamazsınız," dedi.

Kadının yanına yerleşirken mavi gözleri tamamen ona odaklanmıştı. Yüz yüzeydiler, adamın dizi yaralı koluna destek oluyordu. "Açıkla bana." Kararlıydı.

"Şimdi bile o kadar güzel ki..." dedi. "Sadece... İtibarım tehlikedeyken, sizin öfkenizle ve kendi korkularımla yüzleşirken bile, kolumun acımasına rağmen... Ki bunun sizinle bir ilgisi yok, sararken mükemmel bir iş çıkardınız lordum." Ralston bu övgüye karşılık başını eğdi. "Bütün bunlara rağmen," diye devam etti. "Hayatımın en güzel günlerinden birini yaşıyorum."

Adamın bakışlarındaki şaşkınlığı gördü ve açıklamaya çalıştı. "Anlayacağın üzere, bugün *yaşıyorum*."

"Yaşıyor musun?"

"Evet. Yirmi sekiz yılımı etrafımdakilerin beklentilerini yerine getirerek geçirdim. Herkesin benden beklediği kişi oldum. Başka birinin beklentilerine göre yaşamak berbat bir şey." Duraksadı, sonra, "Haklıydınız. Ben bir korkağım," dedi.

Ralston'un bakışları yumuşadı. "Pislik herifin tekiydim. Öyle söylememeliydim."

"Siz... Değilsiniz." O sözcüğü söyleyememişti.

"Katılmıyorum. Devam et."

"Ne birisinin karısıyım ne bir anneyim ne de sosyetede yüksek bir mevki sahibiyim." Yaralı olmayan kolunu salladı, sanki tarif ettiği hayat, antrenman odasının ötesindeydi. "Görünmezim. Korkak bir süs bitkisi olmak yerine neden hep hayalini kurduğum şeyleri yapmayayım? Meyhaneye gitmemem, viski içmemem ve eskrim yapmamam için bir neden var mı? İtiraf edeyim, bütün bunlar her zaman yaptığım şeylerden, yani çaylardan, balolardan,

dikişten daha ilginç." Ralston'a baktı. "Mantıklı geliyor mu?"

Marki ciddiyetle onayladı. "Geliyor. Callie'yi bulmaya çalışıyorsun."

Callie'nin gözleri büyüdü. "Evet! Onu bir yerlerde kaybettim. Belki de onunla hiç karşılaşmadım. Ama bugün, burada onu buldum."

Ralston alaycı bir şekilde gülümsedi. "Callie eskrimci mi?"

Callie de gülümsedi. "Callie pek çok şey lordum. Onu meyhanede de bulmuştum."

"Ah," dedi Ralston bilmişçe. "O halde Callie bir çapkın."

Genç kadın kızardı. "Hiç sanmıyorum."

Sessizlik oldu. Ralston kadının yanaklarına hücum eden pembeliği seyrediyordu. Yaralı kolunu eline aldı, elinin tersine bir öpücük kondurdu. Adamın yumuşak ve sıcak dudaklarını teninde hisseden Callie derin nefesler aldı. Bakışları buluştu. Ralston bakışlarını ondan ayırmadan dilini eklem yerlerinde gezdirince sıcaklık sıvı halinde bedenini sardı.

Ralston onun şaşkınlığı fark etti, gülümsedi ve avcunu yukarı çevirdi. Dilini ve dudaklarını oradaki yumuşak, hassas tende gezdirmeye başladı. Callie'nin nefes alış verişi hızlandı ve hissettikleri karşısında gözlerini kapadı, adamın dudaklarının, tenine erotik bir şekilde dokunuşunu daha fazla izleyemeyecekti.

Ralston dudaklarını elinden kaldırınca Callie tekrar gözlerini açtı. Adamın dudaklarında günahkâr bir gülümsemeyle kendisini izlediğini gördü. Ralston uzandı, bir

parmağını Callie'nin çenesinde kadını titreten bir sıcaklıkla gezdirdi. Konuştuğunda sesi boğuktu. "Ben olsam, onun bu yönünü öyle çabuk inkâr etmezdim imparatoriçe."

Bu hitap karşısında Callie'nin nefesi kesildi. Uzun zaman önceki geceyi hatırladı. Ralston çenesini kavrayıp yüzlerini birbirine yaklaştırınca bugüne döndü. "Unutuyorsun, onunla birkaç kez ben de karşılaştım," dedi. "Arabada..."

Dudakları tam dudaklarının üzerindeydi, bir beklenti dalgası Callie'yi sardı. "Tiyatroda..."

Callie aradaki mesafeyi kapamaya çalıştı ama Ralston onu delirtmek için hafifçe geri çekildi. "Ve yatak odamda."

"Aslına bakarsan," diye ekledi genç adam. Dudaklarının hemen üzerinde söylenen sözler birer okşayış gibiydi. "Ben onun bu çapkın tarafını seviyorum."

Sonra dudaklarını birleştirdi. Callie kendini kaybetti. Adamın dudaklarının yumuşaklığıyla, okşayışlarının nazikliğiyle eridi. Daha önce paylaştıkları öpücüklerden o kadar farklıydı ki. Öpücük onu tüketti. Kendi halini, nerede olduklarını, adamın dudaklarından başka her şeyi unuttu. Ralston'un dudakları onunkileri tüketir, tüm bedenine zevk dalgaları gönderirken başparmağı da çenesini okşuyordu.

Bu his karşısında Callie'nin nefesi kesildi. Ralston dudaklarını aralayınca bu fırsatı değerlendirerek derin, bağımlılık yapıcı öpücüklerle dudaklarını yağmaladı, başını döndürdü. Callie bu şehvet denizinde çapası olarak gördüğü adama uzandı, kollarını boynuna doladı ve parmak-

larını gür, yumuşak saçlarına geçirdi. Kadının ona dolanmasından aldığı zevki derin, memnun bir sesle ifade eden Ralston, yumuşak, ıslak öpücüklerini boynuna indirerek bedenine zevk patlamaları yaşattı.

Giydiği eskrim ceketinin yüksek yakası Ralston'un ilerlemesine engel oluyordu. Marki boynuyla sevişmeye devam ederken ustalıkla ceketin düğmelerini açtı. Ceket tamamen açıldığında geri çekildi. Yarı kapalı gözleri, kadının etrafına sıkıca sarılı kumaşın altında inip kalkan göğüslerine kaydı.

Başını iki yana sallayarak Callie'ye baktı. "Bu," dedi, elini kumaşın kenarında gezdiriyordu. "Haksızlık."

Callie'nin bakışlarındaki ihtiyacı, tutkuyla aralanan dudaklarını, kızaran yanaklarını gören Ralston bir kez daha dudaklarına saldırdı. Bu sırada elleri de kumaşın üzerinde dolaşıyor, ucunu arıyordu. Bulunca yerinden çıkardı ve kumaşı açmaya başladı.

Callie de onunla birlikte kumaşın açılmasını izledi, gergindi. Adamın kesilen nefesini, kararan mavi gözlerini inceledi ve Ralston'un kollarında olduğu gerçeğinin farkına vardı. İstediği tek şey, adamın kollarındaydı. Düşlediği tek adamın. Ve adam onu soyarken, ruhunun da bu adama ait olduğunu anladı. Bu adamı istemekten asla vazgeçmeyecekti.

Zihninden bunlar geçerken kumaşın son katmanı da açıldı. Bu muhteşem hisle rahat bir nefes aldı, göğüsleri sıkıştırılmaktan kurtulmuştu. Ralston'un gözleri daha da kararmıştı. Callie kendine bakınca solgun cildindeki kırmızı çizgileri gördü. Kendini örtmek için harekete geçti, çıplaklığından utanmıştı. Ralston ellerini elleri arasına alarak onu durdurdu.

"Hayır," dedi. Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı. "Bu güzelliklere çok kötü davrandın. Kurtarıcıları olarak, şimdi onlar bana ait."

Callie bu sözler karşısında içindeki sıcaklığın alev aldığını hissetti. Ralston ellerini bırakarak göğüslerini okşamaya koyuldu. Sıcak, güçlü elleri kızaran tenini kavradı, göğüslerine şekil verdi. Adamın elleri tenini rahatlatıp teselli ederken Callie zevkle iç çekiyordu. Ralston dudaklarını kumaşın bıraktığı kırmızı izlere bastırdı, dilini hassas teninde dolaştırıyor, göğüslerine yumuşak, nazik öpücükler konduruyordu.

Uzun dakikalar boyunca teninde gezindi. Gerilen göğüs uçlarından kasten uzak duruyordu. Adamın parmaklarının ve dilinin her okşayışıyla Callie'nin göğüs uçları sertleşiyor, daha hassas hale geliyordu. Callie kıvranmaya başladı, adamın dokunuşlarının ona daha çok ihtiyacı olan bölgelere kaymasını istiyordu.

Ralston, Callie'nin kıpırdandığını fark etti ve gözlerine bakmak için başını kaldırdı. "Ne var imparatoriçe?" diye sordu. Sözcükleri bile birer okşayış gibiydi. Konuşunca nefesi tenine vuruyordu. "Buraya dokunmamı mı istiyorsun?" Bir parmağını sertleşen göğüs ucuna götürünce tüy gibi hafif dokunuş karşısında Callie hafif bir çığlık attı. Ralston diğer göğüs ucuna da aynı şeyi yaptı. "Yoksa buraya mı?"

Callie nefes nefese, "Evet..." diyebildi.

Ralston günahkâr gülümsemesini takındı. "Tek yapman gereken, istemek."

Sonra dudaklarını şişmiş göğüs ucuna yerleştirdi. Callie zevkten ölebileceğini düşünüyordu. Ralston hassas

tenini pürüzlü diliyle yatıştırdı. Nazikçe emmeye başladığı sırada adamın başını elleri arasına alan Callie, en özel yerlerinin ıslandığını hissetti. Hissettikleri öyle yabancı, öyle muhteşemdi ki... Ralston dikkatini diğer göğüs ucuna çevirdi. Bu kez hareketleri daha sertti. Önce göğüs ucunu dişlerinin arasına aldı, sonra dudakları ve diliyle teskin etti. Callie haykırıyor, adını koyamadığı bir şeyin özlemiyle yanıyordu.

Ralston onun ihtiyacını fark etmişti. Bir eli bacaklarının arasında geziniyor, doğruca merkezine doğru yol alıyordu. Avcuyla onu kavrayınca büyük zevk aldı. Pantolonun kumaşı, adamın ellerini en çok istediği yere ulaşımını engelliyordu. Kıvrandı, adama daha yakın olmak istiyordu. Ralston tekrar başını kaldırınca bakışları buluştu.

Callie'yi adamakıllı öptü, kadının nefesini kesti. "Bana ne istediğini söyle tatlım."

"Ben-" Durdu, aynı anda aklına pek çok şey geldi. *Bana dokunmanı istiyorum. Beni sevmeni istiyorum. Bana kaçırdığım hayatı göstermeni istiyorum.* Başını iki yana salladı, tereddüt etti.

Ralston gülümsedi, elini sertçe ona bastırarak zevk dalgalarının bedenini sarmasını sağladı. Boynunun yanından, "İnanılmaz," diye fısıldadı. "Öyle hassas ki. Devam et..."

"İstediğim..." Adamın dudakları tekrar göğüs ucunu bulunca iç geçirdi. "İstiyorum ki... Seni istiyorum." O anda, bedenini saran duygular karşısında bu sözcükler o kadar basit kalıyordu ki. Ama yeterliydi.

Ralston parmaklarını daha sertçe, daha ustalıkla hareket ettirdi. "Beni burada mı istiyorsun imparatoriçe?"

Callie utanç içindeydi, gözlerini kapadı. Dudağını ısırdı.

"Burası benim için sızlıyor mu?"

Genç kadın başıyla onayladı. "Evet."

"Zavallı, tatlı kız." Sözcükler kulağının dibinde ateşten birer sıvıydı adeta. Ralston bir kolunu ceketten çıkardı, böylece pantolonunun düğmelerine ulaşım sağladı. Sıcak elini kadının pantolonunun içine kaydırıp en özel yerlerine ulaşınca Callie'den bir iç çekiş yükseldi. Oradaki ıslak katları ayırıp bir parmağını sıcaklığının içine kaydırdı. "Burası mı?"

Callie'nin nefesi kesildi, adamın kolunu kavradı.

Ralston kadının hissettiklerine bir anlam vermeye çalışmasını izlerken inledi. Konuştuğunda sesi kendi tepkisinden boğuktu. "Bence bundan daha fazlasına ihtiyacın var."

Parmakları kadının içinde hareket etmeye başlarken dudakları da gergin göğüs ucunu buldu. Callie düşünme yetisini kaybetti. Adam nabız gibi atan tenini okşuyor, bacaklarını daha da açmasını sağlayarak kaygan sıcaklığına ulaşmayı kolaylaştırıyordu. Bir parmağı tam merkezine bastırınca Callie kıvrandı. Yaşadığı hislerden emin olamıyordu. Ralston'un dudaklarıyla birlikte çalışan kararlı, işini bilir ellerinin hareketi, onu bilmediği bir uçurumun kenarına taşıyordu. Parmakları dünyanın sonuna işaret eden yumuşak, ıslak yeri bulduğunda Callie çığlık attı. Ralston tam orayı okşuyor, Callie'yi daha da yükseğe taşıyordu.

Adamın hareketleriyle zevk dalgalarının bedenini kapladığını hissederek gerildi. Ralston da ondaki değişimi

fark etmişti. Göğsünü bıraktı, dudaklarını diliyle ve dişleriyle yağmaladı. Kadını öpücükleriyle sarhoş ettikten sonra geri çekilip yüzüne baktı. Bakışlarındaki şaşkınlığı ve tutkuyu gördü. Bir parmağını derinlerine kaydırınca Callie'nin nefesi kesildi. Heyecan içinde birikiyor, bir rahatlama arıyordu.

Ralston dudaklarını kulağına götürdü ve fısıldadı. "Kendini bırak tatlım..."

Callie bu sözler üzerine Marki'ye döndü, adamın ona ne yaptığının farkında olduğunu anladı. İçindeki parmağının yanma ikincisini eklemişti, adam iki parmağı ritmik olarak hareket ettiriyor, başparmağı da hassas noktasında daireler çiziyordu. Sanki nerenin sızladığını, nerenin onun dokunuşuna ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Duyduğu his karşısında Callie çığlık attı, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

"Atla, seni tutacağım." Tutkulu sözler Callie'yi zirveye taşıdı.

Ralston onu izliyordu. Callie uçurumdan aşağı atlarken adama sarıldı.

Ralston'un dokunuşları altında titredi, bedeni altında kıvrandı, verdikçe daha fazlasını istedi. Parmakları derinliklerinde hareket ediyor, nasıl dokunacağını, nereyi okşayacağını, ne zaman ilerleyeceğini biliyordu. Ralston, Callie'yi son zevk dalgasına kadar taşıdıktan sonra çığlıklarını dudaklarıyla yakaladı. Gerçekten onu tutmuştu. İşini bilen elleri, Callie'yi bulutların arasından güvenle dünyaya, kollarının arasına indirdi.

Kendine gelmeye çalışırken Callie'ye sarıldı. Dudaklarını alnına bastırıyor, nazikçe sırtını ve kollarını okşu-

yordu. Callie'nin nefes alış verişi normale döndüğünde kollarını adamın boynundan indirdi. Yaralı kolu kucağına düşünce Ralston dişlerini sıktı. Hemen kolunu düştüğü yerden kaldırarak uzağa götürdü.

Adama dokunduğunu ancak o kolunu uzaklaştırdıktan sonra fark eden Callie birden tereddüde düştü. Ralston onun güvensizliğini hemen anlamıştı. Sıktığı avcunun içine sıcak bir öpücük kondurarak kırgın bakışlarıyla buluştu. "Böyle büyüleyici bir tutkuyu izleyip de etkilenmemek mümkün değil tatlım."

Callie'nin endişesi yerini kafa karışıklığına bıraktı. Ralston onun elini pantolonuna bastırdı, sert uzunluğunu hissetmesini sağladı. Durumu sonunda kavrayan Callie, kızarsa da elini adamın sıcaklığından çekmedi. Bunun yerine tecrübesiz elleriyle ona bastırdı, Ralston inleyince ve elinin üzerine elini bastırınca mutlu oldu. "Ben-" Yutkundu ve tekrar denedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ralston'un dudağı, acılı bir gülümsemeyle yukarı kalktı, sonra Callie'yi kendine çekerek tekrar öptü. Callie heyecandan nefessiz kalmış, bir kez daha adama sarılmıştı. "Bana yardımcı olmanı ne kadar çok istesem de, zaten yeteri kadar ileri gittiğimizi düşünüyorum imparatoriçe. Ne de olsa her an içeri biri girebilir."

Bu sözler, üzerine soğuk su atılmış gibi Callie'yi kendine getirdi. Dikkati kapıya yöneldi. Kilitli değildi. Tıpkı onun yaptığı gibi her an bir eskrimci boş olduğunu sanıp içeri dalabilirdi.

"Ah!" Birden ayağa fırladı, bu ani hareket kolunun acımasına neden olunca yüzünü buruşturdu. Sağlam kolunu yırtılan ceketinin içine soktu ve adama arkasını dö-

nerek odanın diğer köşesine gitti. Bir yandan da uzun bir sıra halinde uzanan düğmeleri ilikliyordu. *Aklından ne geçiyordu?*

Elbette, aklından adamın ona yaptıkları dışında hiçbir şey geçmiyordu.

"Kıyafetinin önemli bir parçasını unutmuşa benziyorsun."

Arkasını dönünce Ralston'un ona doğru geldiğini gördü. Göğüslerini sardığı uzun kumaş parçasını elinde çeviriyordu. Callie'ye yaklaştı ve fısıldadı. "O muhteşem göğüsleri kendi hallerine bırakırsan kimse erkek olduğuna inanmaz. Aslına bakarsan kimse inanmamalı da, hele o olağanüstü-"

Callie kararlı bir şekilde, "Teşekkür ederim," diyerek sözünü kesti. Elinden kumaşı alırken yanaklarına hücum eden sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Yardımıma ihtiyacın olacak tatlım."

Hayır. Adamın böyle mahrem bir görevi üstlenmesine izin veremezdi. Fark edilme tehlikesini göze alacaktı, Benedick'in paltosu biraz olsun onu gizliyordu. Bakışlarını aşağı çevirdi, göğüslerinin ne kadar belli olduğuna bakıyordu.

Oldukça.

Ralston düşüncelerini okumuş gibi kumaşı elinden aldı. "Saniyede fark edilirsin imparatoriçe. En iyisi, yardım etmeme izin ver." Gözlerinde günahkâr bir pırıltı vardı. "Mükemmel bir beyefendi olacağıma söz veriyorum."

Callie bu saçma sözlere gülmeden edemedi. Ralston'un yüzünde de büyük bir gülümseme belirdi. Bir an düşündükten sonra pes etti. Bir kez daha ceketi çıkararak

utangaç bir edayla sırtını adama döndü. Kumaşın bir ucunu sıkıca göğüslerinin üzerinde tutuyordu. Sarmaya başlamasını bekledi ama Ralston hareket etmiyordu. Uzun bir süre sonra omzunun üzerinden baktığında onu sadece birkaç santim ötesinde, sırtını izlerken buldu. Sorarcasına baktı.

"Dön."

Ne dediğini anlaması biraz zaman aldı. Durup adamın onu sarması yerine dönmesini istiyordu. Callie de öyle yaptı, yavaşça. Durumun baştan çıkarıcı doğasını fark ederek. Bu harekette bir şeyler vardı, döndüğü sırada Ralston'un koyu mavi gözlerinde beliren bir şey vardı. Callie kendisini baştan çıkarıcı bir kadın gibi hissediyordu. Salome[19] gibi. Sadece onun için dans ediyordu. Dönerken Ralston ona dokunmuyordu, hızı ve sıkılığı onun ayarlamasına izin veriyordu. Kumaşın sonuna geldiğinde kendini doğrudan Ralston'un kollarında buldu.

Ralston bakışlarını Callie'den ayırmadan keten kumaşın ucunu sıkıştırdı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Yumuşak ve tatlı bir okşayıştı. Dudakları onunkilere nazikçe dokunuyor, neredeyse acı veren bir yavaşlıkta öpüyordu. Kalbini güm güm attıran ve başını döndüren bir öpücüktü. Ralston bir eliyle sardıkları göğsünü okşayınca Callie tüm kumaşı çıkarıp atmak istedi.

Öpüşmeye ara verip eğildi ve dudaklarını ketenin kenarına bastırdı, kumaştan taşan hassas tenin üzerinde oyalandı. "Zavallı, güzel şeyler," diye mırıldandı. Elleri ve

19 Aynı isimli operadaki başkarakter. Salome oyunda çok çekici ve şehvet doğurucu bir dans olan, "Yedi Peçe Dansı"nı Herod için icra ediyor. (ç.n.)

dudaklarıyla ona tapıyor, vücut ısısını artırıyor ve yeniden tutku dalgalarının arasına dalmasına neden oluyordu.

Devam ederse ayakta kalamayacağından korktuğu anda Ralston durdu, eğilerek eskrim ceketini yerden aldı ve yaralı koluna dikkat ederek giydirmeye başladı. Callie onu izlemeye devam ederken ustalıkla düğmeleri iliklediği. Callie'nin tüm duyuları alarma geçmişti, herhangi yararlı bir şey yapamayacak durumdaydı.

Ralston işini bitirdiğinde çekildi, bıraktıkları eskrim teçhizatlarına doğru gitti. Adamın eğilip göğüslerini bağladığı kumaşı açtığı sırada fark edilmeden yere düşen kâğıdı yerden almasını izledi. Listeyi hemen tanımıştı, seslendi. "Dur. Yapma."

Ralston kâğıdı açacaktı ki durdu, mavi gözlerinde meraklı bakışlarla Callie'nin yaklaşmasını izledi. Callie elini adamın elinin üzerine koyarak kâğıdı almaya çalıştı ama Ralston vermedi.

Sakin, takılır gibi bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"O benim."

"Düşürmüşsün."

"Göğüslerimi özgürlüğüne kavuşturmayı kendine iş edinmeseydin, düşürmezdim."

Ralston bir kaşını kaldırdı. "Evet ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Callie omuzlarını dikleştirdi. Kararlı bir şekilde durmaya çalıştı. "Her neyse, o bana ait."

Ralston bileğinin bir hareketiyle kâğıdı Callie'nin elinden kurtardı ve liste bir kez daha onun ellerinde kaldı. Açmaya çalışınca Callie'nin yüreği ağzına geldi. "Lütfen Gabriel. Yapma."

Ya ilk kez adını söyleyişi ya da yalvaran ses tonu... Nedendir bilinmez ama Ralston durdu, kadına baktı ve, "Bu nedir Callie?" diye sordu.

Callie başını iki yana salladı, bakışlarını kaçırdı ve kekeledi. "Hiçbir şey... Aptalca... Kişisel bir şey."

"Bana ne olduğunu söyle, ben de bakmayayım."

Callie tekrar Marki'ye baktı. "Bakmamanı istememin sebebi zaten bu. Ne olduğunu öğrenmemen."

Ralston sessizdi. Kırışık kâğıdı elinde döndürüyordu. Callie iç geçirdi, sinirlenmişti. "Tamam. Bir liste." Elini uzattı, sanki adam kâğıdı oraya koyacak ve bu meseleyi burada bırakacakmış gibi.

Ralston'un bakışları sorgulayan bir hal almıştı. "Nasıl bir liste?"

"Kişisel bir liste." Sesine kadınsı bir küçümseme katmaya çalışmıştı. Belki böylece Ralston kendini kaba davranmış gibi hissedecek, bir beyefendi olarak geri çekilecekti.

"Kişisel bir alışveriş listesi mi? Okumayı istediğin müstehcen kitapların listesi mi? Erkek listesi mi?" Callie bu düşünceyle kızarınca durdu, gözleri büyüdü. "Tanrım! Callie, listede erkekler mi var?"

Callie sinirden ayağını yere vurmaya başladı. "Tanrı aşkına, hayır! Listenin içeriği önemli değil Ralston. Önemli olan *bana* ait olması."

"Bu bir cevap değil imparatoriçe," dedi Ralston ve kâğıdı açmaya başladı.

"Dur!" Bir kez daha elini adamınkinin üzerine koydu. En gizli sırlarını görmesine dayanamazdı. Gözlerine bakmaktan kaçınarak, "İlle bilmen gerekiyorsa, yapmayı istediğim... eylemlerin listesi," dedi.

"Anlayamadım?"

"Yapmak istediklerim. Çoğu, erkeklerin rahatlıkla yapabildiği ama kadınlara itibarlarına bir zarar gelir diye yasaklanan şeyler. İtibarımı önemseyen çok az kişi olduğu düşünülürse, geri kalan günlerimi evde kalmış bir kız kurusu olarak, el işi yaparak geçirmek istemediğime karar verdim. Pasif biri olarak görülmekten bıktım."

Ralston tek kaşını kaldırdı. "Pek çok şey olabilirsin imparatoriçe. Ama seni asla pasif olarak nitelendirmezdim."

Bunu söylemesi çok güzeldi.

Callie yutkundu, parmakları kâğıdı kavradı.

Ralston söylediklerini düşünürken kendi parmaklarının üzerine kapanan parmakların hareketini yakından izliyordu. Konu ilgisini çekmişti, ister istemez. "Yani bunlar Leydi Calpurnia'nın yaşamak olarak adlandırdığı eylemler."

Callie önceki konuşmalarında geçen sözleri tanıdı. Bu cümleleri eskrim sahasının üzerindeki yakınlaşmalarından önce kursaydı ona katılırdı. Ancak Ralston'un kollarında geçirdiği o birkaç değerli dakika, her şeyi değiştirmişti. Kucaklaştıkları zaman Callie *gerçekten* yaşadığını hissetmişti. On yıl önceki o karşılaşmalarından beri hayalini kurduğu yaşamı sonunda tadabilmişti. Viski içmek onun yanında hafif kalıyordu. Meyhanede içmesi bile bir şeyi değiştirmiyordu. Elbette bunları ona söyleyecek değildi.

"O liste benim. Açmadan geri verirsen mutlu olurum. Bu konuşma zaten yeterince utanç verici."

Ralston ne cevap verdi ne de kâğıdı açtı. Bir süre son-

ra Callie onun bakışlarına karşılık vermek zorunda kaldı. Gözlerinde gerçeği görmüş olmalıydı, listeyi iade etti. Callie hızla kâğıdı tekrar katladı ve cebine koydu. Ralston onun hareketlerini dikkatle izliyordu. "Anladığım kadarıyla eskrim listendeydi."

Callie başıyla onayladı.

"Peki ya viski?"

Yine başını salladı.

"Başka ne var?"

Öpüşmek. "Kumar oynamak."

"Yüce Tanrım. Başka?"

"Puro içmek."

Ralston kahkaha attı. "İşte bu zor. Ben bile senin puro içmene izin vermem. Ki ahlaki değerlerimin düşüklüğüyle tanınırım."

Sözleri öyle kendini beğenmiş bir ifadeyle söylemişti ki, Callie'nin tepesi attı. "Aslına bakarsan, o maddenin üstünü çizdim bile."

"Nasıl? Sana kim puro verdi?"

"Benedick."

"Sorumsuzluğun bu kadarı-" Ralston durdu, hayretler içindeydi. "Onu mahvedeceğim!"

"Viski içerken benimle oturduğunu söylediğimde o da aynı cümleyi kurmuştu."

Ralston güldü. "Evet, tahmin edebiliyorum. Demek saçma listeni biliyor?"

"Aslında hayır. Sadece hizmetçim biliyor." Duraksadı. "Ve bir de sen."

"Seni eskrim kulübünde yaraladığımı öğrense abin ne der, merak ediyorum?"

Sesi öyle sakindi ki... Callie'nin bakışları anında onunkileri buldu. İnanamayarak, "Yapamazsın!" dedi.

"Ah, bilemiyorum," dedi Ralston. Eldivenlerini yerden alarak ona attı.

Callie eldivenleri yakaladı ve anında unuttu. Parmaklarından öylece sarkıyorlardı. "Yapamazsın!"

"Nedenmiş?"

"Düşünsene..." Durdu, ne diyeceğini düşündü. "Kendi itibarını bir düşünsene!"

Ralston gülümsedi, eldivenlerini takmayı bir şova dönüştürdü. "Ben bir çapkınım, ahlaksız bir adamım. Bunu zaten kabul etmiştik." Sözcükler gerçekliklerini vurgular tonda söylenmişti. Birkaç gece önce tiyatroda kızgınlıkla adama sarf ettiği cümlelerdi bunlar.

Ralston devam etti. "Kulüpten çıkmak için abine haberi yetiştirmekten memnun olacak pek çok adamın arasından keşfedilmeden geçmen gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Diğerleri bu yersiz davranışını zevkle herkese yayacaktır. Günün sakin bir zamanında gelmiş olabilirsin imparatoriçe ama saat neredeyse beş oldu. Kulüp, akşam yemeği ve diğer gece etkinlikleri için eve dönmeden önce akşamüstü antrenmanını yapmak için hevesli adamlarla dolup taşacak."

Callie bunu düşünmemişti. Eskrim kulübüne girmeye o kadar odaklanmıştı ki, çıkışın daha zor olacağını düşünememişti. Şimdi Ralston dikkatini buna çekince, üyelerden gelen erkeksi kahkahaları ve bağırışları duyabiliyordu. İçeride ne olduğunu bilmeden hemen kapının önünden geçip gidiyorlardı. Bu adamlardan herhangi birinin birkaç dakika önce içeri girebileceğini, onları uy-

gunsuz bir vaziyette yakalayabileceğini fark eden Callie utandı.

"Elbette, bu sırrı saklamaktan büyük mutluluk duyarım..." Ralston'un sözleri düşüncelerini böldü. "Ve seni buradan rahatlıkla çıkarabilir, sorununa çözüm olabilirim. Ama bunun bir bedeli var."

Callie kaşlarını çattı, tedbirliydi. "Nasıl bir bedel?"

Maskesini yerden kaldırdı ve ona uzattı. "Bugün itibarını koruyacağım. Tek şartım, listendeki maddeleri uygularken de itibarını korumama izin vermen."

Callie'nin ağzı açık kalmıştı.

"Ah," dedi neşeyle. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Evet. Ben yanında olmadan o maddelerden birini daha tamamladığını öğrenirsem, abine her şeyi anlatırım."

Callie bir süre sessiz kaldı, karışık duygular içindeydi. "Şantaj yapıyorsun."

"Ne berbat bir sözcük. Ama nasıl adlandırmak istiyorsan öyle olsun. Bir şaperona ihtiyacın olduğu çok açık ve ailelerimizin iyiliği adına, kendimi bu göreve adıyorum."

"Ama yapamazsın..."

"Görünüşe göre yapıyorum," diye belirtti Ralston. "Şimdi, ya maskeni takar, seni bu kulüpten çıkarmama izin verirsin ya da yine maskeni takar ve işini şansa bırakırsın. Hangisi olacak?"

Uzun süre bakıştılar. Callie onu burada, o kendini beğenmiş ifadesiyle bırakıp gitmeyi ve kendi sorununu kendi çözmeyi çok istese de, onun yardımıyla daha kolay ve daha hızlı kurtulacağını biliyordu.

Maskesini taktı, saçlarını başlığın altına toplayıp göz-

lerden gizlerken bayağı vakit harcadı. İşini bitirdiğinde kafasındaki başlık sözlerinin boğuk çıkmasına neden oluyordu.

"Başka şansım yok gibi görünüyor."

Ralston günahkâr gülümsemesini takınıp Callie'yi heyecanlandırdı. "Mükemmel."

On Dört

"Hayır! Hayır! Olmaz! Bayan Juliana, leydiler dans ederken zarif olmalılar! Sizse sürekli bana bakıp duruyorsunuz!"

Alındığı her halinden belli olan dans hocası konuşurken, Callie, Ralston Malikânesi'nin etkileyici bahçelerine bakan, yerden tavana kadar uzanan muazzam pencerelere dönerek gülümsemesini gizledi. Küçük, yorgun Fransız, İngiltere'deki en iyi dans hocası olmasına rağmen Juliana'nın en az sevdiği hocaydı. İkilinin, genç bir kadının hayatında dansın önemiyle ilgili farklı fikirleri vardı ve Callie, Bayan Fiori'nin hocayı kızdırmaktan zevk aldığından şüpheleniyordu.

"Özür diliyorum Mösyö Latuffe," dedi. Sesinde hiç pişmanlık yoktu. "Nerede olduğunuzdan emin olmaya çalışıyordum, ayak parmaklarınızı çiğnemek istemem."

Dans hocasının gözleri büyüdü. "Bayan Juliana! Genç leydiler ne ayak parmaklarından ne de onların çiğnenmesinden bahseder. Böyle korkunç bir olay meydana gelirse, sizi temin ederim, dans partneriniz fark etmeyecektir. Çünkü leydiler dans ederken tüy kadar hafif olmalıdırlar."

Juliana'nın kahkahası şüpheyle doluydu. Sinirleri bo-

zulan Latuffe tükürükler saçarak konuşmaya başladı. Callie kendi kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı. Böylece tarafsız seyirci imajını yitirmiş oldu.

Bir saattir, balo salonunun uzak köşesindeki kanepeden dersi izliyordu. Birkaç yerel dans, bir kadril ve şimdi de menüet adımlarının üzerinden geçerken Juliana ve Mösyö Latuffe, sabırlarının sonuna gelmişlerdi. Callie ikilinin atışması karşısında eğlendiğini gizleyemiyordu. Yüzüne tarafsız bir ifade yerleştirdiğini umarak Juliana ve Latuffe'ye döndü.

Fransız adam, boş zeminde piyanoya doğru azametle yürüyor, kollarını ileri geri sallıyordu. Öğleden sonraki ders için tuttukları piyanist de ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyordu. Latuffe bir elini kalbine, diğer elini piyanonun üzerine koydu ve hızla Fransızca bir şeyler homurdanırken derin nefesler aldı. Adamın Büyük Britanya Adası'ndan, İtalyan kadınlarından ve kadrilin beyhudeliğinden bahsettiğini az çok anlayan Callie'nin dudakları titredi, az kalsın gülümseyecekti. Sonuncusu onu şaşırtmıştı. Adam dansa olan inancını kaybettiyse, Juliana oldukça zor bir öğrenci olmalıydı.

Juliana'ya yaklaşınca, genç kadının öfkeyle gözlerini devirdiğini gördü. Callie sırıtarak fısıldadı. "Sadece yirmi dakika kaldı. Dayanmaya çalış."

Juliana sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Bunu senin için yapıyorum."

Callie genç kadının kolunu sıktı. "Sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Juliana güldüğü sırada dans hocası birden döndü. Kararlı bir sesle, "Her şeye rağmen," dedi, "valse geçeceğiz.

Eminim, sizin gibi bir genç kadının bile valse saygısı vardır."

Juliana'nın gözleri büyüdü. Callie'ye bakıp fısıldadı. "*Benim gibi* bir genç kadın derken?"

Gülme sırası Callie'deydi. Fransız, ufak tefek vücuduyla çelişen bir hareketle şaşkın Juliana'yı kollarına alıp pistte döndürmeye başladı. Canlı bir melodi çalan piyanist de rahatlamış görünüyordu. Callie ikilinin müziğin ritmine göre dönmesini izledi. Dans ederlerken Latuffe yapılacak ve yapılmayacak şeyleri saymaya devam ediyordu. Juliana hemen çok sıkı tutunmakla, çok gergin durmakla ve sonunda da çok vahşi bakmakla suçlandı. Callie bu vahşi bakışın daha çok dans hocasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Callie kocaman bir gülümsemenin yüzüne yerleşmesine engel olamadı. Özellikle de Juliana doğrudan hocasının gözlerinin içine bakıp kasten adamın ayağına bastığında. *Genç leydilerin dans ederken tüy kadar hafif oldukları teorisinin çökmesini beklerdim.*

"Bana mı öyle geliyor, yoksa kız kardeşim müthiş pahalı dans hocasının aldığı her şilini hak etmesini mi sağlıyor?" Şaşırarak yakından gelen sese doğru dönen Callie, Nicholas St. John'un yanında durduğunu ve Juliana'yı izlediğini gördü.

Callie göğsüne yerleşen duyguyu görmezden gelmeye çalıştı. O öğleden sonra yanlarına uğrayanın St. John olması onu hayal kırıklığına mı uğratmıştı yoksa rahatlatmış mıydı, bilmek istemiyordu. Hislerini irdelemek yerine Nick'e parlak bir gülümseme sundu. "Sanırım fırsat verilse kız kardeşiniz, Mösyö Latuffe'u bir kaşık suda boğar."

Nick uzun süre sessizce ikiliyi izledi. Juliana ile dans hocası genç kızların vals yaparken dans partnerlerine gülümsemesiyle ilgili hararetli bir tartışmaya girmişlerdi. Mösyö, abisiyle bile dans etse gülümsemesi gerektiğini savunuyordu. Nick, Callie'ye dönerek, "Onu suçlayamam," dedi.

Callie güldü. "Aramızda kalsın, ona izin vermeyi düşünüyorum."

"Eski dans hocalarınızdan intikam almaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hem ondan... Hem de ortaya çıkacak kargaşanın vereceği büyük zevkten."

Nick tek kaşını kaldırdı. "Aman, Leydi Calpurnia. Sizin böyle fena biri olduğunuzu bilmezdim."

"Hayır. Hayır! *Non!*[20]" Salonun diğer tarafındaki kötü hava, Nick ve Callie'nin şakalaşmasını böldü. Dans hocası bağırıp çağırırken birbirlerine bakıp gülümsediler. "Hanımefendiyi yönlendiren beyefendidir. Burada beyefendi benim. Siz takip edeceksiniz! Rüzgârdaki bir yaprak olmanız gerekiyor!"

Bu sözlere verilen cevap, öfkeli İtalyanca sözcükler oldu. Callie dediklerini tam olarak anlamasa da, Juliana'nın demek istediği açıktı.

Nick, Callie'ye sırıttı. "Sanırım kadınlar yaprağa benzetilmekten pek hoşlanmıyor."

"En azından İtalyan kadınlarının öyle olduğu söylenebilir."

Nick kahkaha atınca dans eden ikiliden kızgın bakışlar topladı. Boğazını temizleyerek Callie'ye döndü, elini

[20] Fransızcada "hayır" demek (ç.n.)

uzattı ve, "Onlara nasıl yapılacağını gösterelim mi?" diye sordu.

Callie onun eline baktı, şaşırmıştı. "Lordum?"

Ona takılırcasına, "Hadi ama Leydi Calpurnia," diye fısıldadı. "Bana Latuffe'un eleştirilerinden korktuğunuzu söylemeyin."

Callie sahte bir aşağılanmışlıkla omuzlarını dikleştirdi. "Elbette hayır."

"O halde?"

Elini adamın avcuna bıraktı.

"Mükemmel."

Elini sallayınca piyanist yeni bir vals müziğine başladı. Nick onu kollarına aldı ve salonda dönmeye başladılar. Güneşin aydınlattığı balo salonunda hareket ederlerken Callie boynunu uzatarak tartışan Juliana ve Latuffe'u izlemeye devam etti.

Nick sonunda, "Leydi Calpurnia," dedi. "Kendime güvenim tam olmasa, ilgisizliğinize alınırdım."

Callie bu sözler üzerine dikkatini Nick'e verdi, adamın gözlerindeki ışıltıyı görünce kahkaha attı. "Affedersiniz lordum. İkisi kavgaya tutuşursa araya girmeyi planlıyorum da."

"Hiç korkunuz olmasın. Kız kardeşim içinde tutmaya çalıştığı gazabı salmaya karar verirse Latuffe'un imdadına koşacak ilk kişi olacağım." Callie onun işaret ettiği yöne doğru bakınca çileden çıkmış bir Juliana gördü.

"Fransa ve İtalya'nın, Napolyon yenildikten bu kadar kısa süre sonra tekrar savaşa girmesi çok yazık olur," dedi alaycı bir sesle.

Nick sırıttı. "Dünya barışı için elimden geleni yapacağım."

Sahte bir ciddiyetle, "Harika," dedi Callie. "Ama yeni bir piyaniste ihtiyacınız olacağının farkında mısınız?"

Nick bu teklifi düşünür gibi göründü. "Piyanistin geri gelmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Şakalaşmalarından çok hoşlanan Callie başını eğdi ve piyano başındaki genç adamı düşünürken göründü. "Geleceğini sanmıyorum lordum. Abiniz bir virtüöz olduğu için şanslısınız."

Callie ne anlama gelebileceğini düşünmeden bu sözleri söyleyivermişti. Nick'e hakkını vermek gerek, tek bir vals adımını bile kaçırmadı. Sadece ilgili bir şekilde Callie'ye baktı ve sakin bir sesle sordu. "Abimin piyano çaldığını nereden biliyorsunuz leydim?"

Callie kekeledi, çaresizce bir kaçış yolu arıyordu. "Bu... Bilinen bir şey, değil mi?" Meraklı ve masum bir ifade takınmaya çalıştı.

Nick'in dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "Hayır. Bilinmez. İkiz kardeşi olmasaydım, belki beni ikna edebilirdiniz." Duraksadı, Callie'nin yüzüne yerleşen yenilgiyi gördü. "Çaldığını ne zaman duydunuz?"

Callie'nin ağzı açıldı, sonra kapandı.

"Ya da *nerede* duydunuz diye sormalıyım?"

Bu adam ona takılıyor muydu? Yakalanmıştı, tamam ama savaşmadan pes etmeyecekti. Tekrar Nick'e bakarak cevapladı. "Hiçbir yerde."

Nick ona doğru eğildi ve fısıldadı. "Yalancı."

"Lordum," diye itiraz etti Callie. "Sizi temin ederim, Lord Ralston..."

"Bana onu savunmanıza gerek yok," dedi Nick gelişigüzel bir biçimde. "Abimi iyi tanırım."

"Ama biz-" Callie durdu, yalanının yanaklarını kızarttığını biliyordu.

Nick tek kaşını kaldırdı. "Elbette."

Callie bakışlarını Nick'in boyunbağına çevirdi. Beyaz keten kumaşın dikkatini dağıtmasını umuyordu. Nick birkaç dakika sessiz kalmasına izin verdikten sonra güldü. "Korkmayın leydim, sırrınız benimle güvende. Ancak itiraf edeyim, kıskandım. Ne de olsa benim en yakışıklı St. John olduğum bilinir."

Nick onu hızla döndürürken kahkaha attı. Neredeyse ayakları yerden yükselmiş, anın ciddiyeti gitmişti. Gözleri çocuksu bir eğlenmeyle ışıldayan Nick'e gülümserken bakışları kısaca adamın yanağındaki yara izine kaydı, sonra ne yaptığının farkına varıp başka yöne baktı.

"Korkunç görünüyor, değil mi?"

Callie tekrar adama baktı, yanağını dürüstçe değerlendirdi. "Asla. Aslında şaşırtıcı gelebilir ancak kadınlar sizin tam da bu yüzden daha yakışıklı olduğunuzu iddia ediyorlar."

Nick yüzünü buruşturur gibi yaptı. "Romantikleştiriyorlar. Ben iyileştirebilecekleri bir korsan değilim."

"Değil misiniz? Çok yazık. On yılınızı Akdeniz sahillerinde yelken açarak, gemileri yağmalayıp masum insanları kaçırarak geçirdiğinizi duymuştum."

"Gerçek daha az heyecan verici."

Callie yalandan korku dolu bir bakış attı. "Sakın söylemeyin. Kendi versiyonumu tercih ederim."

Birlikte güldüler. Nicholas St. John'un yanında bu kadar rahat olduğu halde, ikizinin duyguları üzerinde büyük güce sahip olması Callie'yi şaşırttı.

Ralston'u bir haftadır görmemişti. Callie'yi eskrim kulübünden çıkarıp arabasına bindirerek Allendale Malikânesi'ne götürdüğünden beri. O günden sonra pek çok kez Ralston Malikânesi'ne gelmişti, Juliana'nın derslerini denetlemek, Mariana'yı da yanma alarak çay içmek için ama onu hiç görmemişti. Her seferinde Ralston'u görmek için bir bahane aramıştı, adamın onu çağırmasını umut etmişti. Bir ev dolusu hizmetkâra ve konuşkan bir kız kardeşe sahipti, Callie'nin orada olduğunu biliyor olmalıydı.

İki kez adamın peşine düşmek için izin istemeyi ve onunla konuşmayı düşünmüştü. Üzerine konuşabilecekleri bir düzine şey bulmuştu. Çalışma odasına dalacak, kız kardeşiyle ilgili uyduracağı bir sebepten konuşmaları gerektiğini söyleyecekti. Ne yazık ki, Juliana'nın eğitimi iyi gidiyordu ve bir hafta içinde ilk balosuna hazır olacaktı ve Callie adamın çalışma odasına gidebilmek için gereken cesareti toplayamamıştı.

Ralston Malikânesi'ne ilk geldiğinde cesurca adamın yatak odasına girdiği düşünülürse, ironikti. Ama bu farklıydı. O gelişi listeyle ilgiliydi. Bu ise tamamen farklı bir şeydi.

Listeyi bahane edip Ralston'a ulaşmayı düşünmüştü. Ne de olsa şaperonu olmadan bir şey yapmayacağına söz vermişti ve bir maddenin daha üstünü çizmek için sabırsızlanıyordu. Ama adamı görmek için listeyi bahane etmeyi acınası buluyordu. Bu, kendini sürekli sahibinin peşinden koşan bir fino köpeği gibi hissettiriyordu. Hayır. Gerçek şuydu ki, adamın peşine düşmek zorunda kalmak istemiyordu. Eskrim kulübünde yaşananlar onun için her şeyi değiştirmişti. Ralston için de bir şeyleri değiştirmiş olmasını umuyordu.

Adamın ona gelmesini istiyordu. Çok şey mi istiyordu?

"Bu gördüğüm sıcak bir aile tablosu değil de nedir?"

Alaycı sözler müziği durdurdu. Düşlediği adam ona sıkılmış gibi bakarken Callie'nin nefesi kesildi.

Tanrım. Onu buraya getirdim.

Bu aptal düşünce karşısında başını iki yana salladı ve anında Nick'ten ayrılmak için harekete geçti. Ama Nick onu bırakmıyordu. Kafası karışmış bir şekilde ona bakınca, Nick göz kırptı ve kulağına fısıldamak için fazla yakınına eğildi. "Kendinizi bu kadar belli etmeyin. Sadece dans ediyorduk."

Gözleri büyüdü. Nick onu yavaşça bıraktı, gösterişli bir reverans sunarak elini öpmeyi bir şova dönüştürdü. Callie'nin gözleri Ralston'a kaydı. Marki balo salonunun kapısına yaslanmıştı, anlaşılmaz bakışlarla onları izliyordu. Callie kendini aniden rahatsız hissetti ve öfkesi kabardı. Nick haklıydı elbette. Sadece dans ediyorlardı. *Peki öyleyse neden kendini yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu?*

Latuffe, "Lord Ralston!" diye haykırdı. Koşup Marki'ye doğru gitti. "Bayan Juliana'nın dersine teşrif ederek bizleri onurlandırdınız!"

"Öyle mi?" Bu sözler dudaklarından tembelce döküldü. Bakışlarını Nick ve Callie'den ayırmamıştı.

"Öyle! Gerçekten de öyle! *Oui!* [21]" diye hevesle tekrarladı adam. Gözleri Ralston'un bakışlarını takip etti. "Lord Nicholas ve Leydi Calpurnia zor derslerimize eğlence katarak yardımcı oluyorlardı."

21 Fransızcada "evet" demek (ç.n.)

"Yaptıkları bu mu? Eğlence katmak mı?" Alaycı ses tonu tam on ikiden vurdu. Callie'nin nefesi kesildi, Nick'in yanında kaskatı kesildiğini hissetti.

Hoca, "Ah evet!" dedi. "Gördüğünüz üzere kız kardeşiniz pek uysal bir öğrenci sayılmaz, onlar da..."

"Bu bir *eleştiri* mi?" Juliana salonun diğer köşesinden arsızca lafa karıştığında Callie şaşkınlıkla ona doğru döndü. Genç kadın devam etti. "Siz uysal olarak nitelendirilmek ister miydiniz?"

"İşte, söylemek istediğim de bu! *Précisément!*[22]" Latuffe'un elleri umutsuzca savruluyordu. "Ne tür bir genç kadın öğretmeniyle böyle saygısızca konuşur?"

Juliana'nın kaşları çatıldı. Fransız'a döndü, onun da elleri havaya kalkmıştı. "Öğretmenim *un idiota*[23] olmasaydı, ona daha çok saygı duyabilirdim!"

Juliana'nın çıkışı karşısında tüm salon dondu. Kimse bir şey diyemeden Mösyö Latuffe, Ralston'a döndü. Konuştuğunda sesi her sözcükle birlikte artıyordu. "İşte bu yüzden alt tabakadan öğrencileri asla kabul etmiyorum! Ailesinin basitliği, fazlasıyla belli oluyor!" Cebinden bir mendil çıkardı ve dramatik bir şekilde alnını sildi.

Salondaki sessizlik elle tutulabilirdi. Ralston'un yanağında bir kas seğiriyordu. Konuştuğunda sesi öfkeden çelik gibiydi. "Evimden defol."

Fransız adam şaşkın bakışlarını Marki'ye çevirdi. "Bana kızgın olamazsınız lordum."

"Bana böyle hitap etmen, karşımdaki yerini bildiğini gösteriyor Latuffe," dedi soğuk bir sesle. "Kız kardeşimle

22 Fransızcada "kesinlikle" demek (ç.n.)

23 İtalyancada "aptal" demek (ç.n.)

böyle saygısızca konuşmana izin vermeyeceğimi de bilmeliydin. Görevinden alındın."

Latuffe salondan azametle yürüyüp çıkmadan önce, tükürükler saçarak anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Piyanist de uysalca arkasından çıktı.

Dörtlü, sessizce hocanın gidişini izledi. Onlar gidince Juliana neşeyle ellerini çırptı. "Yüzünü gördünüz mü? Bahse girerim daha önce hiç kimse ona böyle şeyler söylememiştir! Harika bir iş çıkardın Gabriel!"

Callie, "Juliana..." diye başladı ancak Ralston bir elini kaldırarak onu durdurdu.

"Juliana. Bu odayı terk et."

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Demek istediğim... Ben öyle demek istemedim-"

"Londra'daki en iyi dans hocasını kaçırmak istemedin mi?"

Juliana kaşlarını çattı. "O adamın en iyi olması mümkün değil."

"Seni temin ederim, en iyisi."

"Bu, Londra için üzücü bir durum."

Nick'in dudakları gülümseyecekmiş gibi kıvrılırken, Ralston'unkiler ince bir çizgi halini aldı. "Düşüncelerini ulu orta söyleme huyundan vazgeçeceksin kardeşim, yoksa sosyeteye girmek için hiçbir zaman hazır olamayacaksın."

Juliana'nm gözleri karardı. "O zaman abi, İtalya'ya bir an önce dönmeme izin vermeni önerebilir miyim? Orada bu kadar sorun yaratmayacağım kesin."

"Bundan benim de kuşkum yok, ancak sekiz hafta için anlaşmıştık. Bana beş hafta daha borçlusun."

Genç kız aksi bir ses tonuyla, "Dört hafta, beş gün," diye düzeltti.

"Gün hesabı yapman bir şeyi değiştirmeyecek. Odana çık ve bir hanımefendi gibi davranmaya karar verene kadar da aşağı inme."

Juliana abisine uzun süre baktı, bakışları ateş saçıyordu. Sonra döndü ve öfkeyle odadan çıktı.

Callie kızın gidişini izledi, sonra dönüp suçlayan bakışlarını Ralston'a dikti. Marki bakışlarına sakin bir şekilde karşılık verdi, sanki davranışını eleştirmesi için meydan okuyordu. Callie hayal kırıklığını gösteren hafif bir baş sallamasıyla sorumluluğundaki kızın arkasından çıktı.

Ralston onun gidişini izledi, sonra Nick'e döndü. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Callie, genç kızı yatak odasında dolabındaki giysileri hışımla çıkarırken buldu. Kızın ayaklarının dibinde biriken ipek ve saten yığınını ve gözleri kocaman açılmış, köşede tereddütle dikilen hizmetçiyi süzdükten sonra elbisesinin eteklerini düzelterek yatağın ucuna oturdu. Juliana'nın, gelişinin farkına varmasını bekledi.

Juliana'nın hızla nefes alıp verişi ve İtalyanca homurdanmalar eşliğinde geçen uzun dakikaların ardından genç kız dönerek Callie'yle yüzleşti. Elleri belindeydi, gözlerinde hüsran dolu vahşi bir bakış vardı ve yüzü öfkeden kızarmıştı. Derin bir nefes aldı ve duyurdu. "Ben gidiyorum."

Callie'nin kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Anlayamadım?"

"Gidiyorum. Burada kalamam. Bir dakika daha duramam!" Arkasını döndü, büyük, tahta bir sandığı açtı ve İtalyanca söylenmeye devam etti. Callie ancak üç sözcük yakalayabildi: Abi, keçi ve enginar.

Callie dikkatle, "Juliana..." dedi. "Pireyi deve yapıyorsun sanki."

Juliana başını soktuğu sandıktan kaldırdı. "Pire mi? Burada pire yok, deve de yok!"

Callie kızın yanlış anlaması karşısında gülümseyecek gibi olduysa da kendini tuttu. "Öyle değil. Bu bir atasözü. Olayı büyütüyorsun demek istedim."

Juliana başını eğdi, bir süre bu yeni sözü düşündü sonra başını iki yana salladı. "Büyütmüyorum! Benden nefret edeceğini biliyordum!" Elbiseleri sandığa tıkmaya başladı. Güzelim elbiselerin böyle düşüncesizce itilip kakılması karşısında hizmetçi korku dolu gözlerle Callie'ye baktı.

Durum ciddi olmasaydı, Callie kahkaha atardı. "Senden nefret etmiyor."

Juliana başını kaldırdı, inanmadığı açıktı. "Etmiyor mu? Bana bakış şeklini gördün mü? Benim gitmemi dilediği kısmı duymadın mı?"

Genç kadının öfkesi karşısında Callie kendine engel olamayıp gülümsedi, bu da Juliana'nın öfkesini sadece artırmaya yaradı. "Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu, sesindeki suçlama barizdi.

"Hiç de değil... Şey, birazcık," diye kabul etti Callie, Juliana'nm kızardığını görünce hemen devam etti. "Şimdiye kadar hiç abin olmamış..."

"Hayır. Şimdi oldu da ne oldu, o abim olmak istemiyor."

"Saçmalama. Abin seni seviyor. İkisi de öyle."

"İşte burada yanılıyorsun! Ben onlar için hayal kırıklığından başka bir şey değilim!" Dolabına döndü ve ayakkabıları fırlatmaya başladı. Sesi içeriden boğuk geliyordu. "Ben... aşağı tabakadan biriyim... İtalyan'ım... Katolik'im." Konuşurken atmaya devam ediyordu.

"Emin ol, Ralston bunların hiçbirini önemsemiyor."

"Hah!" Callie'yle yüzleşmek için döndü, zorlukla nefes alıyordu. "Belki de önemsemiyor! Ama annesinin kızı olmamı önemsediğine eminim. Küçümsediği kadının kızıyım!"

Callie başını iki yana salladı. "Seni annenizin günahlarından sorumlu tutacağına inanmıyorum..."

"Senin için söylemesi kolay Callie. O kadın senin annen değildi!" Juliana ayakkabıları sandığa tıkmaya başladığı sırada Callie sessiz kaldı. "Annemiz korkunç bir insandı. Soğuk ve kendini beğenmiş biriydi. Onun hakkında çok az şey hatırlıyorum ama hatırladığım şeylerden biri, her zaman yanında *uno specchio* -bir ayna taşıdığıydı... Böylece her zaman kendine bakabiliyordu." Yavaşladı, anıların içinde kaybolmuştu. "Dokunulmaktan nefret ederdi. Eteğinin kırışmasından ya da lekelenmesinden korkardı."

Devam ettiği sırada sesi daha kısık bir hal aldı. "Ona dokunmaya iznim yoktu. *Çocukların elleri kirli olur*, derdi. *Büyüyünce anlarsın*." Başını iki yana salladı. "Ama anlamıyorum. Ne tür bir kadın çocuğunun kendisine dokunmasına izin vermez? Ne tür bir kadın oğullarını istemez? Neden hepimizi terk etti?"

İpek, saten kumaşlarla, ayakkabılarla ve iç çamaşır-

larıyla dolu sandığa baktı. "Abilerim olsun isterdim ki onlara dokunabileyim. Kirli olmamı sorun etmeyen kardeşlerim olsun isterdim. Benimle oynasınlar isterdim. Ve beni korusunlar. *Una famiglia.*" Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bir aile. Görünüşe göre bir ailem varmış. Bana onları annem verdi."

"Senin için iyi bir şey yapmış." Callie onun yanına diz çöktü, bir kolunu genç kıza doladı.

"Ama ben her şeyi mahvettim."

Callie başını iki yana salladı. "Tartışmalar her ailede olur. Senin gitmeni istemiyor, bundan eminim."

Juliana başını kaldırıp Callie'ye baktı. Mavi gözleri Ralston'unkilere öyle çok benziyordu ki. "Onları sevebilirim."

Callie gülümsedi. "Güzel. Öyle de olması gerekir."

"Peki ya burada bir yerim yoksa? Ben onlar gibi değilim. Ya başka bir yere aitsem?"

Juliana geleceğini belirleyecek bu soruların cevaplarını düşünürken Callie onu kollarında tuttu.

Orada oturdukları uzun sürede Callie ancak Ralston'un kıza gerçekleri gösterebileceğini anladı.

Ralston'u bulması gerekiyordu.

On Beş

"Juliana suçlanmayı hak etmemişti."

Gabriel, Ralston Malikânesi'nin arka bahçelerine bakan büyük pencereye arkasını döndü, ikiz kardeşinin mavi gözlerine baktı. "Dans hocasına geri zekâlı dedi."

"Adil olmak gerekirse, tamamen haksız sayılmazdı." Nick çalışma odasında yürüdü, Ralston'a bir bardak viski önerdi. Abisi içkiyi memnuniyetle kabul etti. İkili sessizce pencere kenarında durdu, günışığının yaprakların üzerine vurmasını, bahçenin üzerinde alacalı gölgeler oluşturmasını izlediler.

Bir süre sonra Ralston kardeşine baktı. "Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır. Ama fazla sert davrandın. Göründüğünden daha hassas bir kız."

Ralston viskiden büyük bir yudum aldı. "Bana attığı ölümcül bakışlar düşünülürse, hiç de hassas bir kız olmadığını söyleyebilirim."

"Neden bu kadar sinirlendiğini anlatmak ister misin?"

"Hayır."

Nick pencerenin önünden ayrıldı, şöminenin yanındaki büyük koltuğa geçti. Oturduktan sonra viskisini yudumla-

dı ve bekledi. Ralston'un omzunun üzerinden attığı bakış, pek çok adamı korkutup kaçırabilirdi ama Nick arkasına yaslandı ve konuşmaya devam etti. "Leydi Calpurnia ile dans ettiğimi gördükten sonra aklını kaçırdın gibi görünüyor."

"Bu, durumu abartmak olur."

"Abarttığımı sanmıyorum Gabriel. Piyanistin ödünü kopardın, dans hocasını kovdun ve kız kardeşini gücendirdin. Sözlerinin bir beyefendiye yakışmadığından bahsetmiyorum bile."

"Leydiyle uygunsuz bir şekilde flört etmediğini mi söylüyorsun?" Ralston'un ses tonu huysuzluğun sınırında geziniyordu.

"Flört etmek? Evet. Uygunsuz bir şekilde? Hayır."

Ralston tekrar bahçeye baktı. Elbette Nick uygunsuz bir şekilde flört etmiyordu.

İkizler büyürken Ralston adını lekeleyen annelerinin anısından kurtulmak için oldukça farklı yollar seçmişlerdi. Gabriel çapkınlıkla kendini eğlendirir, sosyetenin düşük beklentilerini karşılarken Nick aile adlarını saran bu rezil söylentilerden kaçmış, neredeyse on yılını Avrupa'yı dolaşarak geçirmiş ve kendini antika işine adamıştı. Elbette Nick de kadınlardan kendi payına düşeni almıştı ama kadınlarla ilişkisini en ufak bir dedikoduya malzeme olmayacak şekilde gizlilikle yürütmüştü. Sonuç mu? Kadınlar iki kardeşin de peşinden koşuyorlardı ama farklı sebeplerle. Ralston adı çıkmış bir ahlaksızdı, Nick ise mükemmel bir centilmen.

Nick, "Aslına bakarsan senin hakkında konuşuyorduk," diye ekleyince ikizinden şaşkın bir bakış kazandı.

Genç St. John sormak için o anı seçti. "Bir şeyi merak ediyorum. Leydi Calpurnia senin çaldığını nereden biliyor?"

Ralston soruyu değerlendirirken bir duraksama oldu. "Ne çaldığımı?"

Nick bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Piyano," dedi.

"Bilmiyorum."

Nick iç geçirdi. "Sorudan kaçabilirsin ama saklanamazsın Gabriel. Çaldığını bilmesinin, hatta onun dediği şekliyle 'virtüöz' olduğunu anlamasının tek yolu var, o da seni dinlemiş olması. Ve ben senin yatak odanın dışında çaldığına hiç şahit olmadım. Markilerin etrafta gezinip kendileriyle övündükleri görülmemiş bir şey."

Durdu, abisinin bir şey söylemesini bekledi. Ralston konuşmayınca devam etti. "Demek onu metresin yaptın."

"Hayır." Ralston'un cevabı hızlı ve sert olmuştu. Nick'e döndü, zorlukla zaptettiği öfkesinden dolayı kasları gergindi. "O benim metresim değil. Bunu iddia eden adamla şafak vakti hesaplaşırım. Kim olursa olsun, önemsemem." Tehdit açıktı.

Şaşkın görünme sırası Nick'teydi. Gözlerini kırpıştırıyordu. "Oldukça açıklayıcı oldu. İtiraf etmeliyim, bunu duyduğuma sevindim. Namusundan öyle kolay vazgeçecek bir kadın olmamasını ummuştum."

Ralston cevap vermeyip kardeşine öfkeyle bakmaya devam edince Nick ekledi. "Sen de farkındasmdır, o genellikle ilişki kurduğun kadınlara pek benzemiyor."

"Onunla ilişki içinde değiliz."

"Hayır, elbette hayır." Nick tek elini havada salladı ve alaycı bir sesle devam etti. "Bir kadın uğruna, aynı gün

iki kez üzerime saldırman her zaman yaşanan şeyler zaten."

"Ben leydinin itibarını korumaya çalışıyorum. Juliana'yla yakın ilişki içindeler. Herhangi bir dedikoduyu kaldıracak durumda değiliz," dedi Ralston. Sohbetin seyrini değiştirmeye çalışıyordu.

Nick yine alaycı bir sesle, "Daha önce itibarımıza bu kadar önem verdiğini görmedim," dedi.

"Daha önce bir kız kardeşim yoktu."

Nick tek kaşını kaldırdı. "Bunun Juliana ile ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence bu Leydi Calpurnia ile ilgili. Ve bence itibardan çok daha fazlasını tehlikeye atıyorsun."

"Leydinin onurunu benden korumana gerek yok Nick. Juliana'nın arkasından gitmeden önce bana attığı bakışı gördün. Bu, Leydi Calpurnia Hartwell'i son görüşüm olursa, şaşırmam."

"Ve olayların bu şekilde gelişmesi seni mutlu eder, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"O halde ona kur yapmam senin için sornn olmaz?"

Sözcükler Ralston'da tokat etkisi yarattı. Gerildi, kardeşinin bilmiş, eğlenen bakışları karşısında gözleri kısıldı.

"Demek sorun olur. İlginç."

"Fazla ileri gidiyorsun Nick."

"Büyük ihtimalle. Ama birinin sana gerçeği hatırlatması gerekiyor."

"Neymiş o gerçek?"

"Calpurnia Harwell sana göre bir kadın değil Gabriel."

"Peki Calpurnia Hartwell ne tür bir kadınmış?"

"Aşk isteyecek türde bir kadın."

"Aşk." Sözcüğü tükürür gibi söylemişti. "Callie peri masallarına inanmıyor. Onun yaşına geldiğinde aşkın boş bir hayal olduğunu anlıyorsun."

"Demek ona Callie diye hitap ediyorsun?"

Ralston, "Seni şu an yere indirmediğim için şanslısın," diye homurdandı.

"Hımm," dedi Nick çekimser bir tavırla. Uzun süre abisine baktı, sonra kalkıp kapıya doğru gitti. Kapıda durup döndü. "Sadece şunu söyle. Ama bu sefer gerçeği isterim. Onunla ilgileniyor musun?"

Evet. "Hayır." Ralston kaşlarını çattı. "Öyle basit, gösterişsiz bir kadınla benim ne işim olabilir?" *Callie ne basit ne de gösterişsiz bir kadın.* Ralston bu düşünceyi bir kenara attı. "Benim öyle bir kadınla ilgilendiğimi gördün mü? Ona Juliana'nın iyiliği için ihtiyacım var. Hepsi bu. Kadın beni çekici buluyorsa ne yapabilirim?"

Nick başını salladı ve hafif aralık duran kapıyı açtı. Hemen dışarıda kocaman açılmış gözleri, bembeyaz olmuş yüzüyle Callie duruyordu. Ralston duygularını bu kadar kontrol altında tutmasaydı, küfrederdi.

Leydi Calpurnia söylenenleri duymuştu.

Juliana'yla ilgili düşünceler aklımdan uçup gitmişti. Bir kardeşten diğerine bakıyor, bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu. Ağzını araladı.

Elbette söylenebilecek hiçbir şey yoktu. Ralston yeterince şey söylemişti.

Derin bir nefes aldı, adamın sözleri hâlâ kafasının için-

de yankılanıyordu. *Öyle basit, gösterişsiz bir kadınla benim ne işim olabilir?* En azından artık gerçeği biliyordu. En azından böyle düşünüp teselli bulması lazımdı.

Şimdi değil elbette. Ama bir süre sonra... Gelecekte bir zaman... Adamın sözcükleri canını bu kadar acıtmadığında.

Acı azalır gibi olunca, öfke hissetti. Şiddetli öfke fırtınasını hoş karşıladı.

Bu küstah, kendini bir şey sanan, centilmenlikten nasibini almamış adama vurmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Gabriel'le yüzleşmek için kapıyı daha çok araladığında sesinde alay vardı. "Kendinizi fazla abartıyorsunuz lordum."

İkizlerin kapkara kaşları kalktı. Callie gözlerini Marki olandan ayırmazken Nick'in şaşkın öksürüğünü ve özrünü duydu. "Ben Juliana'ya bakayım. Belki o abimizden daha iyi bir ruh halindedir."

Callie'nin onu önemsememesine rağmen eğilerek veda etti, odadan çıkarak kapıyı arkasından çekti.

Kapı kapanırken çıkan yumuşak ses Callie'yi harekete geçirdi. "Hangi cüretle?"

Gabriel ona doğru ilerledi. "Ben öyle demek istemedim..."

Callie bir elini kaldırarak onu susturdu. "Kız kardeşinin dans dersini ve gününü mahvettin."

Ralston durdu, konu değişimine şaşırmıştı. "Kendi mahvetti, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Hayır. Sen mahvettin. Hem onun için hem de hepimiz için." Sırtını dikleştirdi, omuzlarını geriye attı. "Bana Ju-

liana'nın iyiliği için ihtiyacın olduğuna göre, birini daha mahvetmeden önce derslerimizden uzak durman en iyisi olur. Bunu aklında tutarsan minnettar olurum."

Ralston bu buz gibi sözler karşısında şaşırdı, sonra soğuk bir sesle cevap verdi. "Eğleniyor gibi görünüyordun."

Callie çenesini kaldırarak meydan okur gibi baktı. "Aslına bakarsan, evet. Öğleden sonrası eğlencemizin böyle yarıda kalması yazık oldu." Odadan çıkmak için arkasını dönmeden önce adama küçümser gibi baktı. Parmak uçları kapının koluna değmişti ki geri döndü. "Kız kardeşine bir özür borçlusun."

Ralston kaşlarını çattı. "Nedenmiş?"

"O genç, yalnız bir kız ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan ölesiye korkuyor. Benim için istediğini söyleyebilirsin ama onun hassas biri olduğunu unutma. Sana ihtiyacı var."

"Ben canavar değilim."

Callie gülümsedi, gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "Hayır. Elbette değilsin."

Ralston kadının bu sözlere inanmadığını anlamıştı.

Callie odadan ayrılmak için dönünce odanın diğer ucundan Marki'nin sözlerini işitti. "O da listende mi?"

"Anlayamadım?" Sert bir sesle sormuştu. Bir kraliçenin kibrine sahipti.

Ralston bir geri zekâlıyla konuşuyormuşçasına ısrar etti. "Nicholas, Callie. Kardeşim. Listendeki maddelerden biri mi? Üç numara: St. John'u tavla?"

Callie'nin gözleri büyüdü. "Kardeşini listeme koyduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tam olarak öyle düşünüyorum." Bakışlarında Cal-

lie'nin tam tanımlayamadığı, adamın zorlukla bastırdığı bir duygu gizliydi. "Koydun mu?"

Callie bu saçma sorgulama karşısında kahkahasına engel olamadı. "Hayır Ralston. Koymadım. Seni temin ederim, listeme tavlanacak bir erkek koyacak olsaydım, bu kişi kardeşin olmazdı."

"Kim olurdu?"

Ne yazık ki sen olurdun ahmak adam. "Bu konuşma benim için bitmiştir." Callie kapıya doğru döndü. Birden Ralston yanı başında bitivermişti. Elinden sıkıca tutarak Callie'yi kendine doğru çevirdi. Adamın sıcak teni bedenine bir şok dalgası göndermişti, görmezden gelmeye çalıştı.

"Benim için bitmedi."

"Lord Ralston," diyerek Callie aralarına mesafe koymaya çalıştı. Gözleri dizginlenemez bir öfkeyle parlıyordu. "Benim, sizin isteklerinizi yerine getirmek zorunda olduğum gibi bir yanlış algıya kapılmışsınız. Sizi düzeltmeme izin verin. Hizmetkârlarınızı ve ailenizi istediğiniz gibi yönlendirebilirsiniz ancak ben bu iki kategoriye de ait değilim. Basit, gösterişsiz, pasif bir insan olabilirim ancak sizden emir almaktan bıktım. Gidiyorum."

Kadının öfkesi karşısında Ralston afalladı. "Seni asla pasif olarak görmedim. Sende pasif olan hiçbir şey yok."

Callie elini çekerek ondan kurtardı. Öyle öfkeli bakıyordu ki, Ralston bir an kadının kendisine zarar vereceğini zannetti.

Dönüp kapıya uzanınca Ralston avcunu soğuk maun yüzeye bastırdı ve çıkışını engelledi. "Hizmetkârlarımdan ya da ailemden biri olmayabilirsin Calpurnia ama bir anlaşmamız var."

Callie bu sözler üzerine dondu, bakışları adamın elindeydi. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

"Juliana'nın bugünkü davranışı bunun aksini gösteriyor."

"Ah, lütfen." Kaşlarını çatmıştı. "Hazır olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Ben böyle bir şey bilmiyorum. Hazır olup olmadığına ben karar vereceğim."

"Anlaşmamızda böyle bir şart yoktu."

"Sadece şartları açıkça ifade etmemiştik. Şimdi söylüyorum. Sen istediğini aldın. Yoksa unuttun mu?" Bu sözler omurgasında bir titremeye neden oldu. Ralston tam arkasında duruyordu. Callie onun nefesini boynunda hissedebiliyordu. Bedenini bir sıcaklık kapladı.

"Unutmadım." Sözcükler öylece ağzından çıkıvermişti. Callie gözlerini kapadı.

Ralston bir elini onun koluna koydu ve pek de zorlamadan kadını döndürdü. Gözlerine baktığında daha önce orada olan öfkeyi göremedi. Yerini daha karmaşık bir şey almıştı. "Ben de öyle. Unutmayı denemediğimden değil."

Adamın sözlerindeki anlamı düşünemeden dudakları dudaklarını ele geçirdi ve düşünemez oldu.

"O öpücüğü... Arabadaki yakınlaşmamızı... Eskrim kulübünü... Hepsini unutmaya çalıştım ama zihnime yerleşmiştin sanki, söküp atamadım."

Ralston hislerini tüketen, uzun, sarhoş edici öpücüklerin arasında konuşuyordu. Callie'yi çalışma odasına, şöminenin yanındaki büyük koltuğa ilerletti. Oturttuktan sonra önüne diz çöktü ve yanağını güçlü, sıcak, erkeksi avcuna aldı. Dağlayan bir bakışla gözlerine baktı.

Sanki ona ne olduğunu anlayamıyormuş gibi başını iki yana salladı, sonra boğazının derinliklerinden inleyerek Callie'yi tekrar öptü. Alt dudağını dişleri arasına aldığı sırada Callie ellerini adamın gür saçlarına daldırdı. Callie hissettiklerinin yoğunluğuyla öleceğini sanana dek dudaklarını ısırdı ve diliyle okşadı. Callie inleyince adam onu öpücüğü derinleştirerek, arzuladığı her şeyi vererek ödüllendirdi.

Bir eli eteğinin altından yukarı çıkıp bacağını okşarken öpücüğe ara verdi. Callie'nin oturuşunu ayarladı, dudaklarını yanağından kulağına götürdü. Konuşurken bir yandan ısırmaya ve dilini kullanmaya devam ediyordu. Ahlaksız sözleri, sesten çok heyecan verici birer his gibiydi.

"Tenin öyle yumuşak ki..." dedi. Parmakları bacaklarının arasında hareket ediyor, en gizli yerlerine dolan sıcaklıkla Callie'yi deliye çeviriyordu. "Burasının nasıl hissettirdiğini merak ediyordum..." Daha yukarılardaki yerlere ulaşmak için yer değiştirdi, Callie'nin onu en çok istediği yere çok yakındı. "Şimdi biliyorum... Bu yumuşak, tatlı tenin bana verdiği hissi unutamayacağım..." Elleri daha da yukarı tırmanırken kadının boynuna yumuşak, ıslak bir öpücük kondurdu.

Callie'nin elleri adamın göğsünde ve omuzlarında dolaşıyordu. Onu hissetmek istiyordu. İç geçirdi, kıvrandı. Adamın ellerini daha yeni anlamaya başladığı, o gizli, kuytu yerde istiyordu. Ralston boynuna karşı gülümsedi, kasten geri çekildi ve parmaklarını hafifçe bacaklarından aşağı kaydırdı. Uzaklaşınca Callie gözlerini açtı.

Günahkâr gülümsemesiyle, "Hiçbir yere gitmiyorum imparatoriçe," dedi. "Sadece görmek istiyorum."

Callie söylediklerinin ne anlama geldiğini kavrayana kadar Marki çoktan eteklerini yukarı kaldırmıştı. Callie doğrulup oturmaya çalıştı. "Hayır..." dedi. Adamın böyle özel bir yeri görmek istemesi onu çok utandırmıştı.

Ralston uzandı, bir elini boynunun arkasına koyarak onu kendine çekti. Alev alev yakan bir öpücükle dudaklarını teslim aldı. Callie'nin yumuşadığını hissedince geri çekildi ve, "Ah, evet imparatoriçe," dedi.

Ralston eteklerini daha da yukarı kaldırdı, bir kez daha nazikçe bacaklarını ayırarak güçlü, işini bilir ellerini teninde gezdirdi. "Öyle pürüzsüz ve yumuşak ki," diye mırıldandı. Hafif, ıslak öpücüklerle dizinin yanından yukarı doğru ateşli, günahkâr bir yol izledi. Callie adamın bu ahlaksız ilerleyişini daha fazla izleyemedi, gözlerini kapadı. Bacaklarını açmasını istediğindeyse istediğini yerine getirdi. Tamamen adamın kontrolü altındaydı, tutkulu saldırısının kurbanıydı.

Ralston bacaklarının birleştiği yere ulaştığında geri çekildi, en mahrem yerini koruyan koyu renk tüyler onu büyülemişti. Parmaklarını hafifçe buklelerden aşağı doğru indirince Callie'nin bedenini bir şok dalgası kapladı. Gözleri açıldı ve Ralston'un yarı kapalı gözleriyle buluştu. Elleri bedeninin girişinde gezinirken konuştu. "Bu anı hayal ettim, gece geç saatlerde, yatak odamda. Seni düşündüm, tıpkı böyle, benim için açılmış... Tamamen benim."

Sözcükler Callie'nin bedenine sıvı bir ateş dalgası gönderdi.

"Sana böyle dokunmayı hayal ettim... Seni böyle aç-

mayı... Böyle okşamayı...” Konuşurken parmakları da söylediklerini yerine getiriyordu. Mahrem yerindeki hassas katları ayırarak ıslak sıcaklığını okşuyordu. Callie'nin nefesi kesildi, kalçalarını ona doğru kaldırdı, sessizce daha fazlasını istedi. Ralston parmağının ucuyla o özel noktanın üzerinde daireler çizince Callie'nin bedeni sarsıldı.

Tekrar adama doğru yükseldi. Ralston'un elleri dünyanın başlayıp bittiği o gizemli yerden ayrılınca itiraz edercesine bir çığlık attı. Bir an her şeyin burada biteceğini düşünse de Ralston, bacaklarıyla gövdesinin birleştiği o yere dudaklarını yerleştirdi.

Başını kaldırdı ve sordu. “Kendine dokunuyor musun tatlım?” Bir parmağını ıslak sıcaklığında dolaştırıyordu.

Callie gözlerini sımsıkı kapadı. Konuşamazdı... Cevap veremezdi... Tutkuyla kararan gözlerine bakamazdı. Ama Ralston kaçmasına izin vermedi.

Tatlı bir sesle, “İmparatoriçe,” dedi. Bir parmağı tam bedeninin girişindeydi. “Cevap ver. Dokunuyor musun?” Sözleri fısıltıdan farksızdı. Bu seksi, edepsiz sese cevap vermeden edemedi.

Başıyla onayladı. Hafif bir inleyişle alt dudağını dişleri arasına aldı, hem tutkudan hem de utançtan yanakları pembeleşmişti. Ralston dayanılmaz okşayışlarına devam ederken dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi.

“Buraya mı?” Konuşunca nefesi Callie'nin en mahrem yerlerine vuruyordu. Bir parmağını derinliklerine sokarak, başparmağını Callie'yi tutuşturacak o noktaya bastırdı. “Buraya mı dokunuyorsun?”

Callie nefesi kesilerek yanıtladı. “Evet!”

İçindeki parmağa bir ikincisi katıldı. En özel yerlerine sürtünüyor, bedeninin zevk dalgalarıyla sarsılmasına neden oluyordu. Bedeni artık kendi kontrolünde değildi. Onundu. *Her zaman öyleydi.*

"Buraya dokunduğun zaman ne düşünüyorsun?" Sözcükler tenine karşı fısıldanmıştı. Dudakları, ellerinin Callie'yi çıldırttığı yere doğru ilerliyordu. Callie dudağını ısırdı. Ona söyleyemezdi, cevap veremezdi.

Ralston, yuvarlak karnına hafif bir öpücük kondurdu, başını kaldırıp Callie'ye baktı. "İmparatoriçe..." Sesi öyle tatlıydı ki, Callie'nin ona her şeyi anlatmak istemesine neden oluyordu.

Parmakları daha derinlere girdi. Bastırıyor, okşuyordu. Başparmağıysa kanını kaynatan o noktada daireler çiziyordu. Callie ona doğru yükseldi, parmaklarının verdiğinden daha fazlasını arzuluyordu. Parmakları geri çekilirken bacaklarını daha da açarak sızlandı. Ralston, mahrem yerlerini kapatan tüylere doğru üfleyince tüm düşünceler aklından silindi.

"Tatlım..." Tembelce sormuştu. Hızlı nefes alış verişi olmasa Callie onun hiç etkilenmediğini düşünebilirdi.

Başparmağı katmanlarını aralayınca bir an, Callie kendiyle mücadele etti. Adamın yaptıkları, özel yerine gösterdiği ilgi öyle utanç vericiydi ki. Başını kaldırıp baktığında delici mavi gözleri Callie'nin tam anlayamadığı ama çaresizce arzuladığı vaatlerle parlıyordu.

"Callie..." Sıcak ve yoğun nefesi tam merkezine vuruyordu.

"Ben-" Nefesini zevk veren o bölgeye doğru üflediğinde Callie'nin ağzından çıkarabildiği tek sözcük bu oldu. Nefesi kesilmişti. Bu adam onu öldürüyordu.

"Kimi düşünüyorsun?"

Dayanamıyordu.

"Seni."

Ralston onu dürüstlüğü için ödüllendirerek dudaklarını kullanınca Callie çığlık attı. Ağzının hissettirdikleri Callie'yi alt üst ediyordu. Adamın dili yumuşak, ıslak katlarını okşarken, hafif dairesel hareketlerle nefesini kesen o ıslak sıcaklığı uyarırken Callie de parmaklarını onun saçlarına daldırdı. Adamın verdiği zevk karşısında iç geçirdi. Utansa da bedenini kaldırarak cesurca daha fazlasını istemekten geri kalmadı.

Adamın dili tam merkezindeki şişmiş, sızlayan yeri buldu ve sert darbelerle okşadı. Zevk dalgalarına kapılan Callie adamın adını haykırdı ve omuzlarını kavradı. Onu hem itmek hem de daha yakma çekmek istiyordu. Karşılığında Ralston onun kalçalarını kavradı, ağzı o gizli bölgeye kapanırken Callie'yi sabit tuttu ve emdi, kadını cesur, işini bilir dudaklarıyla zevkin kıyısına taşıdı.

"Hayır..." Callie nefes nefeseydi, bedenini saran güçlü his karşısında başını iki yana sallıyordu. "Gabriel... Dur..."

Ralston onu önemsemedi, dilini daha sert kullanmaya, daha sert emmeye başladı. Yetenekli parmağını içinde daha derine bastırınca Callie daha çok ıslandı. Sonra, sanki bedeninin neye ihtiyacı olduğunu Ralston tam olarak biliyormuşçasına daha hızlı hareket etmeye başladı. Parmakları ve dili mükemmel bir ahenkle çalışıyor, tüm mantıklı düşünceleri kovuyor ve tutku dalgalarıyla çok derin bir zevk veriyordu. Daha fazlasını kaldıramayacağını sandığı anda, dalgalar büyüdü ve Callie parçalara ay-

rıldı. Kendini adamın hissettirdiklerine teslim etmekten, dilinin ve parmaklarının etrafında kasılmaktan ve dünyası yerle bir olurken onun adını haykırmaktan başka bir şey yapamadı.

Ralston'un dudakları yumuşadı, Callie bulundukları odaya, ana geri dönerken parmakları durdu. Başını kaldırdı ve gözlerini açana dek dikkatle Callie'yi izledi. Callie adamın bakışlarının tutkuyla, memnuniyetle ve tam adını koyamadığı başka bir şeyle dolu olduğunu gördü. Ralston ona doğru uzandı ve dudaklarını gizemli bir yoğunlukla yağmaladı. Öpücük, bir okşayıştan çok mühür gibiydi. Sanki Ralston bir şekilde kadının kendisine ait olduğunu kanıtlıyordu.

Geri çekilerek boğuk bir sesle konuştu. "Beni istiyorsun."

Sözcükler Callie'yi çevreleyen şehvet sisini delip geçti. Aniden kaskatı kesildi. Yalın bir gerçeklikle, adamın tam olarak neyi kastettiğini anlamıştı. Parlak günışığında, çalışma odasında adamın onunla sevişmesine neden olan şey tutku değildi, kendini kanıtlama ihtiyacıydı. Bu onun için bir meydan okumadan başka bir şey değildi. Callie de kazanılacak bir ödüldü sadece.

Ralston onu istemiyordu... *Elbette istemiyordu.* Callie basit ve gösterişsizdi.

Bu düşünceyle bedenini bir ürperti sardı. Callie harekete geçti. Adamı tüm gücüyle iterek hazırlıksız yakaladı. Birden o dudaklardan, o ellerden, adamın sıcaklığından uzaklaşmak istemişti. Doğruldu, sendeleyerek adamın yanından geçerken eteklerini gelişigüzel bir şekilde düzeltti ve kapıya doğru yürüdü. Aralarına bir an önce mesafe koymak istiyordu.

"Callie-" dedi Ralston, ayağa kalkıp peşinden gitti. Callie ismini duyunca döndü, adamı yakınında görünce şaşırdı ve sanki onu daha yakına gelmekten alıkoyabilecekmiş gibi bir elini kaldırdı. Sanki kalbine demir atmasını önleyebilecekmiş gibi. *Sanki bütün bunlar için çok geç değilmiş gibi.*

Saçları karışmış, kravatı yamulmuş, yeleğinin düğmeleri açılmış haliyle Ralston tam bir zampara gibi görünüyordu. O anda, Gabriel St. John'un, Ralston Markisi'nin en yetenekli çapkınlar arasında olduğuna şüphe yoktu. Bu tür bir yakınlığı daha önce sayısız kadınla yaşadığı açıktı, büyük ihtimalle de aynı şeyi kanıtlamak için. Callie başını iki yana salladı, kendine kızdı. Adam için hiçbir şey ifade etmediği açıktı. *Bunu nasıl görememişti?*

Çünkü görmek istemedin. Selene gibi. Sonsuz uykuya yatmış bir ölümlüyü sevmeye mahkûmsun. Gözlerini kapadı, gözyaşlarını geri göndermeye çalıştı. En azından, odadan çıkana kadar akmamalıydılar. Ya da bu evden.

Ralston küstahça tek kaşını kaldırdı, yoğun nefes alışı aralarında yankılanıyordu. "İnkâr mı ediyorsun?"

Callie'nin acısı büyüdü, saklayamaz oldu. Konuştuğunda sesi kısıktı. "İnkâr etmiyorum. Her zaman sendin."

Ralston'un tepkisini izledi. Gerçeği söylediğini fark ettiğini gördü. Sonra, "Keşke başka biri olsaydı," dedi. Bununla birlikte döndü -gururun canı cehenneme- ve kaçtı.

Ralston onun gidişini izledi, yerinden kıpırdayamıyordu. Evin kapısının kapandığını duydu, tamamen gittiğini anladı. Yüksek sesle küfretti, ahlaksız sözcükler çalışma odasında yankılandı.

Çok sonra, Ralston piyanosunun başına geçti. Enstrümanın hayatı boyunca üstlendiği görevi yerine getirmesini istedi: unutmasına yardımcı olmak. Sertçe çaldı, öyle güçlü vuruyordu ki tuşlara, enstrümandan ölçüsüz sesler çıkıyordu. Notalar hızla ve öfkeyle akıyordu. Müziğin, aklını Callie'den uzaklaştırmasını beklerken gözlerini kapamıştı, parmakları tuşların üzerinde uçuyordu. *Her zaman sendin.*

Müzik dört yanını sardı, pes seslerde oyalanırken karanlık ve kin dolu notalar aklını meşgul etti. Duygularını çalışına yansıtıyordu. Çıkan ses acı dolu ve lirikti. Ralston'u cezalandırıyor, ona tekrar ve tekrar Callie'nin yüz ifadesini hatırlatıyordu. Evden kaçmadan hemen önce öyle yaralı, öyle üzgün bakmıştı ki... Ralston'dan kaçmadan önce.

Keşke başka biri olsaydı.

Küfretti. Sesi piyanonun sesi tarafından yutuldu. Kadının soğukkanlı duruşu, soğuk tavırları -ki Ralston hepsini hak etmişti- ona sahip olma arzusuyla dolmasına neden olmuştu. Kadını damgalamak istemişti. Kendisine ait olduğunu kanıtlamak istemişti.

Onu sınıra itmişti. Kendisini, bedenini, duygularını anlaması için zorlamıştı. Ne yaptığını biliyordu, fazla ileri gittiğini de. Ama istese bile kendini durduramazdı. O da Callie kadar anın büyüsüne kapılmıştı. O sırada çalışma odasına kral bile girse kendini durduramayacaktı.

Bu gerçek onu şok etti. Parmakları tuşların üzerinde durdu. Zihnini Callie'nin anılarından temizlemek ister-

cesine başını salladı. Bu kadında ne vardı böyle? Daha önce ilgisini bile çekmeyen bu basit, gösterişsiz kadında ne vardı? *Artık ona basit ve gösterişsiz gelmiyordu.*

Ve onu böyle tanımladığı için kendinden nefret ediyordu.

Hayır... Leydi Calpurnia Hartwell kendini buluyordu ve layık olduğu yere geliyordu. Olağanüstü bir şekilde yeniydi ve Ralston'un tanıdığı her kadından farklıydı. Adamın böyle davranmasına neden olan da onun bu masum merakının ve kadınsı arzularının inanılmaz birleşimiydi.

Ralston onu istiyordu. Duygusal olarak. Daha önce hiçbir kadını istemediği bir şekilde.

Elbette, ona sahip olamazdı.

Nick haklıydı, Callie aşk istiyordu. Ralston bunu en başından beri biliyordu. Kadın bu duygunun gücüne olan inancını, aşka yönelik sarsılmaz güvenini saklamamıştı. Ralston çalmayı bıraktı. Aşkın iyilik gücüne bu kadar çok inanmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Aşkın mutluluk getireceğine inanmanın.

Başını iki yana salladı, piyanonun tuşlarına eğildi. Aşkın o yanını hiç görmemişti. Sadece getirdiği acıyı, karşılık bulamadığında verdiği yürek burkan hasarı biliyordu. Zihninde bir anı belirdi. Babasının karısına sonsuz aşkını ilan edişi. O kadın ki kocasını ve çocuklarını bırakıp gitmiş, bir kez olsun arkasına bakmamıştı.

Aşkın sonsuz olmadığının bir kanıtı.

Yüksek sesle küfretti. Callie'nin aşkla ilgili fikirlerine katılmıyor olabilirdi ama bu ona öyle zalimce davranmasını gerektirmezdi. Bu öğleden sonra kadın kollarında-

ken aldığı zevki inkâr edemezdi ve davranışının kabul edilemez olduğunu da biliyordu. Callie kesinlikle daha iyisine layıktı.

Özür dileyecekti. Biraz bile pişman olmasa da.

Çalmaya devam etti, notalar artık daha yavaştı. Düşüncelere dalmış virtüözün ruh halini yansıtıyorlardı.

Dakikalar sonra kapısı tıklandı. Ralston çalmayı bıraktı, kapıya yüzünü çevirdi. Gelen Callie olabilir miydi? Geri dönmüş, kapısının önünde durup girişine izin vermesini bekliyor olabilir miydi?

"Gir."

Kapı açıldı ve mumlarla aydınlatılmış koridordan vuran ışıklardan silueti görünen kadına baktı. Kardeşiydi.

Özür dilemesi gereken bir kadın daha.

"Juliana, gelsene." Ayağa kalktı, kav çakmak kutusuna uzanarak hemen yakınlardaki bir şamdandan mum alıp yaktı. Odadaki büyük şöminenin önünde duran koltuğu işaret etti. "Havanın karardığını fark etmemişim."

Juliana kısık sesle, "Bayağı geç oldu," dedi. Oturdu ve abisinin mumları yakmasını, karşısına geçip oturmasını bekledi. Konuşmak için ağzım açtığında Ralston bir elini kaldırarak onu durdurdu.

"Lütfen, önce özür dilememe izin ver." Juliana'nın gözleri büyüdü. "Öfkeme yenik düşmemeliydim."

Genç kız gülümsedi. "Görünüşe göre, bir ortak noktamız daha ortaya çıktı abi."

Ralston'un dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "Öyle görünüyor."

Juliana iç geçirdi, koltuğa yayıldı. "Buraya *fare la pace* için geldim."

Gabriel bacaklarını uzattı, kız kardeşinin İtalyancasına gülümseyerek arkasına yaslandı. "Ben de barışmaktan mutluluk duyarım."

Kahverengi kâğıda sarılmış büyük bir paket uzattı. "İtalya'da kavgadan sonra verilen hediye için kullandığımız bir söz vardır, 'zeytin dalı uzatmak' deriz. Bu da benim zeytin dalım."

Paketi kabul etti. "İngilizler de aynı sözü kullanır."

Juliana sırıttı. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel."

"Sanırım yakın zamanda yeterince değişiklik yaşadın."

Kız başını eğdi. "Öyle sanırım." Bakışları pakete kaydı. "Hediyeni merak etmiyor musun?"

Gabriel başını eğip pakete baktı. İçindekini korumak için sıkıca sarılmıştı. Gabriel gerçekten de merak duyduğunu fark etti. En son ne zaman biri ona hediye almıştı? Karşılığında hiçbir şey beklemeden? Kardeşine bakınca, kızın yüzünde beklenti dolu bir heyecan ifadesi gördü. Basit, kahverengi kâğıdın içindeki her neyse Ralston'un beğenmesini umduğu açıktı.

Evet. Gabriel merak ediyordu.

Sargıyı tutan bağları açtı ve paketi yırttı. İçinden çıkan kitabı elinde döndürünce kardeşinin ne kadar düşünceli bir hediye seçtiğini anladı. "Mozart'ı sevdiğimi nereden bildin?"

Juliana gülümsedi. "Benim de bu katta yatak odam var. En sevdiğin besteciyi tahmin etmek zor olmadı."

Ralston elini hayranlıkla deri kaplamada gezdirdi. "Okumaya bu gece başlayacağım." Ciddiyetle kıza baktı. "Teşekkür ederim Juliana."

Kardeşi küçük, utangaç bir gülümseme sundu. "Rica ederim. Beğenmene sevindim."

"Beğendim. Hem de çok."

Kendini iki ülke uzaklıktaki hiç tanımadığı bir yabancının kapısında bulan bu kızın ona hediye almayı düşünmesi karşısında genç adam şaşırmıştı.

"Benim sana verilebilecek bir hediyem yok."

Juliana güldü. "Elbette bana hediye vermeyeceksin. Neden veresin ki?" Ralston uygun bir cevap bulamıyor gibi göründüğünden ekledi. "Biz aileyiz. Aileler böyle yapar, değil mi?"

Ralston biraz duraksadı, düşünüyordu. "Aslında, aileler böyle mi yapar, bilmiyorum. Uzun zamandır yanımda sadece Nick vardı."

Juliana bu sözleri düşündü. "Doğru. O halde bizim ailemizde böyle yapılacağını kararlaştıralım mı?"

"Bu güzel bir fikre benziyor."

Juliana hızla ellerini çırptı ve genişçe gülümsedi. "Mükemmel!" Sonra sıradan bir ses tonuyla ekledi. "Lordum biliyor musunuz, her zaman beni şımartacak bir abim olmasını istemişimdir."

Gabriel onun masum görünme çabasına güldü. "Gerçekten mi? Bu arzunu Nick'le paylaşmanı önerebilir miyim?"

Bu şakası karşısında Juliana'nın gözleri büyüdü, sonra kahkahalara boğuldu. "Bence bu mükemmel bir plan!" Sesini alçaltarak devam etti. "Cömert bir abi mi olacaktır?"

"Öyle umabiliriz."

"Umarım!"

Birkaç dakika sessizce oturdular. Juliana, abisinin kitabın sayfalarını karıştırmasını izledi. Gabriel sonunda başını kaldırıp, "Bunu ne zaman aldın?" diye sordu.

Juliana bir elini havada salladı. "Birkaç hafta önce, Callie ve Mariana ile Bond Caddesi'nde gezerken bir kitapçı keşfettik. Biri bu kitabı önerdi, Callie de bunun senin için harika bir hediye olacağını düşünüyordu."

Ralston, Callie'den bahsedildiğini duyunca dondu. "Öyle mi?"

Kardeşi başıyla onayladı. "Mükemmel bir danışman olduğunu düşünüyorum." Ralston oturduğu yerde kıpırdanıp hiçbir şey söylemeyince Juliana'nın gözleri kısıldı. "Suçlu görünüyorsun abi."

Gabriel bakışlarını kaçırdı, biraz önce yaktığı mumlara odaklandı. "Bugün onu kırdım. Sanırım şu anda... bana çok kızgın."

"Ah," dedi Juliana. Alaycı ve bilmiş bir sesle, "Bu öğlen odadaki tek *idiota* Mösyö Latuffe değildi demek?"

Ralston'un yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Evet. Galiba öyle." Koltuğunda gevşedi. "Biliyor musun, daha önce kimsenin benimle böyle konuştuğunu sanmıyorum."

Kız gülümsedi. "Bir kız kardeşe sahip olmanın vakti gelmiş de geçiyormuş bile."

Gabriel bu sözleri değerlendirdi. "Sanırım haklısın."

Juliana tamamen sınırlarını aşarak, "Callie diğer kadınlardan farklı," dedi. "Durumu düzeltmek için elinden geleni yapıyor."

Gabriel'in zihninde bir görüntü belirdi. Callie çalışma odasının kapısında duruyordu. Duyduğu sözlerden incindiği o kadar açıktı ki, yine de Juliana'yı savunmaya, abilik

sınırını aştığını yüzüne vurmaya gönüllüydü. Sanki kendi gururu, Juliana'nın mutluluğundan daha değerli değildi.

Dikkatini tekrar kız kardeşine verdiğinde onun bilmiş bir bakışla kendisini izlediğini gördü. "Sanırım sen de aynı şeyi fark etmişsin."

"Evet. Olağanüstü bir kadın."

"Belki de özür dilemelisin. Şey için..." Bir elini salladı, uygun sözcüğü arıyordu.

"Aptallığım için mi?"

Juliana gülümsedi. "Öyle arzu ediyorsan."

Ralston bir bacağını diğerinin üzerine attı ve sessizliğe gömüldüler. İkisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Sonunda Gabriel konuştu. "Resim sever misin?"

Juliana başını kaldırdı, meraklanmıştı. "Evet."

"Seni Kraliyet Resim Sergisi'ne götürmek isterim." Kitabı kaldırdı. "Hediyene teşekkür etmek için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Unuttun mu? Aileler böyle yapar."

Ralston başını eğdi. "O halde, ailemizin Kraliyet Resim Sergisi'ne katılmasını istiyorum."

"Ah, peki. Böyle bir kural koymaya kararlıysan, davetini kabul etmekten başka şansım kalmıyor."

Gabriel güldü. "Çok naziksin."

"Biliyorum."

Gülümseyerek öne eğildi. "Biliyor musun Juliana, bir abiye sahip olmanın vakti gelmiş de geçiyormuş bile."

Juliana, Gabriel'in sevimli bulmaya başladığı bir tavırla tekrar başını eğdi. "Sanırım haklısın."

On Altı

Callie, Somerset Malikânesi'nin önünde Rivington'a ait arabadan indi ve arkasından inen, gülümseyen Mariana'ya döndü. Kız kardeşler hemen sezonun en cazip etkinliklerinden biri olan Kraliyet Resim Sergisi'nin özel gösterimine girmek için çabalayan kalabalık tarafından yutuldular.

Mariana'nın sevgi dolu bir bakışla Rivington'un koluna girişini ve Dük'le birlikte mermer merdivenlerden tırmanışını izledi. Callie ikilinin bariz aşkı karşısında iç çekişini bastırdı.

"Leydim?"

İrkilmişti, kendi kavalyesine döndü. Baron Oxford.

"Girelim mi?"

Callie parlak bir gülümseme takındı ve Baron'un uzattığı kola girdi. "Tabii lordum."

Mariana ve Rivington'un ardından galerinin geniş girişine doğru çıktılar. Oxford'un tuhaf davranışlarının gününü bozmasına izin vermemeye kararlıydı. Kraliyet Resim Sergisi, Callie'nin hep en sevdiği sezon etkinliklerinden biri olmuştu. Sergi, Londralılara şehrin en saygın çağdaş ressamlarının fazla sergilenmeyen eserlerini görme fırsatı

veriyordu. Callie resim severdi ve kendine sergileri kaçırmamayı görev edinmişti.

Merdivenleri çıktıkları sırada, "Bugün en yeni Blake gravürlerini görebileceğimizi duydum lordum," dedi.

Oxford ona tuhaf bir şekilde baktı ve inanamayarak sordu. "Buraya gerçekten tabloları görmeye gelmediniz, değil mi?"

Callie'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Elbette bu yüzden geldim. Resmi severim, ya siz?"

"Resmi herkes kadar severim," dedi adam. "Ama buraya kimse gerçekten nadir sergilenen eserleri görmek için gelmez Leydi Calpurnia. Burada amaç, özel bileti alabildiğinizi herkese göstermek."

Callie gözlerini devirdiğini Baron görmesin diye başını eğmişti. "Ah, elbette. Bunun etkileyici bir başarı olduğu söylenebilir."

"Daha önce buraya gelmiş miydiniz?" Baron'un sesinden kendisiyle övündüğü anlaşılıyordu.

Callie duraksadı, gerçeği söylemeli miydi, bilemedi. Cevap vermesi de gerekmedi.

Yanında Rivington'la Callie ve Oxford'un kendilerine yetişmesini bekleyen Mariana araya girdi. "Babamız Kraliyet Akademisi'nin yöneticilerinden biriydi Baron Oxford. Kraliyet Resim Sergisi, Callie'nin en sevdiği etkinliklerden biridir."

"Gerçekten mi? Bu kadar... ilgili olduğunuzu bilmezdim."

"Ah, resim Callie'nin uzmanlık alanıdır. Rönesans hakkında konuşmasını dinlemelisiniz." Devam etmeden önce parlak bir gülümsemeyle Baron'a döndü. "Ablamı

biraz uzaklaştırsam sorun etmezsiniz, değil mi? İncelemeyi çok arzuladığımız bir Pearce eseri görüyorum."

Bununla birlikte Mariana, Callie'nin kolundan tuttu ve onu kalabalığın içine, kavalyelerinden uzağa çekti. "Of. Dayanılmaz bir adam. Neden onun davetini kabul ettin ki?"

"*Davet etmişti* Mari. Fark etmediysen diye söylüyorum, davetleri kabul etmemek gibi bir lüksüm yok." Duraksadı. "Hem o kadar da kötü değil."

"Ahmağın teki. Üstelik de sarhoş." dedi Mariana açıkça ve Vikontes Longwell'e gülümsedi. Leydi de karşılığında yanlarından geçerken başını eğdi. "Tanrı aşkına, erkek kılığına girip Benedick'in eskrim kulübüne gizlice girecek cesaretin var ama Oxford'u reddedemiyorsun, öyle mi?"

"Hişşt!" Callie duyan oldu mu diye etrafa bakındı. "Sen çıldırdın mı? Bunu burada nasıl söyleyebiliyorsun? Durum şu ki, Oxford'un davetini kabul ettim. Ve böyle uzaklaşarak kabalık ediyoruz."

"Boş versene. Rivington onunla ilgilenir." Mari'nin dikkati başka taraftaydı. Parmak uçlarında yükselmiş kalabalığı tarıyordu. "Juliana'yı görebiliyor musun?"

Callie dondu. "Juliana Fiori mi?"

Mari ablasına baktı. "Evet Calpurnia. Juliana Fiori. Başka hangi Juliana'yı arıyor olabilirim?"

"Burada olacağını bilmiyordum."

"Hımm." Etrafına bakmıyordu. "Anlaşılan Ralston onu getirmeyi teklif etmiş. Blake'in *Jerusalem*'ini onsuz incelemeyeceğimize söz verdim."

Callie cevap vermek için ağzını açtı ama ne diyeceğini

bilemedi. Sadece Ralston'la karşılaşmadan önce sergiden ayrılması gerektiğini biliyordu. Onu göremezdi. Onunla aynı ortamda bulunamazdı. Londra'nın yarısının da o ortamda bulunması bir şeyi değiştirmiyordu. Callie paniğe kapıldı.

"Ah... İşte aradığımız leydiler." Callie ve Mari dönünce Rivington ve Oxford'la karşılaştılar. Oxford, Callie'ye baktı ve gülümsedi. "Bizi bırakmış olabilirsiniz ama avımızı takip etmekte iyiyiz."

"Öyle görünüyor lordum." Gün gittikçe daha da tuhaf bir hal alıyordu. Evde kalmalıydı. Gittikçe bundan daha emin oluyordu.

"Leydi Calpurnia, kuzey galerideki resimleri görmek için size eşlik edebilir miyim?"

"Şey-" Bir an reddetmeyi düşündü ama Oxford'la geçireceği bir öğleden sonranın, Ralston'dan kaçarak geçireceği bir öğleden sonradan kesinlikle daha az tuhaf olacağını fark etti. "Bu çok hoşuma gider lordum."

"Mükemmel." Callie'ye kolunu uzattı. Koluna girince birlikte ana galeriden kuzey çıkışına yöneldiler. Yürürlerken Oxford konuştu. "Bugün Rönesans ressamlarını göreceğiz, değil mi?"

Callie, çağdaş artistlerin yer aldığı bir sergi olarak, Rönesans ressamlarını göremeyeceklerini söylemekten kaçındı. Bunun yerine sessizce gülümsedi ve Baron'un kendisini yönlendirmesine izin verdi. Kuzey galeri fazla kalabalık değildi. Oraya vardıklarında Oxford parlak bir gülümsemeyle ona döndü, eliyle geniş bir daire çizerek galeriyi işaret etti. "Ne düşünüyorsunuz?"

Callie ona gülümsedi ve kibar bir şekilde cevap verdi.

"Bu yılki sergi çok güzel lordum. Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Baron ona doğru eğildi. "Hadi ama Leydi Calpurnia. Eminim söyleyecek daha fazla şeyiniz vardır." Büyük bir tabloyu işaret ederek, "Şuna ne dersiniz?" diye sordu.

Callie tabloyu değerlendirdi. Kralın biraz hoşgörülü bir tasviriydi. "Kral George'un bu tabloyu beğeneceğini düşünüyorum."

Oxford güldü. "Akıllıca bir cevap."

Callie de güldü, Baron'u tekrar değerlendiriyordu. Adam züppe ve sıkıcı biriydi ama mizah sahibi olduğu açıktı. Görünüşü de fena sayılmazdı. Callie eğlendiğini fark edince şaşırdı.

Oxford eğildi ve kulağına fısıldadı. "Kardeşiniz ve Rivington'dan uzaklaşmayı umuyordum."

Callie kaşlarını kaldırdı. "Lordum?"

"Biliyorum," dedi adam. Suskunluğunu yanlış yorumlamıştı. "Bunun olduğuna inanmak zor." Gizlice bir parmağını Callie'nin kolunun iç kısmında gezdirdi, biraz daha yakınlaşırken gülümsemesi genişledi. "Ama inanın, bu oluyor. Hem de size Leydi Calpurnia."

"Baron Oxford," dedi Callie. Hızla iki tarafı da utançtan kurtaracak, dikkat dağıtacak bir şeyler arıyordu. "Rönesans ressamlarına bakacağız sanıyordum. Bu galeride hiç göremiyorum."

"Belki de onları daha sessiz, daha gözlerden uzakta bir yerde aramalıyız?" dedi Baron. Sesi kısıktı. *Nefesi viski mi kokuyordu?*

Callie kaçamak bir cevap verdi. "Belki ana galeride olabilirler."

Baron duraksadı, bu sözleri düşündü. "Anlıyorum. Yakalanacağımızdan korkuyorsunuz."

Callie bu sözlere sarıldı. "Kesinlikle, bundan korkuyorum."

Oxford dişlerini göstererek güldü. "Elbette. Ana galeriye dönelim ve tablolara yakından bakalım."

Oxford'un bu kadar anlayışlı olacağı kimin aklına gelirdi?

Callie onun fikir değiştirmesine o kadar şaşırmıştı ki gülümsemeden edemedi. Ana galeriye yöneldiklerinde kalabalığın içine girdiler. Callie kendini Oxford'a bastırılmış buldu. Baron'un elinin tehlikeli bir samimiyetle arkasında gezindiğini hissetti. Sıçrayarak uzaklaştı. Oxford'a döndü, boğazını temizledi ve, "Çok susadım. Ben kız kardeşimi ararken bana limonata getirmeniz mümkün mü?" dedi.

Oxford'un gözleri Callie'nin endişeyle adlandırabileceği bir duyguyla kısıldı. "Elbette."

Callie yumuşak bir tonda, "Ah, teşekkür ederim lordum," dedi.

Adamın dönüp yürümesini, kalabalığın içinde kaybolmasını izledi. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Tüm öğleden sonra bir hataydı.

"Oxford'u parmağında oynattığını görüyorum." Kulağının dibinde söylenen alaycı sözler onu şaşırttı. Sesi tanıyınca kaskatı kesildi.

Sakin kalmaya çalışarak sese doğru döndü. "Lord Ralston, merhaba. Bu ne sürpriz." Ses tonundan bunun iyi bir sürpriz olmadığı anlaşılıyordu. Birden kendini çok yorgun hissetti. Ralston'la tartışmaktan, Oxford'la uğraş-

maktan, Londra'nın ileri gelenlerinin arasında olmaktan yorulmuştu. Eve gitmek istiyordu.

"Merhaba Leydi Calpurnia." Ralston reverans sundu. "Burada olmanızı umuyordum."

Aylar önce bu sözler onu mutluluktan havalara uçururdu. Ancak şimdi, dönüp adamdan kaçmak istiyordu. Mavi gözlerine bakmak sadece son görüşmelerindeki utancı ve acıyı hatırlatıyordu. Onunla konuşmasının düşüncesiyle bile kalbi sıkışıyordu. Anlayamadığı bir oyundaki küçük piyon olduğunu biliyordu.

Nezakete başvurmadı. "Burada olacağımı bildiğine eminim. Oxford beni davet ettiğinde sen de oradaydın."

"Öyle." Başını eğerek sözlü oyunlarında ilk puanı Callie'nin aldığını kabul etti. "Her neyse, seni bugün görmeyi umuyordum. Gerçi Oxford'a sanki dünya üzerindeki tek adam oymuş gibi baktığında biraz cesaretim kırıldı."

Callie ona gerçeği anlatmadı. "İnsan kendini Oxford'un yanında rahat hissediyor."

"Rahat." Ralston sözcüğü dener gibiydi. "Kulağa koltuğa daha çok yakışacak bir sıfatmış gibi geliyor."

Callie öfkelendiğini göstermekten kaçınmadı. "İstediğiniz bir şey mi vardı lordum?"

"İlginç bir soru," dedi Ralston gizemli bir sesle. "Seninle konuşmak istiyorum."

Birden iki adam arasında Oxford gözüne daha iyi göründü. "Şimdi uygun bir zaman değil. Belki başka bir gün? Buraya bir beyle birlikte geldim." Kasıtlı olarak ona arkasını döndü, hemen kaçmaya hazırdı.

Alaycı bir sesle, "O bey seni yalnız bırakmışa benzi-

yor," diye belirtti Ralston. "Seni bu kalabalıkta yalnız bırakamam. Bu bir beyefendiye yakışmaz."

Callie'nin öfkesi büyüdü. *Neden sadece gitmiyordu ki?* Gözleri kısıldı. "Evet, öyle. Sen hep bir *beyefendi* gibi davranırsın zaten." İması açıktı. "Endişelenmene gerek olmadığına eminim. Baron birazdan döner."

"Bu kalabalıkta mı? Ben olsam pek umutlu olmazdım."

Adam onu çileden çıkarıyordu. Callie ondan kaçmak istedi ama kalabalık etraflarını sarmıştı. Ayağını yere vurmaya başladı, sinirlenmişti. Marki'ye döndü. "Bunu sen ayarladın."

"Sence bu kadar insanı buraya ben mi topladım?"

"Bundan şüphem yok."

"Sosyete üzerindeki etkimi abartıyorsun imparatoriçe."

Adamın sadece en özel anlarda kullandığı bu sözcük karşısında kızardı, sonra fısıldadı. "Bana böyle hitap etme."

Marki, Callie'yi dirseğinden tutarak batı galeriye yönlendirdi. Callie ona karşı koymaya çalıştı, sonra bunun dikkatleri üzerlerine çekeceğini ve ayıplanacaklarını anladı.

Yan galeriye geçtiklerinde dirseğini bıraktı ama onu odanın köşesine doğru götürmeye devam etti. Duvarlara asılmış tablolara bakan insan kalabalığının arasından devasa odayı bölen büyük panele doğru gittiler.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye fısıldadı Callie. Etraflarındaki insanlara kaçamak bakışlar atıyordu ama kimse kaçırılışından haberdar değildi.

Ralston onu panel arkasına itti, sonra kendisi de bu

kuytu köşeye girdi. Yine yalnızdılar. Callie bir kez daha duyguların akınına uğramıştı. Hem korku hem heyecan duyuyordu. Büyük maun panel, batı pencerelerinden vuran güneş ışığını engellemek için kurulmuştu. Tavana kadar uzanıyordu. Günışığı parlak bir şekilde panelle camın arasında kalıyor, sergiden gelen sesler neredeyse duyulmuyordu.

Âşık buluşması için mükemmel bir yer. Callie bu düşünceyi bir kenara iterek o günden beri peşini bırakmayan öfkeyi ve acıyı ortaya çıkardı. Üstünlüğü onun ele geçirmesine izin veremezdi. Burada olmazdı. "Delirdin mi?" diye fısıldadı.

"Kimse görmedi."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Biliyorum." Yüzüne dokunmak için uzandı.

Callie geri çekildi. "Bana dokunma."

Ralston'un gözlerinde bir duygu belirdi. Callie bunun ne olduğunu çözemeden kaybolmuştu. "Asla itibarını tehlikeye atacak bir şey yapmam Callie." Dürüsttü.

"Bağışla ama yanımda yaptığın her şey itibarımı tehlikeye atıyor," diye atıldı. Onu incitmeye, kendi yaşadığı acının aynısını ona da yaşatmaya istekliydi.

Ralston'un dudağının köşesi yukarı kalktı. "Bunu hak ettim."

"Daha fazlasını hak ettin," dedi Callie cesurca. "O gün çalışma odanda da söylediğim gibi, bu konuşma benim için bitmiştir. Seninle de bir işim kalmadı. İlgimi çok yanlış yorumlamışsın. Şimdi izin verirsen, Baron Oxford beni arıyor olmalı."

"Oxford konusunda ciddi olamazsın."

Callie onu önemsemedi, ilerleyip onu geçmek ve panelin arkasından çıkmak istedi. Tam geçerken Ralston kolundan tuttu. Adamın dokunuşu onu durdurdu. Çok sıkı tutmuyordu, istediği an ondan kurtulabilirdi ama eldivenleri aşıp geçerek eline ulaşan sıcaklık bunu yapmasını engelledi. Dönüp adamın gözlerine baktı.

O an Ralston'un tek istediği, Callie'nin onunla kalmasıydı. Onu affetmesiydi. Juliana'yla sergiye geldikleri andan itibaren Callie'yi bulmak, kaba tavrından dolayı özür dilemek için sabırsızlanıyordu. Neden olduğu acıyı gidermek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ana galeriye girerlerken onu hemen görmüştü. Oxford'a gülümsüyor, belli ki iyi vakit geçiriyordu. Çiftin görüntüsü Gabriel'i deli etmişti. Çok güzel ve mutlu görünen Callie, züppe ve basit Oxford.

Callie ona hiç öyle gülümsememişti. Bir kez olsun öyle gülümseseydi, Oxford'un yaptığını yapmazdı. Aptal Baron, yürüyüp gitmişti. Callie ona bir kerecik öyle gülümseseydi, Ralston kadını kollarına alır ve kendinden geçene dek öperdi. Kraliyet Resim Sergisi falan dinlemezdi. Sosyetenin de canı cehenneme.

Kahretsin. Ralston şimdi de onu öpmek istiyordu ve Callie ona gülümsemiyordu bile.

Sebep olduğu zararı giderecek bir yol bulacaktı. Önce Oxford'u aradan çıkarması gerekiyordu. Ahmak Baron'la girdiği aptal bahis... Adı üzerinde aptalcaydı. Ralston yaptığı hatayı yeni anlıyordu. Oxford'u kışkırtmıştı ve adam Callie'yi rahat bırakmayacaktı. Özellikle de işin ucunda bin pound varken.

"Oxford'a fazla güvenme."

"Nedenmiş?"

"Kaz kafalı servet avcısının tekidir."

"Elbette öyle," dedi Callie, sanki Ralston gökyüzünün mavi olduğunu iddia etmiş gibi.

Gabriel'in kaşları çatıldı. "O halde neden onunla buraya geldin?"

"Çünkü davet etti."

Cevap öyle basitti ki adam öfkelendi. Konuşmadan önce bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu yeterli olmamalı Callie. Tanrı aşkına."

Callie gülümsedi. Bu, Ralston'u öfkelendiren küçük, hüzünlü bir gülümsemeydi. "Haklısın. Olmamalı."

Gabriel göğsünde tuhaf bir sıkışma hissetti ve o an karar verilmişti. Oxford ona asla sahip olamayacaktı. Ralston izin vermeyecekti.

Bakışları buluştu ve birkaç dakika öyle kaldılar. Callie elini çekmek istedi ama Ralston onu bırakamayacağını biliyordu. Parmakları sıkıca kadınmkilerin üzerine kapandı. Callie şaşırarak ona baktı.

"Seni bir yere götürmeme izin ver," dedi.

"Lordum?"

"Nereye gitmek istersin? Elbette, Oxford'a verdiğin fırsatı bana da tanırsın."

"Bu bir yarış değil." Sesi kısıktı. Ralston bu sözlerin altında bir ima olduğunu hissetti ama ne olduğunu tam anlayamadı.

Bir an bunu görmezden gelerek tekrarladı. "Seni bir yere götürmeme izin ver. Sen seç. Tekrar tiyatroya gidelim. Mariana ve Rivington ile pikniğe gidelim. Kahrolası arabayla gezelim."

Callie bir an düşündü. "Bana bu yerlerin hiçbirinde eşlik etmenizi istemiyorum."

"Neden?"

"Yepyeni bir sayfa açıyorum. Basit bir yer olmaz. Gösterişsizse hiç olmaz."

Ralston bu sözlerin etkisini gerçek bir darbe almış gibi hissetti. Kendi söylediği acımasız sözcükleri tanımıştı. Kahretsin. *Düzeltmek için ne diyebilirdi?* Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi, birkaç tutamın alnına düşmesine neden oldu. Birden, hayatındaki en önemli konuşmayı yapacakmış gibi hissetti.

"Tanrım, Callie. Çok üzgünüm. Tam bir pislik ve geri zekâlı olmadığımı kanıtlamam için bana şans ver."

"Geri zekâlı olduğunu düşünmüyorum."

Yamuk bir gülümsemeyle, "Diğerine itiraz etmediğini fark etmedim sanma," dedi. "Sen ne istersen."

Callie hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi, Ralston'dan başka her yere bakıyordu. Gözleri birleşmiş ellerine kaydı, sonra başını kaldırarak adama baktı. "Ne istersem mi?"

Gabriel'in gözleri kısıldı. "O kahrolası listeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Şey, yanımda sen olmadan o maddelerden birini daha tamamlamamamı istemiştin."

"Doğru, istedim."

"Oxford'a da sorabilirim..." Bilerek cümlesini yarım bırakışı Ralston'u güldürdü.

"Benimle oynamayı iyi başarıyorsun cadı. Tamam. Listendeki maddelerden birini daha tamamlayacağız. Hangisi olacak?"

Callie bir süre düşündü. Düşünürken alt dudağını ısırıyordu. Bu hareket Ralston'un dikkatinin konuşmalarından uzaklaşmasına neden oldu. Kısa bir an bu hareketten vazgeçirmek için onu öpmeyi düşündü. Bir anlığına hatıralara daldı. Ağzının tatlılığı, dudaklarının yumuşaklığı, her hareketinde Ralston'a o vahşi tutkuyla karşılık verişi... Ralston sertleştiğini hissetti ve kadının dudaklarını yeniden ele geçirmek üzereydi. Tam o sırada Callie konuştu.

"Kumar oynamak."

Ralston kaşlarını kaldırdı. Doğru duymuş olamazdı. "Kumar oynamak mı?"

Callie hevesle başını salladı. "Evet. Kumar oynamak. Erkeklere özel bir kulüpte."

Ralston güldü. "Ciddi olamazsın."

"Gayet ciddiyim lordum."

"Az önce benden seni Brook's Kulübü'ne sokmamı istedin Callie. Bazı sınırları aştığımızı düşünüyorum."

Callie minik bir gülümseme sundu. "Pekâlâ Gabriel. Beni kumar oynamaya götürmeni istiyorum. Kendi kulübüne."

"Şimdiye kadar Brook's Kulübü'nün güvenliğini aşabilen bir kadın olmadı, Callie-"

Callie sözünü alaycı bir sözle kesti. "Nedense buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"Tamam, şimdiye kadar kulübün güvenliğini aşabilen bir *leydi* olmadı. Yakalanacak olursak, üyeliğim iptal edilir." Devam etmeden önce kararlılıkla başını iki yana salladı. "Bunun yerine seni Ralston Malikânesi'nde *yirmi bir* oynamaya ikna edebilir miyim? Ortaya para koyarız. Seni temin ederim, pek farkı olmayacaktır."

"Aynı olacağını sanmıyorum," diye tahminde bulundu genç kadın. "Bu maddeyi biraz da kulübü görmek için yazdım."

"Ne için?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Callie başka bir yol denedi. "Kadınların yemekten sonra ve çay saatlerinde bir odaya kapanıp ne yaptıklarını hiç merak etmedin mi? Nelerden konuşuruz, sizsiz ne yaparız düşünmedin mi?"

"Hayır."

"Elbette hayır. Çünkü bizim hayatımız, yaptıklarımız ortada. Odada yalnız olabiliriz ama toplandığımız ev sizin, kendimizi kapattığımız odalarda daha önce bulundunuz. Her zaman odaya girme ihtimaliniz var. Bu yüzden kendimizi el işleri ve boş dedikodularla oyalıyoruz. Kendimizi uygunsuz bir şey söylemekten ya da yapmaktan alıkoyuyoruz. Görmemeniz için. Ama sizin için farklı." Giderek daha heyecanlı konuşuyordu. "Erkeklerin gizli yerleri var. Meyhaneler, spor kulüpleri, kumar oynadıkları yerler... Oralarda istediğiniz her şeyi yapabiliyorsunuz. Kadınların meraklı gözlerinden uzakta istediğiniz gibi davranıyorsunuz."

"Çok doğru," dedi Ralston. "İşte seni bu yüzden Brook's Kulübü'ne götüremem."

"Neden bu özgürlüğü yaşayanlar siz oluyorsunuz? Sence neden bu listeyi oluşturdum? Özgürlük hissini yaşamak istiyorum. Gizli yerinizi görmek istiyorum. Erkeklerin gerçekten erkek olabildikleri o kutsal alanı görmek istiyorum."

Ralston cevap vermedi. Bu yeni, kararlı yabancıyı nasıl idare edeceğini bilememişti. Konuşmaya biraz mantık

katmak amacıyla, "Callie," dedi. "Yakalanırsan itibarın beş paralık olur. Kumar oynamak neyse. Ama *Brook's Kulübü'nde* kumar oynamak?"

"Koca Ralston Markisi bu riski almaktan korkuyor mu? Prusya Prensesi'ni Hyde Park'ta baştan çıkaran adamla aynı kişiden mi söz ediyoruz?"

Şaşırmıştı. "Ben böyle bir şey yapmadım."

Callie gülümsemeden edemedi. "Ah, demek bir efsanenin yerle bir oluşuna şahit oluyorum." Omuzlarını dikleştirip bir kraliçe edasıyla konuşurken Ralston'un gözleri kısıldı. "Sana ihtiyacım yok, biliyorsun. White's Kulübü'ne kendi başıma girebilirim. Benedick'ten bir tavsiye mektubu götürmem yeter."

Gabriel ikna olmamıştı. "Abin asla böyle bir şey yazmaz."

"Yazmasına gerek yok," dedi. "Eskrim kulübüne mektuba ihtiyacım olmadan girmiştim."

Ralston gizli köşeleri için fazla yüksek bir sesle, "Çıkmak için benim yardımıma ihtiyaç duymuştun!" dedi.

"Beni götürmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

"Yazık. Bana eşlik etmeni isterdim."

Ralston başını iki yana salladı, şaşkındı. "Bunu yapamazsın."

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

"Hayır! Deli olduğun için! Yakalanacaksın!"

"Henüz yakalanmadım."

"Seni ben yakaladım! İki kez!"

Kaşlarını çattı. "Daha önce de söylediğim gibi, sen farklısın."

"Neden farklıymışım?" Sinirlendiği açıktı.

"Şey, sen benim suç ortağımsın." Gülümsedi. Daha önce Oxford'a bahşettiği gülümsemeye benzer bir gülüştü.

Ralston'un öfkesi dindi. Kadının konuşmalarından zevk alması onu gururlandırmıştı. Böyle heyecanla konuştuğu kişi olmak, macerada kendisine eşlik edecek kişi olarak seçilmek Ralston'u mutlu etmişti. Bu güneşli köşede, Londra'nın kaymak tabakasının birkaç metre ötesindeki gizli yerlerinde onun güzelliğini fark etti. Parlak kahverengi gözleri, güneşte kestane renkli ışıltılar saçan saçları ve geniş, davetkâr dudakları bir adamı diz çöktürmeye yeterdi.

Olağanüstü bir kadındı.

Yeni keşfettiği bu gerçeğin yoğunluğundan bir an nefes alamadı. "Tanrım. Çok güzelsin."

Callie'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra şüpheyle kısıldı. "Beni iltifatlarınla başından savabileceğini zannetme."

"Böyle bir şeyi hayal bile etmem."

"Çünkü bunu yapacağım. Kumar oynayacağım. Amacımdan sapmayacağım."

"Elbette."

"Bana şey... bana öyle demen... benim şey olduğumu söylemen..."

"Güzel."

"Evet. O. Beni vazgeçirmeyecek."

"Vazgeçmen için söylemedim."

"Aptal değilim, biliyorsun."

Ralston ona doğru bir adım attı. "Biliyorum. Seni götüreceğim."

"Sen götürmesen de-" Durdu. "Ne dedin?"

"Seni götüreceğimi söyledim."

"Ah. Şey. Tamam."

"Evet, cömert yanıma denk geldin." Bir parmağıyla Callie'nin yüzüne düşen saç tutamını geriye itti.

Callie, "Ben güzel değilim," deyiverdi.

Ralston'un dudağının köşesi yukarı kalktı. Kısık sesle, "Şimdi, o konuya gelince..." dedi. Sanki yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi yeni keşfettiği Callie'yi izliyordu. "Seninle aynı fikirde olmadığımı belirtmek zorundayım."

Sonra dudaklarını kadınınkilerin üzerine yerleştirdi. Callie onun okşayışları ve sözleriyle sarhoş olmuştu adeta. Öpüşmeleri öncekilerden çok farklıydı. Daha yumuşaktı. Sanki yepyeni şeyler keşfediyorlardı. Bu yumuşak dudakların ve okşayan dillerin bir konseriydi. Gabriel başını kaldırdı ve Callie'nin gözlerini açmasını bekledi. Açtığında bir kez daha güzelliğiyle çarpıldı. Yüzünü araştırdı, öpücüğün götürdüğü şehvetli yerden geri dönmesini izledi.

"Basit olduğumu söylemiştin."

Gabriel yavaşça başını iki yana salladı. Callie'nin berrak, kahverengi gözlerinin derinliklerindeki duygulara hayran kalmıştı. "Seninle ilgili basit olan hiçbir şey yok." Sonra Callie'yi tekrar öptü.

Kadının dudakları ziyafetiydi. Dudaklarını adeta yudumladı, tadını ezberledi, yumuşaklığımnın zevkine vardı. Callie'nin elleri önce boynunda gezindi, sonra saçlarının arasına daldı. Dokunuşları Gabriel'in bedeninin zevkle titremesine neden oldu. Gabriel, Callie'nin ağzını yağmaladı. Dudaklarını dişliyor, sonra diliyle teselli edi-

yordu. Geri çekildiğinde bir kez daha göz göze geldiler. Gabriel başka bir yerde olmayı diliyordu. Yüzlerce Londralının gezdiği sergiden uzakta, herhangi bir yerde.

Durmalıydı. Kendine kadını bir kez daha baştan çıkarmayacağına dair söz vermemiş miydi? O bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Daha iyisini.

Zihninde bir görüntü belirdi. Callie çıplaktı, günışığının altında onun önünde uzanıyordu. Bu düşünceyi bir kenara attı. Kendisini daha da tahrik edecek hayallere dalmanın sırası değildi. Arzusu zaten dar pantolonundan utanç verici bir şekilde belli oluyordu. Uzandı, Callie'nin boynuna doladığı kollarını çözdü ve bir kez daha gözlerinin içine bakmadan önce ellerini öptü.

"Sana bir özür borçluyum."

Callie'nin kaşları çatıldı. "Anlayamadım?"

Ralston alnına yumuşak bir öpücük kondurarak kaşlarının arasında oluşan çizgileri giderdi. Kadını sıkıca kucaklayarak devam etti. "Özür dilemeliyim. Her şey için. Ralston Malikânesi'ndeki öğleden sonra için, eskrim kulübü için... Tanrım, Callie, hatta bu öğleden sonra için. Sana uygun davranmadım. Neredeyse yanında olduğum her an, itibarını tehlikeye attım. Ve... Özür dilemeliyim."

Callie şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırarak baktı. Güneş ışıkları yüzüne vuruyor, kızaran tenini mükemmel bir pembeye dönüştürüyordu. Bir şey söylemeyince Ralston devam etti. "Hepsini telafi etmeye çalışacağım. Seni Brook's Kulübü'ne götürmem başlangıç olacak."

Callie'nin yüzünden bir gölge geçti, sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama bu sadece bir an sürdü, sonra gitmişti.

Ralston devam etti. "Bu gece gidiyoruz."

"Bu gece mi?"

Soğuk bir sesle, "Tabii geceyi de Oxford'la geçirmeyi planlamıyorsan?" diye sordu Gabriel.

"Hayır... Cavendish'lerin balosuna katılacaktım. Geri çevirmem gerekecek." Gabriel'in bakışlarından kaçındı.

"Bu mükemmel olur. Balonun en kalabalık olduğu zamanda gidersek, işimiz kolaylaşır."

"Ne giymeliyim?" diye sordu.

Ralston'un zihninde bir anı belirdi. Callie'nin erkek kıyafetleri giyerkenki hali. Ama üzerine oturan eskrim pantolonundan başka bir şey giymiyordu. Göğüslerini sardığı bez açılmış, bedeni onunkine bastırılmış, teni zevkle kızarmış... Pantolonunun darlaştığını hisseden Ralston rahatsızca kıpırdandı. "Sanırım yine erkek kılığına girmek zorunda kalacaksın. Kulübe uygun giysin var mı? Yoksa yine eskrim kıyafetini mi giyeceksin?"

Adamın sataşan sözleri karşısında Callie kızardı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Giyecek uygun kıyafetim var."

Elbette vardı. Bu kıyafetleri nerelerde giyiyordu? Bu soruyu sormaktan kaçındı. *Kötü bir fikir.*

Söz vermişti bir kere. Başka biriyle gitmesindense Ralston'la gitmesi daha iyiydi. Oxford olmasından daha iyiydi. Kadının Oxford'un yanında erkek giysileriyle dolaşacağının düşüncesi bile yumruğunu Baron'un suratına geçirmesi için yeterliydi.

Callie ve Oxford'un görüntülerini aklından atmak isteyen Ralston panelin kenarına gitti ve görünmediklerinden emin olmak için hızla etrafına bakındı. Fark edilmedik-

lerini anladıktan sonra Callie'yi ustalıkla panelin arkasından çıkardı ve ana galeriye yönlendirdi. Adımları Callie'ye normal görünmesini söylüyordu. "Seninle on iki buçukta Allendale Malikânesi'nde buluşalım mı?" dedi. Başka yere bakıyor, sesini sadece onun duyabileceği kadar yüksek tutuyordu.

Callie başıyla onayladı. "Mükemmel zamanlama. Herkesin baloda olacağı kadar geç, kimsenin eve dönmeyeceği kadar erken bir saat." Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bu işlerde iyisin."

Ralston bir iltifatı kabul ediyormuş gibi başını eğdi. "Bu, gizli bir geziyi ilk kez planlayışım değil."

Callie'nin bakışları uzaklara kaydı. "Evet, elbette değildir," dedi ve büyük bir tablonun önünde durarak devam etti. "Arka kapı."

Ralston başını salladı. "Juliana'yla barıştım." Neden ona anlatma gereği duymuştu, bilmiyordu ama söylemişti işte.

Callie'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra hemen kayboldu. Ralston doğru görüp görmediğinden emin olamadı. "Bunu duyduğuma sevindim. İyi bir kız. Sana çok değer vermeye başladığını düşünüyorum."

Bu sözler Ralston'u rahatsız etmişti, nedenini bilmiyordu.

Callie de fark etmişti. "Bunu duyduğuma sevindim," diye tekrar etti.

Başıyla onayladı. Yakındaki bir tabloyu işaret ederek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Callie ona tuhaf bir bakış attı. "Bir köpeğin kocaman bir tablosu olduğu düşünüyorum."

Ralston resmi uzun uzadıya inceledi ve ciddiyetle onayladı. "Zekice bir gözlem." Callie güldü. "Görsel sanatlarda hiç iyi olmadım. Kendimi müzik üstadı olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Senin de iyi bildiğin gibi." Son cümleyi kulağına fısıldamıştı. Bu sözler kadını heyecanlandırmak, yatak odasındaki ilk öpücüklerini hatırlatmak için söylenmişti. İşe yaradı. Callie'nin nefesinin kesildiğini duyunca bundan zevk aldı.

"Sanırım kız kardeşimin yanına dönsem iyi olacak," dedi Callie. Sesi hafifçe titriyordu.

"Seni götüreyim."

"Hayır!" Sesi planladığından daha yüksek çıkmıştı. "Yalnız gitsem daha iyi olacak."

Ralston bir an ısrar etmeyi düşündü ama kazanamayacağını anlamıştı. "Elbette," dedi, elinin üzerine eğildi ve kısık sesle, "bu gece?" diye sordu.

Callie gözlerini ona çevirdi ve bir süre bakıştılar. Hafifçe başını sallayarak onayladı. "Bu gece."

Sonra gitti. Anında kalabalığın arasına karışarak kayboldu.

On Yedi

O gece saat dokuzda Callie yatak odasında bir o tarafa bir bu tarafa yürüyor, arka merdivenlerden ineceği ve yeni macerasına yelken açacağı zamana kadar dakikaları sayıyordu. Öğleden sonra Ralston'dan kaçtığından beri gergindi. Serginin geri kalanı Oxford'un sürekli kendinden bahsetmesiyle, en tuhaf şekillerde Callie'ye asılmasıyla, Mariana ve Rivington'un sevgi gösterileriyle geçtiğinden sonsuzluk gibi gelmişti. *Jerusalem*'i görmek bile günün geri kalanını eğlenceli kılmaya yetmemişti.

Elbette, ev Kraliyet Akademisi'nden daha eğlenceli değildi. Callie eve gelir gelmez kendini odasına kapatmıştı. Cavendish'lerin balosuna gitmemek için annesine başının ağrıdığını söylemişti. Şimdi odada volta atıyordu, esaret onu delirtiyordu.

Odanın köşesindeki saate döndü, bir kez daha saati kontrol etti. Dokuzu on geçiyordu. İç geçirdi, kendini Allendale Malikânesi'nin arka bahçelerine bakan pencerenin kenarındaki banka attı.

Keşke Ralston paylaştıkları yakınlığın, Callie'yi öylesine canlı ve hayat dolu hissettiren anların bir hata olduğunu bu kadar açık dile getirmeseydi.

Öpüşmelerinin ardından hemen özür dileyince Callie kendini o kadar berbat hissetmişti ki, yer yarılsa da yerin dibine girsem diye düşünmüştü. Bu centilmence bir davranış olsa da, Ralston'u tanıyordu. Marki gerçekten pişman olmadığı hiçbir şey için özür dilemezdi.

Adam muhtemelen onunla hiç tanışmamış olmayı diliyordu. Ne de olsa Callie saf, evde kalmış bir kızdı. Birinci sınıf bir çapkın için uygun bir arkadaş sayılmazdı.

Ama Ralston güzel olduğunu söylemişti. Tekrar iç geçirdi. Bacaklarını kalçasının altında topladı ve o anı yeniden canlandırdı. Hayal ettiği kadar mükemmeldi. Harika, yakışıklı Ralston, on yıldır umutsuzca sevdiği adam sonunda onu fark ediyordu. Callie'yi fark etmişti işte -güzel olduğunu söylemişti.

Sonra geri çekilmiş ve özür dilemişti. Her şey için. Adamın birlikte geçirdikleri zamandan pişman olması yerine, kendisini hiç fark etmemiş olmasını tercih ederdi.

Ayağa kalktı ve odanın köşesinde duran aynaya doğru gitti. Aynadan yansıyan görüntüye bakarak kendini inceledi. Fazla kahverengi saçlar, fazla kahverengi gözler, fazla kısa boy, fazla dolgun dudaklar... Fazla iri göğüsler ve fazla geniş kalçalarla tamamlandığında toplumun güzellik algılarından çok uzak bir görüntü.

Özür dilemesine şaşmamalı.

İç geçirdi, Ralston'un ciddi sözlerinin anısını hafızasından silebilmeyi diledi. Öyle samimi, öyle kibar sözcüklerdi ki, çığlık atmak istiyordu.

Ya da ağlamak.

Derin bir nefes aldı, gözlerinin kenarında biriken yaşları geri göndermeye çalıştı. Hayatının en heyecanlı ge-

cesi olacağını umduğu geceye ağlayarak başlamayacaktı. Heyecanlı olması Ralston yüzünden değildi.

Belki birazcık Ralston yüzündendi.

Tamam. Birazdan da fazla.

Bir an düşündü, hangisi daha heyecanlıydı? Kumar oynamak mı yoksa Brook's Kulübü'ne girmek mi? Karar vermek zordu. Yaşayıp görecekti. Tekrar saate baktı. Dokuzu on iki geçiyordu. Saat bozulmuş olabilir miydi? Son baktığından bu yana sadece iki dakika geçmiş olamazdı. Yelkovanı dikkatle izledi, bir dakikanın dolmasını, dokuzu on üç geçmesini bekledi. Bekleyiş sonsuzluk kadar uzun sürdü. Evet. Kesinlikle bozulmuştu.

Callie döndü ve kapıya yöneldi. Kimseye görünmeden koridora çıkıp gerçek saati öğrenmek niyetindeydi. En azından on bire daha yakın olmalıydı. Ralston'u bekletmemek için hızla giyinmesi gerekiyordu. Anne'i çağırmalıydı.

Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki, kapı aniden açıldı. Mariana odaya daldı ve kapıyı hemen arkasından kapattı. Genç kadın elleri belinde duruyordu, buraya ulaşmak için kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Örtüleri bozulmamış yatağa bir bakış attı, sonra dönüp Callie'ye zafer kazanmış gibi baktı. "Biliyordum!" Sesi sanki tekerleği icat etmiş gibi çıkıyordu. Ya da ona benzer dünyanın seyrini değiştiren bir şeyi.

Callie şaşkındı. "Neyi biliyordun?"

Mari ablasını işaret etti. Gözlerinde heyecanlı ve suçlayıcı pırıltılar vardı. "Hasta olmadığını biliyordum!" Kısık sesle devam etti. "Listendeki maddelerden birini daha tamamlayacaksın!"

Callie bir süre öylece kaldı, sonra döndü ve elini alnına götürdü. Yatağa doğru ilerledi. "Bunu da nereden çıkardın? Sadece aşçının ağrıya iyi gelen ilaçlarından birini istemek için kalkmıştım."

Hızla Mariana'ya göz attı. Kız kardeşi inanmışa benzemiyordu. "Aşçının ilaçlarından mı isteyecektin?" Sesinden de inanmadığı anlaşılıyordu. "Ölüm döşeğinde bile olsan aşçının ilaçlarından içmezsin sen." Mari sanki göz kamaştırıcı gümüş renkli bir balo elbisesi yerine gecelik giyiyormuş gibi koşarak yatağa atladı. "Bu gece sırada ne var? At yarışı mı? Boks mu? Enfiye çekmek mi?"

Callie yatağa uzandı ve bir yastıkla yüzünü kapattı.

"Buldum! Geneleve gideceksin!"

Callie şok olmuştu. Yastığı yüzünden çekip attı. "Mari! Senin hayal gücün fazla çalışıyor. Elbette geneleve gitmeyeceğim."

Mari'nin yüzü düştü. "Ah. Çok yazık."

Callie kardeşine alaycı bir bakış attı. "Evet. Yazık olduğuna eminim. Her neyse, bu gece kötü şöhretli bir eve gitmeyeceğim."

"Belki başka bir gece?"

Callie başını iki yana salladı. "Düşes olmana sadece birkaç ay kalmış olması gerçekten garip."

Mari sırıttı ve hanımefendiye yakışmayacak bir edayla omuz silkti. "Kesinlikle! Düşes olacağım! Beni kim eleştirebilir ki? Tabii annemiz dışında."

Callie de gülümsedi. "Baloya geç kalmıyor musun?"

"Gitmek istemiyorum. Seninle gelmek istiyorum."

"Ben bir yere gitmiyorum ki."

Mariana ciddiyetle, "Yalan söylemenin günah olduğunu biliyorsun," dedi.

"Tamam. Gidiyorum ama sen gelemezsin. İkimiz de hastlanırsak, annem bir tuhaflık olduğunu anlar."

Mari hevesle el çırptı. "Nereye gidiyorsun?"

"Saat kaç?"

Kız kardeşinin gözleri kısıldı. "Callie. Konuyu değiştirme."

"Konuyu değiştirmiyorum! Sadece geç kalmak istemiyorum."

"Dokuzu yirmi geçiyor."

Callie iç geçirdi ve kendini yatağa geri bıraktı. "Zaman bir türlü geçmek bilmiyor."

"Callie!" Mari bağırmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Kardeşinin hevesli bakışlarıyla buluştu. "Saat on iki buçuğa gelebilirse, kumar oynamaya gideceğim."

Mari'nin nefesi kesilmişti. "Hayır!"

Callie sırıttı. "Evet!"

"Kumarhaneye mi gideceksin?"

"Hayır... Orada kolayca yakalanırım diye düşündüm. Brook's Kulübü'ne gideceğim."

Mariana dondu. "Brook's derken... Erkeklere özel kulübü mü kastediyorsun?"

Callie başını salladı, yanakları kızarıyordu.

"Kumarhanede yakalanacağını ama Brook's Kulübünde yakalanmayacağını mı düşünüyorsun?" Mariana hayretle başını iki yana salladı. "Delirmişsin."

"Delirmedim!"

"Nasıl... Tanrım! Callie! Kadınların o kulübe girmesine izin verilmiyor! Yakalanırsan..."

"Yakalanmayacağım."

"Nereden biliyorsun?"

Callie duraksadı, ne diyeceğini bilememişti. Mariana bastırdı. "Callie."

"Beni Ralston götürecek."

Mariana gözlerini kırpıştırdı. Callie kardeşinin haberi sindirmesini bekledi.

"Ralston *Markisi* mi?"

"Ta kendisi."

"*Ralston*'la mı gidiyorsun?" Ses tonu bu kadar sinir bozucu olmasaydı, Callie kardeşinin tepkisine gülebilirdi. Battaniyenin dikişleriyle oynayarak başıyla onayladı. Mari zafer kazanmış gibi, "Biliyordum!" diye haykırdı. "Vals yaptığınız andan beri biliyordum! Nişan balomdan beri!"

"Mari! Sessiz ol! Bütün eve duyuracaksın!" diye fısıldadı.

Sanki bu fikir Callie'nin aklına hiç gelemezmiş gibi, "Yakalanırsan itibarın lekelenir," diye bildirdi.

Callie onu başıyla onayladı ve sessiz kaldılar.

"Peki o halde. Yakalanmamayı garanti altına almalıyız." Mariana'nın 'biz' vurgusu Callie'yi cesaretlendirmişti. "Evden kaçmak için oldukça iyi hazırlanmışa benziyorsun. Peki, eve nasıl geri girmeyi düşünüyorsun?"

"Çıktığım şekilde. Arka kapıdan, hizmetkârların merdiveninden."

Mari başını iki yana salladı. "İşe yaramaz. O merdivenlerin sonundaki kapı çok kötü gıcırdıyor. Annem kesin duyar."

Callie seçenekleri değerlendirdi. "Menteşeleri yağlamam gerekecek."

Mari başıyla onayladı. "Üstten üçüncü basamağa dikkat et. O da gıcırdıyor."

Callie'nin gözleri kısıldı. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Rivington ile o merdivenleri bir ya da iki kez kullanmamız gerekti diyelim."

Callie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mariana!"

"Öfkelenmek için biraz geç kaldın. En azından ben Rivington'la nişanlıyım," diye sataştı. "Sen Ralston'la gece yarısı buluşuyorsun! Tanrım! Bana her şeyi anlatacağına söz ver!"

"Bu bir *buluşma* değil," diye karşı çıktı Callie. "Bana yardım ediyor sadece. Biz... arkadaşız."

"Arkadaşlar, arkadaşlarının itibarlarını tehlikeye atmazlar Calpurnia." Mariana sesini alçalttı. "O ve sen..." Bir elini sallarken soruyu yarım bıraktı.

"Biz ne?" Callie anlamamış gibi davrandı.

Mariana gözlerini kıstı. "Callie. Neyi sorduğumu bal gibi biliyorsun."

Callie bakışlarını kaçırdı. "Emin ol, bilmiyorum."

Mariana mutlulukla haykırdı. "Evet! Yapmışsınız!" Ellerini çırptı. "Ne güzel!"

"Güzel falan değildi."

Mariana'nın yüzü gölgelendi. "Ah. Çok yazık. İnsan Ralston gibi bir adamın-"

"Mari!" Kardeşinin sözünü kesmişti. "Demek istediğim o değildi."

"Öyleyse güzeldi!"

Callie iç geçirdi. "Öyleydi."

Mariana'nın gülümsemesi muzipti. "Detayları duymak isterim."

"Ama duymayacaksın. Ve bu konuşma fazlasıyla uygunsuz."

Mari ablasının ciddi sözlerini bir elini sallayarak görmezden geldi. "Birlikte yakalanırsanız, evlenmeniz gerekeceğini biliyorsun. Çıkacak skandalı bir düşünsene!"

Callie gözlerini sıkıca kapattı. Skandalı hayal etmek öyle kolaydı ki. "Yakalanmayacağım."

"MARIANA!!!" Callie bu utanç verici sohbetten Allendale Kontesi'nin haykırışıyla kurtuldu. Mariana gözlerini devirdi. "Tanrım, kadın gerçekten bağırabiliyor. Giydiği elbiseyi görmen lazım Callie. Kadifeden. Kanarya sarısı. Uyumlu şapkası da var. Kürklü bir muz gibi görünüyor."

Callie gözlerinin önünde beliren görüntü karşısında irkildi. "Kadının tarzı böyle."

"Rivington'un benimle evlenmek istemesi bir mucize."

Callie bu alaycı yoruma gülümseyerek karşılık verdi. "İyi eğlenceler."

Mari uzanıp ablasını hızlıca kucakladı. "Eğlenecek olan sensin! Tüm gece seni düşüneceğim! Yarın her şeyi duymak istiyorum! Bana söz ver!"

"Söz veriyorum."

Mariana ayağa kalktı, kırışan eteklerini düzeltti ve Callie'ye doğru heyecanlı bir dans sunduktan sonra gitti. Callie onun arkasından kapıyı kapattıktan sonra kulağını tahtaya dayadı ve ailesinin evden çıkışını dinledi. Sonra pencereye koştu ve atların nal seslerini dinleyerek gittiklerinden emin oldu. Atların sesleri duyulmaz olunca döndü ve Anne'i çağırmaya gitti.

Ralston gelmeden önce yapacak çok şey vardı.

Callie, suç ortağıyla buluşmadan on dakika önce, sessizce karanlık Allendale bahçelerinden geçerek uzak duvardaki kapıya doğru ilerledi. Mandalı açarak kapıyı çekti, menteşeler neredeyse çığlık atıyorlardı. Sinirle, "Kahretsin!" dedi. Evdeki tüm kapıların yağlanması mı gerekiyordu?

Neyseki Mariana sayesinde yağa ihtiyacı olduğunu biliyordu ve Michael'a getirtmişti. Tanrı onu korusun, uşak tek soru sormadan istediğini yapmıştı. Teneke kutuyu kaldırarak koyu renk sıvıyı menteşeye döktü ve yayılmasını sağlamak için kapıyı hareket ettirdi. Sonunda kulak tırmalayan ses kesildi. Üstteki menteşeyle işi bitince dikkatini alttakine yöneltti.

İşine o kadar konsantre olmuştu ki Ralston'un yaklaştığını duymadı.

Marki alaycı bir sesle, "İşte yetenekli bir beyefendi," deyince Callie irkildi. Çömeldiği yerden adama bakıp gülümsedi ve işine devam etti. Ralston da eldivenlerini çıkarıp yanına çömeldi. "Gizli buluşmalarımın hiçbiri gıcırdayan kapıları yağlamayı içermiyordu," diye devam etti.

Callie gülümsedi. "Eve onlardan sonra gelecek olursam, aileme yakalanma riskine giremem."

Ralston başıyla onayladı, hareketi karanlıkta zor seçiliyordu. "Akıllıca bir önlem." İşini bitirince yağ tenekesini bir kenara koydu, cebinden bir mendil çıkararak ellerini sildi ve mendili Callie'ye verdi. Ayağa kalkarak onun da kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı. Sonra geri çekilerek kıyafetini incelemeye koyuldu. Karanlıkta

görmek zordu. Callie bu kez Brook's Kulübü'ne uyacak siyah-beyaz bir gece kıyafeti giyiyordu. Botları ay ışığında parlıyor, siyah pantolonu ve siyah paltosu bembeyaz gömleğini, yeleğini ve mükemmel bağlanmış boyunbağını vurguluyordu. Anne erkek kıyafetleri giydirmekte giderek uzmanlaşıyordu. Görünüşü tamamlamak için saçları siyah silindir şapkanın içine sokulmuştu. Bastonunu kaldırıp savurarak kısık sesle, "Eee lordum? Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Küçük de olsa kapıdan sorunsuz geçme ihtimalin olduğunu düşünüyorum. Tabii Brook's Kulübü'nün de burası kadar karanlık olduğunu varsayarsak." Callie'yi gözden geçirirken dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Senin kadın olduğunu anlamamaları için aptal olmaları gerekir. Bu bir felaket olacak."

Eldivenlerini tekrar giyerek arabasına doğru yürümeye başladı. Callie onun peşinden giderken, "Eskrim yaparken kadın olduğumu anlamamıştın," diye belirtti.

Ralston homurdandı.

"İnsanlar gözlerinin önündeki şey yerine sadece görmeyi beklediği şeyi görürler lordum."

Ralston arabanın kapısını açtı ve binmesi için Callie'ye yardım etti. Callie karanlık arabada adama yer açmak için kaydığı sırada onun, "Bu berbat bir fikirdi," dediğini duyduğuna yemin edebilirdi. Adam sonra Callie'nin yanına geçti, kapıyı kapattı ve harekete geçmek için tavana vurdu.

Sessizce yolculuk ettiler. Callie, Marki'nin tereddütlerini görmezden geldi. Buraya kadar gelmişti... Kesinlikle geri dönmeyecekti. Yol uzun değildi. Araba durduğunda

Callie öne çıkarak daha iyi görmek için pencereye yaklaştı. Yüzünü cama yapıştırdığı sırada Ralston büyük bir pelerin çıkardı ve ona uzattı. "Al. Bunu giy."

"Ama ben-"

"Bu tartışmaya açık bir şey değil," diyerek kabaca sözünü kesti. "Yakalanacak olursan üyeliğim tehlikeye girecek."

"Benim itibarımı da unutmamak gerek," diye söylendi Callie.

Ralston ona sert bir bakış gönderdi. "Evet. Bu gece daha çok kulübümle ilgili endişeleniyorum. Pelerini giy, başlığını çek. Başını aşağıda tut. Kimseyle göz göze gelme. Bana yakın dur. Ve Tanrı aşkına, erkeksi çıktığını sandığın şu gülünç sesi kullanma."

"Ama ben-"

"Hayır Callie. Seni Brook's Kulübü'nde kumar oynamaya götüreceğimi söyledim. Ama bunu senin istediğin şekilde yapacağımı söylemedim."

Kadın iç geçirdi. "Tamam."

Ralston kapıyı açtı, arabadan atladı ve ona bir kez olsun dönüp bakmadan kulübün kapısına doğru ilerledi. Callie bir an onu izledi, centilmenliğini böyle kolayca göz ardı edebilmesine şaşırmıştı. Onu öylece bırakıp gitmiş, arabadan inmesine bile yardım etmemişti. Callie arabadan atladı, kapıyı arkasından kapattı.

Arabanın kapısı gürültülü bir şekilde kapandı. Ralston'un ve caddedeki birkaç kişinin daha dikkatini çekti. Başlar ona doğru dönerken Callie sendeledi. Kahverengi gözleri panikle Ralston'un parlayan mavi gözlerine baktı ve adamın tek kaşını kaldırmasını izledi.

Başını eğdi, yüzünü adamın verdiği pelerinin geniş başlığına saklayarak yoluna devam etti. Ralston kulübe girdiğinde Callie birkaç adım gerisindeydi. Kapıyı onun tutabileceği kadar genişçe savurarak açtı.

Eşikten içeri girince Callie'nin ilk düşüncesi kulübün müthiş olduğuydu. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama bunu beklememişti. Hoş sütunlarıyla, yaldızlı köşeleriyle geniş mermer giriş, zenginliği ve erkeksiliği yansıtıyordu.

Londra'nın en güzel evleri gibi koyu erkeksi tonlarda ve zengin ahşaplarla donatılmış kulüp, Callie'nin nefesini kesmişti. Ve her yerde erkek vardı. Girişte küçük gruplar halinde dikilip sohbet ediyor, Ralston geçerken başlarıyla selam veriyorlardı. Ralston, Callie'yi uzun bir koridordan geçirerek kulübün arka taraflarına yönlendirdi. Callie tedbirli davranmaya çalışarak kapıları açık odalardan içeri kaçamak bakışlar atıyordu. Bazıları geniş ve aydınlıktı. Pek çok adam toplanmış, bilardo ya da kart oyunları oynuyor, tartışıyorlardı. Diğerleri küçük ve özeldi. İçeridekiler porto şarabı yudumluyor, puro içiyorlardı.

Callie her kapı aralığında biraz yavaşlıyor, içerideki aktiviteleri kafasına not alıyordu. Bu gizemli ve büyüleyici yerle ilgili her detayı öğrenmeye hevesliydi. Ralston onu labirent gibi koridorlardan geçirdikçe açık kapıların sayısı azaldı ve koridor daha karanlık, daha sessiz bir hal aldı. Bir odanın önünden geçerlerken Callie kapının hafif aralık durduğunu gördü. Altın rengi mum ışığıyla aydınlatılan odanın samimi bir havası vardı. Belirgin bir kadın gülüşü duyduğunda dondu, daha yakından bakmak için kapıya yaklaştı.

Aralıktan içeri bakınca Callie'nin gözleri büyüdü. İçeride balo maskesi takan üç adam vardı. Her biri ufak bir daire şeklinde yerleştirilmiş üç koltuğa yayılmışlardı. Dikkatleri dairenin ortasında duran uzun ve balıketli kadındaydı. Kadının abanoz karası saçları sırtına dökülüyordu. Baş döndürücü bir güzelliğe sahipti. Çıkık elmacık kemikleri, hoş teni, mükemmel sürmeli gözleri vardı ve kıpkırmızı dudakları günahkâr, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Odadaki erkekler gibi Callie de gözlerini ondan alamıyordu. Kadın bir fahişeydi.

İnsan içine çıkılamayacak bir elbise giyiyordu. Cüretkâr, safir rengi ipekten sımsıkı bedenine yapışan korsajıyla elbiseden çok bir korseyi andırıyordu. Bir adama doğru eğildiğinde göğüsleri neredeyse elbisesinden taşacaktı. Adam gözlerini kadının sergilediği manzaradan alamıyordu, uzanıp göğsünün yanını okşadığında Callie nefesini tuttu. Bu dokunuşa karşılık kadın kısık sesle güldü, elini cesurca adamın elinin üzerine koydu ve onu daha sert okşaması için yönlendirdi. Adam ondan isteneni yerine getirirken diğer adam fahişenin elbisesine uzandı ve eteğini yukarı kaldırmaya başladı. Uzun bacaklarını ve en sonunda dolgun kalçasını ortaya çıkardı. Kadının arkasını okşarken Callie'den şaşkınlık dolu bir ses çıktı.

Ralston kolunu kavrayıp onu donakaldığı yerden çekince bu ses hafif bir ciyaklamaya dönüştü. Marki kulağına homurdandı. "İşte bu yüzden erkek kulüpleri kadınlara göre değildir."

"Biraz önce geçtiğimiz oda kesinlikle kadınlara göreydi."

Ralston cevap vermedi, onu bir sonraki açık kapıdan

geçirdi ve kapıyı arkalarından kilitledi. Sessizlikte kilidin uğursuz çınlamasını duyan Callie adamla yüzleşmek için döndü. Ralston kapıya yaslanmış öfkeli bakışlarla ona bakıyordu.

"Kendimi açıkça ifade edemedim mi? Benim yanımda kalacak ve kimseye bakmayacaktın."

"Bakmadım!"

"Bir dolu dolusu insanı kapı aralığından izlemiyor muydun?"

"Ben dolu demezdim," diye karşı çıktı Callie. "Hem beni görmediler ki!"

"Görebilirlerdi!"

"Göremeyecek kadar meşgullerdi," diye belirtti kadın. "Belki bana bir şeyi açıklamak istersin?"

Ralston'un gözlerinde ihtiyatlı bir bakış belirdi. "Belki."

"Bir kadın nasıl oluyor da... üç erkeğe yetebiliyor?"

Ralston gözlerini tavana çevirdi ve öksürür gibi bir ses çıkardı. Bir süre sonra Callie'ye baktı. "Bilmiyorum."

Callie inanmadığını gösterircesine baktı. "Çok yetenekli bir fahişe olmalı."

Ralston bir elini saçlarının arasından geçirerek boğulur gibi konuştu. "Callie."

Callie masumca, "Şey, o bir fahişeydi. Değil miydi?" diye sordu.

"Evet."

"Ne kadar büyüleyici!" Parlak bir gülümsemeyle baktı. "Bir fahişeyle hiç karşılaşmamıştım."

"O kadarını tahmin edebiliyorum."

"Tam hayal ettiğim gibi görünüyordu! Şey, tabii daha güzel."

Ralston konuyu değiştirmeye can atıyormuşçasına bakışlarını odada gezdirdi. "Callie. Fahişelerden konuşmak yerine kumar oynamak ister misin?"

Callie başını yana yatırarak soruyu düşündü. "Gerçekten bilmiyorum... İkisi de eşit derecede ilginç, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi Ralston şaşkın bir gülüşle. "Düşünmüyorum."

Callie onu görmezden gelerek odayı inceledi. Duvarlardaki Grek frizlerine pek çok tanrı ve tanrıça resmedilmişti. Ortaya geniş bir oyun masası ve oyma ahşap sandalyeler yerleştirilmişti. Odanın diğer köşesinde yanan şöminenin önünde iki yayvan koltukla bir uzun kanepe konularak bir oturma alanı oluşturulmuştu. Kitaplığın yanında, mermerden muazzam sanat eserleri görülüyordu. Rahat, erkeksi bir odaydı.

Ralston'a döndü. "Diğerleri bu odaya el koymamıza kızmayacaklar mı?"

Eldivenlerini çıkarıp kapının yanındaki küçük sehpaya bırakırken yanıtladı. "Sanmam. Gecenin bu saatinde erkekler genellikle gece için planladıkları... işlerle meşgul olurlar."

Callie alaycı bir sesle, "İşler," diye tekrarladı. Adamı takip ederek önce şapkasını ve eldivenlerini çıkardı, sonra pelerini sıyırıp yakındaki askıya astı. Dönünce adamın keskin bakışlarını üzerinde hissetti. "Bana hâlâ kızgın değilsin, öyle değil mi? Hiçbir zorlukla karşılaşmadan geldik. Hiç kimse burada olduğumu bilmiyor."

Ralston onun kıyafetini dikkatle incelerken uzun bir sessizlik oldu. Sonra başını iki yana salladı. "Erkek kılı-

ğında değil de, bir zürafa kılığında gelsen bile fark edeceklerini sanmıyorum."

Callie'nin dudağının köşesi yukarı kalktı. "Zürafa olsaydım, eminim fark ederlerdi. Hem neden böyle söylüyorsun? Kılık değiştirmemi yeterli bulmadın mı?" Bakışlarını kıyafetlerine yöneltti. "Kadınsı bir vücut yapısına sahibim ama bunu saklamaya çalıştım... Elimden geldiği kadar."

Ralston konuştuğunda sesi kısık ve gizemliydi. "Callie. Bu kıyafetlerin içinde bile vücudun kendini belli ediyor. Fark etmemek için kör olmak gerekir. Tanıdığım hiçbir adamın bu kadar hoş-"

"Bu kadarı yeterli lordum," dedi Callie ciddiyetle. Sanki Londra'nın en ünlü çapkınlarından biriyle, erkeklere özel bir kulüpte üzerinde erkek kıyafetleriyle duran o değildi. "Geç oluyor. Kumar oynamayı öğrenmek istiyorum, senin için de uygunsa."

Ralston sırıttı ve oyun masasına oturması için bir sandalye çekti. Callie önerilen sandalyeye oturmak için harekete geçti, adamın yakınlığının fazlasıyla farkındaydı. Ralston karşısındaki sandalyeye geçip, "*Yirmi bir* ile başlarız diye düşündüm," dedi.

Sonraki birkaç dakika oyunun kurallarını açıkladı. Callie'nin elindeki kartları yirmi biri geçmeden o sayıya nasıl yakın tutabileceğini anlamasını sağladı. Birkaç el oynadılar. Ralston bir kez kazanmasına izin verdikten sonra üçüncü ve dördüncü oyunlarda onu fena halde yendi. Beşinci oyunda Callie yirmiye ulaştığı için çok heyecanlanmıştı ancak sonra Ralston kartlarını açtı ve elindeki *yirmi bir*i gösterdi.

Yine kaybettiği için hüsrana uğrayan Callie patladı. "Hile yaptın!"

Ralston kocaman açılmış gözleriyle ona baktı ve sahte bir öfkeyle yanıtladı. "Ne münasebet! Erkek olsaydın, bu suçlama için seni düelloya davet ederdim."

"Ve ben de gerçek, alçakgönüllülük ve adalet uğruna at sırtında görkemimle ilerlerdim."

Ralston kartları karıştırırken güldü. "Sen bana İncil'den alıntı mı yaptın?"

Callie ciddiyetle, "Öyle," dedi.

"Kumar oynarken?"

"Senin gibi bir günahkârı yola getirmek için daha iyi bir yer olabilir mi?" Gözleri neşeyle ışıldıyordu. Birlikte gülümsediler, sonra Ralston kartları karmaya devam etti. "Gerçi beni düelloya davet etsen güzel olurdu. Düelloya katılmak isterdim."

Ralston bir an dondu, sonra şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Elbette istersin. Şu listede beni şoka sokmayacak bir madde var mı?"

Callie sıradan bir şekilde kartlarını kontrol etti sonra, "Büyük ihtimalle yoktur," dedi.

"Listendeki maddeleri tamamlamana yardım ettiğime göre sormam gerekiyor... Nasıl, eğleniyor musun?"

Callie soruyu düşünürken burnu kırışmıştı. "Kulüp harika. Sen olmasaydın, ben böyle bir macera yaşayamazdım. Teşekkür ederim lordum."

"Gabriel bana," diye araya girdi Ralston.

Callie de, "Gabriel," diye düzeltti. "Ama kumar oynamanın abartılacak nesi var, anlamış değilim. Tamam, iyi vakit geçirdim ama pek çok borçlunun hapislere düşmesini sağlayacak şeyi görmekte zorlanıyorum."

Ralston arkasına yaslandı ve dikkatle onu süzdü. "Görmüyorsun çünkü risk almıyorsun."

"Risk mi?"

"Evet," dedi. "Oyun masalarının çekiciliği kazanma heyecanı ve kaybetme korkusuyla büyür."

Callie bu sözleri değerlendirdi, sonra düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. "O halde ortaya para koyalım mı?"

Ralston başını eğdi. "Öyle istiyorsan."

Callie fikrini değiştirmişti. "Para kaybetmeyi önemsemiyorsun."

"Pek değil."

"O halde bu, senin için bir risk değil."

"Benim için bir risk olup olmaması önemli değil. Bu senin gecen. Tehlikeyi senin göze alman lazım. Ben sadece yardımcı oluyorum."

Bu önemsiz tanımlama karşısında Callie gülümsedi. "Ah, hayır Gabriel," dedi. Ralston ilk adının bu özgürce kullanımı karşısında donmuştu adeta. "Eğer bunu doğru bir şekilde yapacaksak, senin de kaybetme korkusu yaşamanı isterim."

Adamın mavi gözleri parladı. "Şartlarını söyle."

Heyecan yükseldi. "Pekâlâ, kazandığım her el için, bir sorumu cevaplayacaksın. Dürüstçe."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Ne tür sorular?"

"Neden?" diye sataştı genç kadın. "Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

Ralston öne eğildi. "Pekâlâ imparatoriçe ama kazanacağım her el için bana bir iyilik yapacaksın. Ben seçeceğim."

Bu sözcükler, bir heyecan dalgasının genç kadının be-

denini sarmasına neden oldu. Heyecanı hafif bir endişe izledi. "Ne tür bir iyilik?"

"Neden?" diye tekrarladı Ralston. "Korkuyor musun?"

Evet. Kararlı bakışlarla ona baktı. "Elbette hayır."

"Mükemmel," dedi adam. Hızla kartları karıştırmaya koyuldu. "O halde işleri ilginçleştirelim, olur mu?"

Birden kumar oynamak Callie'ye bağımlılık yapıcı, harika bir deneyim gibi geldi. Her dönüşte nefesi tıkanıyor, Ralston'u yenmek için bir yol arıyordu. Ve ilk elde yendi... Ralston'un bilerek yenildiğini düşünmeden edemiyordu.

Ancak önemsemiyordu da. Cevap istiyordu. Sandalyesinde arkaya yaslandı ve birkaç dakika Marki'nin uzun, zarif parmaklarının kartları masadan toplamasını, dikkatle birleştirmesini ve sorusunu beklerken tembelce karıştırmasını izledi. Bakışları buluştu. "Bana fahişelerden bahset."

Ralston hafifçe güldü, başını iki yana sallıyordu. "Sorulara cevap vermeyi kabul ettim. Bu bir soru değil."

Callie gözlerini devirdi. "Tamam, öyleyse. Fahişeler buraya sık gelir mi?"

"Evet."

Ayrıntı vermeyince bir daha denedi. "Peki sık sık grupları eğlendirirler mi?"

"Callie," dedi Ralston. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Kadın burnunu kırıştırdı. "Anlamakta güçlük çekiyorum... O kadın nasıl... Yani ne yapacaklar -demek istediğim..."

Ralston çarpık gülümsemesiyle baktı ve bitirmesini bekledi.

"Ah... Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Üç tane adam ve sadece bir kadın vardı!"

"Öyle mi?"

"Dayanılmazsın! Sorularıma cevap vereceğini söylemiştin!"

"Bir soru sorarsan tatlım, cevap vereceğimden emin olabilirsin."

"Kadının gerçekten de üçüne birden..." Duraksadı, uygun sözcüğü arıyordu.

Ralston yardımsever bir şekilde, "Zevk vermesi?" diye önerdi.

"Üçünü birden eğlendirmesi mi bekleniyor?"

Adam tekrar kâğıtları karmaya başladı. "Evet."

"Nasıl?"

Başını kaldırıp Callie'ye baktı ve vahşi bir gülümseme sundu. "Gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun?"

Callie'nin gözleri büyüdü. "Şey... Hayır."

Ralston güldü. Derin ses, gürleyen kahkahası daha önce adamdan duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Callie şaşkınlıkla önündeki dönüşümü izledi. Yüzü daha yumuşak, gözleri daha parlak, bedeni daha rahattı. Azarlarcasına, "Rahatsızlığımdan keyif alıyorsun," dese de gülümsemesine engel olamamıştı.

"Doğru imparatoriçe."

Kızardı. "Bana böyle seslenmemelisin."

"Neden? Adın bir imparatoriçeye ait değil mi?"

Callie gözlerini kapadı ve şakadan titredi. "Bu çirkin ismi hatırlamak bile istemiyorum."

Ralston samimi bir şekilde, "İsmini gururla taşımalı-

sın," dedi. "Bu ismi taşıyabilecek birkaç kadından birisin."

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedi.

Ralston merakla ona baktı. "Öyle mi?"

Adamın bakışlarıyla buluştu ve on yıl önceki geceyi ortaya attığı için anında pişman oldu. Marki için önemsiz, onun için çok anlamlı olan anıyı. Geçiştirmek için hızla konuştu. "Evet. Ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. Oynayalım mı?"

Adamın gözleri hafifçe kısıldı, sonra başıyla onayladı. Callie bu el pek dikkatini toplayamadığından kolayca yenildi. Kartlarını açtıklarında adamın elinde yirmi, onun elinde yirmi sekiz vardı.

Gelişigüzel bir şekilde, "On dokuzda durmalıydın," dedi Ralston.

"Neden? Yine kazanamayacaktım," dedi Callie huysuzca.

"Nedense Leydi Calpurnia..." Bu ismi onu kışkırtmak için söylediği açıktı. "Yenilgiye tahammülünüzün olmadığını düşünüyorum."

"Kimse kaybetmeyi sevmez lordum."

"Hımm. Ve sen kaybettin."

İç geçirdi. "Tamam. Ne istiyorsun?"

Ralston onu izledi, kendisine bakmasını bekledi. "Saçını aç."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü ben kazandım. Ve sen şartları kabul ettin."

Callie bir süre bu sözleri düşündü, sonra ellerini kaldırıp saçlarını yerinde tutan tokaları çıkardı. Saçları yumuşak, kahverengi dalgalar halinde omuzlarına düştüğünde,

"Üstümde erkek kıyafetleri var ve saçlarım açık. Bir aptal gibi görünüyor olmalıyım."

Ralston gözlerini bir an olsun onun üzerinden ayırmamıştı. "Benim kullanacağım sözcük 'aptal' olmazdı."

Ralston, sevmeye başladığı o derin sesiyle konuşunca Callie'nin nabzı hızlandı. Boğazını temizledi. "Devam edelim mi?"

Adam kartları tekrar kardı. Callie kazandı. Soğukkanlı ve sakin görünmeye çalışarak, "Metresin var mı?" diye sordu genç kadın.

Ralston kartları toplarken hafifçe duraksadı, Callie hemen pişman olmuştu. Cevabı bilmek istemiyordu. *İstiyor muydu?*

"Yok."

"Ya." Ne beklediğini bilmiyordu ama bu cevabı beklememişti.

"Bana inanmıyor musun?"

"Sana inanıyorum. Demek istediğim, burada benimle olmazdın... Başka bir yerde, başka biriyle birlikte olabilecekken..." Durdu, sözlerinin yanlış anlaşılabileceğini fark etmişti. "Burada benimle o sebeple birlikte olduğundan değil de..."

Ralston onu izledi, yüz ifadesi düşüncelerini ele vermiyordu. "Yine de burada seninle birlikte olurdum."

"Olur muydun?" diye ciyakladı Callie.

"Evet. Sen farklısın. Rahatlatıcısın."

"Ah. Şey. Teşekkürler."

"Metresler can sıkıcı olabiliyor. Zorlar."

"Senin zoru sevdiğini sanmıyorum."

"Hayır. Sevmem," diye katıldı Ralston. Kartları ma-

saya koydu. "Neden fahişelerle ve metreslerle bu kadar ilgileniyorsun?"

Metreslerle değil. Bir tanesiyle. Senin metresinle. Omuz silkti. "Bizim gibi... özgür olmayan kadınlar için onlar ilgi çekici geliyor."

"Onların özgür oldukları söylenemez."

"Ah! Ama öyleler! İstedikleri gibi davranabiliyorlar! Hem de istedikleri kişiyle! Sosyetedeki kadınlara benzemiyorlar. Erkekler gidip vahşi arzularının peşinde koşarken bizim evde adabımızla oturmamız bekleniyor. Bence kadınlara da bazı arzularının peşinden gitmeleri için izin verilmeli. Bu kadınlar arzularının peşinden gidebiliyor."

"O kadınların yapabildikleri ve yapamadıkları şeyler hakkında fazla romantik düşünceler besliyorsun. Oysa onlar eşlik ettikleri adamlara bağlıdırlar. Para, yemek, giysi... Her konuda."

"Benden ne farkları var? Ben de bütün bunlar için Benedick'e bağımlıyım."

Ralston'un bu karşılaştırmadan rahatsız olduğu açıktı. "O farklı. Benedick senin *abin*."

Callie başını hayır dercesine salladı. "Yanlışın var. Aslında aynı şey. Tek fark, koridorun diğer ucundaki kadınlar bağlı olacakları kişiyi seçme hakkına sahipler."

Ralston ciddi bir ses tonu takındı. "Koridorun diğer ucundaki kadınla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun Callie. O kadın özgür değil. Bana inan. Bu düşünceler başını belaya sokmadan, onun durumunu romantikleştirmeye çalışmayı bırakmanı öneririm."

Ya macera dolu gecenin verdiği cesaret ya da Ralston'la tartışmak. Sebep neydi bilmiyordu ama Callie'nin

ağzı beyninden bağımsız çalışıyor gibiydi. "Neden?" diye sordu. "İtiraf etmeliyim, bu fikir ilgimi çekiyor. Birinin metresi olma fikri cazip geliyor. Böyle bir teklifi öyle hemen reddetmezdim."

Bu sözler Ralston'u şok etmişti. Callie yüzünde beliren zafer dolu sırıtışa engel olamıyordu. Uzanıp masadaki kartları aldı, karmaya başladı. Ralston kaşlarını çatmıştı. Elini tuttu ve hareketini durdurdu. Callie adamın gözlerine baktığında orada adını koyamadığı bir şey gördü. Tek bildiği bunun iyi bir şey olmadığıydı. "Ciddi değilsin." Ses tonu tartışma kabul etmiyordu.

"Ben-" Tehlikeyi sezince Callie gerçeği söyledi. "Elbette hayır."

"Listende böyle bir madde mi var?"

"Ne? Hayır!" Şaşkınlığı Ralston'u ikna etmeye yetti.

"Sosyetik züppelerden birinin metresi rolünü üstlenemeyecek kadar değerlisin Callie. Ve bu öyle göz kamaştırıcı bir rol değil. Romantik bile değil. O kadınlar altın kafeslerde yaşıyorlar. Senin bir değerin olmalı."

Callie kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim ama almayayım. Kürklerle ve özürlerle gönlü alman saygın kadınlardan olmamayı tercih ederim." Elini adamın ellerinden çekti. Dokunuşunun sıcaklığı çok fazla gelmişti. Gerçekten istediği şeye o kadar benziyordu ki. Mümkün olsa hayatı boyunca elini tutmasını isterdi.

"Özürler mi?"

Kısa bir süre gözlerini kapadı ve cesaretini topladı. "Evet. Özürler. Senin de bu öğleden sonra gayet hoşça dile getirdiğin gibi. Başka biri olsaydım... Mesela şu opera sanatçısı... Ya da koridorun ucundaki kadın... Benden özür diler miydin?"

Ralston'un kafası karışmış gibiydi. "Hayır. Ama sen bu kadınlardan biri değilsin. Sen daha iyisine layıksın."

"Daha iyisi," diye tekrarladı Callie, kızmıştı. "Demek istediğim buydu! Sen ve sosyetenin geri kalanı terbiyemle, ciddiyetimle bir köşede durmamı istiyorsunuz ve benim için iyi olanın bu olduğuna inanıyorsunuz. On yılımı bu şekilde geçirmeseydim haklı olduğunuzu düşünebilirdim ama ciddiyet ve terbiye, yani bana yüklediğiniz değerler evde kalmış, yalnız bir kadın olmama neden oldu. Belki kız kardeşlerimiz gibi evlenmemiş genç kızlar bu değerlere sahip olmalı. Peki ya ben?" Başını eğip elindeki kartlara bakarken sesini alçaltmıştı. "Bu değerlerle asla hayatımı yaşayamayacağım. Bana kalan, sadece yalnız bir hayat ve istenmeyen özürler. Onunki gibi bir kafesin içindeyim..." Elini uzatarak dışarıdaki kadını işaret etti. "Sadece belki benimki daha parlak."

Ralston onu dikkatle izliyordu, donmuş gibiydi. Cevap vermeyince Callie başını kaldırıp ona baktı. Yüzü ifadesizdi. *Ne düşünüyordu?*

"Kartları karıştır."

Callie karıştırdı, sonraki eli sessizlik içinde oynadılar. Ralston'un basit, zararsız bir *yirmi bir* oyunu oynamadığı ifadesinden anlaşılıyordu. Taş gibi soğuk yüzü onun kazanacağını belli ediyordu. Callie'nin kalbi hızla çarptı. Acaba ne isteyecekti?

Kazandığında kartları masaya attı. Sessizlikte doğruldu, büfeye doğru gitti ve iki kadeh viski doldurdu. Masaya dönünce bardaklardan birini Callie'ye uzattı.

Callie bardağı aldı ve kehribar renkli sıvıyı yudumladı. Meyhanedeki gibi öksürmediğini görünce şaşırdı. Gab-

riel'in bir sonraki isteğini söylemesini beklerken içki bedeninin sıcaklığını artırmaya yaradı.

Ralston dönüp şöminenin yanındaki koltuklardan birine doğru yürüdü ve oturdu. Adam ateşi izlerken Callie de onu izliyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu. Onu eve götürmeyi mi planlıyordu? Kesinlikle konuşurken iki tarafı da utandıracak şeyler söylemişti. Özür dilemeli miydi?

"Buraya gel." Sözcükler sessizliği delip geçti. Ralston bakışlarını alevlerden ayırmamıştı.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Bir saat önce olsa, bu otoriter sözler Callie'yi güldürürdü ama anlaşılmaz bir nedenden o an bu emre itaat etti. Ayağa kalktı ve ona doğru gitti. Adamın sağ kolunun birkaç santim ötesinde durdu. Callie bekledi, kulakları uğulduyor, nefesinin sesi odayı dolduruyordu.

Bekleyiş acı vericiydi.

Sonra Ralston ona döndü, parlak gözlerinde emreder bakışlarla konuştu. "Otur."

Beklediği bu değildi. Diğer koltuğa geçmek için harekete geçti ama durduruldu. "Oraya değil imparatoriçe. Buraya."

Callie ona döndü, şaşkınlığı ve kafa karışıklığı bakışlarından okunuyordu. "Nereye?"

Ralston elini uzattı. "Buraya."

Sözleri odada yankılandı. *Kucağına oturmasını mı istiyordu?* Başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Bu rolü denemek istiyordun tatlım." Sözleri ikna edici ve samimiydi.

Callie bunun daha fazlasını tecrübe etmek için bir şans olduğunu anlamıştı. *Hem de onunla.*

Tam önünde durdu ve gözlerine baktı. Bir şey söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. Saniyeler içinde Ralston onu kucağına çekmiş, dudaklarına kapanmıştı.

Geri dönüş yoktu.

Callie kendini maceraya bıraktı. Ve ona.

On Sekiz

Öpüşmeleri önceki öpüşmelerinden daha karanlık, daha planlı, daha yoğundu. Ralston'un ona istediği deneyimi verdiğini hemen anladı. Öğrenmeye can attığı o baştan çıkarıcı, günahkâr şeyleri ona bu adam -yıllardır özlemini çektiği adam mı öğretecekti? Bu fikir onu inanılmaz heyecanlandırıyordu.

Ralston'un elleri bedenini keşfederken, giydiği yeleğin düğmelerini açıp kumaş katmanlarını omuzlarından ustalıkla aşağı kaydırırken dudakları da alt dudağını okşuyordu. Nasıl oldu bilinmez, gömleğinin eteklerini de pantolonundan kurtarmayı başarmıştı. Sıcak, güçlü elleri Callie'nin pantolonunun hemen üzerindeki yumuşak, çıplak tene yerleşirken kadının dudaklarını yağmalama fırsatını kaçırmadı. Araştıran, okşayan elleri yukarı, göğüslerine doğru çıkarken zevk Callie'nin bedeninin en derinlerine dalga dalga yayıldı. Adamın ahlaksız dudaklarının ve işini bilir ellerinin birleşiminin verdiği hislere dayanamaz hale gelmişti. O ellerin istediği yere, istediği şekilde dokunmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey de yoktu.

Elleri Callie'nin göğüslerini bağladığı keten kumaşa

ulaştığında birden geri çekildi. Küfretti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Onları bir daha asla bağlama," dedi. Callie gibi o da zorlukla nefes alıyordu. Boştaki elini Callie'nin başının arkasına koydu ve mavi gözlerindeki inatçı bakışlarla doğruca kadının gözlerinin içine baktı. "Asla."

Sözcükleri korkutucu, sahiplenici bir tavırla söylemişti. Callie cevap olarak başını iki yana salladı, adamın isteğine teslim oldu. "Bağlamam."

Ralston gerçeği söylediğinden emin olmak istermiş gibi uzun süre bakışlarını ayırmadı. Sonunda tatmin olarak Callie'ye uzun, sersemletici bir öpücük verdi. Bir yandan da ince keten gömleğini yukarı sıyırıyordu. Dudaklarından, sadece gömleği başından çıkaracak kadar bir süre ayrı kaldı. Callie'yi öpmeye kaldığı yerden devam ederken gömleği bir yana fırlattı. Elleri tekrar Callie'nin bedenine dönüp, teninde ilerleyip göğüslerini sardığı keten kumaşın ucunu bulurken gömleğin havada süzülüp yere inişini ikisi de görmedi. Callie onun kumaşı çözmeye başlayacağından emin olduğu sırada Ralston ellerini genişçe açarak bir kez daha dudaklarından ayrıldı. Adamın sıcak, sert ellerinin üzerinde olması, öpüşmekten ısınan dudaklarına değen soğuk hava, bedenine temas eden Ralston'un sert bedeni ve birbirlerine karışan nefesleri aklının başından gitmesine yetmişti. Gözlerini açması biraz zaman aldı.

Açtığında, bakışları buluştu. Adamın gözlerinde zar zor kontrol altında tuttuğu arzuyu görünce nefesi kesildi. Konuşmadan hemen önce Ralston'un göğsünün inip kalktığını hissetti. "Seni özgürleştireyim mi tatlım?"

Sözcükler Callie'yi sarstı. Önceki konuşmalarını hatırladı ve bu sözlerin altında yatan manayı kavradı. Şaşkınlıkla dudakları aralanınca bu hareket Ralston'un gözlerinden kaçmadı. Sanki karşı koyamıyormuş gibi öne eğildi ve nemli alt dudağını dişledi. Geri çekildiğinde bir parmağını hafifçe keten kumaşın üzerinde dolaştırarak sorusunu yineledi.

"Seni kafesinden çıkarayım mı?"

Sözcükleri Callie'nin direncini kıran şehvetli vaatlerle doluydu. Ralston ona şimdiye kadar hayalini kurduğu bütün maceraları ve heyecanı öneriyordu. Listesine yazmaya cesaret edemeyeceği, kendine bile itiraf edemeyeceği her şeyi. Nasıl redderdi?

Rızasını başını sallayarak gösterdi.

Bu cevap Ralston için yeterliydi.

Keten kumaş katmanlarını yavaşça çözdü. Callie ona yardım etmek istediğinde ellerini itti. "Hayır," dedi, ses tonu sahipleniciydi, vaat doluydu. "Sen benim hediyemsin. Seni ben açacağım."

Ve açtı da. Göğüsleri ellerine dökülene dek yavaşça kumaşı gevşetti. Kendilerini bu pozisyonda buldukları son seferde olduğu gibi, Ralston dudaklarını onun tenine yerleştirdi ve kızaran cildi teselli etmeye koyuldu. Sıkıca bağlanmış kumaş katları altında zarar gören kırmızı tenle dilini, dişlerini ve parmaklarını kullaranarak adeta seviştı. Callie'nin elleri kendiliğinden hareket etti, parmakları daha yakma çekmek için adamın koyu renk, yumuşak saçlarına daldı. Kendi başını da geriye atmıştı, uzun, gür saçlarının ağırlığı, Ralston'un uyandırdığı baş döndürücü hislerle birleşiyor ve tüm gücünü elinden alıyordu.

Ralston'un dudakları harekete geçerken elleri de Callie'yi ayakta tutmak için arkasına dolandı. Sertleşmiş bir göğüs ucunu yavaşça emmesi Callie'nin nefesinin kesilmesine, bedeninin heyecanla dolmasına neden oldu. Hiç bu kadar harika, hiç bu kadar kadınsı, hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Hepsi bu adam sayesindeydi. Ralston dikkatini diğer göğsüne verince bu düşünceler aklından silindi. Callie'yi hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp ata biner gibi bacaklarını iki yana ayırarak kucağına yerleştirmişti. Böylece hediyesine daha kolay erişebilecekti. Onu hareket ettirdiğinde göğüslerini bağladığı bezler beline inmiş, listesi de sakladığı yerden Ralston'un koluna çarparak kucağına düşmüştü. Dikkati dağılan Ralston aralarında duran katlanmış kâğıda baktı. Alıp Callie'ye uzattı. Callie kâğıdı ondan aldı, parmaklarının birbirine değmesinin hissettirdiklerine şaşırmıştı. Bakışlarını adamdan ayırmadan kâğıdı yana fırlattı, nereye düştüğünü önemsemiyordu.

Ralston onu kavradı, daha yakına çekti. Elleri her yerdeydi. Kalçalarını, bacaklarını, göğüslerini okşuyor, boynunu sıcak, ıslak dudaklarının istilasına açmak için saçlarını kaldırıyordu. Sonra dudaklarını Callie'nin boynunda yukarı kaydırarak kulağına ulaştı, kulak memesini diliyle okşadı ve sonra aynı yolu geri indi. Köprücük kemiğine öpücükler yağdırarak bir kez daha gerilmiş göğüs uçlarını buldu. Göğüslerine tapındı, gergin uçlarını emiyor, diliyle okşuyordu. Callie'nin elleri de adamın bedenini keşfetmek için kendi yolculuklarına çıktılar. Paltosunun yakasından içeri uzanarak geniş omuzlarını, keskin hatlı kaslarını buldular.

Parmaklarını adamın yeleğinin düğmelerine yerleştirdi

ve bağları çekiştirdi. Nasıl ilerlemesi gerektiğinden emin değildi. Ralston pembe uçlu bir göğüsten kafasını kaldırarak cesurca Callie'nin gözlerine baktı. "Ne istiyorsan al imparatoriçe."

Bu şehvetli yola çıktıklarından beri Ralston kuralları boş vermesi, cesurca hareket etmesi için onu cesaretlendiriyordu. Bu gece de farklı değildi. Sözleri Callie'yi harekete geçirdi. Parmakları düğmeler üzerinde acemice hareket etti, yeleğini açarak ince keten gömleğini ortaya çıkardı. Duraksadı, kararsızdı. Bir sonraki adımını düşünürken alt dudağını dişledi.

Ralston izliyordu, onun yerine karar vermek istemiyordu ancak başının arkasından kavrayıp kadının dişlediği dudaklarını kendisininkilere çekmeye, ikisi de nefes nefese kalana dek bu dudakları diliyle talan etmeye karşı koyamadı. Geri çekilerek kendini koltuğa bıraktı. Göğsündeki ellerini kavradı ve kendini toplamaya çalışan Callie'ye baktı. "Şimdi, benimle ne yapmak istersin?"

Callie başını yana yatırdı, gergindi, ama söyledi. "Üzerinde daha az kıyafet olmasını isterim."

Ralston onun isteğini böyle düzgün sözcüklerle dile getirmesi karşısında gülümsedi. Konuşması yaşadıkları ana öyle zıttı ki. Ralston konuştuğunda sesin boğuk tınısı Callie'nin bedeninin zevkle titremesine neden oldu. "Elbette bir leydiyi reddedemem."

Paltosunu ve yeleğini çıkardı, bunları yaparken Callie'ye doğru yükselmesi gerekmişti. Bu hareket bedenlerinin birleşmesine neden oldu. Callie'nin yumuşak merkezine temas edince Ralston inledi. Üzerindeki giysilerden kurtulunca koltuğa geri yaslandı ama kalçalarından

sıkıca kavrayarak Callie'nin de onunla kalmasını sağladı. Bedenlerinin temasının verdiği hissin sürmesini istiyordu. Ona doğru bir daha bastırdı, Callie'nin zevkle içini çektiğini gördü. Baskı, tam da özlemini çektiği yerdeydi.

Bakışlarını ayırmadan tekrar yukarı bastırdı, Callie'nin bedenine bir kez daha tutku dalgaları gönderdi. "İstediğin bu muydu tatlım?"

Soruyu nefes nefese sormuştu. Callie hareketten adamın da kendisi kadar etkilendiğini anladı. Cevap olarak cesur bir şekilde gülümsedi ve sert, dairesel hareketlerle kendini ona sürttü. Ralston'un elleri anında onu durdurmak için harekete geçti. Gözleri kısılmıştı ve Callie adamın tutkusu karşısında güçlü hissetti.

Başını cesurca iki yana salladı, gözlerini karşısındaki adamdan alamıyordu. "İstediğim üzerinde daha da az giysi olması."

Ralston tekrar gülümsedi, gömleğinin eteğini pantolonundan kurtarmadan önce doğruldu ve sırtını koltuktan kaldırdı. Gömleği başının üstünden çıkararak daha önce Callie'nin gömleğinin gittiği yere doğru fırlattı.

Callie'nin kendisini izlediğini bilerek parmaklarını göğüs uçlarına götürdü ve kızaran tende oyalandı. "Peki ya şimdi imparatoriçe?"

Callie önündeki manzara karşısında yutkundu. Ralston muhteşemdi, kaslıydı, öyle erkeksiydi ki... İlk defa bir adamı üzerinde gömlek olmadan görüyordu, birden ağzının kuruduğunu hissetti. Bakışlarını kaldırarak gözlerine baktı. "Sana... dokunabilir miyim?"

Ralston hafifçe güldü. "Lütfen."

Gözleri tekrar adamın göğsüne kaydı ve ellerini de

onun üzerine yerleştirdi. Parmakları yavaşça gövdesinde dolaşıyor, özenle göğsündeki girinti çıkıntıları buluyordu. Başparmağı düz bir göğüs ucunun üzerinden geçti. Göğüs ucu büzüşünce şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Ralston'un nefes alış verişi de değişmişti. Hareketi bir kez daha tekrarlayınca Ralston boğazının derinliklerinden gelen bir sesle inledi. Bu sesi duyunca Callie başını kaldırdı, endişelenmişti. "Canını mı acıttım?"

"Hayır." Sözcük boğuk bir sesle dile getirilmişti. Sözünü kanıtlamak istercesine Callie'yi sertçe öptü. Ağzının derinliklerini okşayarak Callie'nin kendisine yaptığını yaptı. Callie hüsran içinde inleyene dek başparmağını şişkin bir göğüs ucuna sürttü. "Canın acıyor mu?"

Callie başını iki yana salladı, titrek bir nefes çekti içine. "Hayır." Tekrar Ralston'u okşadı. "Ama sızlıyor. İyi bir şekilde. Harika bir şekilde."

Ralston başıyla onayladı. "Gerçekten öyle."

Callie, adamın gövdesinde küçük daireler çizen başparmağını izledi, sonra eğilerek dudaklarını Ralston'un göğsüne bastırdı. Dilini adamın sıcak teninde gezdirirken kalp atışlarını hissedebiliyordu. Dudaklarını göğüs ucuna götürse ve gerilen göğüs ucunu ağzına alsa ne olur diye merak etti.

Sonra öğrendi. Ralston nefesini koyuvermiş, Callie onun önceki hareketlerini taklit ederek diliyle göğüs ucunu okşayınca ellerini kadının saçlarının arasına sokmuştu. Dayanamayacak hale gelinceye kadar Callie'nin elleri ve diliyle kendisini keşfetmesine izin vermiş, sonra bir başka öpücük için onu yukarı çekmişti. Callie tüm mantıklı düşüncelerini kaybedene, kollarına yığılana dek dudaklarını

istila etti. Callie'nin saf zevk deneyimine geçtiği zamanı biliyormuş gibi, o an onu kollarına aldı ve öpüşmelerini bölmeden uzun, alçak koltuğa yatırdı.

Ralston koltukta onun üzerine uzanırken Callie gerindi. Erkeksi bedeni, kendi bedeni üzerinde hissedince her bir santimine ateş bastı.

"Seni çıplak istiyorum imparatoriçe." Kulağına sıcak bir nefes gibi çarpan sözcüklerden sonra Ralston kulak memesini dişlerinin arasına alınca tüm bedeni titremelerle sarsıldı. "Sana tapmama izin ver."

Callie ona karşı koyamıyordu. Yıllardır düşlediği sözcüklere karşı koyamıyordu. Sözlü bir cevap yerine adamın ellerinden birini tuttu ve bu eli cesurca pantolonun bağlarına yönlendirdi. Bu hareket Ralston'a ihtiyacı olan tüm izni vermişti ve saniyeler içinde kadının botlarıyla pantolonunu çıkarmayı başardı. Callie artık çıplaktı. Sadece onun için, doğduğu günkü kadar çıplak bir halde uzanıyordu.

Ralston duraksadı ve onu inceledi. Elleri dolgun bedenini okşuyor, hem tutkudan hem de utançtan kızaran tenini yoğuruyordu. Callie kendini örtmeye çalıştı ama Ralston izin vermedi. Kadınsı bedenini doyasıya seyrederken oyuncu hareketlerle Callie'nin ellerini kovalıyordu. Kadın göğüslerini saklamayı bıraktı ama en gizli yerini örten kahverengi tüyleri kapamaktan kendini alamadı.

Ralston oradaki elini kaldırdı ve yerine kendi elini yerleştirdi. Konuşacak kadar geri çekilmeden önce Callie'ye derin bir öpücük verdi. "Utandın mı aşkım?"

Callie başıyla onaylayınca elini sertçe ona doğru bastırdı, Callie'nin zevkli iç çekişini dudaklarında hissedince memnun oldu. "Utanma... İzin ver, seni ben örteyim."

Bu sözler üzerine Callie şaşkınlıkla bir kahkaha attı, Ralston da ona katıldı. Sonra bir parmağını cinsel organının dudaklarına bastırdı. Ralston vücudunun girişini bulunca ve derinliklerini okşamaya başlayınca kadının kahkahası, yerini zevk iniltilerine bıraktı.

"Çok güzelsin aşkım."

Callie gözlerini kapadı. Erotik dokunuşlar ve tatlı sözler, dayanabileceğinden de fazlaydı. Ralston bir kez daha dudaklarını sahiplendi. "Böyle bir tutkuyu hiç bilmezdim. Böylesine bir duyarlılığı. Seni bağlamak, bedenine arzuladığım her şeyi yapmak istememe neden oluyorsun." Görüntü Callie'nin zihninde belirdi. Bağlıydı, adamın dokunuşlarına karşı çaresizdi. Şok içinde gözlerini açtı ve adamın eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. Ralston düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi devam etti. "Bir gün imparatoriçe, böyle bir fantezinin verebileceği zevkleri sana göstereceğim. Ama bu gece..." Başparmağını Callie'nin nazikçe sızlayan, şişmiş tenine sürttü, oradaki gergin zevk tomurcuğunu arayıp buldu. Adam sözlerine devam ederken Callie onun parmağına doğru yükseldi. "Bu gece, senin de bana dokunmanı istiyorum." Parmağıyla küçük daireler çizdi, ıslaklığı avcunu doldururken Callie'den hüsran dolu inleyişler yükseldi. Ralston dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve fısıldadı: "Öyle ıslak ki..." İlk parmağa ikincisi katıldı, derinlere bastırdı. Kadınsı bedeni parmaklarını sararken girişini esnetti. "Öyle sıkı ki..."

Callie ona doğru bastırırken aralanmış, nemli dudaklarına doğru konuştu. "Öyle güzelsin ki..."

Ralston onu mutlu sona doğru taşıyordu, dudakları ve

elleri her yerdeydi. Callie onun piyanosuydu, sıcak elleri ve günahkâr sözcükleriyle bedenindeki ve zihnindeki tuşlara ustalıkla basıyordu. Callie onun eline konsantre oldu, onu çılgına çeviren, derinlerindeki parmaklarına ve bedenindeki tüm enerjinin toplandığı yer gibi görünen o parçaya sürtünen başparmağına. Adama doğru yükseldi, daha fazlası için yalvarıyor, adını haykırıyordu.

Ve Ralston bacaklarının arasındaydı, onları genişçe ayırıyor, ona en çok ihtiyacı olan yere dudaklarını bastırırken Callie'yi sıkıca tutuyordu. Dili devreye girdi ve Callie'nin dayanamayacağı bir yoğunlukla içine daldı. Dilinin tek bir darbesi tüm düşüncelerinin uçmasına ve nefesinin kesilmesine yetmişti. Artık sadece hissetmek vardı. Elleriyle adamın başını buldu. Ralston, kadının şişmiş, azgın teninde parmakları, dili ve dudaklarıyla çalışırken Callie de parmaklarıyla onun saçlarını çılgınca çekiştiriyordu. Ralston durursa ölebileceğini hissediyordu. Zevkin dönen dalgalar halinde yükseldiğini hissedebiliyordu. Adamın dokunuşları sertleşip hızlanırken, dilinin ucu mahrem bölgelerinde cesurca dolanırken sınıra daha da yaklaştığını hissediyordu. Callie aklını kaçırana dek dudakları onu bırakmadı. Zevkin doruğuna ulaştığında, dalgalar onu zirveye taşıdığında kalçaları koltuktan yükseldi. Çığlık attı ve adama sarıldı.

Callie dünyaya geri döndüğünde Ralston'un dokunuşları yumuşak bir hal almıştı. Başını kaldırıp Callie'ye baktığında nefesi kesildi. Kadının yakıcı bakışlarında tutku ve kadınsı bilmişlik vardı. Bir elini uzattı ve Ralston'a, "Buraya gel," dedi.

Sözcükler bedeninin şehvetle titremesine neden oldu,

Ralston kendine hâkim olamadan tekrar onun yanına uzandı. Callie'nin elleri bedeninde dolaşıyor, dokunuşları pantolonunda şişkinlik yapan yere doğru kayıyordu. Callie bir parmağını adamın sertliğinde gezdirdi, nefesinin kesilmesinden memnun oldu. Kadınsı gücü yansıtan bir gülümsemeyle hareketi daha kararlı bir şekilde tekrar etti. Ralston elinden tutarak onu durdurdu.

Gözlerine bakarak konuştu, zorlukla nefes alıyordu. "Her erkeğin bir dayanma sınırı vardır imparatoriçe. Bana böyle dokunmaya devam edersen, kendimi tutabileceğimi sanmıyorum."

Callie elini ondan kurtardı ve yanağına yerleştirdi, sonra Ralston'u bir başka öpücük için kendine çekti. Bu kez kontrol ondaydı. Dilini adamın sıcak ağzının içine sokan, sert, dolgun alt dudağıyla oynayan oydu. Öpücüğü bitirdiğinde elini tekrar göğsünden pantolonuna doğru indirdi. Bakışlarını ondan ayırmayarak titreyen parmaklarıyla pantolonunun düğmelerini çözdü. Elini pantolonundan içeri kaydırdı, sertleşen uzvunu buldu ve hevesli eliyle sıkıca kavradı. Konuştuğunda Ralston'un gözleri kararmıştı. Gerginliğini ele veren tek şey, sesindeki hafif titremeydi. "Peki ya böyle dokunacak olursam?"

Adam bu sözlerin anlamını kavramaya çalışırken Callie nefesini tutmuştu. Ralston bir an kaskatı kesilince yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etti.

Sonra Ralston harekete geçti. Callie'nin dudaklarını boğazının derinliklerinden gelen bir inlemeyle kavradı. Elinden tutarak hareketini durdurdu, bakışlarıyla buluştu. Kadının bu sabırsız ama masum hallerinde Ralston'u delirten bir şeyler vardı. Büyük bir zevk vermesine ve tutku-

lu bakışlarına rağmen tereddüt etmesinde bir şeyler vardı. Kadının kahverengi gözlerine baktığı sırada onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmadığını anladı. Callie çelişkilerin birleşimiydi. Tutkulu bir masumiyete, maceraperest bir ciddiyete ve utangaç bir meraka sahipti. Bu farklı birleşim en alaycı kişileri bile büyülemeye yeterdi. Ralston da büyülenmişti.

Onu istiyordu. Çok fazla. Bu düşünceyle kendine gelir gibi oldu. Callie daha fazlasını hak ediyordu. Hayatında bir kez olsun bir beyefendi gibi davranacaktı. Çırılçıplak, onun için açılmış, davetkâr ve tanıdığı her kadından daha tutkulu olan Callie'nin görüntüsü karşısında gözlerini kapadı.

Yapacağı şey için bir madalyayı hak ediyordu.

Kadının elini sert uzvunun üzerinden çekti. Avcuna sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu ve konuştu. Yine de ellerini Callie'nin bedeninden çekmekte zorlanıyor, yumuşak, pürüzsüz tenini hissetmeye doyamıyordu. "Artık seni eve götürmem gerekiyor."

Callie'nin gözkapakları titreşti, bu Ralston'u duyduğuna dair verdiği tek işaretti. Bakışlarındaki tereddüdü gördü, tek istediği kadını kendine çekip ona yapması gerekeni değil de tam olarak ne yapmak istediğini söylemekti.

"Ama eve gitmek istemiyorum. Beni kafesimden çıkaracağını söylemiştin. Sözünden mi dönüyorsun?" Sesi sataşan, baştan çıkarıcı bir tondaydı. Kadınsı bedenini ona bastırdığı sırada sirenin çağrısı gibiydi. Bu ustalıktan yoksun hareket Ralston'un nabzını hızlandırdı.

Ralston onu tekrar öptü, kadının önerdiği tatlılığın bi-

razını almaktan kendini alıkoyamamıştı. Dudaklarını geri çektiğinde Callie iç geçirdi. "Lütfen Gabriel... Nasıl olacağını göster bana. Tatmama izin ver. Bir kerecik."

Bu sözcükler Ralston'u can evinden vurmuştu. Öyle dürüst, öyle içtendi ki... Kaçamayacağı başından beri belliydi. Onu reddedemezdi.

Bir sonraki an, pantolonu çıkmış, kadının üzerindeydi. Callie'nin bacaklarının arasına yerleşmiş, kadının yumuşaklığının zevkini çıkarıyordu. Uzun boynuna öpücükler *kondururken* elleriyle de göğüslerini okşadı, uçlarını sertleşene ve dudakları için kabara dek sıktı. Bir kez daha dudaklarını gül pembesi göğüs uçlarına yerleştirdi ve karşılığında zevk çığlıkları kazandı. Callie'nin elleri omuzlarını, sıcak tenini okşuyor, ona bu kadının kollarında tekrar tekrar bulduğu zevki hatırlatıyordu. Bu zevk birazdan yüz misline çıkacaktı.

Kadınlığını örten yumuşak tüylere doğru bastırdı, orada kendisini bekleyen sıcaklığı ve ıslaklığı hissetti. O derinliklere gömülmemek, sonuna kadar bastırmamak için kendini tutması gerekmişti. Bunların yerine hafifçe hareket etti, uyguladığı tatlı sürtünmeyle kadını bir iç çekiş kopardı. Callie ona doğru yükseldi, anlayamadığı bir şey arıyordu. Ralston ondan uzaklaştı, kadının ateşli bakışlarına muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne istiyorsun tatlım?"

Callie yine yükseldi, tekrar o teması arıyor ama Ralston geri çekildiği için bulamıyordu. Gözlerini kıstı. "Ne istediğimi biliyorsun."

Ralston büktüğü dudaklarını dişleri arasına aldı ve nazikçe emdi. Bu sırada kalçalarını da hareket ettirerek Cal-

lie'ye tam olarak aradığı şeyi verdi. "Bunu mu istiyorsun imparatoriçe?"

Callie'nin nefesi kesilmişti. Ralston hareketi tekrarlarken kadının tek yapabildiği başını sallamak oldu. Sürtünme bacak arasının daha da ıslanmasına yol açınca inleme sırası Ralston'a geçti. "Ah, Tanrım, Callie... Çok tatlısın." Tekrar bastırdı, sertleşmiş organının ucu Callie'nin tüm zevkinin toplandığı yere sürtünüyordu.

Bu his karşısında Callie'nin nefesi kesildi. "Ben-" Konuşmaya başladı ama sustu, tereddüt etmişti.

"Söyle bana tatlım." Çenesinin boynuyla birleştiği yerde dilini gezdiriyor, bir eli sertleşmiş göğüs ucunu okşuyor ve ikisininde aklını başından alan bir ritimle üzerinde hareket ediyordu.

"Ben-Ne istediğimden emin değilim." Ellerini Ralston'un sırtında gezdirdi, ona doğru yükseldi ve nefesinin kesilmesine neden oldu. "Öyle..." Ralston başını kaldırarak onun doğru sözcüğü bulmasını izledi. "Boş hissediyorum ki."

Ralston bu dürüst ve arzulu sözcükler için onu ödüllendirdi. Tutkuyla dudaklarından öptü, dili ağzının derinliklerini araştırdı. Sonra hafifçe kaydı, elini kadının girişine götürdü. Kulağına, "Burası mı aşkım?" diye fısıldadı. "Burası mı boş?" Callie ismini fısıldadığı sırada parmağını derinlerine ilerletti. "Beni burada mı istiyorsun?"

Callie dudağını ısırdı ve başıyla onayladı.

"Söyle imparatoriçe. Anlat bana." İçindeki parmağının yanma ikincisi katıldı. Onu genişletiyor, dolduruyordu.

"Seni istiyorum."

"Nerede?" Parmaklarını uyumla bastırıyor, ona cevabı gösteriyordu.

"Gabriel..." Adı dudaklarından hem yalvarış hem itiraz gibi döküldü.

Ralston boynunun yanından gülümsedi. "Nerede aşkım?"

Callie'yi öldürüyordu. "İçimde."

Parmakları kaybolunca Callie kalçalarını kaldırdı, geri çekilişine bu şekilde itiraz ediyordu. Ralston köprücük kemiklerine yumuşak öpücükler kondurdu, açık bacaklarının arasına yerleşti. Usta parmaklarını sertliğiyle yer değiştirdi ve girişinde durdu. Callie'nin yüzünü elleri arasına aldı, bu en samimi anda saklanmasına izin vermedi.

Adam hafifçe içine girdiği, onu açtığı anda kadının nefesi kesildi. Ralston durdu, organının şişkin başı, kadının kadifemsi ıslak sıcaklığıyla sarıldığı sırada durmak, hayatında yaptığı en zor şeydi. Callie'nin kahverengi gözlerinde beliren duyguları izledi. "Acıtıyor mu?"

Callie sımsıkı gözlerini kapadı, başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Evet. Hissettirdikleri... İstiyorum..." Bakışları buluştu. "Daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum. Lütfen."

Sözlerindeki saf heyecan ve bakışları Ralston'u sınıra taşımaya yeterdi ama kendine bunu mahvetmeyeceğine dair söz verdi. Callie'nin tutkuyu ilk kez tadışı özel olmalıydı. Durdu, tekrar göğüs uçlarıyla ilgilenmeye döndü ve elini tekrar aralarına soktu. En mahrem yerindeki o nokta üzerinde daireler çizerken Callie'nin gözlerinde tutkunun belirmesini izledi. "Callie..." diye fısıldadı. "Canını acıtacağım. Bunu önleyemem."

"Biliyorum." Nefes nefeseydi. "Umurumda değil."

Ralston onu o zaman öptü. Sanki dünya üzerindeki

tüm zamana sahiplermiş gibi dili ağzının içini araştırıyor, yumuşak dudaklarını okşuyordu. "Benim umurumda," diye fısıldadı. Başparmağı daha hızlı daireler çiziyor, Callie'nin kalçalarının ikisini de ateşleyecek bir ritimde sallanmasına neden oluyordu. "Ama telafi edeceğim."

Callie'ye doğru hareket etti, dikkatle ilerlediği sırada hissettiği muazzam zevk karşısında dişlerini sıktı. Yavaşça santim santim gidiyor, her itişte hafifçe daha derine dalıyordu. Sonra tamamen geri çekiliyor, ona alışması için zaman veriyordu.

Callie zevkle kıvrandığı sırada geri çekildi ve sonuna kadar itti. Sertliği daha önce hiç aşılmamış bariyeri aştı. Callie acı karşısında nefesini içine çekti. Ralston durdu, kollarındaki, omuzlarındaki ve boynundaki kaslar gergindi. "Üzgünüm," diye fısıldadı. Yanağından kulağına kadar öpücükler yağdırdı.

Callie ufak bir gülümsemeyle ona baktı. "Hayır... Kötü değil..." Başını yana yatırdı, sanki hissettirdiklerini düşünüyordu. "Bitti mi?"

Bu masum soru karşısında Ralston hafifçe kahkaha attı. "Daha yeni başlıyoruz."

"Ah." Callie ona doğru hareketlenince nefesi kesilen Ralston oldu. "Ah... Bu çok..." Kadın tekrar hareket etti. Ralston onun kalçalarını güçlü elleriyle durdurdu, bu hareketlere devam ederse dayanabileceğini sanmıyordu.

"Doğru," dedi, göğüs ucunu ağzına aldı. "Öyle. Çok."

Kendini tamamen geri çekti ve tekrar itti. Uzun hareket, kalan acıyı da alıp götürmüş, yerine arzu kıvılcımları bırakmıştı. "Ah... Evet."

"Evet mi?" diye sataştı Ralston, hareketi bir kez daha tekrarladı.

Bu kez Callie de hareketine yükselerek karşılık vermişti. "Evet," diye katıldı.

"Aynı fikirdeyim, kesinlikle," dedi adam ve ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı. Derin, yumuşak vuruşları ikisini de çıldırtmak için tasarlanmıştı. Bir süre sonra Callie de altında kıpırdanmaya başladı, adamın itişlerinin baskısını artırmak için kalçalarını hareket ettirdi.

Ralston kadının bedeninin isteklerine boyun eğerek yer değiştirdi, hızını ve gücünü artırdı. Bedeni öyle sıkı, öyle ateşliydi ki Ralston aldığı zevk karşısında dişlerini sıktı. Callie inlemeye başladı. Çıkardığı küçük zevk çığlıkları, Ralston'u deli ediyordu. Tutkusu öyle gerçek ve dürüsttü ki... Ralston daha önce hayatında rahatlamayı bu kadar çok istememişti. Aynı anda çaresizce kendini tutmayı, ona hak ettiği zevki yaşatmayı da istiyordu.

"Gabriel..." diye inledi Callie. "İhtiyacım var..."

Kulağına doğru, "Biliyorum," diye mırıldandı Ralston. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Al onu."

"Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin."

Hızlı ve derin hareketlerine devam ederken Ralston bir kez daha başparmağını Callie'nin merkezine bastırdı ve bunların birleşimi çok fazlaydı. Yavaşça biriken heyecan, kontrolden çıkıyordu. Aklıyla düşünme gücü dâhil yoluna çıkacak her şeyi yok edecek gibiydi. Callie adamın adını haykırdı ve ona doğru yükseldi. Olacaklardan korkuyordu ama kaçmak da istemiyordu.

Ralston kadının ateşli bakışlarıyla buluştu. "Bana bak imparatoriçe. Kendini kaybettiğini görmek istiyorum. Uçurumdan benimle birlikte atlamanı istiyorum."

"Yapamam... Ben... nasıl yapılacağını... bilmiyorum." Başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, sözcükleri nefes nefese zorlukla çıkarıyordu.

"Birlikte keşfedeceğiz."

Ettiler de. İçinde biriken heyecan serbest kaldı ve sarsıldı. İç kasları Ralston'un etrafında mükemmel bir şekilde kasılıyor, tatlı, dayanılmaz bir ritimle çekiyordu. Ralston'un adını haykırdı, omuzlarına tutunduğu sırada tırnaklarıyla teninde izler bıraktı. Ralston onun kendini kaybetmesini izledi.

İşte o zaman, ancak Callie zevke kavuşunca adam da kendini bıraktı. Daha önce hiç tecrübe etmediği bir güçle rahatlamaya ulaştı. Kadının üzerine çöktü. Gücünü toplamaya çalışırken göğüsleri uyumlu bir şekilde inip kalkıyordu.

Nefesi düzene girene dek, uzun süre o şekilde yattı. Kolları üzerinde kalkacak gücü bulduğunda doğruldu ve Callie'ye baktı. Kızarmış, zevkle ıslanmış tenini, memnun gülümsemesini ve yarı kapalı gözlerini görünce Ralston şaşkınlıkla gerçeğin farkına vardı.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı... Onun gibi biriyle karşılaşmamıştı... Onun kadar içten ve doğal bir kadınla birlikte olmamıştı... Vermeye ve almaya bu kadar açık, tutkuyu böyle hevesle kucaklayabilen birini hiç tanımamıştı. *Onun gibisini hiç tanımamıştı.* Gözleri çıplak, güzel ve mum ışığının altında altın gibi parlayan bedenini taradı. Kadının bedeni mümkün olan her şekilde onun bedenini sarmıştı ama Ralston'un tek düşünebildiği ona tekrar sahip olabilmekti. Elbette, acısı olacaktı...

Bu düşünce soğuk bir dalga gibi çarptı.

Tanrım, Callie bâkireydi.

Ne düşünüyordu ki? Bakireler daha iyisine layıktı, Tanrı aşkına. Daha önce kendini böyle bir durumun içinde bulduğundan değil ama bâkirelerin şiirleri, gülleri ya da en azından düzgün bir yatağı hak ettiğine emindi. Erkeklere özel bir kulüpte, bir kanepede baştan çıkarılmayı hak etmiyorlardı.

Tanrım. Callie bir bâkireydi ama Ralston ona ortalık malı gibi davranmıştı...

Başını iki yana salladı, bu düşünceyi kesinlikle reddetti. Yaptıklarını düşündükçe kendinden nefret ediyordu. Callie ona güvenmişti. Ama Ralston ne yapmıştı? Ondan faydalanmıştı. Hem de Brook's Kulübü'nde, *Tanrı aşkına.* Ne yapmıştı?

Bembeyaz kesildi.

Callie fark etmişti. "Bir sorun mu var?"

Bu sözler onu âna geri döndürdü. Callie'nin gözlerine bakamıyordu. Bunun yerine omzuna nazik bir öpücük bıraktı ve kalktı. Kadının sıcak, istekli bedeninden ayrıldığı anda duyduğu kayıp hissini önemsememeye çalıştı.

Giyinmeye başladı. Callie de birkaç dakika onu izledikten sonra aynısını yapmaya başlamıştı. Ralston ona bakmamaya çalıştı ama arkasını dönüp pantolonunu giymeye başladığında karşı koyamadı. Avuçları onu tutmak, kendi bedenine çekmek için yanıp tutuşuyordu. Yumuşaklığı bir kez daha kendi sert bedenini sarsın istiyordu. Callie göğsünü bağlamayı atlayarak gömleğini giydiği sırada Ralston kendini toparladı, dikkatini boyunbağına yöneltti.

Callie yeleğini aramak için döndüğünde kısa bir an ba-

kışları buluştu. Ralston kadının bakışlarındaki üzüntüyü fark etmişti. Yaptıklarından pişman olmuştu bile.

Eğildi, Callie'nin göğüslerini bağladığı kumaşı yerden aldı. "Buna ihtiyacın yok mu?"

Yumuşak bir sesle, "Yok," dedi Callie. "Verdiğin pelerin beni gizleyecek kadar büyük..." Duraksadı, sonra ekledi. "Bir de bağlamayacağıma dair söz verdim."

Bu sözler ve taşıdıkları erotik güç aralarında yankılandı, Ralston'a affedilmez davranışını hatırlattı. "Verdin," dediği anda Callie arkasını döndü.

Kumaşı katlayıp yeleğinin içine soktu, sonra paltosunu almak için yere eğildi. Paltoyu kaldırınca altında duran katlanmış kâğıdı fark etti. Onları bu vahşi yola iten liste.

Doğruldu, kâğıdı uzatmak için ağzını açtı ama Callie'nin ona sırtını döndüğünü, saçına tokaları takarken savaşa hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdiğini gördü.

Nedendir bilinmez, ona aptal listeden bahsetmek istemedi. Buruşuk kâğıdı cebine koydu ve Callie'nin yüzünü dönmesini bekledi.

Birkaç dakika sonra Callie döndü, gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. Onun üzüntüsü karşısında Ralston kendini tam bir pislik gibi hissetti. Yutkunarak doğru sözcükleri aradı. Belli ki Callie onun konuşmasını bekliyordu ama Ralston durumu telafi edebilecek, kadının gözyaşlarını durdurabilecek bir şeyler bulmakta zorlanıyordu.

Doğru şeyi söylemek istiyordu. Düşünmeden, duygusuzca verdiği zararı tamir edemeyebilirdi ama hatasını telafi etmeye çalışan bir beyefendi gibi davranabilirdi. Bir beyefendinin böyle bir durumda diyeceği şeyi söyledi. Bir kadının böyle bir durumda bunu duymaktan hoşlanacağına emindi. Şüphesiz sözleri gözyaşlarını durduracaktı.

"Lütfen, yaptıklarım için beni affet. Elbette evleneceğiz."

Sözcükler aralarında asılı kalırken uzun süre bekledi. Callie'nin gözleri önce şok içinde açılmış, sonra Ralston'un aklından şüphe duyarcasına kısılmıştı. Ralston doğru şeyi yaptığını, bir beyefendi gibi davrandığını fark etmesini bekledi. Evlilik teklif ettiği için memnun -hatta minnettar olmasını bekledi. Bir şey -herhangi bir şey- söylemesini bekledi. Callie pelerini giyerken, eldivenlerini ve şapkasını takarken bekledi.

İşi bittiğinde Callie onunla yüzleşti ve sonunda konuştu. Sanki Ralston hiçbir şey söylememiş gibi. "Bu oldukça bilgilendirici gece için teşekkür ederim lordum. Beni eve götürmenizi rica edebilir miyim?"

En azından ağlamamıştı.

On Dokuz

"Küstah, kendini beğenmiş, iğrenç adam!" Callie, Allendale Malikânesi'nin kütüphanesindeki rafları boşaltıyor, bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. "*Elbette evleneceğiz* ne demek? Londra'daki son adam o olsa bile onunla asla evlenmem!"

Gözünün önüne düşen bir tutam saça doğru üfledi, tozlanan ellerini gri, yün elbisesine sildi. Son bir saat içinde sebep olduğu zararı gözden geçirdi. Kütüphaneden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Her yerde kitaplar vardı: masada, sehpalarda, sandalyelerde, koltuklarda ve hatta dağınık yığınlar halinde yerde.

Ralston'la buz gibi bir sessizliğin hâkim olduğu araba yolculuğunun ardından Callie eve gelmiş ve doğruca yatağına girmişti. Örtülerin altına saklanıp bir daha asla gün yüzüne çıkmamakla Ralston Malikânesi'ne gidip, sahibini uyandırıp onun o cömert, centilmence teklifi hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek arasında seçim yapmaya çalışmıştı.

Birkaç saat ilkini denemişti. Gecenin olaylarını tekrar tekrar zihninde canlandırmıştı. Gözyaşları ve öfke arasında gidip gelmişti. Böyle büyüleyici bir geceyi na-

sıl bozardı? Önce tutkunun ne kadar harikulade bir şey olabileceğini göstermiş, Callie'nin cenneti ucundan tatmasını sağlamış, sonra gidip bunu mahvetmişti. Callie'ye bu hisleri keşfinden sadece birkaç dakika sonra, tutkunun herhangi bir çeşidi için uygun olmadığı hatırlatılmıştı.

O anda kendilerini içinde buldukları durum için söyleyebileceği onca güzel şey varken Ralston özür dileyerek her şeyi berbat etmişti. "Sen tanıdığım en eşsiz kadınsın" ya da "cenneti kollarında buldum, artık sensiz yaşayamam" gibi cümleler yoktu. Bırakın "seni seviyorum Callie, hayal edebileceğimden de çok" gibi sözleri, "bir kez daha yapsak mı" bile dememişti.

Daha da kötüsü, evlilikten bahsetmesiydi.

Aslında evlilik bahsinin açılması o kadar da yanlış değildi. "Sen tanıdığım en eşsiz kadınsın. Cenneti kollarında buldum, artık sensiz yaşayamam" gibi cümlelerle süsleseydi, Callie teklifi hoş bile karşılayabilirdi. Gözlerine hayranlıkla baksa ve "Beni dünyadaki en mutlu, en şanslı, en memnun adam yap Callie. Evlen benimle" dese çok güzel olurdu.

Böyle bir şey -ya da buna benzer şeyler, hepsi kabuliydü- söylese Callie onun kollarına atlar, eve gelene dek yolda aklı başından gidene dek adamı öperdi. Sonra hâlâ yatakta olurdu, rüyasında Ralston Markizi olarak mutlu, uzun bir yaşam sürdüğünü görürdü.

Bunların yerine sabahın dokuz buçuğunda kütüphaneyi yeniden düzenliyordu. Hayatının en olağanüstü gecesi olması gereken gecenin sabahında hem de.

Elleri belinde, önündeki manzaraya bakarak başını eğdi. "Hiç yoktan iyidir."

En azından ağlamamıştı.

Hapşırdı. Önce toz alması gerekecekti.

Kapıya doğru yürüdü ve hızla çekerek açtı. Bir uşağı toz bezi almaya göndermek niyetindeydi ama koridorun sonunda Mariana ve Anne'i bir hizmetçiyle fısıldaşırken yakaladı.

Kapının açılma sesiyle üç kafa dönüp ona baktı. Callie'yi görünce hizmetçinin ağzı açık kalmıştı. Callie düz bir sesle ona hitap etti. "Toz bezine ihtiyacım var." Kızın sanki kafası karışmış, cümleyi anlayamamıştı. Callie tekrar denedi. "Toz almak için. Kitapların tozunu alacağım. Kütüphanenin." Kız koridora kök salmış gibiydi. Callie iç geçirdi. "Kütüphanenin tozunu bugün alabilirsem iyi olur... Toz bezini bugün bulman mümkün mü acaba?"

Bu soru kızı harekete geçirdi. Aceleyle koşturarak koridoru geçti. Callie, Mariana ve Anne'e sert bir bakış gönderdi. *En azından yorum yapmayacak kadar akıllıydılar.*

"Ah, Tanrım," dedi Mariana. "Düşündüğümüzden de kötü."

Callie'nin gözleri kısıldı. Darmadağınık kitapları alfabetik sıraya koymak için dönüp kütüphaneye girmeden önce kardeşine gönderdiği bakış pek çok şey ifade ediyordu. Callie oturduğu yerden Mariana ve Anne'in de arkasından kütüphaneye girdiğini gördü. Mariana bir koltuğun koluna yerleşirken Anne kararlı bir şekilde kapalı kapının önünde dikiliyordu.

Callie yakındaki yığınları toplarken birkaç dakika sessiz kalıp dikkatle izlediler. Sessizliği sonunda Mariana böldü. "Hangi harftesin?"

Callie kitaplardan kule yaparken kız kardeşine baktı. "A."

Mari eğilerek ayağının dibindeki kitapları gözden geçirdi. Ustalıkla birini aradan çekti ve memnun bir gülümsemeyle ilan etti. "Alighieri. *Cehennem.*"

Callie elindeki kitaplara geri döndü. "Adı Dante. D harfinin altında olmalı."

"Öyle mi?" Mariana elindeki kitaba bakıp dudak büktü. "Tuhaf. Soyadı A ile başlıyor."

"Michelangelo'nun soyadı B ile başlıyor, yine de onu M'nin altına koyuyoruz."

"Hmm." Sohbetle ilgileniyormuş gibi davranıyordu. "Kesin İtalyan olduğundandır." Hizmetçi kapıyı çalıp ardından toz bezini Callie'ye vermek için içeri girince biraz duraksadı. Kız çıkarken kapıyı arkasından çektiğinde devam etti. "Merak ediyorum da Juliana J harfinin mi, yoksa F harfinin mi altında olurdu?"

Ralston'un kız kardeşinin adı geçince kısa bir an kaskatı kesilen Callie toz almaya kaldığı yerden devam etti. "Hiçbir fikrim yok. Büyük ihtimalle J harfinin altında yer alır."

Anne araya girdi. "Yasal olarak St. John soyadını taşımaması kötü oldu. Ben her zaman S harfini sevmişimdir."

Mariana başıyla onayladı. "Ben de öyle."

Callie başını kaldırarak kız kardeşine baktı. "Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"Dün gece ne oldu?"

Callie bakışlarını doldurduğu rafa yöneltti. "Hiçbir şey olmadı."

"Olmadı mı?"

"Olmadı."

"O halde neden kütüphaneyi yeniden düzenliyorsun?"

Callie omuz silkti. "Neden olmasın? Bugün yapacağım başka bir şey yok."

"Kütüphaneyi yeniden düzenlemekten başka yapacak daha iyi bir şey bulamadın demek."

Callie kız kardeşini boğsa hapse girer miydi?

"Sadece kafanı dağıtacak bir şeylere ihtiyacın olduğunda kütüphaneyi düzenlersin."

Peki ya hizmetçisini boğsa?

Mariana ayağa kalktı ve Callie'nin düzenlediği rafa dayandı. "Bana her şeyi anlatacağına dair söz verdin, biliyorsun."

Callie tekrar omuz silkti. "Anlatacak bir şey yok."

Kapı çalındı. Üç kadın da normalde kusursuz bir düzene sahip kütüphanenin karmakarışık halini görmezden gelmeye çalışan kâhyaya doğru döndü.

Kâhya içeri girdikten sonra kapıyı arkasından sıkıca kapattı, sanki karışıklığı kütüphanenin içinde tutmaya çalışıyordu. "Leydim, Lord Ralston buradalar. Sizinle görüşmek istiyorlar."

Mariana ve Anne şaşkınlıkla bakıştılar, sonra Mari, Callie'ye baktı. "Öyle mi?"

Callie kız kardeşine gözlerini devirdi ve kâhyaya döndü. "Teşekkür ederim Davis. Marki'ye evde olmadığımı söyle. Arzu ederse müsait olup olmadığımı görmek için gün içinde tekrar uğrayabilir."

"Elbette leydim." Kâhya hafifçe eğilerek kütüphaneden çıktı.

Callie gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Gözlerini açtığında Mariana ve Anne'in omuz omuza durduklarını, dikkatle onu izle-

diklerini gördü. Anne, "Anlatacak bir şey yok, öyle mi?" diye sordu.

"Yok." Sesi kararlı çıksın diye uğraşıyordu.

Mariana gelişigüzel bir şekilde, "Berbat bir yalancısın," dedi. "Umarım Davis bu konuda senden daha iyidir."

Bu sözlerin arkasından kapı bir kez daha açıldı ve söz konusu kâhya tekrar göründü. "Leydilerim." Reverans sundu.

Callie, "Gitti mi?" diye sordu.

"Şey. Hayır leydim. Eve dönmenizi bekleyeceklerini söylediler."

Mariana'nm ağzı açık kalmıştı. "Gerçekten mi?"

Davis başıyla onayladı. "Doğru leydim."

Mari parlak bir gülümsemeyle ablasına baktı. "Bu iş gittikçe heyecanlı bir hal alıyor."

"Ah, kapa çeneni." Callie, kâhyaya döndü. "Davis, ziyaretçi kabul etmeyeceğimi açıkça anlat. Misafir ağırlamak için çok erken bir saat."

"Bunu çoktan kendilerine belli ettim. Ne yazık ki Marki hazretleri... biraz ısrarcı."

Callie hafif, hüsran dolu bir ses çıkardı. "Evet. Böyle bir alışkanlığı var. Karşısında kararlı durmalısın."

"Leydim..." Kâhya tereddüt ediyordu.

Callie sabrını yitirdi. "Davis. Sen Londra'daki en iyi kâhyalardan biri olarak kabul ediliyorsun."

Davis işiyle gurur duyuyordu. "İngiltere'deki en iyi kâhyalardan biriyim leydim."

"Doğru. Bu sabah bu yeteneğini kullanabileceğine inanıyor musun?"

Anne kıs kıs gülerken Davis'in yüzü düştü.

Mariana nazik bakışlarını kâhyaya çevirdi. "Aşağılamak istemedi Davis."

Kâhya ifadesiz bir yüzle, burnunu çekerek yanıtladı. "Elbette hayır." Sonra yerlere kadar eğildi ve bir kez daha ayrıldı.

Callie iç geçirerek işine döndü. "Bu yaptığım yanıma kalmayacak, değil mi?"

"Kesinlikle. Bir ay boyunca tabağına yanık et servis edilirse şaşırma." Anne neşesini zorlukla kontrol edebiliyordu.

Mari bir kitap yığınını inceledi, sonra sıradan bir sesle sordu. "Sizce Lord Ralston vazgeçecek mi?"

"Vazgeçeceğini sanmam."

Kütüphanenin kapısından gelen alaycı sözler Callie'nin yüreğini ağzına getirmişti. Başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi ancak kitap rafı görüşünü engelliyordu. Durduğu yerden hizmetçisinin gözleri fal taşı gibi açılmış, kapıya baktığını görebiliyordu.

Kütüphaneye çöken sessizlikte Mari, ablasına baktı, Callie'nin yalvaran bakışlarını görmezden gelerek Allendale Meleği'ne yakışır bir gülümsemeyle, "Callie, görünüşe göre bir ziyaretçin var," dedi.

Callie'nin gözleri kısıldı. Şu koca dünyada kız kardeşten daha kötü bir şey yoktu.

Mari'nin tünediği yerden kalktığını ve eteklerini düzelttiğini, sonra kapıya doğru döndüğünü gördü. "Çok güzel bir gün," dedi.

Ralston, "Gerçekten de öyle Leydi Mariana," dedi. Callie ayağını yere vurmaya başladı. *Bu adam hep bu kadar sakin olmak zorunda mıydı?*

Mari sohbet eder gibi, "Sanırım bahçede yürüyeceğim," diye devam etti.

"Bu mükemmel bir fikir bence."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Müsaade ederseniz? Anne, bana katılır mısın?" Callie kız kardeşinin hızla selam verip gittiğini gördü. Hain Anne de hemen peşinden gitmişti. Callie ise olduğu yerde kalmış, bir mucize olmasını ve Ralston'un gitmesini umuyordu. Bir beyefendi bir hanımefendiyi kitap raflarının arasında sıkıştırmazdı, değil mi? Dün gece bir beyefendi gibi davranan Ralston'un bugün de bu davranışı devam ettirmesini bekliyordu.

Sessizlik oldu. Callie kitapları yerleştirmeye ve adamın gelişini önemsememeye devam etti. *Adams, Aeschylus, Aesop.*

Ayak seslerinin yaklaştığını duydu, gözucuyla adamın rafın kenarında durduğunu gördü. *Ambrose, Aristotle, Arnold.*

Evet. Burada değilmiş gibi davranabilirdi. Nasıl bu kadar sessiz kalabiliyordu? Bir azizin sabrı bile şimdiye dek tükenirdi. *Augustine.*

Callie daha fazla dayanamayacaktı. Kitap sırtlarını mükemmel bir hizaya getirdiği raftan bakışlarını ayırmadan aksi bir sesle, "Ziyaretçi kabul etmiyorum," dedi.

"İlginç," dedi Ralston ağır ağır. "Çünkü beni kabul ettin."

"Etmedim. Sen davetsizce kütüphaneme daldın."

Alaycı bir sesle, "Burası bir kütüphane mi?" diye sordu. "Raflar boş olunca emin olamadım da."

Callie öfkeli bir bakış attı. "Yeniden düzenliyorum."

"O kadarını görebiliyorum."

"Bu yüzden ziyaretçi *kabul etmiyorum*." Kabalığını fark eder de gider diye sözcükleri vurgulamıştı.

"Bu tür formaliteleri geride bıraktığımızı düşünüyorum, sen ne dersin?"

Demek kaba olmayı önemsemiyordu. Peki o halde. Callie de önemsemiyordu. Soğuk bir sesle, "İstediğin bir şey mi vardı Lord Ralston?" diye sordu.

Callie onunla yüzleşmek için döndü. Büyük bir hataydı. Marki her zamanki gibi derli topluydu. Düzgün saçları, altın rengi teni, kusursuz boyunbağı ve Callie'yi ahırlarda doğup büyümüş gibi hissettirecek zarafette kaldırdığı o tek kaşıyla mükemmel bir asilzade örneğiydi. Callie hemen gri, donuk ve hiç şüphesiz kirli bir elbise giydiğinin, uykuya ve banyoya ihtiyacı olduğunu yansıttığının farkına vardı.

Bu adam insanı çileden çıkarırdı.

"Dün geceki konuşmamıza devam etmek istiyorum."

Callie cevap vermedi, bunun yerine yerdeki kitap yığınından birkaç kitap aldı.

Ralston kıpırdamadan onu izliyor, bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyordu. Callie bekledi, yavaşça kitapları yerleştirirken hiçbir şey söylememesini diledi. Kolayca vazgeçip gitmesini umdu.

Adım atarak yaklaştı, Callie'yi az ışık alan köşeye doğru sıkıştırdı. "Callie, ne kadar özür dilesem az." Sesi kısık ve samimiydi.

Callie gözlerini kapadı, parmakları kitapların sırtlarında dolaşıyordu. Gözlerini açınca kitabın sırtına kazınmış parlak altın rengi harfleri gördü ama okuyamadı. Derin bir nefes alarak duygularına gem vurmaya çalıştı. Karar-

lı bir hareketle başını iki yana salladı, adamla göz göze gelmekten kaçındı. Kendine güvenmiyordu. "Lütfen özür dileme," diye fısıldadı. "Gerek yok."

"Elbette gerek var. Davranışlarım her türlü suçlamayı hak ediyor." Elini havaya kaldırdı. "Daha da önemlisi, bu durumu hemen düzelteceğim."

Neyi kastettiği açıktı. Callie tekrar başını iki yana salladı. "Hayır," dedi kısık sesle.

"Anlayamadım?" Şaşkınlığı anlaşılıyordu.

Callie boğazını temizledi. Sesinin daha güçlü çıkması için uğraştı. "Hayır. Oratada bir durum yok ve senin bu durumu düzeltmene de gerek yok."

Ralston'un dudaklarından kısa, şaşkın bir gülüş çıktı. "Ciddi olamazsın."

Callie omuzlarını dikleştirdi ve onu itip kütüphanenin daha aydınlık, daha ferah kısmına geçti. Ellerini elbisesine silerek yakındaki bir masadan kitap ayırmaya koyuldu. Kitapların ne isimlerini görüyor ne de yazarları seçebiliyordu. "Çok ciddiyim lordum. Ne tür bir suç işlediğine inanıyorsun bilmiyorum ama bana inan, böyle bir şey yapmadın."

Ralston bir elini saçlarının arasından geçirdi, sinirlendiği yüz ifadesinden anlaşılıyordu. "Callie. Seni baştan çıkardım. Bedenini kullandım. Ve şimdi, bu durumu düzeltmek istiyorum. Evleniyoruz."

Callie yutkundu, bakışlarını kaçırdı. "Hayır lordum. Evlenmiyoruz." Bunlar hayatı boyunca söylediği en zor sözlerdi. Kibar bir sesle, "Teklif ettiğin için teşekkür ederim," diye ekledi.

Ralston hayretler içerisindeydi. "Neden?"

"Ne neden lordum?"

"Neden benimle evlenmiyorsun?"

"İlk olarak, sormadın. Evleneceğimizi *bildirdin.*"

Ralston, Tanrı'dan sabır dilercesine tavana baktı. "Tamam. Benimle evlenir misin?"

Bu sözcükler, Callie'nin bedenine hüzünlü bir heyecan dalgası gönderdi. Zorunda kalsın ya da kalmasın, Ralston Markisi'nin ona evlenme teklif etmesi Callie'nin hayatındaki en önemli anlardan biriydi. *En önemlisiydi.*

"Hayır. Ama sorduğun için teşekkür ederim."

"Kahrolası aptal-" Kendini kontrol altına aldı. "Bir dizimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" Adamın tek dizinin üzerine çöküp evlenme teklif etmesine dayanamazdı ki. Bu evrenin zalim bir oyunu olurdu.

"O halde kahrolası sorun ne?"

Sorun şu ki beni gerçekten istemiyorsun. "Evlenmemiz için hiçbir sebep göremiyorum."

"Hiçbir sebep..." diye tekrar etti Ralston. "Ben gayet yeterli bir ya da iki sebep sayabileceğimi düşünüyorum."

Sonunda adamın gözlerine baktı. Mavi derinliklerindeki ikna edici pırıltılar bir an dengesini bozdu. "Eminim baştan çıkardığın her kadına evlilik teklif etmiyorsundur. Neden benimle başlayasın ki?"

Bu cesur sözler karşısında Ralston'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Şaşkınlık, yerini kolayca öfkeye bıraktı. "İzin ver, şu durumu açıklığa kavuşturalım. Belli ki beni olduğumdan daha çapkın biri zannediyorsun. İnandığının aksine, baştan çıkarıp bekâretini bozduğum her bâkireye evlenme teklif ettim. Bu kişi de yalnızca sen oluyorsun."

Callie bu sözler karşısında kızardı, alt dudağını ısırarak bakışlarını kaçırdı. Belli ki Ralston bu duruma gerçekten üzülüyordu. Ama Callie kadar üzgün olamazdı. Her zaman istediği adamın kollarında muhteşem bir gece geçirmişti ve hemen ardından bu adamdan evlenme teklifi almıştı. Ama adamı harekete geçiren şey aşk değil, görev bilinciydi.

Ralston Markisi'nin bu çok cömert teklifine balıklama atlaması, minnettar olması mı gerekiyordu? *Teşekkürler, kalsın.* Bundan sonraki hayatını o gecenin harika anılarıyla geçirir ve bununla mutlu olurdu.

Öyle umuyordu.

"Onurlu davranışınız gerçekten takdire şayan lordum ancak-"

"Tanrı aşkına, Callie. Bana lordum demeyi kes." Adamın sesindeki hiddet Callie'yi düşündürdü. "Hamile olabilirsin."

Callie'nin ellerinden biri anında karnına gitti. Ralston'un çocuğunu taşıma fikri yoğun bir özlemle dolmasına neden oldu. Bu ihtimali düşünmemişti ama olabilir miydi? "Pek olası görünmüyor."

"Yine de böyle bir ihtimal var. Çocuğumun piç damgası yemesine izin vermem."

Callie'nin gözleri parladı. "Ben de öyle. Ama bu konuşmayı yapmak için biraz erken değil mi? Ne de olsa düşük bir ihtimal."

"Küçük de olsa bir ihtimal. Benimle evlenmeni istiyorum. Sana isteyebileceğin her şeyi verebilirim."

Asla beni sevmeyeceksin. Sevemezsin. Ben basit biriyim. Çok sıkıcıyım. Benden daha iyilerine layıksın. Bu

sözcükleri zihninden geçirse de yüksek sesle dile getirmedi. Sessiz kaldı ve başını iki yana salladı.

Ralston iç geçirdi, sinirlenmişti. "Sen mantığının sesini dinlemezsen, bu konuşmayı Benedick'le yapmak zorunda kalacağım."

Callie'nin nefesi kesildi. "Yapamazsın."

"Sanırım beni bir başkasıyla karıştırdın. Seninle evleneceğim ve başka şansım kalmazsa bunu abinin zoruyla yapmaktan kaçınmam."

"Benedick asla seninle evlenmem için beni zorlamaz," diye karşı çıktı Callie.

"Bakalım ne kadar haklısın, göreceğiz." Yüz yüze durdular. İkisinin de bakışlarında öfke vardı. Bir süre sonra Ralston'un sesi yumuşadı. "Benimle evlenmek o kadar kötü mü olur?" diye sordu.

Callie'nin içinde yoğun hisler belirdi. Hemen cevap veremedi. Elbette, Ralston'la evlilik kötü olmazdı. Muhteşem olurdu. On yıldır bu adamı arzuluyordu. Balo köşelerinden onu izlemiş, dedikodu köşelerinden ilişkilerini takip etmişti. Yıllardır sosyete Ralston Markizi'nin kim olacağını tartışıyordu ve Callie gizlice o kadın olmanın hayalini kurmuştu. Herkesin peşinde koştuğu Marki'nin yanında duran kadın o olacaktı.

Ama hep bu birleşmenin bir aşk evliliği olacağını hayal etmişti. Adam onu bir gün kalabalık bir balo salonunda, Bond Caddesi'nde bir dükkânda ya da bir yemekte fark edecek ve ona delicesine âşık olacaktı. Birlikte sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Pişmanlık ve hatayla yapılan bir evlilikte sonsuza dek mutlu yaşayamazdınız.

Callie'nin yaşı ve konumu düşünüldüğünde evlenme ve bir aile kurma şansı aşksız bir evlilikten geçiyordu ama Ralston'la aşksız bir evliliğe katlanamazdı.

Aşktan daha azını kabul edemeyecek kadar uzun süre bu adamı beklemişti. Kendini toplayarak cevapladı. "Elbette kötü olmaz. Eminim harika bir eş olursun. Sadece ben bir eş aramıyorum."

"Sana inanmıyorum." Kaşlarını çatmıştı. "Londra'daki her evlenmemiş kadın eş arar." Duraksadı, durumu değerlendirdi. "Sorun ben miyim?"

"Hayır." *Aslına bakarsan, sen mükemmelsin.* Ona bir sebep verene dek ısrar edecekti. "Birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüyorum."

Ralston ifadesiz bir yüzle baktı. "Birbirimize uygun olduğumuzu düşünmüyorsun."

"Hayır." Gözlerine baktı. "Düşünmüyorum."

"Hangi kahrolası sebepten?"

"Şey, ben pek senin tercih ettiğin kadınlara benzemiyorum."

Ralston onun seçtiği sözcükler karşısında duraksadı, tekrar sabır istercesine tavana baktı. "Benim tercih ettiğim kadın tipi nasılmış?"

Callie sinirli bir şekilde iç geçirdi. Adam sürekli üzerine gelmek zorunda mıydı? "Gerçekten söylememi mi istiyorsun?"

"Gerçekten söylemeni istiyorum Callie. Çünkü gerçekten anlamıyorum."

Callie o an ondan nefret ediyordu. En az ona âşık olduğu kadar nefret ediyordu. Elini öfkeyle salladı. "Güzel. Kültürlü. Tecrübeli. Ben bunların hiçbiri değilim. Senin

ve etrafındaki kadınların tam tersiyim. Balolara gitmektense kitap okumayı tercih ederim. Sosyeteden nefret ederim. Erkekler konusundaysa o kadar tecrübesizim ki, ilk öpücüğümü alabilmek için gecenin köründe senin evine geldim. En son istediğim şeyse daha yeminlerimizi etmeden pişman olacak biriyle evlenmek." Sözcükler hızla ve öfkeyle dudaklarından dökülüyordu. Güvensizliklerini böyle ortaya dökmesine neden olduğu için Ralston'a çok kızgındı.

Eleştirilerini, "Bunları bana söylettiğin için çok teşekkür ederim," diye homurdanarak noktaladı.

Ralston şaşkındı. Sessizce söylenenleri değerlendirdi, sonra basitçe, "Pişman olmayacağım," dedi.

Bu sözler bardağı taşıran son damla oldu. Yeterince dinlemişti. Adamın nezaketinden ve tutkusundan bıkmıştı. Aklma, kalbine, bedenine hissettirdiklerinden bıkmıştı. Kendini bu adamla yalnız kalarak cezalandırmaktan bıkmıştı. Ralston ile bir şansı olabileceği düşündüren tüm o haftalardan da bıkmıştı. "Gerçekten mi? Çalışma odanda yaptıklarından pişman olmadığın gibi mi? Dün gece yaşananlardan pişman olmadığın gibi mi?" Başını iki yana salladı, üzgündü. "Bu iki olayda da özür dilemekte hiç gecikmedin Ralston. Benimle evlenmeye isteyerek karar vermediğin açık."

"Bu doğru değil."

Başını kaldırıp sevdiği adama baktı. "Elbette doğru. Benim gibi *basit ve gösterişsiz* bir kadına bağlanıp ömür boyu pişman olmanı istemem." O öğleden sonra çalışma odasında kullandığı kelimeleri tekrarlayınca Ralston irkilmişti ama Callie önemsemedi. "Dürüst olmak gere-

kirse, buna katlanamam. Bu yüzden teşekkür ederim ama seninle evlenmeyeceğim." *Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki. Ve öyle büyük ki aşkım... Bunu yapamam.*

"Callie, o sözleri asla söylememe-"

Susması için iki elini de kaldırdı. "Dur. Lütfen."

Ralston uzun süre ona baktı, Callie onun gerginliğini hissedebiliyordu. Sonra, "Bu iş burada bitmedi," dedi adam.

Callie onun kararlı bakışlarla parlayan mavi gözlerine baktı ve, "Bitti," dedi.

Ralston döndü ve öfkeyle kütüphaneyi terk etti.

Callie onun gidişini izledi, gözyaşlarını akıtmak için ana kapının çarpma sesini bekledi.

Yirmi

Ralston soluğu doğruca Brook's Kulübü'nde aldı. Callie'nin evlilik teklifini reddetmesi ve bu konuda Ralston'u suçlu hissettirmesi yetmiyormuş gibi, kadın bir de kulübünü mahvetmişti. Bütünüyle.

On iki saat gibi kısa bir sürede, özel olarak erkeklerin rahatlaması ve dış dünyanın sıkıntılarından uzakta eğlenmeleri için tasarlanmış bu mekân ona Calpurnia Hartwell'in maum-mermer karışımı bir hatırlatıcısı haline gelmişti. Geniş girişte durup erkek muhabbetiyle sarılmışken tek düşünebildiği oydu: Erkek kıyafetleri giymiş, kulübün karanlık koridorlarından geçen Callie, kapı aralığından ilk kez -ve son kez olmasını umuyordu- bir erkek kulübünün ortamını gören Callie, özel kart masasında ona sırıtan Callie, tutkularının alevi yumuşak tenine pembe ışıltılar katarken çırılçıplak uzanan Callie...

Önceki gece Callie'yle izledikleri uzun, karanlık yola bir bakış atan Ralston geceyi geçirdikleri odaya gitmek gibi bir isteğe kapıldı. Bir an o odaya kahve istemeyi, kendine o gecenin anılarıyla, yaptığı ve söylediği şeyleri hatırlayarak işkence etmeyi düşündü. Hemen bu düşünceyi bir kenara itti, adamın akıl sağlığını koruması lazımdı.

Gerçek şu ki, Callie evlilik teklifini reddedince şok olmuştu. Ne de olsa çekici, genç, zengin markiler her gün dışarı çıkıp evlilik teklifleri yağdırmıyorlardı. Hele reddedilmeleri çok daha nadir gerçekleşen bir olaydı. Ralston Markizi olmak için can atan çaresiz genç kızlardan, kızlarını bu pozisyonda görmek isteyen çöpçatan annelerden ne kadar zamandır kaçıyordu? Şimdi bu pozisyona birini getirmeyi düşünürken, teklif ettiği kadın onu reddetmişti.

Callie, dün geceden sonra Ralston'u reddedip yoluna gidebileceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyordu.

Ralston sinirli bir tavırla paltosunu çıkardı ve yakındaki bir uşağa attı. Üzerine sinen kadınsı kokuyu fark etmeden edememişti. Badem, lavanta ve... Callie gibi kokuyordu. Bu düşünceyle kaşlarını çattı ve uşak onun bu kötü ruh halinden kaçmak için ortadan kaybolunca hafif bir zevk hissetti.

Ancak bu his kısa sürdü. Yerini öfkeye bıraktı. *Bu kadının sorunu neydi?*

Onu geri çevirmiş olmasına bir türlü inanamıyordu. Elbette, uygun olmadıklarına gerçekten inanıyor olamazdı. Bir bâkireydi, evet ama dün geceki ve diğer yakınlaşmalarının normalden daha tutkulu olduğunu o da fark etmiş olmalıydı. Evlendiklerinde yatak odasında pek zorlanmayacakları kesindi. Aralarındaki tutku yeterli bir sebep değilse bile zekâ, mizah duygusu ve olgunluk yönünden de birbirlerine denktiler. Tüm bunların yanı sıra Callie çok güzeldi. Doğru yerlerde kıvrımları vardı. Ralston düşüncelerinin ilerlemesine izin verdi... Bir adam bütün ömrünü o dolgun kıvrımlarda geçirebilirdi.

Evet, Leydi Calpurnia Hartwell mükemmel bir markiz olacaktı.

Keşke bunu o da görebilseydi.

Ralston bir elini saçlarının arasından geçirdi. Evlendiklerinde unvana, zenginliğe, arazilere ve sosyetenin en çok özenilen bekâr adamlarından birine sahip olacaktı. Bir kadın başka ne isterdi ki?

Aşk evliliği.

Duraksadı. Uzun süre önce aşk evliliklerine inandığını söylemişti. Ralston ona kızmış, arzunun da aşk kadar güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Aşk beklediği için Ralston'u geri çevirmiş olamazdı. Başını iki yana salladı, Callie'nin teklifini reddederek geleceğini ve itibarını böyle çocukça bir hayal için tehlikeye atması fikri onu öfkelendirmişti.

Oldukça mantıksızdı. Bu fikri kafasından attı.

Kafasını dağıtacak bir şeyler bulabileceği büyük giriş salonuna yöneldi. İlgisini başka yöne çekebilecek politik bir tartışma bulabilmek umuduyla bakındı ama salon kart oynayan birkaç kişi dışında boş sayılırdı. Oxford birkaç arkadaşıyla birlikte oyun masasında oturuyordu. Bütün geceyi oynayarak geçirdiklerini anlamak için dağınık hallerine bakmak yeterliydi.

Oxford'un sorumsuz kumar alışkanlığı karşısında iğrenen ve masadaki üç adamla bir sohbete girişmekten kaçınan Ralston girdiği gibi sessizce ve hızla salonu terk etmek üzere döndü. Ne yazık ki kapıdan çıkamadan onu görmüşlerdi.

Oxford neşeli bir sesle, "Ralston, seni ihtiyar. Gel bizimle oyna," diye seslendi.

Ralston duraksadı, daveti görmezden gelmek üzereydi ki Baron ekledi. "Bu bana karşı tek kazanma şansın olabilir. Yakında ceplerin boşalacak." Sözler, altlarında yatan

anlam ve masadan yükselen alaylar Ralston'un Baron'la yüzleşmek için dönmesini sağladı.

Masaya yaklaşırken yüz ifadesi buz gibiydi. Oxford'un kızarmış yanaklarından ve kayan gözlerinden sarhoş olduğu anlaşılıyordu. Ralston, Baron'un arkadaşlarının önündeki para yığınlarını işaret ederek tatlılıkla konuştu. "Cebi boşalacak olanın ben olmayacağım anlaşılıyor Oxford."

Oxford kaşlarını çattı, sonra Marki'ye neden seslendiğini hatırlamış gibi devam etti. "Evet ama yakında kumarda kaybedecek çok param olacak..." Duraksadı, yutkundu. "Bir hafta içinde nişanlanmayı planlıyorum."

Zihninin gerisinde beliren uyarıyı görmezden gelerek ve normal bir duruş takınarak konuştu. "Kiminle?"

Oxford uzun, solgun bir parmağını Ralston'a doğru kaldırarak zafer dolu bir sesle konuştu. "Calpurnia Hartwell'le elbette! Şu bizim bin poundu..." Sandalyesinden düşecek gibi olduysa da toparlandı. "Hazır etsen iyi olur."

Ralston'un bedenini bir sıcaklık dalgası sardı. Yumruğunu Oxford'un suratına geçirme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Ancak kendine hâkim olarak sakinliğini korudu ve sordu. "Onu elde ettiğini düşünüyorsun yani?"

Oxford onu bir geri zekâlı gibi gösteren, bütün dişlerini sergilediği gülümsemesiyle baktı. "Ah, elbette elde ettim. Dün Kraliyet Akademisi'nde peşimden ayrılmadı." Arkadaşlarına göz kırptı.

Ralston bu bariz yalan karşısında kaskatı kesildi. Elleri yanlarında yumruğa dönüştü. Bir enerji dalgası bedeninde dolaşıyor, açığa çıkmayı bekliyordu. Tercihen Oxford'u parçalara ayırırken.

Oxford onun gerilen vücudunu fark etmemiş, tehlikeyi sezememişti. Konuşmaya devam etti. "Onu yarın ziyaret edip teklif işini aradan çıkaracağım. Sonra Allendale'in karşı çıkmasını önlemek için hafta bitimine kalmadan kızı baştan çıkarırım. Yaşlı, evde kalmış kız kardeşini aldığım için büyük ihtimalle cömert bir evlilik anlaşmasıyla bana teşekkür edecektir."

Oxford'un Callie'ye dokunması düşüncesi Ralston'u sınıra getirmişti. Saniyeler içinde küçük bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi Baron'u yakasından tuttuğu gibi kart masasından kaldırmıştı. Bu hareketi Oxford'un arkadaşlarının ayaklanmasına neden oldu ama geri çekildiler. Kimse Ralston'la kavga etmek istemiyordu.

Oxford ellerinde çırpınırken Ralston onun korkusunun kokusunu alabiliyor, adamın korkaklığı midesini bulandırıyordu. Ağzını açtığında konuşmaktan çok hırladı. "Leydi Calpurnia Hartwell senden bin kat daha iyisine layıktır. Sen onunla aynı havayı solumayı bile hak etmiyorsun."

Oxford'u bıraktı. Adamın hızla ve hantal bir şekilde sandalyeye çökmesi Ralston'a erkeksi bir tatmin yaşattı. Krallara yakışır bir küstahlıkla ekledi. "Seni reddedeceğine dair bin pounduna bahse girmiştim. Sözümün arkasındayım. Hatta, kazanacağımdan öyle eminim ki... Bahsi iki katına çıkarıyorum."

Üstünü başını düzeltirken Oxford'un elinin hafifçe titrediğini fark etti. "Bu kaba tavırlarından sonra, ceplerini boşaltmaktan daha çok zevk alacağım Ralston."

Ralston döndü ve hiçbir şey demeden salonu terk etti. Kendine bunları çok şey borçlu olduğu leydinin onurunu korumak için yaptığını söylüyordu.

Bu, Callie'nin bir barones olması fikriyle içinde kopan fırtınaları anlamaya çalışmaktan daha kolaydı.

Callie, Madam Hebert'in Bond Caddesi'ndeki dükkânına girerken günün ızdıraplı bir başka olayını daha halledip aradan çıkarmaya hevesliydi. Ralston öfkeyle evden çıkıp gittikten sonra Callie uzun süre ağlamıştı. Sonra terziden Juliana'nm yeni gardırobundan birkaç parçayla birlikte onun ısmarladığı elbisenin de bittiğine dair bir not almıştı.

Terziden gelen haberi, günü kendi için üzülerek geçiremeyeceğine dair bir işaret olarak almıştı. Terzide geçireceği bir öğleden sonra için hazırlandı, bu gezi onun için ancak bir cenaze kadar ilgi çekiciydi. Yine de kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı ve Fransız terzi ona tam olarak bunu sunuyordu.

Mariana'yı kendisine eşlik etmesi için ikna etmişti. Kız kardeşi, Juliana'yı almak için ondan önce evden çıkmıştı. Juliana da öğleden sonrayı yeni elbiselerini deneyerek geçirecekti. Callie normalde kızlara katılırdı ama Ralston'u bir daha görme düşüncesine katlanamamıştı. Bu yüzden yalnız gelmişti ve hemen kapının önünde duruyor, birinin onu fark etmesini bekliyordu.

Dükkân kalabalıktı. Madam Hebert ortalıkta görünmüyordu ama yardımcıları kolları kumaşlar, düğmeler, danteller ve kurdelelerle dolu bir halde perdeyle ayrılan deneme odasından bir içeri bir dışarı koşuşturuyorlardı. Dükkânın ön bölümünde üç kadın vardı. Vitrinde sergilenen elbiseleri değerlendiriyor, dikişlerin ustalığına hayranlıklarını dile getiriyorlardı.

"Ah! Leydi Calpurnia!" Bu Fransız aksanlı sözler Madam Hebert'in en güvendiği çıraklarından biri olan Valerie'den gelmişti. Çırak dükkânın arkasından gelerek küçük bir reverans sundu. "Madam Hebert sizi beklettiği için özür diliyor. Şimdi başka bir hanımla ilgileniyor ama öğleden sonraki randevularını iptal ettik, yanınıza gelecek..." Bir elini havada sallayarak doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "*Tout de suite...* Hemen. Uygun mudur?"

"Evet, elbette. Beklemeye razıyım."

"Valerie!" Madam Hebert'in önce perdenin arkasından sesi geldi, sonra başı göründü. "Leydi Calpurnia'yı arkaya getir. Doğrudan onunla başlayacağım." Terzi cesaret verici bir gülümsemeyle Callie'ye ilerlemesini işaret etti. Valerie ile perdeye yaklaştıklarında Madam Hebert yardımcısına kısık sesle, "Bayan Kritikos'un işini sen bitirirsin," dedi.

Callie adım atarken dondu, hemen perdenin dışındaydı. Doğru mu duymuştu? Ralston'un eski metresi önündeki odada mıydı? *Elbette öyleydi.* Bu berbat günü tamamlayacak mükemmel bir felaket daha. Omuzlarını dikleştirerek deneme odasına girmeye hazırlandı. Nastasia Kritikos'un Callie'yi tanıması için hiçbir sebep yoktu, bu yüzden basitçe opera sanatçısını tanımamış gibi davranacaktı.

Perdeleri aşarak odaya giren Callie bunun öyle kolay olmadığını kavradı. Nastasia deneme odasının ortasında, yerden yüksek bir platformun üzerindeydi. Arkası kapıya dönüktü. Callie başrol oyuncusunun kum saati şeklindeki bedenine hayran kaldı. Kalçaları göğüsleriyle dünya üzerindeki bütün kadınları kıskandıracak, mükemmel bir uyum içinde genişti. Nastasia bir o yana bir bu yana

döndü, muazzam aynadaki yansımasını eleştirel gözle değerlendiriyor, giydiği büyüleyici kırmızı elbisenin detaylarını inceliyordu. Kıyafet Nastasia'mn uzun, dolgun vücuduna mükemmel oturmuştu. Üst kısmı arkasında bir sıra halinde uzanan minik, zarif kurdelelerle bağlanmıştı.

Callie yutkundu. Anında kendini solgun ve basit hissetti. Keşke elbiseyi almak için başka bir gün gelseydi. Ağzı açık diğer kadına baktığını fark edince kendini toparladı, Madam Hebert'e döndü. Nastasia'nın arkasından geçerlerken gözucuyla opera sanatçısının aynadaki yansımasına bakmaktan ve kadının güzelliğine hayran kalmaktan kendini alamamıştı. Ralston'la mükemmel bir çift olurlardı. Nastasia muhteşemdi. Opera sanatçısına Callie gibi kadınların ancak hayal edebileceği türden bir güzellik bağışlanmıştı. Porselen pürüzsüzlüğündeki teni, parlak siyah bukleleri ve şekilli dudakları cazibesinin sadece küçük bir kısmını oluşturuyordu. Herhangi bir fiziksel özelliğinden çok, sanatçının kendine güveni ve güzelliğinin farkında oluşu onu bu kadar farklı kılıyordu. Sahneye hükmettiği gibi deneme odasına da hükmediyordu, tamamen ve bütünüyle.

Olağanüstü bir kadındı.

Callie aynada yansımasına baktığı kadının her bir parçasını kıskanıyordu. Mükemmel duruşundan ona bakan menekşe rengi gözlerine kadar.

Gözünü dikmiş ona bakarken yakalanınca kızardı ve hemen bakışlarını kaçırdı. Hızlanarak Madam Hebert'e yetişmeye çalıştı. Fransız kadını odanın bir köşesine yerleştirilmiş uzun paravanın arkasına doğru takip etti. Paravanın arkasına geçince olduğu yerde kaldı. Köşede

mankenin üzerinde hayatında gördüğü en güzel elbise duruyordu.

Madam Hebert minik, bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Hoşunuza gitti mi?"

"Ah, evet..." Callie'nin parmakları çağlayan gibi dökülen kumaşa dokunmak, hatırladığından daha hoş görünen ipeği okşamak için can atıyordu.

"Mükemmel. Şimdi onu üzerinizde görme zamanı."

Terzi, Callie'yi döndürerek günlük elbisesinin arkasındaki düğmeleri açmaya başladı. Mankenin üzerindeki elbisenin yanma yerleştirilenleri işaret ederek, "İç çamaşırlarıyla başlayacağız," dedi.

Callie anında başını iki yana sallamaya başladı. "Ah, olmaz... Bir sürü iç çamaşırım var... Yenisine ihtiyacım yok."

Madam Hebert konuşurken elbisesi gevşedi. "Emin olun, ihtiyacınız var." Callie'nin korsesini ve iç gömleğini çıkarmasına yardım etti. "Kendine güvenen kadınlar giydikleri her parça kıyafete güvenen kadınlardır. Elbiseleri kadar iç çamaşırlarına da önem verirler. Güzel ipeklere ve satenlere sarılmış bir kadınla..." Terzi duraksadı, yerde duran Callie'nin yıpranmış iç gömleğine baktı. "Diğerlerini giyen bir kadın arasındaki farkı kolayca görebilirsin."

Callie yeni, şirin, minik detaylarla süslenmiş iç çamaşırlarını giydi. Saten kurdeleler, hoş renklerde el yapımı çiçekler, biraz kadınsı görünüm ekleyen danteller... Callie daha önce danteli iç çamaşırı için gerekli bir ekleme olarak görmemişti. İpek ve satenin teninde bıraktığı hisse bayılmıştı, bundan zevk aldığı için kendini aptal gibi hissetti ama Madam Hebert haklıydı. Giysilerinin altına

böyle edepsiz ve güzel şeyler giymekte ahlaksız bir şeyler vardı. Özellikle de bunları Anne'den başka kimse görmeyecekken.

Terzi, Callie'nin düşüncelerini okumuş gibi yakınlaştı ve fısıldadı. "Ve unutmadan, birinin böyle bir hediyeyi ne zaman açacağı belli olmaz, *oui*?" Callie kıpkırmızı olunca Fransız güldü.

Sonra üzerine mükemmel bir şekilde oturan elbiseyi giydi. Madam Hebert, Callie'nin etrafında döndüğü ve elbisenin detaylarını incelediği sırada Punch[24] kadar keyfili görünüyordu. Halinden memnun bir şekilde Callie'nin kocaman açılmış gözlerine baktı ve konuştu. "Şimdi deneme odasına geçelim ve daha yakından bakalım."

Terziyi takip eden Callie, Nastasia'nın hâlâ platformda durduğunu, Valeri'nin sanatçının kırmızı elbisesinin eteğiyle ilgilendiğini gördü. Birden üzerine çöken güvensizliği umursamamaya çalışarak odadaki boş, ikinci platformun üzerine çıktı. Madam Hebert onu nazikçe yakındaki büyük aynaya doğru çevirdi. Aynadaki yansımanın kendisi olduğunu fark edince Callie'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Başını iki yana salladı. Kendini asla bu şekilde görmemişti. Basit ve gösterişsiz kız oldukça... muhteşem bir kadına dönüşmüştü.

Göğüsleri elbisenin düşük yakasıyla vurgulanmıştı. Müstehcen görünmektense dolgun ve güzel görünüyorlardı. İpek kumaş buradan belinin eğimine ve kalçasının kıvrımına iniyor, tombul yerine orantılı görünmesini sağlıyordu. Gördüğü en hoş, pırıltılı mavi rengi ise normalde kıpkırmızı görünen tenini çilek ve krema gibi gösteriyordu.

24 Tiyatroda şişman ve hantal bir kukla. (ç.n.)

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Madam Hebert haklıydı. Bu elbise vals için yaratılmıştı. Callie heyecanla terziye döndü. "Ah, çok güzel Madam."

Terzinin gülümsemesi Callie'ninkine eşti. "Kesinlikle öyle." Başını yana yatırarak Callie'nin aynadaki aksini inceledi. "Eteğinin biraz kısaltılması gerekiyor. İzin verin, iğnelememe yardım edecek birini getireyim."

Fransız kadın yakındaki bir kapıdan çıktı. Callie tekrar yansımasına baktı. Elbisenin kumaşına, Londra balo salonlarında pek görülmeyen eşsiz kesimine, modadan uzak vücut tipine nasıl da uyduğuna baktı.

"Hebert bir dâhi, öyle değil mi?"

Callie'nin bakışları aynalar aracılığıyla menekşe rengi gözlerle buluştu. Küçük, kibar bir gülümsemeyle opera sanatçısını onayladı. "Gerçekten de öyle."

Nastasia'nın gözleri kısa bir an elbisesinin eteğini iğneleyen Valerie'ye kaydı, sonra gelişigüzel bir şekilde konuştu. "Ralston onun yaptığı kıyafetleri hep beğenmiştir."

Callie bakışlarını kaçırdı, kararsızdı. Daha önce kimsenin metresiyle konuşmamıştı. Hele sevdiği adamınkiyle hiç.

Nastasia sıkılmış bir sesle devam etti. "Benden utanmanıza gerek yok Leydi Calpurnia. Bizler okul sıralarından yeni kalkan küçük kızlar değiliz, aksine olgun kadınlarız. Şimdi sizinle birlikte olduğunu biliyorum. Dünyanın işleyişi böyle şekerim."

Callie başını iki yana salladı, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Benimle birlikte değil."

Opera sanatçısı mükemmel şekilli bir kaşını kaldırdı. "Ralston'un sizi çoktan baştan çıkarmadığını mı söylüyorsunuz gerçekten?"

Callie kızardı ve tekrar bakışlarını kaçırdı. Nastasia güldü. Ses Callie'nin beklediği gibi kötü niyetli değildi, aksine sesi kulağa sadece eğlenmiş gibi geliyordu. "Bunu beklememiştiniz, öyle değil mi? Ama bahse girerim her saniyesinden hoşlanmışsınızdır. Ralston nadir bulunan adamlardan. Kendisinden çok, birlikte olduğu kadınla ilgilenir." Yunan güzel konuşmaya devam ederken Callie'nin yanakları parlak kırmızı renge bürünmüştü. "Pek çok âşığım oldu... Sadece ikisi Ralston kadar cömertti. İlkiniz o olduğu için çok şanslısınız."

Callie hemen oracıkta ölebileceğini düşünüyordu. Utançtan.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Callie'nin başı yukarı kalktı ve aynadan kuzguni saçlı güzele baktı. Nastasia artık ona bakmıyordu. Deneme odasına öğlen güneşinin vurduğu büyük pencereye çevirmişti bakışlarını. Birkaç dakika sessizlikten sonra Callie'nin merakı üstün geldi. "Lütfen."

Nastasia konuştu, sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. "On sekiz yaşımdayken, böyle bir adamla karşılaşmıştım. Dimitri cömertti, nazikti ve muhteşem bir âşıktı. Hayal ettiğim her şey... Arzuladığımı bile bilmediğim her şey ondaydı. Ona âşık olmam kaçınılmazdı. Bu bildiğim her şeyden öte bir aşktı... Duyduğum her şeyden üstündü... Efsaneviydi. O hayatım boyunca sevebileceğim tek erkekti." Duraksadı, yüzünde beliren hüzün öyle hızlı kayboldu ki, Callie doğru görüp görmediğinden emin olamadı. "Ama karşılığında beni sevmedi. Sevemedi. Bu tür bir duygu besleyebilecek biri değildi. İçinde yoktu. Bu yüzden kalbimi kırdı."

Diğer kadının hikâyesinin hüznünden davetsiz gözyaşları gözlerini doldurdu. Merakını gizleyemedi. "Ne oldu?"

Nastasia hafif ve zarif bir hareketle omuz silkti. "Yunanistan'ı terk ettim. Sesim o günün hüznünü taşır."

Valerie ayağa kalktı, işini bitirmişti. Nastasia o anda uzaklardan bugüne döndü. Genç çırağın bitirdiği işi incelerken gözlerindeki hüzün kayboldu. "Ralston sizin Dimitri'niz. Kalbinize sahip çıkın."

İki kadında birbirlerinin yansımasını süzerken sessizlik oldu. "Yeniden şansınız olsa... Onu aşksız kabul eder miydiniz?" Ağzından dökülüveren bu sözler daha o an Callie'yi pişman etti.

Nastasia uzun bir süre düşündü, yüzü hüznün bir portresiydi. Gözleri, aynadan tekrar Callie'nin gözleriyle buluştuğunda duyguların yoğunluğuyla yaşlıydı. "Hayır," diye fısıldadı. "Onu tek taraflı sürdüremeyecek kadar çok seviyordum."

Madam Hebert gerçekleşen sohbetten habersiz bir şekilde deneme odasına döndüğünde Callie söz dinlemeyen serseri bir gözyaşını yanağından sildi. Nastasia, terziye doğru döndü. "Leydi Calpurnia'nm elbisesi çok güzel," dedi. "Aynı kumaştan bir elbise de ben isterim."

Madam Hebert kaba bir ses tonuyla cevap verdi. "Üzgünüm Bayan Kritikos. Kumaş elimizde yok."

Nastasia, Callie'yi tepeden tırnağa değerlendirdi. "Görünüşe göre benim istediğim şeyleri almayı alışkanlık haline getirdiniz Leydi Calpurnia." Ufak bir gülümseme bahşetti. "Umarım şansınız yaver gider. Elbisenin işinize yarayacağına şüphe yok."

Callie teşekkür edercesine başını eğdi. "Teşekkür ederim Bayan Kritikos. Muhteşem bir yeteneğe sahip olduğunu söylememe izin verin."

Nastasia platformdan indi ve derin, zarif bir reverans sunarak Callie'nin sosyal konumunu onayladı. "Çok naziksiniz leydim." Bununla birlikte Valerie ile birlikte yan tarafa geçtiler. Callie diğer kadının gidişini izledi, sohbetlerinin aldığı gidişat onu hem şaşırtmış hem de üzmüştü.

Dikkatini meraklı terziye çevirdi ve Fransız'a minik, gözü yaşlı bir gülümseme sundu. Madam Hebert'in ne düşündüğünü biliyordu. Bir opera sanatçısının bir kontun kardeşine söyleyecek neyi olabilirdi ki?

Ancak terzi, müşterilerinin kişisel hayatlarını sorgulamaması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir dükkân işletiyordu. Dikkatini Callie'nin eteklerine yöneltti.

Madam Hebert etek boyunu ayarladı, genç çırağa ne yapılacağını anlattı ve odadan ayrıldı. Kız sessizce eteklerini iğnelemeye başladığı sırada Callie, Nastasia'nın anlattıklarını düşünüyordu. Sanatçının sözleri çok güçlüydü, Callie bu sözlerin gücünü yüze inen bir tokat kadar sert hissetmişti. Gerçeği biliyordu elbette. Ralston onu asla arzu ettiği gibi sevmeyecekti ama Nastasia'nın hikâyesini dinlemek, gerçekliğini anlamak hissettiği üzüntüyü artırmıştı.

Gözyaşları aynadaki yansımasını bulanıklaştırıyordu. Her gün o an aynada gördüğü kadın kadar güzel olabilirdi ama bu Ralston'un onu sevmesini sağlamazdı. Başka biri olsa, daha az sevdiği ya da hiç sevmediği biri, evlilik teklifini kabul ederdi. Ama Ralston'u o kadar uzun zamandır hayal ediyordu ki. Anlaşmalı bir evliliği kabul edemezdi.

Ralston'un her şeyini istiyordu: aklını, bedenini, ismini ve en önemlisi de kalbini.

Belki onu reddederek hata etmişti. Belki onun markizi olma fırsatına balıklama atlamalıydı. Çocuklarının annesi olma şansını kaçırmamalıydı. Eteklerine yapışan mavi gözlü, siyah saçlı bebeklerin düşüncesiyle bile kalbi sıkıştı. Ama görünüşe göre Nastasia haklıydı. Ona sahip olamamaktan daha kötüsü varsa bu, onun her şeyine sahip olamamaktı.

Hafifçe iç geçirdi. Bu yeni, daha güzel Callie'yi keşfettiği sırada kötü düşünceleri bir kenara itmek istedi. Dükkânın ön tarafından tanıdık gülüşmeler geldi. Juliana ve Mariana perdenin bu tarafına geçmeden önce yüzüne bir gülümseme kondurmaya çalıştı. İki genç kadın da Callie'yi görünce dondular.

"Ah, Callie..." Mariana kısık, büyülenmiş gibi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Callie bu alışık olmadığı iltifatı başını eğerek karşıladı. "Yapma."

Juliana hevesle başını sallayarak onaylıyordu. "Bu doğru. Çok güzelsin!"

Callie'nin yanakları kızardı. "Teşekkür ederim."

Mari ablasının etrafında bir daire çizdi. "Baş döndürücü bir elbise Callie... Ama daha fazlası var... Bir şey..." Duraksadı, ablasının büyük kahverengi gözlerine baktı. "Güzel hissediyorsun, değil mi?"

Callie'nin gözlerinin içi güldü. "Sanırım öyle hissediyorum, evet."

Juliana güldü. "*Brava!* Güzel hissetmenin vakti gelmişti Callie." Mariana cesaret verircesine başıyla onayla-

yınca Juliana devam etti. "Tanıştığımız andan beri güzel olduğunu düşünüyorum, elbette. Ama bu elbise... Baloya bunu giymelisin. *Dovete!* Giymelisin!" Juliana'nın resmi olarak takdim edileceği Salisbury Balosu'na üç gün vardı. Genç kız heyecanla ellerini çırptı. "Birlikte çıkış yapmalıyız! Yeni elbiselerimizle! Ama benim bu kadar güzel bir elbisem var mı, bilmiyorum!"

Mariana onaylarcasına başını sallıyordu. Callie bir kız kardeşine bir diğer kıza bakıyordu, mahçup olmuştu. "Ah, bu elbisenin baloya hazır olacağını sanmıyorum. Daha boyu ayarlanacak ve Madam Hebert'in eminim benden daha önemli müşterileri vardır."

"Baloda bu elbiseye ihtiyacınız varsa leydim, baloya kadar hazır edilecek demektir." Bu sözler çırağın yaptığı işi kontrol etmek için odaya dönen terziden geliyordu. "Boyuyla bizzat kendim ilgileneceğim ve balo sabahı evinize teslim edilecek ama bir şartım var." Callie'ye doğru eğildi ve konuştu. "Her valste dans edeceğinize dair bana söz vermelisiniz."

Callie gülümsedi, başını iki yana salladı. "Ne yazık ki, bu benim verebileceğim bir karar değil madam."

"Saçmalık." Terzi kaşlarını çatmıştı. "Bu elbisenin içinde herkesi kendinize hayran bırakacaksınız. Erkekler peşinizden ayrılmayacak."

Callie bu sözlerin imkânsızlığına güldü, ondan başka kimsenin bu sözleri komik bulmadığını anlayınca gülüşü kayboldu. Mariana konuştu. "Elbette ayrılmayacaklar!"

Juliana da düşünceli bir şekilde gülümsedi, başını yana yatırarak Callie'yi değerlendirdi. "Katılıyorum. Gabriel'in vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum. Çok güzelsin!"

Mariana arkadaşına bakarak konuştu. "Ah, Ralston kesin bayılacak, tahmin edebiliyorum."

Bu cesur, uygunsuz konuşma karşısında Callie'nin dili tutulmuştu. Yanakları kızarıyordu. Ralston'a karşı hissettikleri bu kadar belli miydi? *Juliana, abisine bundan bahsetmiş midir?*

Rahatsızlığı önemsenmedi. Madam Hebert onu paravanın arkasına alırken kızlar aralarında konuşmaya devam ettiler.

Paravanın arkasında terziye bakmayı göze alınca Fransız kadının bilmiş gülümseyişini gördü. "Ralston Markisi peşinizden koşuyor demek?"

Callie bu cesur soru karşısında başını iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle böyle bir şey yok." Madam Hebert hafif bir onaylama sesi çıkararak Callie'nin düğmelerini açmaya koyuldu. Callie sohbetin burada bittiğini düşünüyordu.

Ancak mavi elbiseyi çıkardığı zaman terzi sanki o hiç konuşmamış gibi ekledi. "Hedefiniz Ralston ise, bu iç çamaşırlarını giyin leydim. İç çamaşırlarından o da en az sizin kadar hoşlanacaktır."

Calli kızarırken terzi kahkaha attı.

Yirmi Bir

Callie ve Mariana, Salisbury balo salonunun köşesinde duruyor, misafirlerin gelişini izliyorlardı. Büyük alan tepedeki muazzam kristal avizelerdeki binlerce mumdan yansıyan altın rengi ışıklarla aydınlatılıyordu. Bir duvar boylu boyunca aynayla kaplıydı. Ayna, ışığı iki kat yansıtıyor, salonun daha büyük görünmesini sağlıyor ve Londra'nın yarısı balodaymış gibi bir hava yaratıyordu. Aslında Londra'nın tamamı bu salonda olabilirdi de. Balo salonu tıka basa doluydu. Her renkten ipekler ve satenler içindeki kadınlar küçük gruplar halinde dedikodu yapıyor, koyu renk takımlarına bürünmüş beyler politika ve parlamentoyla ilgili konulardan konuşuyorlardı.

Callie parmak uçlarında yükseldi ve etrafa bakındı. Juliana'nın girişini kaçırmış olabileceklerinden korkuyordu. Baloya katılmak için geç olmak üzereydi. Sosyetenin en yeni üyelerinden biri olarak Juliana ilk balosuna geç kalmamalıydı. *Elbette Ralston bunu biliyordur.* Gözleriyle genç kadını ararken bir yandan da düşünüyordu.

Salisbury Balosu'nun Juliana'yı takdim etmek için en uygun yer olduğu açıktı. Her yıl gerçekleşen davet, sezonun en büyük ve en çok katılım olan etkinliklerinden bi-

riydi. Kont ve Kontes Salisbury tarafından düzenleniyordu. Callie'ye göre ikili Londra'daki en cana yakın çiftlerden biriydi. Babası öldüğünde Callie'nin acılı annesiyle genç ve deneyimsiz Benedick'e en çok destek olan da Lord ve Leydi Salisbury olmuştu. Kont, Callie'nin abisinin vasisi olmuş, ona unvan konularında yardımcı olmuştu. Salisbury'ler, Allendale'lerin dostuydu ve Juliana ile Ralston'u da kuşkusuz kabul edeceklerdi. Callie bundan emindi.

Tabii gelirlerse.

İç geçirdi. Kendi takdiminin yapıldığı geceki gibi gergindi.

Mariana sakin bir sesle, "Gelecekler," dedi. "Ralston'u senin kadar iyi tanımıyorum ama bu geceyi kaçırmayacağından eminim." Kurnaz bakışlarını ablasına çevirdi. "Ve seni bu elbisenin içinde görünce kaçırmadığına mutlu olacaktır."

Callie gözlerini devirdi ve alaycı bir şekilde, "Kendini aşıyorsun Mari," dedi.

Mariana güldü ve omuz silkti. "Belki de... Ama doğru. Hebert muhteşem bir iş çıkarmış. Elbisen baş döndürüyor."

Callie başını eğip kendine baktı. Mavi ipek üst bedenini sarıyor ve geniş, hoş etekleri yürüdükçe mükemmel bir şekilde dalgalanıyordu. Bu geceye kadar sadece günışığı altında gördüğü kumaş, mum ışığı altında tamamen farklı görünüyordu. En derin okyanusların renginde, sanki canlıymış gibi parlıyordu. Buraya gelmeden önce ayna karşısındaki yansımasını hatırlayınca gülümsedi. Dantel başlıklar giyen kız kurusu gitmişti. Bu elbise onu değiştirmişti.

"Geldiler."

Callie'nin hayali Mariana'nın fısıltısıyla bölündü. Bakışlarını balo salonunun girişine, içeridekilerin gelenleri inceleyebileceği kadar uzun ve geniş merdivenlere yöneltti. Merdivenlerde pek çok kişi vardı ama gelen üçlüyü gözden kaçırmak imkânsızdı.

Juliana bembeyaz pelerinini çıkardı ve dimdik durdu, yüksek belli, uçuk pembe bir elbise giyiyordu. Elbisesi gösterişli olmaktan uzak, hoş bir işçiliğe sahipti ve şatafattan uzak, pahalıydı. Gece için mükemmel bir şeçimdi. Hemen arkasından uyumla hareket eden Ralston ve St. John geliyordu. İkizler kız kardeşlerine eşlik etmek için paltolarını çıkarıyorlardı. Kararlılığın birer eş portresi gibiydiler. Aşağılarındaki kalabalığı savaşa hazırlanır gibi süzüyorlardı. Callie'nin dudakları eğlenir gibi kıvrıldı. Londra sosyetesi savaşa hazırlıklı olsa iyi ederdi.

Bakışları Ralston'u bulduğu an kalbi hızla çarpmaya başladı. Çenesinin sertliğini, bakışlarındaki kararlılığı görebiliyordu. Gözleri öyle maviydi ki, salonun karşısından, durduğu yerden bile rengini ayırt edebiliyordu. Sonra bakışları buluştu. Adamın bakışları üzerinde dolaştıkça bedeni ısındı. Farkında olmadan iç geçirdi. Mariana onu dirseğiyle dürttü. "Callie, adama delicesine âşıkmış gibi görünmeyi bırakabilir misin?"

Callie hemen kız kardeşine baktı ve sertçe fısıldadı. "Ben böyle bir şey yapmıyorum!"

Mariana alaycı bir sesle, "Hı-hı. Ben de Kraliçe Charlotte'um," dedi. Ablasının kızgın bakışlarını görmezden gelerek devam etti. "İşte başlıyoruz."

Callie kız kardeşinin bakışlarını takip etti ve Julia-

na'nın Kont ve Kontes'le tanıştırıldığını gördü. Gözleri yerde, yüzünde sakin bir gülümsemeyle mükemmel bir reverans sunduğunu da fark etti. Kuğu gibi zarif ve uzun boynu salonda onu izleyen her kadını kıskançlık içinde bırakmıştı. Ve hepsi izliyordu.

Callie'nin omzunun üzerinden Mariana memnuniyet dolu bir ses çıkardı. "Benden daha iyi başardı!"

Callie, Mariana'ya aldırmayarak dikkatini salonun geri kalanına verdi ve Juliana'ya dört bir yandan çevrilen bakışları fark etti.

Kolay olmayacaktı.

"Gayrimeşru olduğunu duydum." Bu kadınsı fısıltı solundan gelmişti. Callie dönünce konuşanların Leighton Dükü ve Dul Düşes'i olduğunu fark etti. İkisi de gözlerini dikmiş Juliana'ya bakıyorlardı. Annesi konuşmaya devam ederken Dük'ün yakışıklı yüzünde beliren küçümser ifadeyi görünce Callie'nin nefesi kesildi. "Salisbury'nin böyle insanları evlerine almalarına şaşırdım. Ralston'un itibarı da yeni kardeşinden iyi sayılmaz. Eminim onun da bir yerlerde bir ya da iki piçi vardır."

Bu oldukça uygunsuz, bir o kadar da beklenen sözler çok fazla gelmişti. Callie yaşlı Düşes'e uzun, ezici bir bakışla baktı. Fark edilmesini umduğu bir bakıştı.

Leighton Dükü fark etti ve Callie'nin bakışlarına soğuk bir bakışla karşılık verdi. "Başkalarının konuşmalarına kulak misafiri olmak kötü bir alışkanlıktır Leydi Calpurnia."

Bir yıl önce olsa, Callie cevap verecek cesareti bulamazdı. Yaşlı Düşes'e iğneli bir ifadeyle bakarak, "Ben

dedikodunun daha kötü bir alışkanlık olduğunu düşünüyorum ekselansları," dedi.

Bununla birlikte oradan ayrılarak Juliana'yı bu engereklerden kurtarmaya gitti.

Mariana da hemen arkasındaydı. "Harikaydın abla!" Cesaretini alkışladı. "Yüzlerinde beliren o ifade! Paha biçilemezdi!"

Dalgınlıkla, "Bunu hak ettiler. Kendini beğenmiş züppeler," dedi. Tamamen Juliana'nm yanına gitmeye ve gecenin geri kalanında onu Allendale adıyla koruma altına almaya odaklanmıştı. Dedikoduları önleyemezdi ama yardımcı olabilirdi.

Kalabalığın arasından yol bulmaya çalışırlarken Rivington'un yanından geçtiler. Mari hızla elini nişanlısının koluna koydu ve fısıldadı. "Gel de Juliana ile tanış Riv." Elbette, Rivington kızla daha önce tanışmıştı ama Mariana'nın ne demek istediğini hemen anladı. *Gel ve bir dük olarak kızı onayladığını göster.* Rivington duraksamaksızın onları izledi.

Callie son insan kalabalığını da aşarak Juliana'ya ulaştı. Kız geniş bir alanda duruyordu. Etrafındaki insanlar onunla tanışmaya gelemeyecek kadar sohbetlerine dalmış görünüyorlardı. Callie işin aslını biliyordu. Herkes biliyordu. Juliana'nın bir yanında Ralston, diğer yanında St. John duruyordu. Londra'nın yarısını yaralamaya hazır görünüyorlardı. Kısa bir an Ralston'la bakışları buluştu. Kız kardeşi kabul görmediği için ondan bir cüzamlıymışçasına uzak duran sosyetenin üyelerine öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Callie de pek çok kez böyle hissetmişti.

Ancak durup onun öfkesini paylaşacak değildi. Rals-

ton'un kız kardeşinin ona daha çok ihtiyacı vardı. "Juliana!" dedi. Sesi yakındaki grupların duyacağı kadar yüksekti. "Burada olmana çok sevindim! Mariana ile senin gelmeni bekliyorduk!"

Mariana, Juliana'nın ellerini elleri arasına aldı ve, "Gerçekten de öyle! Sen olmadan gece çok sıkıcıydı!" dedi. Hevesli gözlerini nişanlısına çevirdi. "Rivington, sen de böyle düşünmüyor musun?"

Rivington Dükü, genç kızın eline eğildi. "Elbette. Bayan Fiori, bir sonraki dansta size eşlik etmeme izin verin," dedi. Sesi sıcaktı ve normalden bir ton daha yüksekti. "Tabii, başka birine söz vermediyseniz?"

Juliana başını iki yana salladı, mahcuptu. "Hayır, kimseye söz vermedim ekselansları."

Mariana kocası olacak adama parlak bir gülümsemeyle baktı. "Bence bu mükemmel bir fikir!" Sonra Juliana'ya doğru eğilerek fısıldadı. "Dikkat et, ayağına basmasın."

Dördü Mari'nin şakasına güldüler. Rivington, kızı salonun ortasına götürdü. Mariana ve Callie ikilinin yerlerini almasını izlediler. Juliana ilk kabulünü almıştı. İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri tarafından, dans teklifi şeklinde. Allendale kızları birbirlerine baktılar. Geniş, gururlu gülümsemelerini saklayamıyorlardı.

Arkalarından bir ses, "Ben de dans etmek istediğime karar verdim," dedi. Dönünce St. John'un onlara gülümsediğini gördüler. "Leydi Mariana, sakın bana bu dansı başkasına söz verdiğinizi söylemeyin?"

Mari dans kartına baktı ve güldü. "Aslına bakarsanız lordum, bu dansı gerçekten de bir başkasına söz vermişim," diye fısıldadı. "Ama dans partnerim kız kardeşinizi tercih etmiş."

Nick başını iki yana salladı, yüzünde trajik bir ifade vardı. "Bu zararı telafi etmeye çalışacağım leydim."

Mari parlak bir gülümsemeyle, "Bu yapılacak en centilmence hareket olur," dedi ve Nick'in onu dans pistine götürmesine izin verdi.

Callie onların gidişini izledi. Bu sohbet onu neredeyse Ralston'la baş başa kaldıklarını unutturacak kadar eğlendirmişti. Neredeyse.

Son konuşmalarının üzerine ne söylemesi gerektiğinden emin olamayan Callie döndü ve Marki'nin anlaşılmaz bakışlarıyla buluştu. Gergin bir halde güvenli bir konuya yöneldi. "Merhaba Lord Ralston." dedi. "Kız kardeşin bu geceye güzel başladı."

"Doğru. Ailen sayesinde."

"Rivington ailemize kolayca uyum sağlayacağını gösterdi." Dans eden çiftleri izlediği sırada Callie'nin dudakları sessiz bir gülüşle kıvrıldı.

Ralston'un dudağının bir köşesi de yukarı kalkmıştı. "Ona borçluyum." Callie'ye baktı. Bakışları ciddiydi. "Sana da."

Marki'nin gözleri karardı ve üzerinde dolaşmaya başladı. Callie hafifçe duruşunu değiştirdiğini fark etti ve anladı. Ralston elbisesini fark etmişti. *Beni dansa kaldır.* Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordu. Bu gece yapması gereken son şey, Ralston'un başını döndürmesine izin vermekti. Özellikle de evlilik teklifini reddettikten ve ondan uzak duracağına dair kendine söz verdikten sonra. *Beni dansa kaldır ki, bu elbise içinde ilk valsim seninle olsun.* İçindeki sesi susturdu. Ralston'la dans etmek kesinlikle kötü bir fikirdi.

"Leydi Calpurnia, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

İlk başta kafası karıştı. Ralston'dan gelmesini umduğu sözler bambaşka bir yönden, sağ omzunun üzerinden söylenmişti. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, Ralston'un öfkeli yüz ifadesini gördü ve anladı. Arkasını dönünce Baron Oxford'la karşılaştı.

Hayır! Ayağını yere vurup isyan etmek istiyordu.

Teklifi reddedemezdi. Bunun oldukça uygunsuz olması bir yana, Callie dans tekliflerini reddedebilecek bir pozisyonda değildi. Her an, her dakika dans teklifi alıyor değildi ki. Gözucuyla Ralston'a baktı. Öne çıkıp bu dansın kendisine ait olduğunu söyleyecek miydi? Önce ona söz verdiğini iddia etse, Callie bunu inkâr etmezdi.

Ama Marki hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine soğuk, anlaşılmaz bir bakışla Callie'ye bakıyordu. Callie tekrar Baron'a döndü. "Sizinle dans etmeyi çok isterim lordum. Teşekkür ederim."

Oxford elini uzatınca Callie elini adamın avcuna bıraktı.

Elleri birleştiğinde Oxford gözlerine ulaşmayan geniş bir gülümseme sundu. "Harika."

Oxford'un Callie'yi dans pistine götürmesini izleyen Ralston öfkeyle savaşıyordu. Başka bir adamın kollarının ona dolanmasını, ellerinin ona dokunmasını izlemek çok fazlaydı. Dans edenlerin arasına dalıp kadınını servet avcısı züppenin pençelerinden kurtarmasını engelleyen tek şey, yıllardır kendini tutma konusunda alıştırma yapmasıydı.

Onunla dans eden ben olmalıydım, Tanrı aşkına. Onları dans pistinin kenarından takip ederken Ralston kendini

azarlıyordu. Oxford'un uzun bedeni Callie'yi ortada döndürüyor, masmavi bir buluta dönüştürüyordu. Yaşananlar yetmezmiş gibi -evlilik teklifini önemsememiş ve Ralston'u görmezden gelmişti- şimdi de melekler gibi giyinmiş bir halde Oxford'un kollarındaydı.

Böyle bir elbiseyi nereden bulmuştu ki? Üzerine mükemmel oturuyordu. Dolgun, kadınsı bedenini sarıyor, hoş göğüslerini, kalçalarının kıvrımını ve şehvetli vücudunu vurguluyordu. Bu bir adamı harekete geçirmek, cesaretlendirmek ve deli etmek için tasarlanmış bir elbiseydi. Tek bir amacı vardı, erkeği onu çıkarmaya teşvik etmek.

Tam o anda döndüler. Callie doğruca Ralston'a bakıyordu. Ralston, kadının bakışlarındaki üzüntüyle sarsıldı. Bu gece Callie'de daha farklı, daha hüzünlü bir hava vardı. İçgüdüsel olarak bu üzüntünün sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. Her şeyi karmakarışık etmişti. Evlilik teklifini batırmıştı, Callie'nin bir şekilde gerçekten evlenmek istemediğine inanmasına neden olmuştu.

Oxford ve Callie dans eden kalabalığın arasında kaybolunca dilinin ucuna kadar gelen küfrü yuttu. Dans edenlerin arasından elbisenin parlak mavisini seçebiliyordu. Çift uzaklaştıkça ruh hali daha da karanlık bir hal aldı.

Dans pistinin kenarından yürümeye başladı, onları tamamen kaybetmek istemiyordu. Pek çok insanın yanından geçti. Tanıdıkların yanından geçerken hafifçe başıyla selam veriyordu. Merak uyandırmayacak kadar yavaş, dönen dansçılara yetişecek kadar hızlı gitmeye çalışıyordu.

Yanından geçtiği sırada Marsden Kontesi, "Merhaba Lord Ralston, sizi bu gece görmek ne güzel," dedi.

Kadının yırtıcı bakışlarına rağmen kabalık etmeyi göze alamayan Ralston durdu. Kadının şehvetli bir şekilde dilini kırmızı dudaklarında gezdirdiğini görünce şaşırmamıştı. "İyi geceler Leydi Marsden," dedi. Kontes'i kızdıracağını bildiği, sıkılmış bir tonla konuşuyordu. "Kocanıza da saygılarımı iletmek isterim," dedi anlamlı bir sesle. "Kendisi buralarda mı?"

Kontes'in gözleri kısılınca tam on ikiden vurduğunu anladı. "Hayır. Burada değil."

"Ah," dedi, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Çok yazık. Kendisine selamlarımı iletin."

Tekrar dans edenlere baktığında pistte dönerlerken Juliana'nın Rivington'a gülümsediğini gördü. Tüm Londra'ya yabancı olsun ya da olmasın, gayrimeşru olsun ya da olmasın kız kardeşinin odadaki herkes kadar iyi bir dans partneri olduğunu gösteriyorlardı. Çabucak kalbinde yer edinen kız kardeşini izlerken göğsünde yepyeni bir duygu belirdi. Genç kız sosyetenin saygı duyduğu üyelerinden biriyle dans etmek çok normal bir şeymiş gibi Rivington'a gülümsüyordu. Cemiyetin kötü niyetli üyeleri ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bir kusur bulmakta zorlanacaklardı. Onun, Nick'in, Rivington'un ve Allendale ailesinin desteğiyle Juliana korunacaktı. Juliana'nın kabulü için Callie ile anlaşmak hayatında verdiği en iyi karardı.

Callie.

Muhteşem bir kadındı. Ralston'u sıkıştırsa da, kışkırtsa da, reddetse de söz verdiği her şeyi yerine getirmişti. Juliana'yı her abinin gurur duyacağı bir kardeşe çevirmişti. Tanrı biliyor ya, bunu kendi başına başaramazdı.

Juliana'nın şu an burada olmasının sebebi Callie'ydi. Juliana'nın başarısında büyük bir role sahipti. Bir şekilde Ralston'un hayatında da büyük bir yere yerleşmişti.

Bu düşünceyle harekete geçti. Birden, Callie ile bir kez daha yalnız kalması gerektiğini anladı. Artık onunla sorumluluk gereği evlenmek istemiyordu. Gerçekten onunla evlenmek istiyordu. Görünüşe göre Callie onu reddettikçe Ralston evlenmeyi daha çok istiyordu. Şimdi tek yapması gereken, Callie'yi de evlenmeyi istediğine ikna etmekti.

Kalabalığı taradı, çaresizdi. İnsanların arasında mavi bir pırıltı görmeye hevesliydi. Dansın bitmesine, böylece onu özel bir konuşma için bir kenara çekmeye hevesliydi.

Müzik hızlanarak son buldu ve çiftler durdu. Dans pistinin boşalmasını izledi. Juliana ve Rivington'un Mariana ve Nick'in yanma gitmesini, önceki konuşmalarına devam etmelerini izledi. Ama Oxford ve Callie'den iz yoktu.

Hangi cehenneme gitmişlerdi?

Vals bittikten sonra Oxford, Callie'yi Salisbury'lerin balo salonunun arkasındaki küçük, özel bir girişten ve uzun, karanlık bir koridordan geçirdi. Koridorun kapıları kalabalık balo salonuna hava girsin diye açılmıştı. Baron onu gözlerden uzak bir yere çekmiş, birlikte biraz sessizliğin tadını çıkaracaklarını söylemişti.

Hafifçe aralık kapıyı gözleyen Callie, Baron'a titrek bir gülümseme sundu. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim lordum," dedi nazikçe. "Baloların ne kadar bunaltıcı olduğunu unutmuşum."

Oxford ona yaklaştı. "Lütfen, sözünü bile etmeyin."

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken Callie de uzaklaşmaya çalışıyordu. "Susuzluktan ölüyorum lordum. Belki de balo salonuna geri dönmeli ve serinletici bir şeyler içmeliyiz?"

"Ya da susuzluğumuzu başka şeyler yaparak unutabiliriz?" Duraksadı. "Sevgilim."

Callie kaşlarını kaldırdı. Baron üzerine gelmeye devam ediyor, onu duvara doğru sıkıştırıyordu. "Lordum," dedi itiraz edercesine. Gerginliği artıyordu. "Baron Oxford!" dedi sonunda, adamın ne yapacağından emin olamıyordu.

Oxford eğildi. "Rupert," diye düzeltti. "Formaliteleri bir kenara bırakıp birbirimize isimlerimizle hitap etme zamanımız geldi. Sence?"

Kararlı bir sesle, "Baron Oxford," diye başladı Callie. "Dönmek istiyorum. Hemen. Baş başa kalmamız uygun değil."

"Sana söyleyeceklerimi duyunca böyle düşünmeyeceksin," diye cevap verdi. "Görüyorsun ya..." Duraksadı. "Sana baronesim olma fırsatını sunuyorum."

Callie kaşlarını daha da kaldırdı.

Baron şaşkınlığını fark etmişti. Bir kez daha açıklamayı denedi. Bu kez bir çocuğa anlatır gibi konuşuyordu. "Evlenme fırsatı geçti eline. Benimle."

Yüce Tanrım, Londra'da romantik evlilik teklifi yapacak tek bir adam bile yok mu?

Callie gergin bir gülüşü bastırdı, yavaşça kapıya doğru ilerliyordu. "Lordum. Beni bu onura layık gördüğünüz için minnettarım..." Duraksadı, nazikçe reddetmek için uygun sözcükleri arıyordu.

Birden Oxford'un elleri beline dolandı ve dudakları dudaklarına kapandı. Dudakları ıslaktı, yumuşaktı ve pek hoş değildi. Dilini ağzına sokmaya çalıştı. Callie geri çekildi, elleri itmek için adamın omuzlarına çıktı. Baron bu hareketi yanlış yorumlayarak daha çok bastırdı. Callie sırtında kapının kolunu hissedene dek onu duvara doğru ittirdi. Hafifçe geri çekilerek fısıldadı. "Utanma. Yakalanmayız. Hem yakalansak bile, nişanlı sayılırız."

Callie eğilerek Baron'dan uzaklaştı. Adamın küstahlığına inanamıyordu. Evlilik bahsiyle bile minnetle kollarına atılacağını düşünmesi karşısında kızabilirdi ama bu fikir öyle gülünçtü ki. Tüm gücüyle Baron'u ittirerek konuştu. "Korkarım çok yanlış bir izlenime kapılmışsınız." Callie kapıyla Baron arasından zorlukla çıkarken Oxford bastırmayı bıraktı. "Sizinle evlenmek gibi bir niyetim yok. Gitmenizi istiyorum."

Oxford birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sanki sözlerini anlayamamıştı. "Ciddi olamazsın."

Callie durumun ironisini fark etmişti, elbette. Yirmi sekiz yıl birinin onu fark etmesini bekledikten sonra iki adamdan evlenme teklifi alıyor ve ikisini de reddediyordu. *Aklını mı kaçırmıştı?*

"Çok ciddiyim. Arkadaşlığımı yanlış yorumlamışsınız."

"Arkadaşlıkmış!" Oxford'un küçümser sözleri, sert ses tonu Callie'nin korkmasına neden oldu. "Arkadaşlık aradığımı mı zannediyorsun? Tam tersi, ben bir eş arıyorum." Sözlerini ağzından tükürür gibi çıkarıyordu.

Callie içgüdüsel bir şekilde geri çekildi. Bu yeni Oxford onu şaşırtmıştı. Genişçe gülümseyen züppe gitmiş,

yerini bu kızgın, kaba adama bırakmıştı. "Anlaşılan benim koca aradığım gibi yanlış bir fikre kapılmışsınız."

Oxford'un dudakları kıvrıldı. "Hadi ama. Beni bunu hayal etmediğine inandıramazsın. Tüm yaşlı kız kurularının hayali bu değil midir?"

Callie gururla dimdik durdu. "Elbette Lord Oxford, bizler evlilik teklifinin hayalini kurarız. Sadece hayallerimizdeki teklifler sizden gelmiyor."

Baron'un öfkesinin kabarmasını izledi. Oxford kaskatı kesilmişti ve yüzü kıpkırmızıydı. Normalde böyle bir dönüşüm Callie'yi gururlandırırdı ama o an Baron'un ona vurabileceğinden korktu. Bunun yerine geri çekilince rahat bir nefes aldı. Öfkesinin tiksintiye dönüşmesini izledi ve sonunda adamın gerçekte kendisi için ne hissettiğini gördü: küçümseme.

"Büyük bir hata yapıyorsun," diye uyardı.

"Hiç sanmıyorum." Callie'nin sözleri soğuktu. "Bu konuşma bitmiştir."

Oxford öfkeyle ona bakınca Callie döndü, dikkatini ilerideki karanlık bahçelere çevirdi. "Bu alabileceğin en iyi teklif. Gerçekten herhangi birinin senin gibi bir domuzcuğu isteyeceğini mi sandın?" Sözcükler onu yaralamak içindi ve yaraladı da. Baron odadan çıkarken sırtını dik tuttu ve ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi.

Sonra iç geçirdi ve tüm gücün bedenini terk ettiğini hissetti. Oxford'un korkunç sözlerini tekrar tekrar duyuyordu. Elbette, Baron haklıydı. Hayatında iki kez evlilik teklifi almıştı ve iki teklifin de onunla bir alakası yoktu. Oxford'un paraya ihtiyacı vardı ve Ralston da... İtibarını kurtarmaya çalışıyordu. Yaptığı onurlu bir hareketti ama

romantik sayılmazdı. Neden birisi onu o olduğu için istemiyordu?

Gözleri yaşlarla doldu. Tam bir karmaşa. Başını eğdi ve omuzları düştü. Kendini sertçe kapının yanındaki koltuğa bıraktı. Derin nefesler aldı ve yokluğu fark edilmeden ne kadar süre burada kalmaya devam edebileceğini merak etti.

"Burada yalnız başına durmamalısın."

Bu sözler üzerine dondu ama arkasını dönmedi. Gözyaşlarını Ralston'a göstermek istemedi. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Oxford'un bu taraftan geldiğini gördüm. Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Sorularına cevap vermek yerine karanlığa doğru fısıldadı. "Lütfen git."

Bir duraksama oldu, Ralston yaklaştı ve ona uzandı. "Callie?" dedi. Sesindeki endişe Callie'nin kalbini acıttı. "İyi misin? Tanrım. Oxford sana dokundu mu? Onu öldüreceğim."

Callie derin bir nefes daha aldı. "Hayır... Hayır. Hiçbir şey yapmadı. İyiyim. Buradan gitmeni istiyorum... İtibarım tehlikeye girmeden."

Ralston hafifçe güldü. "Bunları aştığımızı düşünüyorum, sen ne dersin?" Cevap vermeyince devam etti. "Bu yüzden peşinden geldim."

Callie koltuğun kollarını sıktı. "Ralston, lütfen. Sadece git."

"Gidemem." Daha yakına geldi. Konuşurken ellerini omuzlarına yerleştirdi. Ses tonu hem yalvarır hem de baştan çıkarır gibiydi. "Callie, teklifimin iyi niyetli olduğuna

seni inandırmam için bana bir şans vermelisin. Lütfen. Evlen benimle."

Hepsi çok fazlaydı. Dayanamıyordu. Gözyaşları tekrar akmaya başladı. Hızla geliyorlardı, kontrol edilemiyorlardı ve çok utanç vericiydiler. Callie sessiz kaldı. Üzüntüsünü belli edecek bir şey yapmaya korkuyordu. Ralston tekrar fısıldadı. Tam kulağının dibindeydi. Sesi ayartıcı ve tatlıydı. "Evlen benimle."

Tekrar başını eğdi. "Yapamam."

Duraksama. "Neden?"

"Ben -Seninle evlenmek istemiyorum." Yalan dayanamayacağı kadar kötüydü.

Ralston'un sesinde öfke belirdi. "Sana inanmıyorum."

"Bu gerçek."

"Bana bak ve öyle söyle."

Sözcükler, aralarında asılı kalırken uzun bir duraksama oldu. Callie seçeneklerini düşündü. Seçim şansı yoktu. Döndü ve ona baktı. Yüzünün gölgelerin içinde kalmasına şükretti. Sesi titreyerek tekrar etti. "Seninle evlenmek istemiyorum."

Ralston yavaşça başını salladı. "Sana inanmıyorum. Beni istiyorsun. Ne kadar uyumlu olduğumuzu fark etmedim mi sanıyorsun? Zekâ yönünden? Fiziksel yönden?" Cevap vermeyince ekledi. "Sana tekrar kanıtlamamı ister misin?" Dudakları öyle yakın ve Callie onun erkeksiliğinin öyle farkındaydı ki... Sözcükleri söylerken yüzüne vuran nefesi Callie'nin aradaki küçük mesafeyi kapatmak ve özlemini çektiği öpücüğü almak istemesine neden oluyordu. "Sana her şeyi vereceğimi biliyorsun."

Callie tatlı sözcükler ve kastettiği karanlık vaatler kar-

şısında gözlerini kapadı. "Her şeyi değil," dedi hüzünlü bir sesle.

"Sana elimden gelen her şeyi vereceğim," diye söz verdi Ralston. Yüzüne dokunmak için uzandı ama Callie irkilince elini geri çekti.

"Peki ya bunlar yeterli gelmezse ne olacak?" Soru havada asılı kaldı.

Ralston elini sertçe Callie'nin arkasındaki koltuğa geçirdi. Callie avcunun tahtada çıkardığı sesle irkildi. "Daha fazla ne istiyorsun Callie? Zenginim. Yakışıklıyım..."

Callie onun sözünü acılı bir gülüşle böldü. "Bunlara önem verdiğimi mi sanıyorsun?" Kızgın, üzgün ve kalbi kırıktı. "Fakir ve çirkin olsan da seni isterdim. Hiçbiri önemli değil. Yeter ki..."

Ralston'un gözleri kısıldı.

"Yeter ki ne?"

Yeter ki beni sev.

Callie başını iki yana salladı, kendine konuşacak kadar güvenmiyordu.

Ralston nefesini verdi ve tekrar denedi. Kafa karışıklığı onu öfkelendiriyordu. "Benden ne istiyorsun? Söyle ve senin olsun. Ben bir markiyim, Tanrı aşkına."

Bu kadar. Callie yeterince dinlemişti. "Kahrolası kral bile olsan umurumda değil. Seninle evlenmeyeceğim!"

"Hangi kahrolası sebepten?"

"Pek çok sebebi var!"

"Bana bir tane mantıklı sebep göster!" Öyle yakındı ki. Öyle kızgındı ki. Callie aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi.

"Çünkü seni seviyorum!"

Sözcükler ikisini de şaşırtmıştı. İlk, Ralston toparlandı. "Ne?"

Callie başını iki yana salladı, gözyaşları dökülüyordu. Konuştuğunda sesinde kendini küçümser bir ton vardı. "Lütfen, bir daha söyletme."

"Ben-" Duraksadı, ne diyeceğini bilememişti.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Aslında hiçbir şey söylememeni tercih ederim. Ama işte bu. Seninle evlenemem. Hayatımın geri kalan günlerini benimle sorumluluk ve görev bilinci yüzünden evlendiğini bilerek geçiremem."

Ralston uzun süre onu izledi. Yanağından akan yaşları takip etti. "Ben-" diye tekrar etti, hayatında ilk kez söyleyecek tek sözü yoktu.

Callie ona bakmaya dayanamıyordu. "Yatak odana geldiğim geceyi hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Anlaşmamızın şartlarını belirlemiştik."

Her şeyin değiştiği gece. "Elbette hatırlıyorum."

"Bana bir iyilik borcun vardı? Benim seçeceğim bir şey olacaktı?"

Soğuk bir korku Ralston'un karnına yerleşti. Birden ne diyeceğini anlamıştı. "Callie, bunu yapma."

"Bu sözü tutmanı istiyorum. Şimdi. Lütfen, sadece git."

Sesindeki acı, yürek parçalayıcıydı. Ralston ona dokunmayı, onu teselli etmeyi çok istiyordu. Bunun yerine ellerini saçlarının arasından geçirdi ve küfretti. "Callie-" Durdu, ne diyeceğini bilemiyordu ama bir şeyler söylemeye kararlıydı. Onu kendisiyle evlenmeye ikna edecek herhangi bir şey.

Callie bir elini kaldırdı. Ralston onun elinin titremesine şaşırdı. "Lütfen Gabriel. Bana biraz olsun değer veriyorsan..." dedi. "Lütfen git. Git ve beni yalnız bırak."

Bu, Callie'nin istediği ve onun yerine getirebileceği tek istek olduğundan, Ralston gitti.

Callie uzun süre yalnız başına orada oturdu. Sessiz odada karanlığın onu içine çekmesine izin verdi. Kısa bir süre sonra gözyaşları durdu ve yerini derisine işleyen bir hüzne bıraktı. Ralston'la defteri kapatmışlardı.

O an sonsuza dek yalnız olacağını anladı. Ralston'un teklifini reddetmesi onu diğer herkese kapatmıştı. Sevdiği adama sahip olamıyorsa, başka hiç kimseyi istemiyordu.

Belki de hata etmişti. Belki de Ralston'u ikisine yetecek kadar seviyordu. Ama hayatı boyunca adamın onu aslında istemediğini bilerek yaşayabilir miydi? Sadece doğru olan şeyi yapmak için evlenme teklif ettiğini bilerek onunla evlenebilir miydi? Kendi haline bırakılsa ondan daha güzel bir kadın seçeceğini bilirken? Daha şehvetli? Ona daha layık bir kadın?

Hayır. Dayanamazdı. Onu reddetmekten başka şansı yoktu.

Yanağına düşen bir damla yaşı sildi ve sessizce burnunu çekti. Baloya dönebilirdi ama kalkamıyordu.

"Callie?"

Fısıltı üzerine dönünce kapı aralığından bakan Juliana'yı gördü. Genç kız sorarak karanlık odada oturanın arkadaşı olduğundan emin olmak istiyordu.

Yanağına düşen bir başka yaşı silen Callie doğruldu, kıza baktı. "Juliana, burada olmamalısın, hem de tek başına!"

Bu sözler üzerine Juliana içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Callie'ye doğru yürüdü, yakındaki bir kanepeye yerleşti. "Neyi yapıp neyi yapamayacağımın söylenmesinden bıktım. Sen de buradasın, değil mi? O halde yalnız sayılmam!"

Kızın savunması karşısında gülümsedi. "Bu doğru."

"Bir arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyor, *amica*[25]. Benim de öyle."

Callie genç kızın yüzünü inceledi. Mavi gözlerindeki hüznü gördü. Kendi üzüntüsünü bir kenara atarak ona odaklandı. "Ne oldu?"

Juliana bir elini önemsemiyormuş gibi salladı ama rol yaptığı belliydi. "Kalabalıktan biraz uzaklaşayım derken kayboldum."

Callie'nin bakışları yumuşadı. "Juliana, onların seni üzmesine izin veremezsin."

Kızın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Üzgün değilim ki. Onlara neler yapabileceğimi göstermeye istekliyim."

Callie gülümsedi. "Evet! İşte onlarla böyle yüzleşmelisin. Gururlu, güçlü ve kendin olarak. Sana karşı koyamayacaklar. Bana inan!"

Juliana'nın yüzü gölgelendi. "Görünüşe göre bazıları bana karşı koyabiliyor."

Callie başını iki yana salladı ve sıcak, güven verici elini kızın dizine koydu. "Uzun süre dayanamayacaklarına bahse girerim."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Juliana neredeyse alınları birbirine değecek kadar eğildi.

"Elbette."

"Burada kalmaya karar verdim. İngiltere'de."

"Öyle mi?" Callie'nin gözleri büyüdü. "Ama bu, mükemmel bir haber!" Ellerini neşeyle çırptı. "Bu kararı ne zaman aldın?"

"Birkaç dakika önce."

25 İtalyancada "arkadaş" demek (ç.n.)

Callie arkasına yaslandı. "Kaderine bu balo mu karar verdi?"

Genç kız başıyla onayladı. "Evet. Asil züppelerin-" Duraksadı, onlara böyle hitap ettiği için memnun oldu. "Beni korkutmalarına izin veremem. İtalya'ya dönersem, kim onlara hadlerini bildirecek?"

Callie güldü. "Mükemmel! Onlara hadlerini bildirmeni zevkle izleyeceğim!" Juliana'nın ellerini elleri arasına alarak sıktı. "Abilerin, Juliana... Çok sevineceklerdir."

Juliana gülümsedi. "Evet... Sevineceklerini düşünüyorum." Callie'nin gözlerine bakarken ciddi bir ifade takındı. "Ama Gabriel'in böyle güzel bir haberi hak ettiğini sanmıyorum."

Callie bakışlarını kucağına indirdi.

Bu kez Juliana onun ellerini elleri arasına aldı. "Callie, ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı."

Abin kalbimi kırdı. Hepsi bu.

Juliana onun tekrar başını kaldırmasını bekledi. Kaldırdığında gözyaşlarını gördü ve gözlerinde gerçeği aradı. Uzun süre sonra aradığını bulmuş gibi konuştu.

Arkadaşının ellerini sıkarak, "Onunla gururlu, güçlü ve kendin olarak yüzleşmelisin," dedi.

Birkaç dakika önce söylediği sözleri duyan Callie gözyaşlarını tutamadı. Yaşlar yanaklarından uzun, sessiz izler bırakarak iniyorlardı.

Juliana onun oturduğu koltuğun koluna yerleşerek Callie'yi kucakladı.

Juliana'nın güçlü kollarının arasındayken Callie artık saklayamadığı o sözcükleri fısıldadı.

"Ya ben yeterli gelmezsem?"

Yirmi İki

Ralston hemen balodan ayrıldı. Arabayı kardeşlerine bırakarak yürümeye başladı ve dört yüz metre kadar ilerideki Ralston Malikânesi'ne yöneldi.

Hayatı boyunca bu andan kaçmıştı. Ortak noktaları çok olan kadınlarla ilişkiye girmekten kaçınmıştı, üzerine saldıkları kızları gerçekten beğenebilir korkusuyla dört bir yandaki çöpçatan annelerden kaçınmıştı. Bir kadın tarafından yıkılan bir yuvada yaşamıştı, babasını yiyip bitiren karşılıksız aşktan nefret ederek büyümüştü. Babası en sonunda acısından ölmüştü. Ateşle baş edemeyecek kadar kalbi kırıktı.

Ve Callie'yle karşılaşmıştı. Işıl ışıl yüzü, samimi, çekici, zeki Callie'yle. Annesinin olmadığı her şeydi, yine de eski markiz kadar tehlikeliydi. O büyüleyici kahverengi gözleriyle bakıp aşkını itiraf ettiğinde Ralston düşünme kabiliyetini yitirmişti.

Gitmesi için yalvardığındaysa Ralston babasının annesi gittiğinde hissettiklerini anlamıştı. Çaresizlik ve acizlik. Sanki bir yanının koparılıp alındığına şahit oluyordu ama bunu durduracak hiçbir şey gelmiyordu elinden.

Korkunç bir histi. Eğer aşk buysa, Ralston birazını bile istemiyordu.

Yağmur yağıyordu. Londra'nın o meşhur sisi dört bir yanını sarıyordu. Şehre parlak, ıslak pırıltı katıyor, şemsiyeleri kullanışsız kılıyordu. Ralston yağmuru hissetmiyordu bile. Düşünceleri Callie'nin yaşlı, üzgün yüzündeydi. Gözyaşlarının hepsi onun yüzündendi.

Dürüst olmak gerekirse, Callie yatak odasına geldiğinden beri Ralston'un her şeyi mahvedeceği belliydi. Kocaman, kahverengi gözleri ve dolgun, baştan çıkarıcı dudaklarıyla ondan kendisini öpmesini istediği an işlerin karmaşıklaşacağı belliydi. Daha dikkatli olsaydı, kadının mükemmel, tatmin edici hayatını cehenneme çevireceğini görebilirdi.

Bu gece Ralston'a kaçma fırsatı vermişti. Yine eski hayatına dönebilirdi. Günlerini kulübünde, eskrim salonunda, meyhanesinde geçirebilir ve cemiyet kurallarını hiçe saymaya hevesli, maceraperest bir süs bitkisine rastladığını unutabilirdi.

Bu fırsata sarılmalı ve sinir bozucu kadından kurtulmalıydı.

Ama gittiği her yerde o kadının anıları vardı. Ralston o yatak odasına davetsizce girmeden önceki hayatını pek de tatmin edici bulmuyordu. Kahkahalar yoktu, zekice sohbetler yoktu, macera düşkünü kadınlarla yapılan uygunsuz ziyaretler yoktu. Geniş gülümsemeler, dolgun kıvrımlar ve çılgın listeler yoktu. Callie yoktu.

Onsuz bir hayat sıkıcıydı.

Birkaç saat yürüdü. Ralston Malikânesi'nin önünden pek çok kez geçti. Karanlık şehirde dolaşırken zihni karmakarışıktı. Paltosu sırılsıklamdı. Sonunda başını kaldırıp baktığında kendini Allendale Malikânesi'nin önünde

buldu. Ev karanlıktı. Sadece yan bahçeye bakan alt kattaki bir pencereden ışık geliyordu. Ralston bu ışığa bakarak uzun süre düşündü.

Karar verilmişti.

Kapıyı çaldı, birkaç gün önce korkuttuğu yaşlı kâhya kapıyı açmıştı. Onu tanıyan ve gözleri kocaman açılan adama Ralston'un söyleyecek tek şeyi vardı. "Lordunla konuşmaya geldim."

Kâhya durumun önemini anlamış gibi görünüyordu. Geç saatten ve lordun müsait olmayabileceği gibi şeylerden bahsetmedi. Bunun yerine Ralston'u içeri aldı ve Benedick'e haber vermeye gitti.

Bir dakikadan az sürede geri dönmüş, Ralston'un üzerinden sular akan paltosunu ve şapkasını alıyordu. Kont'un çalışma odasına geçebileceğini işaret etti. Ralston geniş, aydınlık odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Benedick büyük meşe masanın arkasında burnunun ucunda duran gözlükleriyle bir deste kâğıda bakıyordu. Kapının kapanma sesiyle başını kaldırdı. Onu, "Ralston," diyerek selamladı.

Ralston başını eğdi. "Görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Benedick gülümsedi, kâğıtları masasına bıraktı. "Aslında, sıkıcı bir gece geçiriyordum. Gelmekle iyi ettin."

"Buraya söylemek için geldiğim şeyi duyunca böyle düşünmeyeceksin."

Kont tek kaşını kaldırdı. "Şey, o halde, duyalım bakalım."

"Kız kardeşini baştan çıkardım."

Başlangıçta Benedick itirafı duymamış gibi görünü-

yordu. Ne hareket etti ne de bakışlarını Ralston'dan ayırdı. Sonra ayağa kalktı ve gözlüklerini çıkardı. Ralston'a doğru yürümeden önce gözlükleri daha önce masaya bıraktığı kâğıtların üzerine koydu.

Tam önünde durarak, "Callie'den bahsettiğimizi farz ediyorum?" diye sordu.

Ralston bakışlarını kaçırmadı. "Evet."

"Sanırım durumu abartmıyorsun?"

"Hayır. Onu baştan çıkardım. Masumiyetini aldım."

Benedick düşünceli bir şekilde onayladı, sonra yumruğunu indirdi.

Ralston darbenin geldiğini görmemişti, sendeleyerek geriye doğru gitti. Yanağından acı yayılıyordu. Doğrulduğunda Benedick sakin bir şekilde yumruk atan elini sallıyordu. Özür diler gibi, "Bunu yapmak zorundaydım," dedi.

Ralston da sakin bir şekilde onayladı, gözünün altındaki hassas tene dokundu. "Daha azını beklemiyordum."

Benedick yakındaki bir sehpaya doğru gitti, iki kadeh viski doldurdu. Birini Ralston'a ikram ederek konuştu. "Konuyu biraz daha açsan iyi olacak."

Viskiyi kabul ederek cevapladı. "Aslında oldukça basit. Kız kardeşini baştan çıkardım ve onunla evlenmek istiyorum."

Benedick geniş, deri koltuğa oturdu ve Ralston'u dikkatle inceledi. "O kadar basitse neden gecenin bir yarısı sırılsıklam bir halde evime geldin?"

Kont'un karşısındaki koltuğa geçti. "Bana oldukça basit görünüyor."

"Ah." Anlamıştı. "Callie teklifini reddetti."

"Kız kardeşin insanı çileden çıkarır."

"Öyle bir eğilimi var, evet."

"Benimle evlenmiyor. Buraya yardımını istemek için geldim."

Benedick, "Elbette seninle evlenecek," deyince Ralston rahatladı. Kabul etmek istediğinden de çok. "Ama onu zorlayamam. Onu ikna etmen gerekecek."

Rahatlama kısa sürmüştü. "Denedim. Mantıklı davranmıyor."

Ralston'un sesindeki şaşkınlık ve hüsran Benedick'i güldürdü. "Kız kardeşlerle büyüseydin anlardın. Hiçbir zaman mantıklı davranmazlar."

Ralston hafifçe gülümsedi. "Ne demek istediğini anlamaya başlıyorum."

"Neden seninle evlenmeyeceğini söyledi mi?"

Ralston büyük bir yudum aldı ve cevabını düşündü. "Beni sevdiğini söylüyor."

Benedick'in gözleri büyüdü. "Bu biriyle evlenmek için mükemmel bir sebep gibi görünüyor."

"Ben de böyle düşünmüştüm." Koltuğunda öne doğru eğildi. "Onu buna nasıl ikna edebilirim?"

Benedick arkasına yaslandı, Ralston'un kaş çatışını değerlendirdi ve ona acıdı. "Callie iflah olmaz bir romantiktir. Küçüklüğünden beri böyleydi. Aşk evliliğinin bir meyvesi olunca bu durum kaçınılmaz oluyor. Son yirmi yıldır eline aldığı her aşk romanını okur. Aşk evliliği yapması ve aşktan daha azına razı olmaması için onu biraz da ben cesaretlendirdim. Aşk olmadan evliliğe yanaşmamasına şaşırmadım. Bu yüzden sormak zorundayım: Onu seviyor musun?"

"Ben-" Ralston durdu, soruyu zihninde evirip çevirdi. *Callie'yi seviyor muydu?*

Ralston'un yüzünde beliren düşünceleri izlerken Benedick'in dudakları kıvrıldı. "O sorduğunda daha iyi iş çıkarmalısın ihtiyar."

"Ona iyi bir koca olurum."

"Bundan şüphem yok."

"Bunu yapabilecek paraya, araziye, unvana sahibim."

"Callie'yi tanıyorsam, bunların hiçbirini önemsemez."

"Önemsemiyor. Hak ettiğimden çok daha fazlası olduğunun bir kanıtı. Ama sen önemsemelisin. Bu yüzden sana söylüyorum."

Benedick, Ralston'un kararlı bakışlarıyla buluştu. Aralarında bir anlaşma oldu. "Minnettarım."

"O halde senin rızanı aldım?"

"Evlilik için mi? Evet ama önemli olan benim rıza göstermem değil."

"Onu zorlayamam. Ama ikna etmek için onunla zaman geçirmem gerek. Yalnız. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Benedick viskisinden bir yudum aldı ve dikkatle Ralston'u izledi. Bakışlarındaki hüsran, bedenindeki gerilim kız kardeşinin reddettiği bu adama acımasına neden oldu. "Callie de senin kadar perişansa, şimdi kütüphanededir."

Ralston'un kaşları çatıldı. "Bana bunu neden söylüyorsun?"

Benedick'in dudağının köşesi yukarı kalktı. "Kız kardeşimin de şu halin kadar perişan olması fikrine katlanamadığımı söylemem yeterli olacaktır. Kütüphaneye git. Sizi rahatsız etmem. Ama, Tanrı aşkına, anneme yakalanmayın. Yoksa cehennem azabı neymiş görürüz."

Ralston onun şakasına isteksizce güldü. "Elimden geleni yapacağım ama annenin durumu öğrenmesi ve kız kardeşine baskı yapması, istediğimi elde etmemi kolaylaştırır." Ayağa kalktı, savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. Benedick'e bakarak konuştu. "Teşekkür ederim. Hayatım boyunca onu mutlu etmeye kendimi adayacağıma söz veririm."

Benedick kadehini kaldırarak bu sözü onayladı. "Yarın özel bir izin çıkartmaya kendini adasan iyi olur."

Ralston özel bir evlilik izni çıkartacağını ve Callie'yle ilk fırsatta evleneceğini belirtircesine başını salladı. Karanlık, sessiz koridordan geçerek kütüphaneye gitti. Elini kapı koluna koydu ve hızlanan nabzını kontrol altına almak için derin bir nefes aldı. Hiç bu kadar gergin olmamıştı. Hayatında hiçbir konuşma bu kadar önemli olmamıştı. İstediğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Önündeki dakikalar hayatının en önemli anları olacaktı.

Kapıyı açtı. Işık az da olsa gözleri hemen onu buldu. Şömineye bakan deri koltuklardan birine kıvrılmıştı. Sırtı kapıya dönüktü, alevleri izliyordu. Çenesini avcuna, dirseğini de koltuğun koluna dayamıştı. Koltuğun kenarından hafifçe yere değen mavi ipek gözüne ilişti. Hâlâ balodaki güzel mavi elbiseyi giyiyordu. Kapıyı kapatıp sessizce yaklaşırken Callie iç geçirdi. Boynunun uzunluğunu, köprücük kemiğine ve elbisenin başladığı yere kadar inen yumuşak tenini izledi. Bir süre arkasında durarak rahat bedenine hayran oldu. "Arkadaş istemiyorum Benny."

Hiçbir şey söylemedi. Sessizce Callie'nin otururken koltuktan attığı yastığa yerleşti. Callie başını çevirdi ve nefesi kesildi. Doğruldu, ayaklarını yere indirdi.

"Ne -Sen burada ne yapıyorsun?"

Ralston öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve konuştu. "Uzak kalmayı denedim. Ama söylemem gereken şeyler var."

Callie başını iki yana salladı, gözleri kocamandı. "Yakalanırsan... Benedick hemen öteki odada! İçeri nasıl girdin?"

"Beni abin içeri aldı. Burada olduğumu biliyor. Korkarım, o de benim tarafımda imparatoriçe."

"Ona anlattın mı?" Korku doluydu.

"Anlattım. Bana başka seçenek bırakmadın. Şimdi, sessiz ol ve dinle. Söyleyecek çok şeyim var."

Callie başını iki yana salladı. Ralston onunla tatlı tatlı konuşmaya devam ederse kararlı bir şekilde verdiği kararın arkasında duramazdı ki. "Gabriel -lütfen yapma."

"Hayır. Söz konusu olan ikimizin de hayatı Callie. Her şeyi bilmeden karar vermeni istemiyorum." Callie ayaklarını altında toplandı. Onun böyle üzgün bir halde toplanması Gabriel'in yüreğini dağladı. "Beni seviyorsun. Bu konuda benim söyleyeceklerimi de duymayı hak etmiyor musun?"

Callie gözlerini sıkıca kapadı ve utançla inledi. "Ah, Tanrım. Lütfen bu konuyu açma. Sana söylediğime *inanamıyorum*."

Ralston uzandı, bir parmağını yanağında gezdirdi. Derin, boğuk sesiyle, "Geri almana asla izin vermem, biliyorsun," dedi.

Callie gözlerini açtı. Büyük, parlak gözleri Ralston'un nefesini kesti. "Geri almıyorum."

"Güzel," dedi Ralston. "Şimdi beni dinle." Nereden

başlayacağını bilmiyordu, bu yüzden içinden geldiği gibi söyledi. "Annem çok güzeldi. Siyah saçları, parlak mavi gözleri, narin yüz hatları vardı, Juliana gibi. Bizi terk ettiğinde Juliana'dan biraz daha büyüktü. Buradaki ailesinden ve hayatından kaçmak için ülkeyi terk etti. Onu hayal meyal hatırlıyorum ama bir şeyi çok net anımsıyorum. Babam ona deli olurdu.

"Küçükken yatağımdan çıkar, gece onları dinlerdim. Bir gece babamın çalışma odasından tuhaf bir ses geldiğini duydum. Merakla merdivenleri indim. Koridor karanlıktı -çok geç bir saat olmalı- ve çalışma odasının kapısı hafif aralıktı."

Durdu. Callie öne çıkmış, korkuyla hikâyenin can alıcı noktasının geldiğini seziyordu. Devam etmesini bekledi. Bütün gece bekleyebilirdi.

"Aralıktan içeri baktım. Annemin sırtının zarif hatlarını görebiliyordum. Dimdik ve duygusuzdu. Nick'le bana karşı da hep böyleydi. Odanın ortasında mükemmel ütülü, tek kırışıklığı olmayan, uçuk lavanta rengi elbisesiyle duruyordu..." Duraksadı, sonraki sözler dudaklarından şaşkınlıkla döküldü. "Bu kadar uzun zaman sonra ayrıntıları bu kadar net hatırlamam inanılmaz..." Sonra tekrar hikâyeyi anlatmaya döndü.

"Yüzü babama dönüktü. Babam yerde, ayaklarının dibinde dizlerinin üzerindeydi. *Dizlerinin üzerinde*, iki elini de annemin eline sarmış, ağlıyordu." Sözcükler artık daha kolay dökülüyordu. Anıların içinde kaybolmuşken gözlerinin dolmasını izledi. "Üst kattan duyduğum sesler babamın hıçkırıklarıydı. Diz çökmüş, ona gitmemesi için yalvarıyordu. Annemin soğuk elini yanağına bastırı-

yor ve sonsuz aşkını itiraf ediyordu. Onu her şeyden çok sevdiğini, kendi hayatından, oğullarından, dünyadan çok sevdiğini söylüyordu. Gitmemesi için yalvardı. Sözcükleri tekrar tekrar söyledi. Tekrar tekrar onu sevdiğini haykırdı. Sanki bu sözler hissiz bakışlarını, soğuk tavırlarını düzeltecekti.

"Ertesi sabah annem gitmişti. Babam da öyle. Bedenen orada olsa da, duygusal olarak değildi." Durdu, aklı yirmi beş yıl önceki o ana takılmıştı. "O gece iki yemin ettim. Birincisi, bir daha asla kimseyi gizlice dinlemeyecektim. İkincisi, asla aşk kurbanı olmayacaktım. Piyano çalmaya o gün başladım... Babamın acılı sesini bastıran tek şey piyanonun sesi oldu."

Tekrar Callie'ye baktığında kadının sessizce ağladığını, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördü ve anında anılardan sıyrıldı, bakışları netleşti. Uzandı, Callie'nin yüzünü elleri arasına aldı ve yaşları başparmaklarıyla sildi. "Ah Callie, ağlama." Eğilerek dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Dudakları sıcak ve davetkârdı. Alnını kadının alnına dayayarak gülümsedi. "Benim için ağlama imparatoriçe. Buna değmem."

"Senin için ağlamıyorum," dedi Callie. Elini Ralston'un yanağına koydu. "Aşka inanmaya fırsatı olmamış o küçük çocuk için ağlıyorum. Ve belli ki aşkı hiç tatmamış baban için. Çünkü onunki takıntıymış, aşk değil. Aşk tek taraflı ya da bencil değildir. Büyüktür, cömerttir ve hayatı en güzel şekillerde değiştirir. Aşk yıkmaz Gabriel. İnşa eder."

Ralston bu sözleri ve ardındaki duyguyu değerlendirdi. Hayatı boyunca kaçtığı bu duyguya Callie şiddetli bir

şekilde inanıyordu. Ona gerçeği söyledi. "Sana aşk vaat edemem Callie. Sevgiye inanan yanım... Sevebilecek parçam... Uzun süredir kilitli. Ama sana şunu söyleyebilirim... Nazik, iyi ve cömert bir koca olmak için elimden geleni yapacağım. Hak ettiğin hayatı yaşaman için çabalayacağım. Ve asla sana ne kadar değer verdiğimden şüphe duymayacaksın."

Yastıktan kalktı, dizlerinin üzerine çöktü. Callie anlattığı hikâyeyle şimdi arasındaki benzerliği fark etmişti. "Lütfen Callie. Lütfen, bana eşim olma onurunu bağışla." Sözcükler ateşli, dokunaklı birer fısıltıydı. Callie kaybolmuştu. Anlattıklarından sonra onu nasıl reddedebilirdi ki? Kendini nasıl reddedebilirdi?

Sadece Ralston'un duyabileceği bir sesle, "Evet," dedi.

Ralston'un dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "Bir daha söyle."

Callie bu kez daha kararlı, daha yüksek sesle, "Evet," dedi. "Evet, seninle evlenirim."

Sonrasında Ralston'un elleri saçlarındaydı, tokalarını çıkarıyordu. Dudakları dudaklarındaydı, nefesini çalıyordu. Callie de ona dokunuyordu. Uzun zamandır sevdiği bu muhteşem adam sonunda, sonunda onundu.

Ralston'un ağzına doğru nefesini verdi. Dudaklarından viski tadı ve daha egzotik, daha erkeksi bir tat alıyordu. Büyük bir haz bedenini sardı. Bu Ralston'du, kocası olacak adam. Callie'nin kendini sıcak, muhteşem ve canlı hissetmesini sağlıyordu. Boynunu öperek aşağı iniyor, kollarını boynuna dolarken ve dudakları elbisesinin başladığı yerin hemen üzerindeki beyaz tende dolaşırken adını bir dua gibi mırıldanıyordu. Güçlü elleri bedeninden

yukarı çıkıp tam bir sahiplenmeyle göğüslerine kapanınca nefesi kesildi.

"Bu elbise," dedi, sesi boğuk ve akıcıydı. "Günaha davet ediyor."

Ralston elbisenin altından inip kalkan göğüslerini izlemek için geri çekildiğinde Callie gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Erkekleri çılgına çevirmek için yapılmış... Bütün dolgun kıvrımlarını ortaya seriyor..." Bir parmağını tembelce ipeğin altında dolaştırdı, göğüs ucunu bulacak kadar derine indi. "Ama hiçbir şey göstermiyor. Bu acı veren bir görüntü," diye ekledi. Elbisesinin yakasını aşağıya çekerek sertleşen bir göğüs ucunu soğuk hava ve sıcak dudakları için açığa çıkardı. Callie kıvranmaya başlayana dek kısaca emdi, sonra onu bırakarak ekledi. "Evlendiğimizde sana bunun her renginden alacağım."

Callie kahkaha attı, gülüşü bir süre sonra iç çekişine döndü. Sıcak dudakları hassas tenine geri dönmüştü. Ralston onun inleyişlerinin keyfini çıkarıyordu ki, nerede olduklarını hatırladı.

"Aklıma geldi de," dedi geri çekilerek. "Ailen her an içeri girebileceği için burası böyle şeyler için pek de uygun bir yer değil." Bakışları buluştu. Callie'nin gözlerindeki sıcaklık Gabriel'i bir an için esir aldı, sonra hafifçe inleyerek tekrar dudaklarını ateşli, tüketen bir öpücükle esir aldı. Uzun süre, akılları başlarından gidene dek öpüştüler. Geri çekildiğinde hafifçe gerilen tenini öperek Callie'nin elbisesinin yakasını eski haline getirdi.

"Kalamam imparatoriçe. Fazla baştan çıkarıcısın. Sana karşı koyabilecek kadar iyi ya da güçlü biri değ-

lim." Sözcükleri yavaşça kulağına fısıldıyordu. Burnu da saçlarının arasındaydı. O saçlar ki, artık kahverengi olduklarını düşünmüyordu. Rengi çikolata, kızıl ve siyahın zengin bir karışımıydı ve bu karışım Ralston'un en sevdiği renk olma yolunda ilerliyordu. "Yarın gelirim. Belki Serpentine'de at bineriz?"

Callie adamın gitmesini istemiyordu. Bu gecenin bitmesini istemiyordu. Bu mükemmel, gerçekçi rüyadan uyanma tehlikesine girmek istemiyordu. "Gitme," diye fısıldadı. Bir elini cesurca boynuna götürdü ve başını kendine doğru çekerek dudaklarını kalıcı bir öpücükle mühürledi. "Kal."

Ralston gülümsedi, alnını onun alnına dayadı. "Bana kötü geliyorsun. Şurada yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum. Bir beyefendi gibi davranmaya çabalıyorum."

"Peki ya ben senin bir çapkın olarak kalmanı istiyorsam?" diye sataştı. Parmakları boynundan göğsüne inmiş, yeleğinin düğmeleriyle oynuyordu. "Hatta ahlaksız bir adam olmanı istesem?" Bir düğmeyi açınca Ralston elini kavradı, öpmek için dudaklarına götürdü.

Uyarırcasına, "Callie," dedi. Callie bu kez boştaki eliyle bir düğmeyi daha açmıştı.

"Ya ben çapkını istiyorsam Gabriel?" Soru tatlı ve yumuşaktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Çenesinin sert hattını öptü ve fısıldadı. Sesi utançla titriyordu. "Beni yatağa götür Gabriel. Bana skandalı yaşat."

Ralston'un nabzı hızlandı. Onu bırakmak, hayatında yaptığı en asil hareket olacaktı. Cevabı boğazının derin-

liklerinden gelen boğuk sesiyle verdi. "Geçtiğimiz haftalarda pek çok skandal yaşadığını düşünüyorum imparatoriçe."

"Ama evlendiğimizde yine eski, basit Callie olacağım. Bu benim son şansım olabilir."

Yüzüne şüphe yerleşmişti. Ralston onun yüzünü elleri arasına aldı. "Bir şeyden emin olabilirsin tatlım, seninle ilgili basit olan en ufak bir şey yok." Tekrar dudakları birleşti. Callie nefes nefese geri çekilene dek öpüştüler.

En yakıcı, davetkâr ve karşı konulmaz bakışıyla tekrar denedi. "Yukarı gel Gabriel."

Uzun bir duraksama oldu. Gabriel'i çok mu zorlamıştı acaba? Ayağa kalktı, Callie'yi de kaldırdı. "Yakalanırsak hemen evlenmemiz gerekeceğinin farkındasın, değil mi?"

Bir heyecan dalgası Callie'nin bedenini sardı. "Evet."

"Annenin yıllardır hayalini kurduğu o büyük düğüne sahip olamayacağının da farkında mısın?"

Callie başını iki yana salladı. "Ben hiç düğün istememiştim. Mariana ikimize yetecek kadar büyük bir düğünle evlenebilir." Elleri adamın kollarından geniş omuzlarına tırmandı.

"Annen büyük kızını baştan çıkardığım için beni asla affetmez." Kolları Callie'nin etrafına dolandı, onu yakma çekti.

"Ah, affedecektir. Markiler annelerin gazabına çok uğramaz. Hem unuttunuz mu bayım, ben zaten baştan çıkarıldım."

Ralston'un günahkâr gülümsemesi ortaya çıktı. "Mükemmel bir noktaya değindin."

"Doğruca benim odama çıkan bir hizmetkâr merdiveni

var," diye fısıldadı Callie. "Kapıların menteşeleri de mükemmel bir şekilde yağlandı. Kendim yağladım."

Ralston güldü. "Böyle bir emeğin boşa gitmesi yazık olur. Önden buyrun leydim."

Üstten üçüncüyü atlayarak merdivenlerden yukarı çıktılar ve Callie'nin yatak odasına vardılar. Kapı arkalarından hafif bir tık sesiyle kapanınca hava birden yoğunlaştı. Callie aniden kendini gergin hissetti. Birkaç dakika önce adamı odasına çeken baştan çıkarıcı kadın gitmişti.

Tüm hayatı boyunca uyuduğu odada Ralston'la birlikteydi. Öyle güçlü, öyle erkeksi, bu küçük zarif odaya öyle uymuyordu ki bütün alanı kaplıyor, etkisi altına alıyordu. Callie başını eğip önünde sımsıkı birleştirdiği ellerine baktı. Onun bu kadar yakınında, özelinde olmasına alışabilecek miydi? *Elbette hayır.*

Ralston ona dokunduğu an -çenesini tutup kaldırmış ve onu yakına çekerek dudaklarını ele geçirmişti- bütün düşünceler kayboldu.

Elleri ustalıkla elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözdü. Kumaşın gevşediğini ve yanan tenine soğuk havanın temas ettiğini hissetti. Ralston kalıyordu ve bu gece hayatındaki en önemli geceydi. Ralston'un teklifini kabul ettiği ve ona aşkını itiraf ettiği geceydi. Ayrıca birlikte geçirecekleri hayatın başladığı ilk geceydi. Adamın burada olması, dudaklarının dudaklarında olması öyle doğru geliyordu ki... Elleriyle elbisesini açması...

"Ah, imparatoriçe."

Ralston'un sesi onu düşüncelerinden ayırdı. Adamın bakışları bedenindeydi, güzel, ipek iç çamaşırlarında geziniyordu. Narin kumaş bütün kıvrımlarını sarıyor,

gizlediğinden fazlasını baştan çıkarıcı bir şekilde gözleri önüne seriyordu. Ralston bu haliyle ona bir kurdu hatırlatıyordu: Açtı ve avına saldırmaya hazırdı. Bakışları buluşunca Callie'nin nefesi kesildi. Ralston'unkiler tutku doluydu.

Kızardı. "Madam Hebert bu iç çamaşırlarına ihtiyacım olacağını söyledi."

Ralston'un gözleri kararmış, rengi gece yarısı mavisine dönmüştü. "Madam Hebert haklıymış." İç gömleğinin kenarındaki saten kurdeleyle oynadı. "Kendini nasıl hissettiriyorlar?"

Bir utanç dalgasıyla birlikte Callie gözlerini kapadı. Ralston onu döndürdü ve ellerini dantel korsesine yerleştirdi. Kulağının dibindeki sesi ateşli ve yumuşacıktı. "Sıcak ipeklerle sarılmak nasıl bir his?"

Callie aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Kadınsı hissediyorum."

Ralston'un elleri kalçalarına yerleşti. "Başka?"

Callie normalden daha ağır nefes alıyordu. Beklenti sesinin nefes nefese ve heyecanlı çıkmasını sağlıyordu. "Ben... güzel hissediyorum."

Ralston onu boynundan öperek ödüllendirdi. "Güzel. Çünkü sen eşsizsin. Başka?"

Korsesi çözüldü ve yere düştü. Callie'nin gözleri açıldı. Ralston onu odadaki aynaya doğru çevirmişti. Kendine engel olamadı, adamın ellerinin bedeninde gezmesini ve onu sertçe kendine yaslamasını izledi. Sonra elleri yukarı çıkarak göğüslerini kavradı, ağırlıklarını ölçtü. Callie'nin nefesi kesildi. Hem adamın sıcak tenini teninde hissetmekten hem de ellerinin uçuk mavi iç gömleğinin

üzerindeki görüntüsünden. Gözleri aynaya takılı kalmıştı. Hem utanıyor hem de tutku hissediyordu. Yüzünü dönse ne olur diye merak ediyordu.

Sonra Ralston'un da onu izlediğini fark etti. Hafifçe aydınlatılmış odada yüzünde beliren ifadeleri inceliyordu. Kulağına doğru konuştu. "Ahlaksız bir kadın gibi hissetmeni sağlıyorlar mı?"

"Evet," diye itiraf etti Callie. Durdu, doğru sözcüğü aradı. "Canlı hissetmemi sağlıyorlar."

Ralston boğazından onaylar gibi bir ses çıkardı. "Benim de canlı hissetmemi sağlıyorlar." Sonra Callie'yi kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Artık çıplaktı. İpek çamaşırlar unutulmuş, yerini Ralston'un mükemmel sıcaklığı, dudakları ve elleri almıştı.

Köprücük kemiğini öptü ve kolundaki silik ize geçti. Eskrim dersinde yaralanan teninde oyalandığını anlayan Callie gülümsedi. "Seni incittiğim için özür dilerim tatlım," diye fısıldadı Gabriel. Pembe çizgiye dudakları ve diliyle taptı.

Elleri bedenini okşadıkça Callie'nin gücü kesiliyor, başı yastıkta bir o yana bir bu yana çevriliyordu. "O öğleden sonra için asla özür dileme. Tek bir anını bile değiştirmezdim." Ralston'un yüzünü elleri arasına aldı ve dudaklarını dağlayan bir öpücükle birleştirdi.

Bir süre sonra Ralston öpücüklerle bedeninde aşağılara doğru kaymaya başladı. Callie onu durdurdu. "Bekle," diye fısıldadı.

Mavi gözleri onunkileri buldu ve yumuşak, yuvarlak karnına sıcak bir öpücük kondurdu. "Ne oldu tatlım?"

"Bu kez ben sana dokunmak istiyorum."

Ralston gülümseyince beyaz dişleri göründü. "Doğru hatırlıyorsam, bana dokunduğun son seferde uzun süre dayanamamıştım."

"Yine denemek ister misin?"

Genç adam soruyu düşünürken tek kaşını kaldırmıştı. Uzun bir duraksama oldu, sonra sırıttı ve Callie'nin yanma sırtüstü yattı. Ellerini başının altına yerleştirmişti. Çıplaktı ve çıplaklığından hiç utanmıyordu. "Seninim imparatoriçe."

Seninim. Sözcükler Callie'nin zihninde yankılanıyor, bir heyecan dalgası gönderiyordu. Bu adam *onundu.* Bu ona dokunabileceği, olağanüstü sıcaklığını hissedebileceği pek çok geceden ilkiydi. Ralston onundu. Bu düşünceyle yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ciğer bulmuş kedi gibi görünüyorsun."

"Tam olarak öyle hissediyorum," dedi Callie. Adamın bedenine hayranlıkla bakıyordu. Gergin kasları muhteşemdi. Göbeğinin ortasına serpiştirilmiş yumuşak tüyler incelerek aşağılara doğru... *Ah, Tanrım.* Onu tamamıyla ilk kez görüyordu. Uzundu, sertti ve içine sığabildiğine inanamayacağı kadar büyüktü.

Ralston, sanki düşüncelerini sezmiş gibi konuştu. "Dokun bana sevgilim."

Bu davetkâr sözleri Callie geri çeviremezdi. Ellerini onun üzerine yerleştirdi. Göğsünden başlayarak gerilmesine neden olan kısma doğru hareket ettirdi. Yumuşakça, onu deli edecek kadar hafifçe organına dokunduğunda Ralston irkildi. Callie hemen elini çekti. "Canını mı acıttım?"

"Hayır," dedi, sesi zorlukla hâkim olduğu tutkuyla tit-

riyordu. "Bir daha yap." Callie ellerini adamın sert, ipeksi uzunluğuna yerleştirdi ve onu öldürecek bir masumlukla okşamaya başladı. Ralston inleyerek elini onunkinin üzerine yerleştirdi ve usta parmaklarıyla onu nasıl tutması, nasıl okşaması gerektiğini, ona nasıl zevk vereceğini gösterdi.

Callie deneyimsizliğini hevesiyle kapatıyordu. Ralston kendini daha önce hiç olmadığı kadar sertleşmiş ve ağırlaşmış buldu. Cesaret kazandıkça Callie'nin eli daha hızlı hareket etmeye başladı. Ralston nefesi kesilene dek onun dokunuşlarından zevk aldı. Ateşli, küçük parmakları biraz daha üzerinde kalırsa, kendini tutamayacağını anladı.

Callie konuştuğunda aklını kaybedeceğini sandı. "Seni... öpebilir miyim?"

Ralston boğuk bir sesle güldü ve sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Hayır."

"Ama sen öpmüştün..."

"Evet imparatoriçe, bir gün bana bu şekilde karşılık vermene mutlulukla izin veririm. Ama bu gece yapamam... seni zaten öyle çok istiyorum ki."

"Ah," dedi. "Anlıyorum." Bakışlarından tam olarak anlamadığı belli oluyordu.

Elini üzerinden çekti ve yuvarlanarak Callie'nin bedenini altına aldı, ipeksi uyluklarının arasına yerleşince uzunluğu tem merkezine baskı yaptı. Öyle ıslak, öyle istekli ve arzuluydu ki... "Sana böyle sınırsız bir güç veremeyecek kadar çok istiyorum seni. Dokunuşların çoktan aklımı başımdan aldı." Göğüslerine öpücükler yağdırırken ve önce sert, istekli göğüs ucunun biri, sonra diğerini

dudakları arasına alıp Callie'den yumuşak iniltiler koparırken sesi boğuk fısıltıya dönüştü. "Gecenin kalanını içinde geçirmeyi tercih ederim. Düşünme kabiliyetlerimizi kaybedene dek."

Tekrar bastırdı, sert, ateşli merkezine doğru sürtünüyor, Callie'yi zevke boğuyordu. "Sen ne dersin?"

Ralston hareketi tekrarlarken Callie sadece, "Ah, evet," diyebildi.

Gabriel omzunu ısırdı, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tek, nefis bir hareketle içine daldı. Callie ilk seferki gibi ne bir acı ne de bir rahatsızlık duydu. Sadece mükemmel bir şekilde dolu ve tamamlanmış hissediyordu.

Ralston tamamen içine gömüldükten sonra durdu. "İyi misin tatlım?"

Biraz şaşkın, biraz tutkulu bir sesle, "Evet. Mükemmel hissediyorum," dedi Callie. Altında kıpırdanınca Ralston inledi. Birkaç kez ona doğru hareket etti, sonra sadece başı içinde kalacak şekilde geri çekildi. Geri çekilişi Callie'yi çıldırtıyordu.

"Gabriel," diye iç çekti. "Lütfen."

Gabriel onu tekrar doldurarak ödüllendirdi. Mükemmel açıyı bulana dek daha da ileri, daha da yükseğe itti. Callie çığlık attı.

Durdu, takılırcasına kulağına fısıldadı. "Dikkatli ol imparatoriçe... Yakalanacağız." Callie'nin gözleri büyüyünce gülümsedi. "Böylesi daha da iyi, öyle değil mi... Yakalanma korkusu durumu daha da heyecanlı hale getiriyor."

Sanki iradesini test etmek istermiş gibi parmakları bir-

leştikleri yeri buldu ve ustalıkla zevk tomurcuğunu okşadı. Callie sessiz kalmak için dudaklarını ısırıyordu. Ralston tekrar hareket etmeye başladı, o tatlı sürtünme hissini yaşatıyor, Callie'yi zirveye tatlılıkla taşıyor ve sessiz kalmasını fısıldıyordu. Callie kendine hâkim olamayınca çığlığını bastırmak için dudaklarını ruhunu çalan bir öpücükle birleştirdi. Callie parçalara ayrıldı, adamın etrafında kasılarak Ralston'a cenneti yaşattı.

Dudaklarını ondan koparark, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Tekrar tekrar sevgi sözcüklerini bir duaymış gibi fısıldarken Ralston da kendinden geçmişti. Kadının içine boşalırken kendi zevk çığlıklarına engel olamıyordu.

Uzun dakikalar boyunca öyle kaldılar. Ağırlığını üzerinden çekince Callie kayıp hissine itiraz edercesine bir ses çıkardı. Ralston yanına uzandı ve hemen onu kendine çekti. Callie yanağını göğsüne dayadığında bir kez daha aşkını fısıldadı. Sesi öyle hafifti ki, zorlukla duyabilmişti.

Gabriel uzun süre öylece yattı, Callie'nin uyumasını izledi. Onun basit, güçlü güzelliğine bakarak gecenin ve boşalma anının yoğunluğunu düşündü. Yabancı ve rahatsız edici bir duyguyla doldu. Kısa bir an bu duygunun ne olduğunu merak etti, sonra uykuya daldı.

Yirmi Üç

Callie kâğıt hışırtısına uyandı.

Gözlerini açtı, havanın tam aydınlanmamış olduğunu görerek geri kapadı. Odasında yanan ateş saatler önce sönmüştü, o da yanındaki sıcaklık kaynağına sokuldu. Pürüzsüz, sıcak tene doğru geriniyordu ki yanındakinin kim olduğunu hatırladı.

Gözleri açıldı ve Ralston'un küstah, neşeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Günaydın imparatoriçe." Ralston'un göğsünde yankılanan sözcükleri, duymaktan çok hissetti. Uykulu sesi kızarmasına neden oldu. Ne de olsa, her gün yatağında bir adamla uyanmıyordu. Nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu ama görmezden gelmenin uygun olmayacağına emindi. Hanımefendiliğini biraz olsun geri kazanabilmek adına kendini adamın bedeninden uzaklaştırdı. "Günaydın. Saat kaç?"

"Beşe geliyor," diye cevap verdi Ralston. Bir kolunu Callie'ye dolayarak onu eski yerine çekti, onu oldukça sıcak, oldukça sert ve oldukça da çıplak bedenine yapıştırdı. "Yatağı terk etmek için çok erken."

"Yakalanacağız!" diye fısıldadı Callie.

"Böyle bir şey olmadan gideceğim tatlım," diye söz verdi Gabriel. "Ama önce sana geri vermem gereken bir şey var." Boştaki elini kaldırdı ve Callie dehşet içinde ne tuttuğunu fark etti. Listesi.

Listeye doğru atıldı ama Ralston kolayca kâğıdı ondan uzaklaştırdı. Parşömene ulaşmak için bir süre adamın göğsünde debelendi ama hızla kazanma ihtimalinin olmadığı bir mücadeleye giriştiğini anladı. Durdu, suçlayan bakışlarını ona dikti. "Sendeymiş!"

"Onu çalmışım gibi bakmana gerek yok tatlım." Alınmış gibi konuşmaya çalışıyordu. "Düşürmüşsün. Ben sadece onu senin için aldım."

"Ya," dedi, sesi bal gibi tatlıydı. "Kurtarıcım olduğun için çok şanslıyım, değil mi?" Kâğıda uzandı. "Geri almak isterim."

"Bu isteği yerine getirmekten mutluluk duyarım," derken kâğıdı havada sallıyordu. "Ama yeni ilişkimiz göz önüne alındığında, listeni bana da açman gerektiğini düşünmüyor musun? Ne de olsa, evlendiğimizde hazırlıksız yakalanmak istemem."

Callie'nin gözleri büyüdü. "Hayır! Yapamazsın! Bakmayacağına söz vermiştin!" Tekrar çırpınmaya başladı, listesini onun elinden kurtarmak istiyordu.

"Evet, şey, kendini kötü şöhretli bir adamın ellerine bıraktığında başına bunlar gelir," diye takıldı. Callie'nin dolgun göğüsleri gövdesine baskı yapınca inledi. Onu tek eliyle durdurdu. "Dikkat et imparatoriçe, bir çapkın olarak kendimi sana bir kez daha kanıtlamak zorunda kalabilirim."

Callie kadınsı gücünün ve çıplaklığının onun üzerin-

de bıraktığı etkinin farkına vardı. Adamın üzerine kaydı, kasten göğüs uçlarından birine sürtündü ve nefesinin kesilmesinden zevk aldı. Ralston, "Cadı," diyerek homurdansa da kadının dudaklarını derin bir öpücükle esir aldı. Sonra geri çekilerek konuştu. "Hayır. Dikkatimi dağıtamayacaksın. Hadi şu listeye bakalım."

Callie yenilgiyi kabul ederek başını onun göğsüne gömdü. Ralston listeyi okurken yanakları kızardı. Onun hakkında ne düşünecekti? Ne diyecekti? Saçma listesine bir yorum yapmasını beklerken adamın göğsündeki tüyler burnunu karıştırıyordu.

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Bu maddelerden hangisini ilk yaptın?" diye sordu.

Callie utançtan ölmek istedi. Başını iki yana salladı.

"Callie. Hangisi ilk?"

Sesi adamın göğsünde boğulduğundan cevabı duyulmadı.

"Seni duyamıyorum aşkım."

Callie başını çevirip kulağını onun güçlü, düzenli kalp atışlarını duyabildiği yere dayadı. "Öpüşmek."

Derin bir nefes alınca göğsü inip kalktı. "Ralston Malikânesi'ne geldiğin gece."

Başıyla onayladı, yanaklarına ateş basmıştı. "Evet," diye fısıldadı.

"Neden ben?"

Bu soruyu o gece yatak odasında da sormuştu ve Callie tam olarak gerçeği söylememişti. Ancak bu sabah şafak sökerken, gökyüzünde uzun, pembe çizgiler belirirken yalan söylemek istemediğini anladı. Adamın onu tanımasını istiyordu. Her şeyi tehlikeye atma pahasına da olsa bilsin istiyordu.

"Çünkü seninle olsun istedim. En başından beri. İlk öpücüğümün seninle olmasını istedim."

"Önceki gün," dedi Ralston yavaşça. Eli Callie'nin yumuşak omzunda dolaşıyordu. "Ralston Malikânesi'nde. Her zaman sendin dedin. Bu ne anlama geliyor?"

Callie kaskatı kesildi, o cevabını düşünürken Ralston bekledi. Konuştuğunda adamın gözlerine bakamıyordu. "Seni uzun zamandır seviyordum. Çok, çok uzun zamandır."

"Nasıl?"

Cevap vermeyeceğini düşündürecek kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Daha önce bir kez karşılaştık. Gençtim ve hassas bir dönemdeydim. Sen öyle çekici, öyle eşsiz, öyle... Kendime hâkim olamadım." Bakışlarını kaçırdı. "Görmezden gelinmesi zor bir adamdın."

Yumuşak bir sesle, "Ben neden hatırlamıyorum?" diye sordu Ralston.

"Öyle efsanevi bir güzel değilim." Hafifçe gülümseyerek bakışlarını göğsüne çevirdi, parmakları göğsündeki tüyleri okşuyordu. "Aslında, pek fark edilmem bile."

Gabriel, Callie'nin elini yakaladı, elinin hareketini durdurdu ve onu gözlerine bakmaya zorladı. "Seni nasıl fark edemedim, bilmiyorum Callie ama fark etmediğim için aptal olduğumu söyleyebilirim." Bu dürüst, samimi sözler karşısında Callie'nin nefesi kesildi.

Ralston'un bakışları parşömen kâğıda döndü. "Bu listede hâlâ üstü çizilmeyen maddeler var."

Callie de onun bakışlarını takip etti ve maddeyi okudu. "Kumar oynamak," diye katıldı. "Üzerini ilk uygun

zamanda çizeceğim. Bir daha tekrarlanmayacak," diye ekledi.

Ralston tekrar ona baktı, Callie'nin şakayla ortamı yumuşatma girişimine rağmen bakışları ciddiydi. "Kumar oynamaktan bahsetmiyorum Callie. Ne kadar güzel olduğunu anlamanın vakti geldi."

Callie bakışlarını kaçırdı ama Ralston çenesinden tutarak tekrar bakmasını sağladı. "Sen tanıdığım en güzel kadınsın."

"Hayır..." diye fısıldadı Callie. "Değilim. Ama böyle söylemen çok hoş."

Ralston kararlılıkla başını iki yana salladı. "Duy beni. Seni güzel yapan şeylerin listesini çıkarmaya kalksam, yetersiz kalır. Bir adam kendini senin gözlerinde, hoş şekilli dolgun dudaklarında, ipekten saçlarında, ağız sulandıran kıvrımlarında, kaymaksı mükemmel teninde ve yüzünün kızarınca aldığı o mükemmel şeftali renginde kaybedebilir. Daha samimiyetini, zekânı, espri anlayışını ve bir odaya girdiğinde hemen nasıl sana çekildiğimi anlatmadım bile."

Bu inanmayı çok istediği sözlerle birlikte Callie'nin gözleri yaşlarla doldu.

"Güzelliğinden asla şüphe etme Callie. Senin güzelliğin gözümü kör etti, başkalarına bakamaz oldum. Ve açıkçası, keşke seni yıllar önce bulsaydım diyorum."

Ben de öyle, diye düşündü genç kadın. Ralston onu yıllar önce fark etseydi ne olurdu? O zaman ona kur yapsaydı? Aşk ve tutkuyla dolu bir hayatı mı olurdu? Uzun zamandır görmezden geldiği yürek burkan yalnızlıktan kurtulur muydu?

Peki ya Ralston? Sevmeyi öğrenir miydi?

Duyguları yüzüne yansımıştı. Ralston onun tam olarak ne düşündüğünü bilmese de anlamışa benziyordu. Dudaklarını tutkulu bir öpücükle birleştirince Callie de ona aynı şekilde karşılık verdi. Öpücüğüne derin duygularını da katarak adamın nefesini kesti.

Öpücük sona erdiğinde Ralston günahkâr gülümsemesiyle baktı. "Sanırım kaybettiğim zamanı telafi etmeliyim." Callie onun sesindeki çapkın tona gülmeden edemedi. "Bugün listedeki bir maddeyi daha çizmek ister misin?"

"Bu çok hoşuma gider. Hangisini öneriyorsun?" Callie listeye bakmak için döndüğünde Ralston listeyi yere attı ve onu üstüne çekti. Adamın sıcak, sert bedenini altında, yumuşak tenini bacaklarının arasında hissetmek Callie'nin nefesini kesmişti.

"Bacaklarını iki yana açarak at binmenin zamanı geldi." Callie onun sözlerini kavrayınca merkezine, tam da onun sert uzvunu hissettiği yere sıvı bir sıcaklık yayıldı.

"Demek istediğin şey olamaz..." Adamın elleri onu oturur pozisyona getirip göğüslerini kavrarken, başparmaklarını göğüs uçlarına sürterken devamını getiremedi.

"Ah, aynen onu istiyorum imparatoriçe." Callie'yi, dudakları göğüslerine ulaşabilecek şekilde hafifçe eğerken sesi yumuşak ve baştan çıkarıcı bir tonda çıkıyordu. Önce bir göğüs ucunu öptü, sonra diğerini. Bu sırada elleri sırtından aşağı kaydı, yuvarlak kalçalarını okşadı ve bacaklarını daha da açarak bedenini ayarladı. Şişkin bir göğüs ucunu diliyle okşayarak bıraktı. Callie'yi dik oturmaya teşvik ederken kadınsı kıvrımlarını yarı kapalı gözkapak-

larının arasından izliyordu. Elleri tekrar harekete geçti, üzerinden geçtiği yerlerde ateşten izler bırakarak ilerledi ve sonunda Callie'nin bedeninde ona en çok ihtiyaç duyulan yeri buldu. En mahrem yerindeki ıslak, kaygan katmanları okşadı ve başparmağını sert, sızlayan zevk noktasına bastırdı.

Callie gün ışıkları vururken adamın adım fısıldıyordu. Ralston da ona yumuşak bir sesle, cesaret verici sözlerle karşılık veriyordu. "İşte bu, imparatoriçe, benim için gel. Üzerimde parçalara ayrılışını görmek istiyorum... Öyle tutkulu... Öyle güzelsin ki..."

Sözcükler günahkâr, ahlaksız, kışkırtıcı ve mükemmeldi. Başını iki yana sallamak için Callie'nin tüm iradesini kullanması gerekti. Ağırlığını dengelemek için ellerini adamın göğsüne yerleştirdi ve "Hayır..." diyerek itiraz etti. "İstemiyorum... Sensiz olmaz."

Sözcükler Ralston'u derinden sarstı, kadının içinde olmaktan, onu zirveye taşımaktan ve birlikte zevke ulaşmaktan başka bir şey düşünemez oldu. "Lütfen Gabriel," diye yalvardı. "Lütfen seviş benimle."

Hiç şansı yoktu.

Saniyeler içinde Callie'yi kaldırmış, kendini kadının sıcak, zevk verici girişine yerleştirmişti. Callie üzerine oturduğu sırada, kadının kendi üzerindeki gücünü hissetmesine izin verdi. Bu hareketle birlikte gelen zevki keşfettiğinde Callie'nin gözleri kocaman açıldı. Ralston o anda ona hayran oldu. Hevesli ama tereddütlü hareketleri onu bütünüyle dayanılmaz yapıyordu.

Ellerini Callie'nin kalçalarına yerleştirdi,; onu yavaşça aşağı ve yukarı yönlendirerek hareketleri gösterdi, keş-

fetmesi için cesaretlendirdi. "İşte bu güzelim," diye fısıldadı. Şehvetli bedeninin kendisininkinin üstünde iniş çıkışını izlemek en tatlı işkenceydi. "Sür beni." Callie de söylediği gibi yaptı, kendi olağanüstü ritmini tutturdu. Ralston böyle devam ederse ölebileceğimi düşünüyordu ama doruğa çıktığında Callie'nin yüzündeki zevk ifadesini o kadar çok görmek istiyordu ki, onu durdurmadı.

Çok fazla beklemesi gerekmedi. Callie mükemmel açıyı buldu, zirveye yaklaşırken her adımda minik zevk iniltileri çıkarıyordu. O sınıra giderek yaklaşırken Ralston kalçalarını tuttu, tutuşu sert ve cesaret vericiydi. Boğuk bir sesle, "Al imparatoriçe," dedi. Callie'nin hareket edişini izliyordu. Callie, Ralston'un üzerinde gözlerini kapatmış, sırtını germiş, başını geriye atmış ve kendini tamamen zevke bırakmıştı. "İstediğini al."

Callie gözlerini açtı, bakışlarında saf tutku vardı. "Benimle gel," dedi. Sözlerindeki erotik gücün farkında bile değildi. Ralston'un tek yapabildiği ona istediğini vermek oldu. Gücünü kaybedip üzerine düşünce Callie'yi tuttu, çığlıklarını bir öpücükle susturdu, onu sırtüstü yatırarak tekrar zirveye ulaşana dek hareketlerine devam etti. İşte o zaman kendini güçlü rahatlamanın kollarına bıraktı. Zevk öyle büyüktü ki bir daha asla bu kadının kollarından ya da yatağından ayrılmak istemiyordu.

Dakikalar sonra sevişmelerinin büyüsüyle birlikte uzanıyorlardı. Callie sessizce sarsılmaya başladı. Gabriel başını kaldırınca onun kahkaha attığını anladı. Ona büyülü bir sevişme yaşatan kadının geniş, aptalca sırıtışını görünce sözcükleri uzatarak konuştu. "Seni böyle eğlendiren nedir aşkım?"

"Düşünüyordum da-" Durup nefesini düzenledi. "Sadece, bacaklarını iki yana açarak at binmek böyle bir şeyse, kadınlar hayatlarının en muhteşem tecrübesinden mahrum kalıyorlar." Son sözleri tekrar gülmeye başladığı için pek anlaşılmadı.

Ralston ona sıkıca sarıldı ve iç geçirdi. Konuşurken tavana bakıp gülümsüyordu. "Bilmelisin ki erkekler bu gibi anlarda kendilerine gülünmesinden hoşlanmazlar imparatoriçe. Özgüvenleri sarsılabilir."

Callie başını kaldırdı ve adamın eğlenen yüz ifadesini yakaladı. "Ah, özür diliyorum lordum," diye takıldı. "Ralston Markisi'nin kırılgan egosunu zedelersem kendimi asla affetmem."

Şakacı bir homurdanmayla Callie'yi yatağa yapıştırdı. "Cadı. Bunun bedelini ödeyeceksin." Boynunun kenarından öpmeye başladı, köprücük kemiğine indiğinde dişlerini de devreye sokmuştu. Callie iç geçirince başını kaldırdı.

"Bedelini böyle ödeyeceksem, önümüzdeki aylarda da sık sık sizinle dalga geçeceğime emin olabilirsiniz lordum."

"Umarım aylarla sınırlı kalmaz," dedi Ralston. Kadının süt beyazı göğüsleri dikkatini dağıtmıştı. "Yıllar, hatta yüzyıllar sürmeli."

"Yüzyıl," diye tekrarladı Callie. *Aman Tanrım*, diye düşünüyordu. *Bu adam benim kocam olacak.*

Tenine karşı, "Hımm," diye mırıldandıktan sonra Gabriel uzaklaştı. "İşte bu yüzden seni yatakta sıcak ve seksi bir şekilde bırakıp gitmek, benim için çok zor olsa da çok yakında bir daha bırakmak zorunda kalmayacağım fikriyle kendimi teselli edeceğim."

Callie onu giyinirken izliyor, mükemmel vücudunu şaşkınlıkla süzüyordu. Ralston tekrar yatağa gelerek yumuşak, muhteşem bir veda öpücüğü verdi. "Bu gece Chilton'ların balosunda olacak mısın?"

"Öyle planlıyorum."

"Mükemmel. Bana bir vals ayır." Callie'yi tekrar, tadına vararak öptü. "Dansların hepsini bana ayır."

Callie gülümsedi. "Bu hiç şüphesiz dedikodulara neden olacaktır."

"Doğru ama itibarımız bunu kaldırabilir." Göz kırptı. "Dedikodular yayılana kadar özel bir izin çıkarmış olurum. Bu gece Chilton Malikânesi'nde evlenmeye ve bu işi bitirmeye ne dersin?"

Callie'nin göğsünü bir sıcaklık kapladı. "Tüm sosyetenin yüreğine ineceğini düşünüyorum."

Uzun bir öpücükle dudaklarını esir almadan önce, "O da başka bir avantajı," dedi ve gitti. Arkasında uykulu, yorgun ve çok mutlu bir kadın bırakmıştı.

Callie hemen uykuya daldı. Rüyasında Ralston'u ve birlikte kurdukları geleceği gördü.

"Ah, Callie! Bir marki!"

Annesinin haykırışı karşısında Callie gözlerini devirdi ve yardım için arabanın karşı koltuğunda oturan kardeşlerine baktı. Onlardan yardım göremeyeceğini anlaması uzun sürmedi. Mariana sırıtıyordu, artık onunki ikinci-en-heyecanlı düğün haberi olduğundan halinden memnundu. Benedick ise annelerinin bu heyecanlı halinden kaçmak için hareket halindeki arabadan atlamayı düşünüyormuş gibiydi.

"Bir marki yakaladığına inanamıyorum Callie! Hem de Ralston! Ve sen, Benedick." Kontes dikkatini en büyük çocuğuna yöneltti. "Ralston'un planlarını benden bu kadar uzun süre saklamış olmana inanamıyorum!"

"Evet, şey, Ralston ve Callie kur yapma dönemini gizli tutmak istediler anne." Annesi heyecanlı bir şekilde konuşmaya devam ederken Benedick tek kaşını kaldırdı ve sadece ağzını oynatarak, "*Hepimizden*," dedi.

Callie'nin ayağı istemsizce havaya kalkınca Benedick'ten bir, "Ah!" sesi çıktı. Abisi eğilerek Callie'nin vurduğu yeri ovaladı.

Tatlı bir sesle, "Ah, çok üzgünüm Benny," dedi. "Heyecandan olmalı, uzuvlarıma hâkim olamıyorum."

Benedick'in gözleri kısılırken annesi hemen konuya atladı. "Elbette heyecanlanırsın! Ah! Bir düşünsenize! Callie'miz! Nişanlandı! Ralston'la!"

Callie, "Anne, lütfen bu gece fazla abartma, olur mu?" diye yalvardı. "Ralston'u utandırmak istemem."

Benedick ve Mariana annelerinin ağırbaşlı davranması fikri karşısında kahkahalara boğuldu. Abisi, "Bunun için biraz geç olduğunu düşünmüyor musun Callie?" diye takıldığı sırada araba durdu. Benedick arabadan atlayıp annesine ve kız kardeşlerine yardımcı oldu.

Annesi arabadan çıkmadan önce rahatlatmak amacıyla Callie'nin bacağına dokundu. "Utandırmak mı Callie? Saçmalama. Ralston uzun zamandır cemiyetin içinde, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Coşkulu bir anneyi hoş görecektir."

Annesi arabadan çıkarken Callie inledi. "Ralston'a kaçalım demeliydim."

Mariana genişçe gülümsedi. "İşte şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun." Göz kırparak Kontes'in arkasından arabadan indi.

Callie arabadan inene kadar annesi çoktan Chilton Malikânesi'nin merdivenlerini tırmanmış, dinleyen herkese hevesle haberi veriyordu. Callie, bu gecenin hayatının en berbat gecesi olacağına dair bir hisse kapıldı. Kardeşlerinin eğlenen yüzlerine bakıp, "Hiç yardımcı olmuyorsunuz," dedi.

Hartwell kardeşlerden en büyük ve en küçük olanı gülümsediler. Mariana yardımcı olmaya çalışan bir tavırla, "Senin Ralston'u bulman gerekmiyor mu Callie? Hani annem sihrini konuşturmadan önce bulsan iyi olur," dedi.

"Yaptığı bu mu? Sihir mi?" Callie dönüp annelerine bakındı. Muazzam deve kuşu tüylerinden ve dantellerden oluşan süsleriyle limon yeşili elbisesi fener gibi parlıyor, onu bulmayı kolaylaştırıyordu. Annesi, Leydi Lovewell ile heyecanlı bir şekilde konuşuyor, yelpazesini cemiyetin en meşhur dedikoducusunun koluna vurarak haberi paylaşıyordu. Callie, "Güzel Tanrım," diye fısıldadı.

Benedick neşeyle, "Dua etmeyi ben de denedim," dedi. "İşe yaramıyor gibi görünüyor. Sanırım yaratıcıyla bir anlaşma yapmış."

"Yaratıcıyla olduğuna emin misin? Başka biriyle olmasın?" Callie şalını düzelterek annesinin peşinden gitti, arkasından kardeşlerinin kahkahaları yankılanıyordu.

İçeri girdiğinde Ralston'u bulmayı denedi ama balo salonu çok kalabalıktı. Salonun hemen içerisinde durup normal görünmeye çalıştı. Yavaşça dönerek etrafına bakındı. Sonunda iç geçirerek içgüdüsel bir şekilde balo

salonunun kenarında kız kurularına ayrılan sandalyelere yöneldi.

Tam köşeyi dönmüş, Bayan Heloise ve Beatrice Hala'yı görmüştü ki omzunun üzerinden o tanıdık, boğuk sesi duydu. "Nereye gidiyorsun imparatoriçe?"

Omurgasından bir ürperti geçti. Ralston'a doğru döndü, adamın onu bulmasından ne kadar mutlu olduğunu gizleyemedi. Tamamen ona döndüğünde -bu uzun, kaslı, yakışıklı ve kusursuz giyinmiş centilmen karşısında- aniden utangaç hissetti.

İnsan nişanlısını görünce ne derdi? Özellikle de onu en son gün ışımadan önce yatak odasından çıkarken gördüyse?

Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Ralston tek kaşını kaldırdı. Callie'nin eldivenli elini tuttuğu sırada valsin ilk notaları duyuldu. "İlk valsimi nişanlımla yapmak isterim," dedi.

Callie'den tek bir ses çıktı. "Ah." Ralston'un onu dans pistine götürmesine ve kollarına almasına izin verdi.

Birkaç dakika sessizce dans ettikten sonra Ralston tekrar konuştu. "Söyle bakalım. Nereye gidiyordun?"

Callie başını iki yana salladı, bakışlarını adamın kolalı boğunbağından yukarı kaldıramıyordu. "Hiçbir yere."

Ralston hafifçe geri çekildi, başını yana eğerek ona baktı. "Callie," dedi. Öyle bir tonda konuşuyordu ki, hiçbir kadın ona karşı koyamazdı. "Nereye gidiyordun?"

"Kız kuruları için koyulan sandalyelere," diye ağzından kaçırdı. Anında pişman olmuştu, aslında o sandalyeler belirli bir kesim için konulmuş değildi ama oturanlar hep böyle kişilerdi.

Ralston şaşırmıştı, bakışları birkaç metre ötelerinde oturan yaşlı kadınlara kaydı. Dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "Neden?"

Yanakları kızardı. "Bilmiyorum."

Kulağına eğilerek, "Sen artık bir kız kurusu değilsin güzelim," dedi.

"Bana böyle seslenme." Callie onları duyan biri var mı diye etrafına bakındı. Herkesin onlara baktığını fark etti. Annesi hızlı çalışmıştı.

Ralston onu hızla döndürdü, dikkatini geri kazandı. Masum bir ifadeyle, "Ama bu doğru," dedi. "Yakında Ralston Markizi olacaksın. Bayan Heloise ve Beatrice ile sohbet edemeyeceksin demiyorum," diye sataştı. "Sadece bunu yaptığın yeri tekrar adlandırman gerekecek."

Callie kendine engel olamayarak gülümsedi. "Onlarla oturmaktansa, sizinle dans etmeyi tercih ederim lordum." Sözcükler dudaklarından hızla dökülmüştü. Hemen çok mu ileri gittim diye düşündü. Acaba onu çok mu zorluyordu? Ne de olsa Ralston sosyeteye karışmayı seven bir adam gibi görünmüyordu, bundan sonra sosyal etkinliklere katılması için bir sebep de yoktu. Yukarı bir bakış atınca onun içini görebilen, eğlenen bakışlarıyla karşılaştı.

"Ben de böylesini tercih ederim leydim."

Nişanlısı onu döndürürken bu hoş sözler zihninde yankılandı ve evlendiklerinde bu adamla tekrar dans edecekleri, hatta bunu çok sık yapacakları gerçeğiyle mutlu oldu. Callie ileriye baktığında Juliana'nın yüzünde parlak bir gülümsemeyle onları izlediğini gördü. Bakışlarını Ralston'a geri çevirdi ve konuştu. "Kardeşlerine bizden bahsetmişsin."

"Annenden duymalarındansa, benden duymalarının daha iyi olacağını düşündüm."

Callie irkildi. "Üzgünüm Gabriel, onu susturmaya çalıştım."

Ralston kahkaha attı. "Boşuna çaba harcamışsın. Bırak eğlensin tatlım."

"Hep böyle düşünmeyeceksin."

"O halde, devam ettiği sürece bu hoşgörümün tadını çıkaralım, ne diyorsun?"

Müzik sona ererken Ralston onu son bir kez döndürdü ve dans bitince Juliana'nın yanına gittiler. Oraya vardıklarında kardeşi hafif bir çığlıkla kendini Callie'nin kollarına attı. Callie genç kızın coşkusu karşısında gülümsedi ama gecenin heyecanı onu da sarmıştı. Ralston'la evleniyorlardı.

Ancak sohbet etmeye vakit bulamadı. Kadril başladığında Nick yanlarına geldi ve yerlere kadar eğilerek Callie'den dans partneri olmasını istedi. Callie yakında kayınbiraderi olacak yakışıklı adamın dans teklifini mutlulukla kabul etti. Kadrilin hemen ardından bir köy dansına kaldırıldı. Sonra bir başka kadrile ve sonra da bir menüete kaldırıldı. Balonun ilk saatindeki tüm danslara kaldırılmıştı ve harika zaman geçiriyordu.

Genç, çekici ve dukalık varisi olan Lord Weston'un kolunda salonda gezinirken olanları düşünüp şaşırıyordu. Bir köşede kız kurularıyla otururken birden balonun gözdesi oluvermişti ve bu değişimin yegâne sebebi evlilik teklifiydi.

Duraksadı. Ralston'dan gelen evlilik teklifi.

Ralston.

O sırada sanki çağırmış gibi nişanlısı yanında bitiver-

di. Dirseğinden tutarak Callie'yi bir köşeye çekti. "Eğleniyor musun?" diye sordu. Masum görünüyordu.

Callie dişlerinin arasından, "Eğlendiğimi biliyorsun," diye cevap verdi. "Bunu bilerek yaptın."

Ralston hızlı bir dönüşle onu gafil avladı. Boğucu balo salonundan uzaklaşıp hafifçe aralık bir kapıdan geçerek gözlerden uzak, küçük bir balkona çıkmışlardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Callie balo salondan vuran sarı ışık altında dönüp nişanlısının yüzüne baktı. "Benimle dans etmelerini sağladın! Liste yüzünden! Utanç verici!" Derin bir nefes aldı, dönüp yüzünü tekrar karanlık bahçeye çevirdi ve tekrar etti. "Çok utanç verici!"

"Callie," dedi Ralston, şaşkınlığı sesinden okunuyordu. "Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum."

Yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktı. "Bir balodaki tüm danslarda dans etmek," dedi Callie sakince. "Ralston, bu gece hayatımda ettiğim dansların toplamından daha çok dansa kaldırıldım. Bana bununla hiç alakan olmadığını söyleme. Listeyi gördün."

"Söyleyebilirim ve söylüyorum, bununla hiçbir alakam yok," diye karşı çıktı. "Çünkü gerçekten alakam yok."

Tekrar Ralston'a döndü. "Bu çok tatlı, gerçekten. Listedeki maddeleri tamamlayabilmem için böyle yardım etmen çok hoş. Sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Bana teşekkür edebilirsin tatlım ama *gerçekten* bunu ben ayarlamadım." Callie'ye doğru bir adım attı. "Bunu sana kanıtlamamı ister misin?"

Soğuk son bahar havasında Ralston'un sıcaklığını hoş karşıladı. "Lütfen."

"Başka erkeklerle dans etmeni izlemekten hoşlanmı-

yorum. Bir daha asla başka bir baloya katılmamayı tercih ederim, böylece bir daha asla serserinin teki sana uygunsuz bir şekilde dokunurken kenarda durup izlemem gerekmez."

Callie sinirlendi. "Uygunsuz değildi."

"Bu tür konularda benim tecrübeme güvenmelisin." Daha da yaklaştı, aralarında sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Bir elini kaldırarak Callie'nin yüzüne düşen saç tutamını çekti. "Uygunsuzdu. Özellikle de Weston'un dokunuşları."

Callie güldü. "Lord Weston karısına sırılsıklam âşık." Leydi Weston, Londra'nın en güzel kadınlarından biri olarak kabul ediliyordu.

Sanki düşüncelerini duymuş gibi, ciddi bir sesle, "Seninle kıyaslanamaz bile," dedi Ralston. Bu sözler Callie için öyle değerli, öyle muhteşemdi ki.

Kızardı. "Gerçekten sen yapmadın mı?"

Ralston başını iki yana salladı, dudakları gülümser gibi kıvrılmıştı. "Gerçekten yapmadım imparatoriçe. Ama seninle dans etmek istemelerine şaşırmadım. Ne de olsa bu gece, inanılmaz güzel görünüyorsun."

Ralston çenesinden tutup başını kaldırdı, Callie ne diyeceğini bilemez haldeydi. "Ya?"

"Öyle," dedi. Yanaklarını avuçları arasına alarak başını çevirdi, dudaklarını öpüşmek için mükemmel bir açıya getirdi. Dudaklarını adeta talan etti. Ağzını dizlerini titreten, derin, tutkulu bir öpücükle eser almadan önce yumuşak, dolgun alt dudağına dişleriyle sataştı, sonra diliyle alt dudağını teselli etti. O pürüzsüz dili dudaklarının arasından kayarak tadına bakmaya koyuldu. Callie iç çekişini adamın ağzına bıraktı. Daha fazlası için çıldırıyor,

başka bir yerde olmalarını diliyordu. Birbirlerinden zevk alabilecekleri herhangi bir yer. Sıcaklığının birazını daha paylaşmak için kendini Ralston'a bastırdı. Karnının altında bir ateş yanıyordu sanki. Ralston boğazının derinliklerinden gelen bir sesle inledi.

"Gözlerden uzak bir yerde onun tadına bakacağını tahmin etmeliydim Ralston. Zaferini garanti altına mı alıyorsun?"

Callie kapıdan söylenen bu sözler üzerine geri çekildi. Kim olduğunu görmese bile konuşanın ses tonundaki nefret, omurgasından aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

Ralston kaskatı kesilmişti. Dönüp gelenle yüzleşti, bedeniyle Callie'yi saklamaya çalışıyordu. Sesinde uyarı taşıyan bir tonda, "Oxford," dedi.

"Yaklaşan düğününüzün haberini aldım," dedi. Callie bu sırada Ralston'un arkasından çıkarak Oxford'la yüzleşti. "İtiraf etmeliyim, birden Leydi Calpurnia'ya ilgi duymaya başlaman beni şaşırttı."

Ralston sıktığı dişlerinin arasından, "Oxford, senin yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim," dedi.

"Neden öyle yapayım ki?" Callie, Baron'un hafifçe sallandığını gördü, sarhoş olup olmadığını merak etti. "Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, anlarsın ya. Zaten kaybettim, değil mi?"

Bu sırada Mariana ve Benedick hızla balkona çıkmış, Baron'un sözünü kesmişlerdi. Mariana nefes nefese, "Callie," dedi. "Benimle gelmelisin."

Callie'nin gözleri büyüdü. "Neden? Ne oldu?"

Mariana sertçe Ralston'a baktı. "Henüz hiçbir şey, Tanrı'ya şükür." Ablasına dönerek devam etti. "Benimle gelmen gerekiyor. Hemen."

Callie başını iki yana salladı, Ralston'un yakınlığını hissedene dek geriledi. Oxford'un sırıtışı, Mariana'nm yalvarır bakışları, Benedick'in taş gibi yüz ifadesi Ralston'a dönmesine neden oldu. "Gabriel?" diye sordu. Bu tek sözcüğe kafa karışıklığını ve endişesini yüklemişti.

Benedick araya girdi. "Callie. Mariana ile git."

Callie, abisine döndü. "Gitmeyeceğim. Birisi bana burada neler olduğunu anlatana kadar gitmiyorum." Mariana'ya baktı. "Mari?"

Mariana nefesini bıraktı. "Oxford ile Ralston'un senin üzerinden bahse girdikleri konuşuluyor."

Öyle akıl almaz bir fikirdi ki Callie güldü. "Ne tür bir bahismiş bu?"

"İçeride Ralston'un, senin Oxford'u reddedeceğine dair bahse girdiği konuşuluyor." Benedick'in gözleri Ralston'un üzerindeydi. Nefretini zorlukla bastırıyormuş gibiydi. "Ve Oxford seni kazanmaya yaklaştığı zaman, araya girip seni kendisine aldığı söyleniyor."

"Baştan çıkarıldığını söylüyorlar Callie. Ralston da seninle bu yüzden..." Mariana devamını getiremedi.

Callie tekrar güldü. "Aman ne dramatik. Düşünebiliyor musun?" Gülerek Ralston'a döndü, onun da gülmesini bekliyordu. Ancak yüz ifadesini gördüğünde gerçeği anlayabildi. "Ah." Kendini beğenmiş ifadesiyle orada dikilen Oxford'a baktı. "Ah."

Baron sırıtarak, "Zavallı şey. Seni gerçekten istediğini sandın," dedi.

"Kes sesini Oxford." Ralston'un sesi buz gibiydi.

Callie ona döndü. "Benim üzerime bahis mi oynadın?"

Oxford övünen bir tonda, "Aynen öyle yaptı," dedi. Callie'nin hayatını sonsuza kadar cehenneme çevirecek

bu olaya tanıklık etmekten oldukça memnun görünüyordu. "Senin benimle asla evlenmeyeceğine dair bahse girdi. Kazanacağımı anladığında da, bahsi iki katma çıkararak sana kur yapmaya başladı. Eminim ailenle bağ kurmanın o kadar da kötü olmayacağını düşünmüştür. Ne de olsa kız kardeşinin sosyetedeki yerini garantilemek istiyor."

Callie bakışlarını Ralston'dan ayırmadı. "Bu doğru mu? Bahse girdin mi?"

Ralston doğru cevabı ararken bir anlık sessizlik oldu. Ve o an, Callie gerçeği anladı.

Ralston ona doğru bir adım atınca geri çekildi. Ralston, "Öyle bir şey değildi," derken Mariana elini ablasının sırtına koydu.

"Ne kadar?"

Mariana, "Callie," diye fısıldadı. Bir rezalet çıkmasından korkuyordu ama Callie bir elini havaya kaldırarak onu susturdu.

"Ne kadar lordum?"

Ralston bakışlarını kaçırdı. "İki bin."

Callie ciğerlerindeki tüm havanın ondan çekilip alındığını sandı.

"Ne zaman?" diye fısıldadı.

"Callie-"

Daha yüksek bir sesle, "Ne zaman?" diye tekrar etti.

"Kız kardeşinin nişan balosunun olduğu akşam."

Callie'nin yüzü düştü. "Beni dansa kaldırdığın akşam."

Zamanlamayı hatırlayınca Ralston'un gözleri büyüdü. "Callie-"

"Hayır." Başını iki yana sallıyordu. "Ne zaman iki katına çıkardın?"

Cevap vermeyince Oxford'a döndü. "Ne zaman iki katına çıkardı?"

Oxford sallanarak cevap verdi. "Salı günü."

Evlenme teklif ettiği sabah. Kısa bir süre öncesine kadar Callie'yi bir bahis konusu olarak görüyordu.

"Bilmeliydim," diye fısıldadı. Sesi öyle üzgün, öyle acı doluydu ki... Ralston kalbinin ikiye ayrılacağını zannetti. "Anlamalıydım... yapmayacağını..." Sesi giderek yok oldu. Başını kaldırıp tekrar ona bakmadan önce derin bir nefes aldı. Büyük kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Yine de Juliana'ya yardım ederdim. Benden isteyeceğin her şeyi yapardım."

Gösterdiği tereddütsüz fedakârlık altında ezildi. Tek bir gözyaşı damlası yanağından aşağı süzülünce Callie öfkeyle damlayı sildi. Alışık olduğu güvensizlik duyguları geri dönerken kapının ardında devam eden balodan gelen sesleri zor işitiyordu.

Öyle aptaldı ki...

Ralston'un ona göre olmadığını kendine kaç kez tekrar etmişti? Callie ona göre fazla basit, fazla kilolu, fazla tecrübesizdi. Bu sıkıcı haliyle onun ilgisini çekebileceğini mi sanmıştı? Kaç kez uyarılmıştı? Ailesi, arkadaşları, bizzat Ralston'un metresi tarafından? Yine de hayallerin gerçeğe dönüşebileceğine inanmıştı. Dünyanın tersine dönebileceğine ve bir gün Ralston'un ona âşık olabileceğine inanmıştı. O ise Callie'nin geleceği üzerine bahse giriyordu. Callie oynanıp bir kenara atılabilecek bir oyuncakmış gibi duygularıyla ve aşkıyla oynamıştı.

Bir kenara atılmış hissediyordu.

Ralston için bir değeri olmadığına inanmak o kadar kolaydı ki. Çok az kişinin fark ettiği o kız kurusunun ra-

hatlatıcı görünmezliğine geri dönmek o kadar cazipti ki.

Onu en çok yaralayan da buydu.

Sırtını dikleştirerek omuzlarını geriye attı ve duygusuz bir sesle konuştu. "Gerçekten kazandınız lordum. Lord Oxford ile evlenmediğim gibi sizinle de evlenmeyeceğim. Nişanı atıyor, sizi bu yükten kurtarıyorum. Özgürlüğünüze ve hovarda yaşamınıza geri dönebilirsiniz."

Ralston ağzını konuşmak için açtı. Callie'yi durdurmak, her şeyi açıklamak istiyordu. Aptalca gururunu, ahmak Oxford'a duyduğu mantıksız öfkeyi anlatacaktı ki Callie ondan önce davrandı. "Sizden tek isteğim var, benden mümkün olduğunca uzak durun."

Ve bununla birlikte gitti. Benedick ve Oxford'u aşarak balo salonuna girdi. Mariana da peşinden gitti.

Ralston arkasından gitmek için harekete geçti. Callie'nin bu yeni güçlü duruşu ve kendine güveni hem gururla hem de kararsızlıkla dolmasına neden olmuştu. Onu yakalamak, tüm gerçeği anlatmak istiyordu. Ne Juliana'nın takdimini ne aile itibarını ne de başka herhangi bir şeyi önemsiyordu.

"Onu rahat bırak." Bu sert ve duygusuz sözler, Allendale Kontu'ndan gelmişti. Kız kardeşi gittiği an kapının önüne geçmişti. Ralston'un girişini engelliyordu.

"Asla onu incitmek istemedim. Bahsin hiçbir anlamı yok. Paraya ihtiyacım yok Allendale. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece bu saçma oyuna devam etmene neyin sebep olduğunu anlayamıyorum." Allendale yerinden kıpırdamadı, Ralston'a meydan okuyordu. "Her neyse, sen kardeşimi incittin. Bir daha onun yanına yaklaşacak olursan seni buna pişman ederim. Şu durumda, sadece nişan sözleşmesinin feshi için bir araya gelmemiz yeterli olacaktır."

"Nişan bozulmadı." Ralston'un sesi sertti.

Oxford neşeli bir sesle, "Bırak gitsin Ralston. O kız buna değmez," dedi.

Ralston orada olduğunu unuttuğu züppeye döndü. Bu ahmak, hayatındaki en güzel şeyi mahvetmişti. "Ne dedin sen?"

"Değmez dedim," diye tekrarladı. Ralston'un gerilen yüz hatlarının ve bedeninin kaskatı kesilişinin farkında değildi. "Kız kurularının en iyi tarafı hiç şüphesiz, bir kenara atılabilir olmaları. Bana bir kız kurusunun yardımına ihtiyacın olduğunu söyleme sakın. Özellikle de böyle basit, böyle sönük birine. En azından senin için eteklerini kaldırmaya razı olmuş. Bu da bir şeydir."

Benedick dondu, Ralston ise öfkeyle doldu. Evlenmeyi planladığı kadına söylenen sözler öyle iğrenç, öyle küçük düşürücüydü ki kanı alev aldı. Çünkü Callie onun eşi olacaktı, hiç şüphe yoktu.

Sarhoş ya da değil, Oxford bu sözlerin bedelini ödeyecekti.

Ralston uzandı, Oxford'u paltosunun yakasından kavradı ve duvara fırlattı. Çarpmanın etkisiyle Baron'un nefesi kesildi. Nefes almaya çalışarak yere yığıldı, göğsünü tutuyordu.

Ralston ayaklarının dibinde yatan rezil herife küçümseyerek baktı ve, "Markizimin onurunu lekeledin. Düello şahidini seç. Şafakta hesaplaşacağız," dedi.

Kekeleyen Oxford'u yerde bırakarak Benedick'e döndü. "Onunla işim bittiğinde kız kardeşin için geleceğim. Beni ondan uzak tutmaya kararlıysan yanına bir ordu alsan iyi edersin."

Yirmi Dört

Callie gözyaşlarını sildi. Yatak odasındaki pencerenin önünde oturuyor, gece yaşanan olayları düşünüyordu.

Onsuz hayatına nasıl devam edecekti? Peki, birlikte geçirdikleri her anın onun için hiç anlamı olmadığını bilerek nasıl yaşayacaktı? Tek istediğinin, bahsi kazanmak ve kız kardeşini sosyeteye sokmak olduğunu bilirken nasıl devam edebilirdi ki?

Mümkün olamazdı. Adamın onu böyle zalimce kullanabileceğine inanamıyordu. Varlığının her bir zerresi bu düşünceye itiraz ediyordu.

Ama inkâr etmemişti.

Neden inanmayacaktı ki? Müzmin bir çapkın olarak nam salan Ralston Markisi kendi çıkarı için onun gibi evde kalmış bir kızı kullanmaktan çekinmezdi. Zaten başından beri böyle davranmamış mıydı? Onu öpmesi karşılığında Callie'den kız kardeşini eğitmesini istemişti. Neden değiştiğine inanacaktı ki?

Öyle inanmıştı ki... Duyguları küçümseyerek geçirdiği onca yıl, kötü geçmişinin bir yansıması olabileceğine inanmıştı. Callie onu, dünyanın onun sevgisine, onun güvenine değer olduğunu kanıtlayacak kadar çok sevebilirdi. Onu yıllardır düşlediği adama dönüştürebilirdi.

Belki de en zoru buydu. On yıldır özlemini çektiği Ralston aslında gerçek değildi. O asla kuvvetli ve sessiz Odysseus değildi. Soğuk ve ilgisiz Darcy değildi. Güçlü ve tutkulu Antony değildi. O sadece Ralston'du. Kendini beğenmiş ve kusurluydu, efsanevi bir kahraman değil, etten kemikten insandı.

Ve hiçbir zaman başka biri gibi davranmamıştı. Callie'yi hiçbir zaman yalandan aşk itiraflarıyla kandırmamıştı, hiçbir zaman olduğundan farklı biri gibi görünmeye çalışmamıştı. Hatta açık açık amacını söylemişti: Callie'ye sadece Juliana'nm iyiliği için ihtiyacı vardı.

Görünüşe göre, Juliana'nın iyiliği ve iki bin pound için. Paraya ihtiyacı olduğundan değil.

İşte bu, her şeyi daha kötü yapıyordu.

Üzerine çöken hüzünle birlikte gözyaşları da akmaya başlayınca başını eğdi.

Ah, Callie. Nasıl böyle bir aptala dönüştün?

Kitap kahramanlarıyla alakası olmayan, gerçek Ralston'u tanımaya başladığında bile, gerçeği görememişti. Ve kalbinin kırılacağını anlamak yerine bir de gidip hayallerindeki adam yerine bu yeni, kusurlu Ralston'a âşık olmuştu.

Onun değişebileceği fikrine kendini o kadar çok kaptırmıştı ki, bu geceye kadar asıl büyük değişimi geçireni gözden kaçırmıştı.

Değişen kendisiydi.

Hepsi onun yüzündendi.

Avcundaki kırışık, lekeli listeye görmeyen gözlerle baktı. Başta onun olan liste, bir şekilde *onların listesi* haline gelmişti. Ralston'un bu yeni, cesur, maceraperest

Callie'nin tamamlayıcı bir parçası olduğunu fark edince kalbi sıkıştı. Ralston kâğıtta yazan her maddede onun yanında olmuş, ona yol göstermişti. Callie artık sonsuza kadar değişmişti, onun yüzünden.

Böyle bir kalp ağrısından nasıl kurtulabilirdi? Ona bu kadar çok âşık olduğunu nasıl unutabilirdi?

Hiçbir fikri yoktu.

Bildiği bir şey varsa o da, bu odada daha fazla kalamayacağıydı. Oturduğu yerden atladı ve bir amaç doğrultusunda yatak odasını geçti. Kapıyı açtı, sükûnetin hâkim olduğu evde sessizce Benedick'in çalışma odasına doğru ilerdi. Tekrar sarhoş olmayı deneyecekti. Erkekler kötü ruh halinde olduklarında bu eylemle teselli buluyor gibiydiler. Onu aynı yola başvurmaktan alıkoyan neydi?

Çalışma odasına girince duraksadı. Abisini muazzam masasının ardında otururken, boşluğa bakarken bulmak onu şaşırtmıştı. Callie'nin ahşap zeminde çıkardığı ayak seslerini duyarak döndü, kız kardeşini görünce yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Callie," dedi. İsmini söyleşindeki bir şey, gözlerinin bir kez daha yaşlarla dolmasına neden oldu. "Saat sabahın dördü."

"Üzgünüm," dedi Callie. Odadan çıkmaya koyuldu.

"Hayır." Eliyle geri gelmesini işaret etti. "Kal."

Callie kaldı, masaya yürüyüp abisinin karşısındaki rahat koltuğa oturmadan önce kapıyı yavaşça kapattı. Çıplak ayaklarını toplayıp altına aldı. "Biliyor musun," diye başladı. Sesi akmayan gözyaşlarıyla titriyordu. "Küçük bir kızken geceliğimle bu koltukta oturur ve babamın masadaki kâğıtları karıştırmasını izlerdim. Uzun süre boyunca, neden bu kadar çok çalışması gerektiğini anlamadım.

Demek istediğim, her şey -unvan, ev, arazi, eşyalar- zaten onun değil miydi?"

Benedick başını sözlerini onaylarcasına salladı. "Ben de aynısını düşünürdüm. Tüm bu şeylerin çok çalışmayı gerektirdiğini ve babamın çalışıyormuş gibi numara yapmadığını keşfedince yaşadığım şaşkınlığı bir düşün."

Callie yaş dolu gözlerle gülümsedi. "İnanılmaz. İşte buradayım, geceliğimle, aynı koltukta oturuyorum, sana bakıyorum. Değişen pek bir şey yok."

Benedick ona baktı. "Callie?"

İşte o zaman gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Sessizce ve çabucak yanaklarından dökülüyorlardı. Başını iki yana salladı ve kucağına baktı. Geceliğinin kumaşıyla oynuyordu. "Onu değiştirebileceğimi düşündüm."

Benedick iç geçirdi.

"Yapamayacağımı şimdi anlıyorum. Ben sadece... Onu, beni sevmeye ikna edebileceğimi düşündüm."

Benedick bir süre sessiz oturdu, sözlerini dikkatle düşündü. "Callie... Aşk gelişen bir şeydir. Herkes annemiz ve babamız gibi ilk görüşte âşık olamaz. Ya da Mariana ve Rivington gibi. Ralston çok uzun zamandır yalnızdı."

Yaşlar akmaya devam etti. "Onu seviyorum," diye fısıldadı Callie.

"O da seni seviyor olamaz mı?"

"Geleceğim üzerine iki bin poundluk bahis oynadı Benny."

Benedick'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Böyle bir şeye kalkışacak kadar aptal olduğu gerçeğini inkâr etmiyorum... Ancak ben bu bahsin daha çok bir gurur meselesi olduğunu düşünüyorum."

"Gurur mu?"

"Erkeklik gururu."

Callie başını iki yana salladı. "Siz erkekler çok tuhafsınız." Omuz silkti. "Ama bu beni sevdiği anlamına gelmiyor. Beni önemsediğini bile sanmıyorum."

"Bu çok saçma." Callie'nin ona bakmasını bekledi. "Bu gece yarattığınız skandaldan sonra Ralston ile bir daha asla birbirinizi görmemenizi tercih ederim. Benim bilgim dışında yarattığın diğer skandalları saymıyorum bile –ve kesinlikle bilmek de istemiyorum." Duraksadı. "Ama onu dün gece gördüm. Kütüphaneye gitmeden önce bana geldi. Seni önemsiyor. Biliyorum, yoksa evlenmenize asla rıza göstermezdim."

Callie, "Yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Onu ikimize de yetecek kadar sevebileceğimi düşünmüştüm. Ama yetmez."

Sessizlik oldu. Benedick kız kardeşinin yanaklarından süzülen yaşları izledi. Sonra konuştu. "Callie... Ralston bu gece Oxford'a meydan okudu."

Callie'nin başı yukarı kalktı. Abisini yanlış duyduğuna emindi. "Anlayamadım?"

"Oxford'u düelloya davet etti."

Callie başını salladı, birden üzerine çöken sisten kurtulmaya çalıştı. "Hayır. Doğru olamaz. Ralston olduğuna emin misin? St. John olabilir mi? Onlar ikiz, biliyorsun. Kafa karıştırıcı olabiliyor."

"Evet Callie. İkiz olduklarının farkındayım. Ayrıca düello yapacak tarafların Ralston ve Oxford olduğuna eminim, olaya bizzat şahit oldum. Ve düello etme sebepleri sen olduğuna göre..."

Callie, "Ben mi?" diye ciyakladı. "Ralston asla benim adıma düello yapmaz. Ben onun hayatını tehlikeye atmaya değmem. Demek istediğim, beni sevmiyor ki." Benedick'in endişeli yüzüne baktı. Callie bunları değerlendirirken abisi sessiz kaldı. "Ah, Tanrım."

"Seni sevmiyor olabilir Callie. Ama sana karşı güçlü duygular hissettiği kesin. Yoksa biz burada konuşurken o ve Oxford düello şahitlerini seçiyor olmazlardı."

Callie için her şeyi tehlikeye atıyordu.

Bu, değişim değilse neydi?

Callie'nin gözleri büyüdü. "Ah, Tanrım." Abisine doğru eğildi, masanın üzerinden uzanarak kolunu kavradı. "Benedick, beni oraya götürmek zorundasın."

"Callie..." Benedick başını iki yana sallıyordu. "Seni oraya götüremem. Bunu biliyorsun."

Koltuğundan fırladı, "Benedick! Ralston ölebilir!" diye bağırdı. Sonra odadan ayrıldı, geniş merdiveni tırmanarak yatak odasına çıktı. Benedick de peşindeydi. Oda kapısını çarparak açtı ve bir elbise bulmak için gardırobuna koştu. "Öldürülebilir!" diye haykırıyordu.

Benedick odaya girerek kapıyı arkasından kapattı. Yumuşak ama sağlam bir ses tonuyla Callie'yi yatıştırmaya çalıştı. "Öldürülmeyecek Callie. Artık düellolar öyle yapılmıyor."

Callie ona döndü, kolları muslinlerle doluydu. "Yanlışım varsa düzelt Benedick. Yirmi adım atıyorsun, dönüyorsun ve ateş ediyorsun? Bir tabancayla? Hem de *dolu* bir tabancayla?"

"Şey, evet," diye kabul etmek zorunda kaldı abisi. "Ama ölümle sonuçlanacak diye bir şart yok. Hem düel-

loda birini öldürürsen hapse bile girebilirsin, Tanrı aşkına."

"Ah, yani durum bir çeşit centilmenlik anlaşmasından[26] ibaret?"

"Çok doğru."

"Bir amaca hizmet etmekten çok, gösteriş için."

"Aynen öyle," dedi Benedick, kardeşi anladığı için memnundu.

Callie'nin gözleri kısıldı. "Peki bu centilmenlerden biri çok kötü bir atıcıysa?"

Benedick'in ağzı açıldı, sonra kapandı.

Callie başını iki yana sallayarak giyinmek için paravanın arkasına geçti. "Beni götürüyorsun."

Anında geceliği çıkmış, paravanın üstüne atılmıştı. Benedick ânın uygunsuzluğu karşısında ellerini havaya kaldırdı, sonra paravana sırtını döndü. "Seni götürmeyeceğim Callie. Kadınların yaptığı gibi evde bekleyeceksin."

"Kesinlikle öyle yapmayacağım! Ben artık o silik ve uysal kız değilim!"

"İşte burada yanılıyorsun. Sen hiç silik ve uysal bir kız olmadın!"

Benedick arkasını dönünce Callie'yi giyinmiş buldu. Yürüyüş ayakkabılarını ayağına geçiriyordu. Gözleri parladı. "İki seçeneğin var Benedick. Ya iyi bir abi olur ve bana eşlik edersin ya da ben gecenin bu saatinde evi terk edip kendi başıma Londra sokaklarında dolaşırken burada öylece durursun."

---

[26] Kanuni olarak bir yükümlülüğü olmasa da saygınlığı koruma açısından toplumsal bağlayıcılığı bulunan bir çeşit taraflar arası anlayış. (ç.n.)

"Yerini asla bulamazsın."

"Saçmalık. Bu şehirde benim de bildiğim bir-iki içkili mekân olduğunu unutuyorsun. Eminim, Londra'nın en iyi tanınan iki aristokratının adının karıştığı düellonun haberi oralara kadar ulaşmıştır."

Bendick'in gözleri büyüdü. "Seni odana kilitlerim!"

"Ben de pencereden kaçarım!"

"Kahretsin Callie!"

"Benedick, onu seviyorum! On yıldır seviyorum. Ve ben işleri berbat etmeden önce bir günlüğüne de olsa ona sahip oldum. Ya da o işleri berbat etmeden önce. Bu konuda hâlâ emin olamıyorum. Ama benden, ona bir zarar gelmemesi için savaşmamamı, hiçbir şey yapmadan oturmamı bekleyemezsin."

Abi-kardeş yüz yüze dururken bu sözcükler etraflarında yankılandı.

Yumuşak, ağlamaklı bir sesle, "Lütfen Benny," dedi Callie. "Onu seviyorum."

Allendale Kontu iç geçirdi.

"Tanrım, beni âşık kız kardeşlerden koru. Arabayı hazırlatacağım."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Nick bir üvez ağacına yaslanmış, Ralston'un tabancasını kontrol etmesini izliyordu. Soğuk sabah sisi etraflarını sarmıştı. "Öldürülebilirsin."

Ralston dikkati dağılmış bir halde, "Öldürülmeyeceğim," dedi. Oxford'un düello için seçtiği geniş alanı gözden geçiriyordu.

"Senden önce de pek çok adam böyle söylemişti Gabriel. Seni toprağa vermek istemiyorum."

Ralston özenle tabancasına barut doldururken, "Senin de işine gelir," dedi. "Marki olursun."

"Marki olmak istemediğimi anlayacak kadar yanında bulundum. Teşekkür ederim, ben almayayım."

"O halde unvanımı elimde tutmaya çalışacağım."

"İyi olur."

Oxford'u ve düello şahidini beklerlerken sessizlik oldu. Düellonun şafakta yapılmasını kararlaştırmışlardı ve alana vuran soluk gri günışığı, cıvıl cıvıl bahar renklerini çalıyor, manzaraya kasvetli bir hava katıyordu.

Uzun bir süre sonra Ralston konuştu. "Callie ile ilgili öyle şeyler söyledikten sonra elini kolunu sallayarak gitmesine izin veremezdim Nick."

"Anlıyorum."

"Callie bundan çok daha fazlasını hak ediyor."

"Seni hak ediyor. *Canlı* olarak."

Ralston kardeşine döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bana bir konuda söz vermek zorundasın."

Nick hemen Ralston'un ne söyleyeceğini anladı. "Hayır."

"Evet. Buna mecbursun. Sen benim kardeşim ve düello şahidimsin. Son isteğimi dinlemekten ve bana bir şey olursa bu isteği yerine getirmekten başka çaren yok."

"Bu son isteğin olursa, cehenneme kadar peşinden gelir, bunu sana ödetirim."

"Her neyse." Ralston başını kaldırıp gökyüzüne baktı, biraz sıcaklık bulma ümidiyle paltosuna daha sıkı sarındı. "Ona göz kulak olacağına dair bana söz ver."

"Ona *kendin* göz kulak olacaksın abi."

Parlak mavi gözler birbirlerine baktı. "Senin ve Tanrı'nın önünde yemin ederim ki, olacağım. Ama herhangi bir şey olursa, bu sabah bir terslik yaşanırsa ona göz kulak olacağına dair söz ver. Ona de ki..." Ralston duraksadı.

"Ona ne diyeyim?"

Ralston derin bir nefes aldı, sözcükler göğsünün daralmasına neden oluyordu. "Ona bir aptal olduğumu söyle. Paranın önemli olmadığını anladığımı. Dün gece, onu kaybetmenin korkunç gerçeğiyle yüzleşince... Sahip olduğum en değerli şeyin o olduğunu fark ettiğimi... Küstahlığım ve inadım yüzünden uzun zamandır kalbimde olanı göremediğimi..." Sesi giderek yok olmuştu. "Ne yaptım ben?"

"Ne olacak, gidip âşık olmuşsun."

Ralston bu fikri değerlendirdi. Eski Ralston olsa bu sözcüklerle alay ederdi. Âşık olma fikrini sıkıcı, gülünç ve korkutucu bulurdu. Şimdiyse Callie'ye âşık olma ihtimali, içini sıcaklıkla dolduruyordu. Callie'nin de ona âşık olabilme ihtimali. Belki gerçekten de "gidip âşık olmuştu".

Nick devam etti, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirmişti. "Tam bir pislik gibi davrandığımı ve bu yüzden yeryüzünde gerçekten istediğim tek kadını kaybettiğimi anlasam ne yapardım, söyleyeyim mi?"

Ralston'un gözleri kısıldı. "Sana engel olabileceğimi sanmıyorum."

Nick, "Elbette olamazsın," dedi. "Bu Tanrı'nın belası alanda, Tanrı'nın belası soğukta, o ahmak Oxford'un bana ateş etmesini beklemeyeceğimi söyleyebilirim. Bu saçma, çağ dışı uygulamayı boş verir, âşık olduğum kadı-

nı bulur ve tam bir pislik gibi davrandığımı söylerdim. Ve bu davranışıma rağmen bana bir şans daha vermesi için elimden geleni yapardım. Bu işi halledince onu hemen en yakındaki rahibe götürür ve evlenirdim. Sonra da karnına çocuğumu yerleştirirdim."

Ralston'un gözünün önünde Callie belirdi, karnı şişti, onun çocuğuna hamileydi. Ralston bu hayalin verdiği zevkle gülümsedi. "Kendime onu sevme iznini verirsem babama dönüşeceğimi sandım. Beni zayıf birine dönüştüreceğine inandım. Babam gibi."

"Sen babamıza hiç benzemiyorsun Gabriel."

"Bunu şimdi anlıyorum. Anlamı o sağladı." Duraksadı, Callie'nin büyük, kahverengi gözlerinin, gülümseyen dolgun dudaklarının hatırasında kaybolmuştu. "Tanrım, Callie beni olduğumdan daha iyi biri yapıyor."

Şaşkınlıkla bu cümleyi kurduğu sırada alanın karşısından biri seslendi. Oxford, şahidi Lord Raleigh ve doktor gelmişti.

Nick alçak sesle küfretti. "İtiraf edeyim, Oxford'un düelloyu hatırlayamayacak kadar sarhoş olmasını umuyordum."

Tabancayı Ralston'dan alarak düello kurallarını belirlemek amacıyla Raleigh'i karşılamaya gitti. Âdet gereği Oxford da Ralston'un yanma geldi. Bakışları korku doluydu, elini uzattı. "Bir değeri var mı bilmiyorum ama Leydi Calpurnia hakkında söylediklerim için özür dilerim. Ve bilmeni isterim, şimdi elimde iki bin pound yok ama borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım."

Bu kadar çok acıya ve mutsuzluğa neden olan aptalca bahisten söz etmesi üzerine Ralston kaskatı kesildi. Oxford'un uzattığı eli görmezden gelerek Baron'un endişeli

bakışlarıyla buluştu. "Para senin olsun. Ben Callie'ye sahibim. Tek istediğim o."

Bu sözlerin gerçekliği altında ezildi. Artık Callie ile birlikte olmayı ne kadar çok istediğini anladığı için düello fikri ona çok saçma gelmeye başlamıştı. Allendale evine gizlice girip sevgilisinin sıcak, davetkâr yatağına tırmanıp affedilene kadar özürlerini sunmak yerine neden bu soğuk alanda dikiliyordu ki?

Nick ve Raleigh çabucak döndüler, olayı bir an önce bitirmeye niyetliydiler. Raleigh, Oxford'a kuralları anlatırken Nick de Ralston'u bir köşeye çekti ve kısık sesle konuşmaya başladı. "Yirmi adım, dön ve ateş et. Aldığım duyuma göre Oxford havaya ateş etmeyi planlıyor."

Ralston başıyla onayladı. Havaya ateş etmek iki tarafın da onurlarını ve hayatlarını güvenceye alırdı. "Ben de aynısını yapacağım," dedi. Çıkardığı paltoyu Nick'in elindeki tabancayla değişti.

"Güzel." Nick paltoyu koluna attı. "Hadi şu işi bitirelim, olur mu? Hava buz gibi."

"Bir... İki..." Raleigh adımlarını sayarken Ralston ve Oxford sırt sırta verip yürümeye başladı. "Beş... Altı..." Ritmik sayma sesine göre yavaşça ilerlerken Callie'yi düşündü. Işıltılı gülümseyişini, sıcak gülümsemesini... "On iki... On üç..." O sırada büyük ihtimalle yatağında mışıl mışıl uyuyordu. "On altı... On yedi..."

Oxford'la işini bitirip onun yanına gidebilmek için sabırsızlanıyordu. Özür dileyecekti ve her şeyi açıklayacaktı ve kendisiyle evlenmesi için yalvaracaktı ve...

"Durun! Hayır!"

Bu ses, alanın öbür ucundan geliyordu. Ralston sese doğru döndü, daha bakmadan Callie'nin orada olduğunu

anlamıştı. Ona doğru koşuyordu. Ralston'un tek düşünebildiği Oxford'un havaya ateş edeceğiydi ve Callie'ye doğru nişan alırsa...

Ralston bir an bile düşünmedi. Koştu.

"Yirmi!"

Tek bir tabanca patlama sesi alanda yankılandı.

Ralston dizlerinin üstüne çöktü, bakışları Callie'nin büyük, kahverengi gözlerindeydi. Sabahtan beri hayalini kurduğu gözler korkuyla kocaman açılmıştı. Callie'nin dudakları açıldı, çığlığı sabah sessizliğini bir bıçak gibi kesti. Bunu Nick'in küfretmesi, Benedick'in "Doktor!" diye bağırması ve Oxford'un "Havaya ateş ettim!" diye haykırması izledi.

Mermi tenini delip geçerken Ralston tek bir şeyi düşünüyordu: *Onu sevdiğimi hiç söylemedim.*

Callie'nin önünde diz çökmesini ve yeleğini açmasını izledi. Elleri göğsünde dolanıyor, yarayı arıyordu.

Hayattaydı.

Rahatlama tüm bedenine yayıldı. Tek yapabildiği sevdiği kadını izlemek ve gerçekten inanana dek onun hayatta olduğunu, zarar görmediğini defalarca kendine tekrar etmek oldu. Vurulmadan önceki saniyeler içinde hissettiği telaş –sevdiği kadının yaralanabileceği, onu kaybedebileceği korkusu– nefesini kesmişti.

Koluna sürtününce Ralston acıyla nefesini verdi. Callie dondu, başını kaldırıp gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Nereden yaralandın?"

Callie öyle endişeli, öyle üzgün, öyle âşık görünüyordu ki Ralston'un boğazı düğümlendi. Tek isteği, kadını kollarına almaktı.

Ama önce onu şöyle bir silkelemek istiyordu.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye patladı. Callie'nin gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı, önemsemedi.

Nick yumuşak bir sesle araya girdi. Bir bıçakla Ralston'un gömleğinin kolunu keserken, "Gabriel," dedi. "Dikkat et."

"Etmem!" Ralston, Callie'ye döndü. "Canın istediği her an Londra'nın bir ucundan diğer ucuna gidemezsin Callie."

Callie, "Seni kurtarmaya geldim–" diye başladı, sonra sustu.

Ralston kaba bir sesle güldü. "Bunun yerine yaralanmama sebep oldun."

Oxford'un yanlarına gelişinin ve savunmacı bir sesle, "Havaya ateş ettim!" deyişinin pek farkında değillerdi.

"Gabriel." Gömleğinin kolunu yırtarken sözleri uyarı niteliğindeydi. Gabriel irkildi, Nick'in acısından zevk aldığına emindi. "Yeter."

"Ve sen!" Ralston, Benedick'e döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun? Onu buraya nasıl getirirsin?"

"Ralston, Callie bir şeyi aklma koyduğu zaman durdurulamayacağmı sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Kadınını kontrol altına alman gerek Allendale," dedi Ralston, sonra Callie'ye döndü. "Benim karım olduğunda seni eve kilitleyeceğim. Tanrı şahidim olsun!"

"Gabriel!" Nick kızmıştı.

Ralston umursamadı. Doktor yanına diz çöküp yarasını incelemeye başladığında kardeşine döndü. "Öldürülebilirdi!"

"Peki ya sana ne demeli?" Bu kez konuşan Callie'ydi. Oraya koşarken içinde biriken güç öfkeyle çıkış yolu bulmuştu. Sesini çıkarmasına şaşırmış bir halde adamlar dö-

nüp ona baktılar. "Benim onurumu korumak için hiçliğin ortasında Oxford ile tabancalı bir oyuna girişmene ne demeli?" Baron'un adını küçümseyerek söylemişti. "Çocuk musunuz siz? Şu erkeklerin yaptıkları saçma, gereksiz, düşüncesizce şeyler... Hem artık kim düello yapıyor ki?"

Oxford araya girerek, "Havaya ateş ettim!" dedi.

Ralston'a dönmeden önce, "Ah Oxford, kimse nereye ateş etini önemsemiyor," dedi Callie. "Demek benim için endişelendin? Sence seni ölü bulabileceğimden endişelenerek buraya gelirken ben ne hissettim? Ateş sesini duyunca nasıl hissettim sence? Peki ya sevdiğim adamı yere düşerken gördüğümde? Hayatında yaptığın tüm o bencilce şeylerin yanında... Ki çok fazla olduklarından eminim Gabriel... Bu en bencilce, en fena olanı." Artık ağlıyordu. Ya gözyaşlarını saklamaktan yorulmuştu ya da durduramıyordu. "Sen ölürsen ben ne yaparım?"

Callie'nin gözyaşlarını görünce Ralston bütün itirazlarını unuttu. Sevdiği kadının kendisi hakkında endişelenmesini istemiyordu. Doktoru başından savdı, Callie'nin yüzünü avuçları arasına aldı ve kolundaki acıyı yok sayarak onu kendine çekti. Sesi kendinden emindi. "Ölmeyeceğim Callie. Sadece bir sıyrık."

Haftalar önce eskrim kulübünde söylediği sözleri Ralston'un ağzından duyunca gözyaşlarına rağmen Callie gülümsedi. "Sıyrıklar hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu.

Ralston da gülümsedi. "İşte benim imparatoriçem." Onu, izleyenlerin önünde hafifçe öptü, sonra ekledi. "Birbirine eş yaralarımız oldu." Callie'nin gözleri tekrar yaşarmaya başladı, şüpheci bakışlarla yarasını inceliyordu. "Ölmeyeceğim güzelim. Daha uzun bir süre buradayım."

Callie tek kaşını kaldırdı, bu hareketi ondan öğrenmiş-

ti. "Buna inanmamı bekleyemezsin Gabriel. Kurşunların önüne atlamaya hevesli görünüyorsun."

Ralston dönüp bu sözlere gülen kardeşine kötü kötü baktı, sonra tekrar Callie'ye döndü. "Bil diye söylüyorum Calpurnia, senin vurulacağından endişe etmesem öyle deli gibi koşmazdım."

"Neden benim için endişeleniyorsun? Düello eden sendin!"

Doktor yarasını yoklayınca kolundan aşağı büyük bir acı yayıldı. Ralston bu acıyla birlikte nefesini verince doktor, "Lordum," dedi. "Kurşunu çıkarmak zorundayım. Biraz rahatsız bir işlem olacak."

Ralston, bu işlem için çantasından günahkâr görünümlü aletler çıkaran doktoru başıyla onayladı.

Callie gergin bakışlarla aletlere bakıyordu, sonra, "Bunu burada yapmak istediğinize emin misiniz doktor? Belki daha... Kapalı bir alana gitmeliyiz?" diye sordu.

Doktor cana yakın bir tavırla, "Burası iyi leydim," dedi. "Bu, burada çıkardığım ilk kurşun değil, sanırım son da olmayacak."

"Anlıyorum," dedi Callie ama ses tonundan anlamadığı belliydi.

Ralston boşta kalan eliyle onunkini tuttu. Konuştuğunda sesinde Callie'nin daha önce hiç duymadığı bir ısrar vardı. "Callie –şu bahis..."

Callie başını iki yana salladı. "Aptal bahis umurumda bile değil Gabriel."

"Yine de..." Doktor yaraya bastırınca irkildi. "Aptallık ettim."

Callie doktorun yaptıklarını kuşkulu bakışlarla izliyordu. "Gerçekten de öyle. Ama ben de en kötüsünü düşüne-

rek aptallık ettim. Sonra Benedick senin burada olduğunu söyledi... Vurulacaksın diye öyle endişeliydim ki. Sonra buraya geldim ve gerçekten vurulmana sebep oldum."

"Senin vurulmandan iyidir. Vurulan sen olsaydın, kahrımdan ölürdüm. Görüyorsun ya imparatoriçe, sana çok âşığım ben."

Callie gözlerini kırpıştırdı, sözleri tam kavrayamamış gibi gözleri kocaman açılmıştı. "Ne dedin sen?" diye fısıldadı.

"Seni seviyorum. Tuhaf ismini, güzel yüzünü, zehir gibi zekânı, saçma listeni ve maceraya olan düşkünlüğünü seviyorum ki bu sonuncusu büyük ihtimalle gerçekten ölümüme sebep olacak. Keşke bütün bunları sana vurulmadan önce söyleyebilseydim."

Etraflarındaki adamlar hep birlikte arkalarını döndüler, bu fazlasıyla özel âna tanıklık etmek onları utandırmıştı.

Callie onların orada olmasını önemsemiyordu. Tek önemsediği sözcükleri doğru duyup duymadığıydı. Bakışlarını Ralston'dan ayırmayarak konuştu. "Ben –Sen... Sen emin misin?"

Ralston'un dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "Oldukça. Seni seviyorum. Ve bu işe bir ömür boyu devam etmeye hazırım."

"Gerçekten mi?" Yemekten sonra fazladan puding alabileceği söylenen küçük bir kız gibi gülümsüyordu.

"Elbette. Yalnız, bir şey istiyorum."

"Ne istersen." Ralston ona âşık olduğu sürece ne istediğinin bir önemi yoktu.

"Nick!" diye seslendi. Kardeşi dönünce ekledi. "Tabancamı bulmama yardım edebilir misin? Callie kullanacak."

Callie kahkaha attı, ne istediğini hemen anlamıştı.

Ralston'un söyledikleri yankı yapmış ve diğer adamların da dikkatini çekmişti. "Gabriel, hayır!"

"Ah, evet, küçük yaramazım," dedi. Sesinde alay ve aşk vardı. "Listeni tamamlamanı istiyorum. O liste senin itibarın ve açıkça görülüyor ki benim vücudum için tehlikeli. Bu sabah düelloya katılmak maddesinin üstünü de çizdiğimize göre bir taşla iki kuş vurabilir, hazır buradayken ateş etmenin de üstünü çizebiliriz, ne diyorsun?"

Callie uzun süre sevdiği adamın gözlerinin içine baktı, düşüncelerini okudu. Sonra genişçe gülümsedi. "Pekâlâ. Yapacağım. Ama sadece seni memnun etmek için."

Kolundaki acıyla yüzünü buruşturmadan önce, kahkahası alanda yankılandı. "Ne kadar incesin."

"Elbette. Listeyi tamamlayınca ne olacağının farkındasın, değil mi?"

Ralston'un gözleri kısıldı. "Ne olacakmış?"

"Yeni bir listeye başlayacağım."

Gabriel inledi. "Hayır Callie. Listelerle işin bitti. Bu listeyi atlatabilmem bile bir mucize."

"Yeni listemde tek bir madde var."

"Kulağa oldukça tehlikeli bir listeymiş gibi geliyor."

Mutlulukla, "Ah, öyle," diye katıldı Callie. "Çok tehlikeli. Özellikle de ünün için."

Ralston meraklanmıştı. "Nedir o madde?"

"Bir çapkını sadık bir kocaya dönüştürmek."

Ralston duraksadı, sözcüklerdeki anlamı kavradığında Callie'yi kendine doğru çekti ve ona bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde alnını alnına dayadı ve fısıldadı. "Üstünü çizebilirsin."

Son Söz

Callie, Worthington Malikânesi'nin boğucu balo salonundan kaçarken ve geniş taş merdivenlerden aşağıya, karanlık bahçeye inerken normal görünmeye çalışıyordu. Önündeki çalılardan oluşan labirentin gölgelerine adım attığında heyecan dalgasıyla sarsıldı. Karanlık, yaz gecesinin ağır sıcaklığı ve çalılarda açan lavanta kokularıyla birleşiyor, labirentin içinde ilerlerken duyularını üst seviyeye çıkarıyordu.

Düellodan sonra haberler hızlı yayılmıştı. Leydi Calpurnia Hartwell ile Ralston Markisi'nin skandal bir kucaklaşma halinde yakalandıkları, hem de bu rezilliği herkesin gözü önünde yaptıkları konuşuluyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bu olay düellonun yapılacağı yerde, düellodan sadece birkaç dakika önce gerçekleşmişti.

Geniş bir açıklığa çıktı, büyük mermer çeşmenin ay ışığında parladığı yere gelmişti. Açıklığın hemen girişinde durdu, o kadar yıldan sonra bile sahne daha dün gibi aklındaydı. Çeşmeye yaklaştıkça kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bir elini uzatarak parmaklarını melek heykellerinden akıp giden soğuk suda gezdirdi.

Tam bu sırada güçlü kollar bedenine sarıldı, onu arka-

sındaki geniş ve kaslı göğse doğru çekti. Ralston edepsiz bir şekilde kulağına fısıldarken dudaklarında oluşan gülümsemeye engel olamıyordu. "Uşak gizli bir buluşma davetiyle geldiğinde ne beklemem gerektiğinden emin olamadım." Dudaklarını ateşli bir şekilde Callie'nin ensesine bastırdı ve oradaki tene diliyle sataşarak Callie'nin ürpermesine neden oldu. "Siz benim itibarım için ciddi bir tehlikesiniz Leydi Ralston."

Callie onun dokunuşları karşısında iç geçirdi, sonra cevapladı. "Unutuyorsunuz lordum, ben bildiğim her şeyi sizden öğrendim." Kocasının kollarında döndü, gülümseyen bakışlarıyla karşılaştığı sırada parmaklarını saçlarının arasında sokmuştu. "Beni oldukça ahlaksız birine dönüştürdünüz."

Evet, ikisinin itibarı da yerle bir olmuştu.

Umursamıyorlardı.

İki haftadan kısa bir süre içinde evlenmişlerdi. Oxford bahisle, düelloyla ve Callie'ye kur yapmasıyla ilgili dedikoduları yalanlayarak onlara yardımcı olmuştu. Ralston da yeni gelinine abayı yakmış gibi göründüğünden kimse bu acele evliliğin ardında "aşk"tan başka bir neden aramaya girişmedi. Üstelik sosyete, Marki'nin ve yeni markizinin skandal kucaklaşmalarını affetmeye hazır görünüyordu.

Ralston dudaklarını, onu nefessiz bırakan ve dizlerini titreten bir öpücükle esir almadan önce, "Böyle ahlaksız bir eşe sahip olduğum için çok şanslı bir adamım," dedi. "Beni istediğin an, karanlık köşelere çekebilirsin aşkım. Aslında..." Boynunu öpmek için duraksadı, dudakları aşağı inerken teninde ateşten bir yol çiziyordu. "Beni eve

götürmeni ve yatağımızda bana istediğini yapmanı tercih ederim. Sence hemen gidebilir miyiz?"

Callie güldü, bu skandal sohbetin her anından büyük zevk alıyordu. "Bu karı-koca olarak katıldığımız ilk balo. Balolara davet edilme şansımızı tamamen mahvetmeden buradan kaçabileceğimizi sanmıyorum."

Ralston dilini onun köprücük kemiğinde gezdirdi, bir eli yukarı tırmanarak göğsünü kavradı. "Bu o kadar kötü mü olur? Balolara katılmak yerine evde yapabileceğimiz şeyleri düşün. Seni temin ederim aşkım, geceleri başka heyecan aramana gerek kalmayacak."

Callie güldü, kocası elbisesinin üzerinden sertleşmiş göğüs ucunu bulunca gülüşü iç çekişe dönüştü. "Şey, balolara katılmazsak Juliana sosyeteden mahrum kalabilir. Uyum sağlamaya başladı, sence de öyle değil mi?"

Ralston düşünceli bir şekilde Callie'ye baktı. "Gerçekten de öyle. Onu bizimle kalmaya ikna ettiğin için sana teşekkür edememiştim."

"Kız kardeş olsun ya da olmasın, seni bulan herhangi bir kadının bir daha bırakabileceğini sanmıyorum Gabriel." Başını kaldırıp kocasının parlak mavi gözlerine baktı. "Korkarım bana bağlı kaldın."

"Mükemmel." Dudaklarına karşı konuşmuştu. "Çünkü gitmene asla izin vermem."

Derin bir öpücüğü paylaştılar, uzun dakikalar boyunca birbirlerinden zevk aldılar. Sonra Callie kocasının bakışlarıyla buluşmak için biraz geri çekildi. "Sanırım seni hayatım boyunca sevdim."

Ralston'un mavi gözleri gümüşi ay ışığında parladı. "Ve ben de seni geri kalan hayatım boyunca seveceğim imparatoriçe."

Callie başını geriye attı, gökyüzüne bakarak gülümsedi. Ralston'un bu görüntü karşısında nefesi kesildi. Karısı öyle mükemmel, öyle güzeldi ki...

"Biliyor musun, ilk defa burada, bu bahçede bana imparatoriçe demiştin."

Ralston başını yana eğdi, düşünüyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Callie kocasının kollarından çıktı, tekrar çeşmeye döndü. "On yıl önceydi. Ben dışarıda, labirentin içinde saklanıyor, çaresizce ilk sezonumdaki başarısızlığımı unutturacak, dikkatimi dağıtacak bir şeyler arıyordum. Sonra sen geldin." Parmaklarını tembelce çeşmedeki suda gezdiriyor, uzun zaman önceki o geceyi düşünüyordu. "O zaman, dikkatimi on yıl boyunca dağıtacağından habersizdim."

Ralston onu bir kez daha öptü. İç geçirene dek alt dudağını dişledi. Sonra, "Dikkatini bundan çok daha uzun süre dağıtmayı planlıyorum," dedi. Elini tutup parmak uçları öptükten sonra devam etti. "Bu kadar yıl bekletiğim için üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama itiraf edeyim, gözlerimi açıp sonunda seni fark etmemi beklediğin için çok memnunum aşkım." Callie'yi tekrar kollarına çekti, sonra ekledi. "Seni o zaman fark edemediğim için kendime kızıyorum... On yıllık mutlu bir evliliğimiz ve bunu kanıtlayan boy boy çocuklarımız olurdu."

"Ve birbirine eş yaralarımız olmazdı."

Ralston güldü. "Doğru, benim yaramaz karım."

Kocasının yanağını okşadı ve onun dokunuşunun tadını çıkardı. "Mükemmel bir noktaya değindin ancak on yıl önce listem olmayacaktı. Ve sen de listedeki maddelerden

yararlanamayacaktın. Mesela bu gece uygulamaya koyacağım madde gibi."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu geceki madde mi?" Bakışları tutkuyla kararmıştı, Callie'yi kendine doğru çekerek kendine yasladığı bedenini hissetmenin tadını çıkardı. Karısını kaldırarak en yakındaki banka taşıdı ve üzerine oturttu. Diz çöktü, sıcak ellerini Callie'nin elbisesinin eteklerinden içeri sokarak ayak bileklerini okşadı. Dokunuşu çok daha fazlasını vaat ediyordu. Callie hafif bir kahkaha attı, kocasının elleri bacaklarından yukarı çıkarken gülüşü yerini iç çekişlere bırakmıştı.

"Evet," dedi Callie. Kollarını kocasının boynuna dolarken dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. "Bahçede gizlice buluşma."

Gabriel, dudakları karısının dudaklarına yaklaşırken fısıldadı. "Seni bu maceradan mahrum etmek benim ne haddime."

"Kendi hikâyenizden sıkıldığınızda,
romantik bir kitap okumak iyi gelir."

Aşk Mevsimi

SARAH MACLEAN

Worthington Düşesi, kızının Londra sosyetesine katılabilmesi için tam on yedi yıldır bekliyordu. Son üç yılda Alex'in günlük dersleri; annesinin *iyi kısmet* olarak kabul edeceği -yani unvan sahibi, varlıklı ve adamakıllı kalın kafalı- bekâr erkeklerin dikkatini çekebilmek için öğrenmesi gereken saçma sapan derslere yer açılsın diye azaltılmıştı.

Alex'in günleri, bütün tuhaflıklarını -incir çekirdeği kadar beyni olan birinin bile ilginç bulacağı tüm özelliklerini- törpülemek üzere annesiyle mürebbiyesinin katı bir biçimde tasarladığı programa göre geçiyordu. Yarım saatlik "Poz ve Duruş" çalışmasından -yani Alex'in sırtının dik, çenesinin kalkık durması işkencesinden- "Uygun Sohbet" çalışmasına -Alex'in geçireceği ilk sosyete mevsiminde tanışacağı erkeklere söylemesi ve söylememesi gereken şeylere-, oradan da "Dansın İncelikleri" kısmına -yani kadril, vals, kotilyon gibi dansları öğrendiği aşamaya- geçiliyordu. Böylece genç kız, ona göre zaman kaybından başka bir şey olmayan "Uygun Sohbet" konularından söz ederek *zarif ve hoş* görüntüsüyle çeşitli dansları yapabilecekti. Maalesef Napolyon'un ordusunun doğrudan Worthington Malikânesi'nin oturma odasına girip annesinin biricik kızını münasip bir erkekle evlendirme çabalarına son vermesi olanaksız görünüyordu, üstelik o

durumda bile düşes teslim olmadan önce Fransız komutanın soyunu sopunu soruşturmaktan geri durmazdı.

Ne de olsa münasip bir koca bulmak devlet işlerinden çok daha önemliydi.

Hoş, bu dersler Alex'e Londra aristokrasisinin bazı kurallarını öğretmişti. Yapılacak şey; erkekler sıkıcı bir şekilde atlarından, avlanmaktan ve kendilerinden söz ederken ilgileniyormuş gibi davranmaktı. Yapılmayacak şey, herhangi bir zekâ göstergesinde bulunmaktı. Anlaşılan zeki sohbetler seçkin beyleri ürkütüyordu. Ayrıca dünyada Yunanca ile Latince arasındaki farkı bilecek bir kadın arayan erkekler olduğunu belirtmekten de kaçınmak lazımdı. Bu sözler mürebbiyeyi deli ediyordu.

Düşüncelerini belli etmeyen Alex, kaderine boyun eğmiş bir tavırla derin derin iç geçirirken ödül olarak sırtına saplanan iğne ile irkildi.

"Ah!"

Madam Fernaud, İngiltere'nin en ünlü terzisi sayılıyor olabilirdi ama bunu bir de Alex'e sormak lazımdı. Belli ki Fransız kadın, Londra'nın genç kadınlarına iğneler batırarak sessiz ve derinden kendi savaşını sürdürüyordu.

Bu, Alex'in yeni giysilerinden en önemlisinin -yani bir hafta kadar sonra Almack'ta düzenlenen ilk balosuna katılırken giyeceği elbisenin- son provasıydı. Almack Balosu'nda boy göstermek, sosyeteye yeni takdim edilecek kızlar için temel kuraldı. Burada, Londra'nın en saygın aristokratlarına mevsimin taze genç yüzlerine iyice bakma fırsatı verilirdi. Alex *pazarda sergilenen çiftlik hayvanları gibi* diye düşündü ve ağzının köşesinde muzip bir tebessüm oynaşırken bir kaşı havaya kalktı. Tebessümü

fazla zekiceydi. Elbette, Alex'e katılacak kızların çoğu bu anı bütün hayatları boyunca hayal etmişlerdi. O zaman zevk almayı ummanın da âlemi yoktu.

Kapıda biri hafifçe öksürdü, vücuduna yeni bir iğne batmamasına dikkat eden Alex başını çevirip oda hizmetçisi Eliza'ya baktı. Çabucak reverans yapan Eliza düşese hitap ederek, "Leydi Alexandra'nın konukları var..." dedi. "Leydi Eleanor ve Leydi Vivian alt kattaki oturma odasındalar."

Alex belli etmeden, "Tanrı'ya şükür, kurtuldum!" diye mırıldanıp yalvaran gözlerle annesine baktı. "Lütfen... Saatlerdir burada duruyorum. Elbise mükemmel olmuştur herhalde."

Madam Fernaud bir adım geri çekildi ve ilk defa konuştu. "Mükemmel doğru kelime, matmazel." Sonra düşese dönüp, "Et voila!" dedi. "Düşes Hazretleri, sizce de bir başyapıt değil mi?" diye sordu.

Alex hemen bu tanımın üstüne atladı. "Bir başyapıt, anne. Bence artık dokunmamalıyız, sence de öyle değil mi?"

Mükemmeliyetçi olan düşes ayağa kalkıp eleştirel gözlerle dikişlere, her ayrıntıya dikkat ederek kızının etrafında bir tur attı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda başını kaldırıp Alex'le göz göze geldi. "Çok güzel görünüyorsun, Alexandra. Asilleri çarpacaksın."

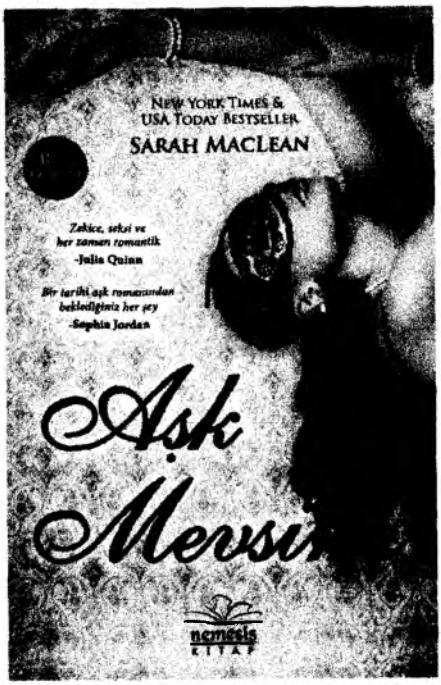
Alex kazandığını anlamıştı. Yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. "Eh, senin gibi bir annem varken başka türlüsü nasıl olabilirdi ki?"

Düşes kızının bariz yağcılığına güldü. "Abartıyorsun, Alexandra. Haydi, git."

Alex ellerini çırpıp durduğu platformdan atladı, koşup

annesine sarıldı ve kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler, anneciğim!" Kapıya atılırken terziye, "Merci, Madame Fernaud!" diye iltifat etti. "Elbise muhteşem oldu! Qui, c'est magnifique! Teşekkür ederim!"

Düşes hazretleri, kızının arkasından belli birine hitap etmeden konuştu. "Ne yapacağım ben bu kızla?" O sırada Madam Fernaud, koleksiyonunu Alex'in hoyrat ellerine teslim ettiği için acı çekiyor olmasa düşesin sesindeki neşe izini algılayabilirdi.

NEW YORK TIMES &
USA TODAY BESTSELLER
SARAH MACLEAN
Zekice, seksi ve
her zamen romantik
-Julia Quinn
Bir tarihi aşk romanından
beklediğiniz her şey
-Sophia Jordan
Aşk
Mevsi
nemesis
KİTAP

Leydiler düelloya katılmazlar, puro içmezler, erkeklere özel kulüplerde kumar oynamazlar. Ancak söz konusu kişi, Leydi Calpurnia Hartwell olduğunda durum biraz değişir.

Kendini gösterişsiz, basit, sade ve kilolu bulan Leydi Calpurnia Hartwell, her zaman kurallara uyan, sosyetede itibarı yüksek bir leydidir. Aşka inanır ve küçüklüğünden beri beyaz atlı prensini bekler. Ancak artık yirmi sekiz yaşına girmiştir ve beklemekle geçirdiği yıllardan sonra, etrafındakiler tarafından evde kalmış kız kurusu damgası yemeye başlamıştır.

Bir gün hissettikleri canına tak eder ve "hayatını yaşamaya" karar verir. Leydilerin yapmasına hoş gözle bakılmayan, tehlikeli bir yapılacaklar listesi hazırlar. Bu listedekileri gerçekleştirirken on yıl önce kalbini çalan, çapkınlığıyla ünlü ve günah kadar çekici Ralston Markisi'yle yolları kesişir. Leydi Calpurnia dikkatli olmazsa en önemli yasağı çiğneyecektir: Karşılıksız bir aşka umutsuzca kapılmak...

THG 2016 144 LS

₺24

ISBN 978-605-9809-60-3

9 786059 809603

nemesis KİTAP

instagram.com/nemesiskitap
facebook.com/nmssktp
twitter.com/nemesiskitap